GENIUL CRIMINAL DIN SPATELE SILK ROAD

LEGENDARA VÂNĂTOARE A CREATORULUI CELUI MAI MARE IMPERIU AL DROGURILOR DE PE DARK WEB

NICK BILTON

Narator

POVEȘTI REALE, BINE SCRISE

NICK BILTON

este observator special pentru *Vanity Fair*, publicație pentru care scrie despre tehnologie, politică, afaceri și cultură. De asemenea, colaborează și cu *CNBC* și a fost editorialist și reporter la *New York Times*.

De-a lungul timpului, editorialele și articolele lui Bilton au dus la investigații făcute de Guvernul Statelor Unite și au convins Agenția Federală pentru Aviație din SUA să anuleze o reglementare care impunea închiderea dispozitivelor în timpul decolării și aterizării. Locuiește la Los Angeles, California, alături de soția sa, fiul lor și câinele Pixel.

GENIUL CRIMINAL DIN SPATELE SILK ROAD

Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artprint.ro
Tel.: 021 336 36 33

GENIUL CRIMINAL DIN SPATELE SILK ROAD

LEGENDARA VÂNĂTOARE A CREATORULUI CELUI MAI MARE IMPERIU AL DROGURILOR DE PE DARK WEB

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
EMILIA VASILIU

NICK BILTON

Narator
POVEȘTI REALE, BINE SCRISE

Titlul original al acestei cărți este: *American Kingpin: The Epic Hunt for The Criminal Mastermind Behind The Silk Road* de Nick Bilton.

Copyright © 2017 by Nick Bilton. All rights reserved.

© Publica, 2018, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BILTON, NICK

Geniul criminal din spatele Silk Road : legendara vânătoare a creatorului celui mai mare imperiu al drogurilor de pe Dark Web / Nick Bilton ; trad. din engleză de Emilia Vasiliu. - București : Publica, 2018
Conține bibliografie

I. Vasiliu, Emilia (trad.)

821.111

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Roxana Aneculăesei

CORECTORI: Cătălina Călinescu, Paula Rotaru

DTP: Dragoș Tudor

cuprins

nota autorului 15

personaje 17

partea întâi

pilula roz 21

cu cinci ani mai devreme

ross ulbricht 33

julia vie 39

dezbaterea 45

khat-ul lui jared 49

focul de tabără 55

silk road 63

ross, fermierul 69

lansarea lui silk road 77

ce urcă trebuie să și coboare 83

articolul din gawker 87

am pe spate o țintă 93

julia îi spune ericăi 99

ce-ai făcut?! 105

jared și al lui flamingo de 50 de tone 109

din austin în australia 115

partea a doua

ziua de mâine a lui carl force 121

variety jones și șarpele 127

jared începe să cumpere online 135

dread pirate roberts 141

carl force renaște 147

„o, căpitane, căpitanul meu" 151

ori ești spânzurat, ori te întorci acasă, ross 155

carl, eladio și nob 163

operațiunea lui jared din chicago versus operațiunea lui carl din baltimore 167

răzvrătirea 173

un miliard de dolari?! 181

miliardarul aspirant din costa rica 185

variety jones merge în scoția 191

se deschide armory, depozitul de arme 197

ross o reduce la tăcere pe julia 203

partea a treia

chris tarbell, de la fbi 211

ross ajunge în san francisco 217

chris, în groapă 225
securizați intrările pe navă! 229
fundăturile lui jared 235
un pirat în dominica 239
carl îl simpatizează pe dpr 249
rinichi de vânzare! 257
casa albă din utah 265
curtis este torturat 273
prima crimă 279
fbi-ul se alătură operațiunii 285
excursia cu cortul și bulgărul de zăpadă 289

partea a patra

gary alford, de la irs 299
pe viață și pe moarte 305
gary trece printr-o mare schimbare 311
ross intră în subteran 317
carl trece în cealaltă tabără 325
o amendă pentru parcare neregulamentară pe internet 331
tarbell descoperă o greșeală 337
actele de identitate false – partea întâi 343
ședința de coordonare 351
jared se transformă în cirrus 361
julia e salvată! aleluia! 369
actele de identitate false – partea a doua 373

drept înainte către federal plaza 379
julia vine la san francisco 387
eu sunt dumnezeu 393
apelul telefonic 399
petrecerea de rămas-bun 409

partea a cincea

apusul roz 415
carla sophia 421
felina 425
arestat 437
laptopul 441
ross, la închisoare 445
statele unite ale americii versus ross ulbricht 451
capturarea piratului 457
sentința 461
spuneți-mi mangustă 467
muzeul 471
ceilalți 477
note despre relatare 485
mulțumiri 489
bibliografie 493

Pentru soția mea, Chrysta,
și pentru fiii noștri, Somerset și Emerson.

Vă iubesc pe toți mai mult decât orice altceva
din această lume mare, mare de tot.

De-a lungul unor perioade considerabile de timp, niciun om
nu poate afișa un chip față de sine și un altul în fața mulțimii,
fără să ajungă în cele din urmă să se întrebe care este cel adevărat.

Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie*

Am făcut-o pentru mine.
Mi-a plăcut.
Am fost bun la asta.
Și eram cu adevărat... Eram viu.

Walter White, cunoscut și ca Heisenberg,
Breaking Bad

nota autorului

Mama mea, care a murit în 2015 și care a fost o cititoare vorace, avea un obicei ciudat când venea vorba despre cărți. Începea fiecare carte cu lectura ultimei pagini, înainte de orice altceva, iar abia apoi revenea la început. Pentru ea, fiecare roman începea cu finalul.

Spun această poveste pentru că am hotărât să pun începutul acestei cărți – de regulă, prefața în care autorul vorbește despre cum a scris cartea – la final.

În „Note despre relatare" explic cum am documentat și am scris paginile pe care urmează să le citiți, cum milioane de cuvinte și cercetări, de fotografii și înregistrări video, mii de ore de relatări (inclusiv cercetări făcute de reporteri incredibili ca Josh Bearman și Joshua Davis) s-au împletit în construcția acestei cărți, dezvăluind astfel cum se termină povestea. Sper că reportajul nu va lua din farmecul acestei povești legendare, dar nu pare necesar să explic cum a fost construită o structură înainte să fi avut ocazia să vă plimbați prin ea.

În această carte, veți găsi fragmente din conversațiile purtate între liderul din spatele platformei Silk Road și angajații care lucrau pentru site. Aceste conversații sunt redate *ad litteram*. Cu excepția greșelilor ortografice neinteligibile, toate greșelile de scriere sau aspectele particulare

din texte au fost păstrate în totalitate, tocmai pentru a reda autenticitatea conversațiilor.

Acestea fiind spuse, vă promit că totul se va dezvălui la final. Întotdeauna se întâmplă așa.

personaje

Silk Road

Dread Pirate Roberts (Ross Ulbricht)
Variety Jones, consilier de încredere și mentor (Roger Thomas Clark)
Nob, dealer de droguri și mână dreaptă (Carl Force, DEA*)
ChronicPain, moderator de forum (Curtis Green, Spanish Fork, Utah)
Richard Bates, prieten și programator

ALȚI ANGAJAȚI LA SILK ROAD
SameSameButDifferent, Libertas, Inigo, Smedley

Oamenii legii

DHS**; CHICAGO
Jared Der-Yeghiayan (sub acoperire ca „Cirrus" pe Silk Road)

* Abrieviere pentru „Drug Enforcement Administration" – Agenția federală americană antidrog (n.t.).

** Abrieviere pentru „Department of Homeland Security" – Departamentul de Securitate Internă, echivalentul Ministerului de Interne, responsabil cu probleme de siguranță publică (n.t.).

GRUPUL OPERAȚIONAL MARCO POLO
Carl Force, DEA, Baltimore (sub acoperire ca „Nob" pe Silk Road)
Mike McFarland, DHS, Baltimore
Shaun Bridges, Serviciile Secrete, Baltimore

FBI, NEW YORK
Chris Tarbell
Thom Kiernan
Ilhwan Yum
IRS*, NEW YORK
Gary Alford

PROCURATURA STATELOR UNITE, NEW YORK
Serrin Turner, procuror

* Abrieviere pentru „Internal Revenue Service" – echivalentul Fiscului (n.t.).

partea întâi

pilula roz

Roz.

O pilulă roz, micuță, cu imaginea unei veverițe gravate pe fiecare față. Jared Der-Yeghiayan nu-și putea lua ochii de la ea.

Stătea într-o cameră de corespondență fără ferestre, iar legitimația de la Departamentul de Securitate Internă îi atârna de gât, luminată de becurile cu halogen de deasupra lui. La fiecare 30 de secunde se auzeau avioanele care brăzdau cerul. Jared părea a fi un adolescent în hainele lui prea mari, cu tunsoarea cazonă și ochii căprui naivi.

— Am început să primim câteva dintr-astea în fiecare săptămână, îi spunea colegul său Mike, un polițist de frontieră bine făcut, în timp ce îi înmâna plicul în care venise pilula.

Plicul era alb și pătrat, cu un singur timbru perforat, lipit în colțul din dreapta, sus. Pe triunghiul care închidea plicul scria HIER ÖFFNEN. Sub acele două cuvinte era traducerea, DESCHIDE AICI. Numele destinatarului, scris cu negru, era DAVID. Destinația era o casă de pe West Newport Avenue din Chicago.

Era exact ce aștepta Jared încă din iunie.

Avionul în care se afla plicul, zborul 611 operat de KLM, aterizase pe Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago cu câteva ore mai devreme, după un drum de patru mii de mile început în Olanda. În timp ce pasagerii obosiți se ridicau și își întindeau brațele și picioarele, la câțiva metri dedesubt, bagajele lor erau descărcate din avionul Boeing 747. Valize de toate formele și dimensiunile erau împinse într-o direcție, iar vreo 40 de recipiente albastre, pline de corespondență internațională, erau trimise într-alta.

Acele recipiente albastre – angajații din aeroport le numeau „uniforme medicale"* – erau transportate cu mașina de-a lungul pistei până la un centru uriaș de sortare și depozitare a corespondenței aflat la cincisprezece minute depărtare. Conținutul lor – scrisori către cei dragi, documente și acel plic alb pătrat cu pilula roz ciudată – urma să treacă prin acea clădire, prin vamă și prin arterele logistice ample ale serviciului poștal al Statelor Unite. Dacă totul mergea conform planului, așa cum se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, acel plic micuț cu droguri, la fel ca multe altele asemenea, avea să treacă neobservat.

Dar nu astăzi. Nu pe 5 octombrie 2011.

Până spre seară, Mike Weinthaler, polițist vamal, își începuse deja ritualul zilnic de la muncă, turnându-și o cană uriașă de cafea și deschizând recipientele albastre pentru a se uita după orice ar fi părut ieșit din comun: un colet cu o mică umflătură, o adresă de retur care părea falsă, sunetul unui înveliș de plastic din interiorul unui plic de hârtie – absolut orice i se părea dubios. Nu era nimic științific în asta. Nu existau scanere cu tehnologii sofisticate sau prelevări de probe pentru reziduuri. După

* În original *scrubs*, referire la nuanța de albastru comună uniformelor personalului din spitale și recipientelor pentru corespondență (n.t.).

un deceniu în care e-mailul transformase corespondența fizică în ceva demodat, bugetele alocate serviciilor poștale fuseseră decimate. Tehnologia extravagantă era un deliciu rar, alocat investigării coletelor de mari dimensiuni. Iar câinii din Chicago care verificau după miros corespondența – Shadow și Rogue – erau aduși doar de câteva ori pe lună. În schimb, cei care cercetau recipientele pur și simplu băgau mâna înăuntru și se bazau pe instinctele proprii.

La 30 de minute după ce își începuse rutina de scotocit, plicul alb pătrat i-a atras atenția lui Mike.

L-a ridicat în lumina becurilor de deasupra. Adresa de pe față fusese tipărită, nu scrisă de mână. De regulă așa ceva era un indiciu pentru agenții vamali că ceva nu era cum trebuie. Așa cum știa Mike, adresele sunt de regulă tipărite doar în cazul corespondenței de afaceri, nu și pentru cea personală. Pachetul avea și o mică umflătură, ceea ce era suspect în condițiile în care venea din Olanda.

Mike a înșfăcat un dosar pentru dovezi și un formular 6051S pentru confiscări care să îi permită să deschidă plicul în mod legal. A înfipt un cuțit în interior și l-a desfăcut ca pe un pește, scoțând dinăuntru o punguță de plastic cu o pastilă mică de ecstasy. Mike lucra în departamentul vamal de doi ani și era pe deplin conștient că, în condiții normale, nimănui din guvernul federal nu i-ar fi păsat vreun pic de o singură pastilă amărâtă. Exista o regulă nescrisă, pe care o știa fiecare angajat guvernamental din Chicago, respectiv că agenții antidrog nu preluau cazuri în care era vorba de mai puțin de o mie de pastile. Procuratura ar fi râs de o astfel de investigație. Erau capturi mai mari de prins.

Însă Mike primise instrucțiuni clare de la cineva care aștepta o pastilă exact ca aceasta: de la agentul Jared Der-Yeghiayan.

Cu câteva luni mai devreme, Mike dăduse peste un plic ilicit similar, care se îndrepta spre Minneapolis. A pus mâna pe telefon și a sunat la biroul de investigații vamale din cadrul Departamentului de Securitate Internă din incinta aeroportului, așteptându-se într-o anumită măsură să fie luat peste picior sau să i se închidă în nas, ca de obicei. Dar agentul care i-a răspuns a fost surprinzător de receptiv. La acel moment, Jared era angajat de doar două luni și nu cunoștea mersul lucrurilor.

— Nu pot să iau un avion până la Minneapolis ca să vorbesc cu cineva despre o singură pastilă, i-a spus Jared. Deci dă-mi un telefon dacă prinzi ceva în zona mea, în Chicago. Așa aș putea să merg până acolo și să discut direct cu cineva de la adresa respectivă.

Patru luni mai târziu, când Mike a găsit o pastilă care trebuia să ajungă la Chicago, Jared s-a grăbit să vină să o vadă.

— De ce te interesează asta? l-a întrebat Mike pe Jared. Toți ceilalți agenți refuză; lumea îmi refuză de ani buni cazurile de metamfetamină și heroină. Și totuși, tu vrei această singură pastiluță?

Jared știa foarte bine că putea să nu fie nimic. Poate că vreun puști idiot din Olanda le trimitea câtorva prieteni niște MDMA*. Dar în același timp se întreba și de ce fusese trimisă într-o călătorie atât de lungă o singură pastilă și de unde îi cunoșteau pe destinatari cei care trimiteau pachete atât de mici de droguri. Părea ceva ciudat în treaba asta.

— S-ar putea să fie mai mult decât pare, i-a spus Jared lui Mike în timp ce lua în primire plicul.

Urma să aibă nevoie de el pentru a-l arăta „dădacei" lui.

---

* Abrieviere pentru 3,4-Metilen-dioxi-amfetamină – denumirea științifică a drogului cunoscut ca ecstasy (n.t.).

Fiecărui agent începător din Departamentul de Securitate Internă i se aloca o „dădacă" – un ofițer preparator – în primul an de activitate. Era vorba despre un agent cu mai multă experiență, care știa cum merg lucrurile, care se asigura că nu intri în belele prea mari și care adesea te făcea să te simți de tot rahatul. Jared trebuia să își sune bona în fiecare dimineață și să îi spună ce plănuia să facă în acea zi. Singura diferență față de grădiniță era că acum avea la el un pistol.

Deloc surprinzător, ofițerului preparator al lui Jared nu i s-a părut deloc importantă o singură pastilă și a trecut o săptămână până când măcar să accepte să meargă cu mai tânărul său coleg pentru o discuție la fața locului – să bată la ușa celui care se presupunea a fi destinatarul și, preferabil, să și vorbească cu acea persoană.

În acea zi, Jared conducea modelul Crown Victoria pe care îl primise de la guvern prin zona de nord a orașului Chicago, iar micul cub Rubik pe care-l purta ca breloc pendula înainte și înapoi. La radio asculta știri din domeniul sportiv: echipele Cubs și White Sox fuseseră eliminate din lupta pentru titlu, dar cei de la Bears se pregăteau pentru un meci cu Lions. În timp ce asculta acestea, a intrat pe West Newport Avenue, un șir lung de clădiri cu două niveluri. Jared cunoștea bine acest cartier al clasei muncitoare. În copilărie urmărise meciuri de baseball la Wrigley Field, aflat în apropiere. Dar acum era Hipsterville, plin de cafenele pretențioase, restaurante șic și în care, așa cum descoperea în acel moment, oamenii primeau acasă droguri, prin poștă, din Olanda.

Era pe deplin conștient cât de ridicol părea în ochii agentului experimentat care îl însoțea. Se aflau într-una dintre cele mai sigure zone ale orașului pentru a lua pe cineva la întrebări din cauza unei singure pilule de ecstasy. Dar lui Jared nu îi păsa de ce credea supervizorul lui; avea

o bănuială că era vorba despre mai mult decât o pastiluță. Doar că nu știa – încă – despre ce era vorba.

A găsit adresa și a oprit, cu supraveghetorul chiar în spatele lui. Au urcat scările și Jared a bătut la ușa apartamentului cu numărul unu. Să bați la ușă era partea ușoară. Să faci pe cineva să vorbească urma să fie o provocare complet diferită. Destinatarul plicului putea să nege cu ușurință că ar fi fost pentru el pachetul. Atunci totul s-ar fi terminat.

După 20 de secunde, ușa s-a deschis și dinăuntru s-a ivit un tânăr slăbuț îmbrăcat în blugi și tricou. Jared i-a arătat legitimația, s-a prezentat ca agent al Departamentului de Securitate Internă și a întrebat dacă David, bărbatul al cărui nume era tipărit pe plicul alb, se afla acasă.

— E la serviciu momentan, a răspuns tânărul, deschizând ușa mai larg. Dar eu sunt colegul lui de cameră.

— Putem să intrăm? a întrebat Jared. Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

Colegul de cameră a fost de acord și s-a dat la o parte, lăsându-i să intre, apoi s-au îndreptat spre bucătărie. Jared s-a așezat, apoi a scos un pix și un carnețel:

— Colegul tău primește multe pachete prin poștă? l-a întrebat el.

— Mda, din când în când.

— Ei bine, a spus Jared privindu-l pe agentul preparator, care stătea tăcut în colț și cu brațele încrucișate. Am găsit acest pachet care îi era adresat și înăuntru se aflau niște droguri.

— Mda, știu despre asta, a răspuns cu nonșalanță colegul de cameră.

Jared a fost uluit cât de relaxat recunoscuse tânărul că primea droguri prin poștă, dar a continuat interogatoriul, întrebând de unde primea acele droguri.

— De pe un site.

— Ce site?

— Silk Road, a spus colegul de cameră.

Jared l-a privit fix, confuz. Silk Road? Nu mai auzise niciodată de el până atunci. De fapt, Jared nu mai auzise niciodată de vreun site de unde se puteau cumpăra online droguri și se întreba dacă era el un boboc care habar n-avea de nimic sau dacă așa se cumpărau atunci droguri în Hipsterville.

— Ce este Silk Road? a întrebat Jared, încercând să nu pară prea neștiutor, dar reușind total contrariul.

Și colegul de cameră slăbuț a început să explice rapid ce însemna Silk Road, cu o viteză similară avioanelor care aterizează la O'Hare.

— Poți să cumperi orice drog posibil de pe acel site, i-a spus acesta.

Pe unele le testase cu colegul de cameră – inclusiv marijuana, metamfetamină și micile pilule roz de ecstasy care veneau, săptămână de săptămână, cu zborul 611 operat de KLM. Pe măsură ce Jared își nota în carnețel, colegul de cameră continua să vorbească în ritm alert. Drogurile se plăteau cu o valută digitală numită Bitcoin și făceai cumpărături sub protecția anonimatului prin intermediul unui browser numit Tor. Oricine putea să intre pe site-ul Silk Road, putea să aleagă dintre sute de sortimente de droguri disponibile și le putea achita acolo, iar câteva zile mai târziu i le aducea poștașul și le găsea în cutia poștală. Apoi trăgeai pe nas, inhalai, înghițeai, beai sau îți injectai ce-ți comandaseși.

— E ca Amazon, a spus colegul de apartament, doar că pentru droguri.

Jared era uimit, dar ușor sceptic în privința existenței acestei piețe virtuale în negura internetului. *Va fi închis în mai puțin de o săptămână*, s-a gândit el. După încă vreo

câteva întrebări, i-a mulțumit tânărului pentru timpul acordat și a plecat alături de colegul lui, care nu scosese niciun cuvânt.

— Tu ai auzit de acest Silk Road? l-a întrebat Jared pe agentul supervizor în timp ce se întorceau la mașinile lor.

— A, da, a răspuns acesta deloc impresionat. Toată lumea a auzit de Silk Road. Trebuie să fie sute de cazuri în lucru legate de el.

Jared, oarecum rușinat că recunoscuse că nu știa nimic despre asta, nu s-a lăsat descurajat.

— Am de gând să cercetez oricum problema și am să văd ce pot să aflu, a spus el.

Bărbatul mai în vârstă a ridicat din umeri, s-a urcat în mașină și a plecat.

O oră mai târziu, Jared s-a închis în biroul lui fără ferestre și s-a așezat la calculatorul de serviciu; i s-a părut că a durat o veșnicie să i se deschidă anticul Dell. A început să caute investigații în curs despre Silk Road în baza de date a Departamentului de Securitate Internă. Dar, în mod surprinzător, nu a găsit niciun rezultat. A încercat alte cuvinte-cheie și variațiuni ortografice pentru numele site-ului. Nimic. Poate un alt câmp? Tot nimic. Era nedumerit. Nu existau „sute de cazuri în lucru" despre Silk Road, așa cum susținuse supervizorul lui. Nu era nici măcar unul.

Jared a stat puțin pe gânduri și apoi a hotărât să apeleze la a doua cea mai bună tehnologie pe care o are la dispoziție orice lucrător la stat atunci când are de căutat ceva important: Google. Primele câteva rezultate erau site-uri de istorie care vorbeau despre vechea rută comercială dintre China și Mediterană. Dar, pe la mijlocul paginii, a văzut un link către un articol scris la începutul lunii iunie a acelui an pe *Gawker*, un blog cu știri și bârfe, iar în articol se spunea că Silk era „site-ul underground de pe care se putea cumpăra orice drog posibil". Acel articol de blog

afișa capturi de ecran de pe o pagină web care avea o cămilă verde într-un colț. De asemenea, arăta poze cu tot felul de droguri, 340 de „anunțuri" în total, inclusiv hașiș afgan, iarbă Sour 13, LSD, ecstasy, bile de cocaină și heroină neagră. Vânzătorii erau de peste tot din lume; la fel și cumpărătorii. *Cred că e o glumă*, și-a spus Jared. Atât de ușor este să cumperi droguri online? Apoi și-a petrecut restul zilei și cea mai mare parte a serii citind tot ce-a găsit despre Silk Road.

În weekend, în timp ce trecea cu mașina pe lângă Chicago, împreună cu soția și fiul lui, îndreptându-se de la un târg de antichități la altul (ritual pe care îl respecta în fiecare săptămână), se tot gândea la site-ul cu droguri, experimentând o stare aproape catatonică din cauza frământării. Jared conștientizase că, dacă toată lumea putea să cumpere droguri de pe Silk Road, atunci toată lumea ar face-o, începând cu cei din clasa de mijloc din zona de nord și până la puștii care creșteau în inima orașului Chicago. Iar dacă acum se aflau la vânzare pe site droguri, de ce nu ar urma și alte obiecte de contrabandă? Poate că urmau arme, bombe sau otrăvuri. Poate, și-a închipuit el, ar putea fi folosit de teroriști pentru un alt atentat precum cel din 11 septembrie 2001. Uitându-se în oglinda retrovizoare la fiul lui, care dormea pe bancheta din spate, aceste gânduri îl paralizau.

Dar de unde poți să începi pe internet, într-o lume a anonimatului absolut?

În cele din urmă, aproape de finalul weekendului, Jared a început să-și contureze o idee despre cum ar fi putut aborda cazul. Știa că urma să fie muncă multă și de uzură, dar exista posibilitatea să ajungă, în cele din urmă, și la creatorul site-ului Silk Road.

Dar să descopere drogurile și să identifice vânzătorii de droguri, chiar și pe fondatorul Silk Road, urma să fie

ceva ușor prin comparație cu provocarea de a-l convinge pe supervizorul lui să îl lase să lucreze la acest caz bazat pe o singură pastiluță roz. Chiar dacă putea obține aprobarea șefului său, Jared trebuia să convingă și Procuratura să îl susțină în demersul de căutare. Și nu exista niciun procuror pe întreg teritoriul Statelor Unite care să accepte să se ocupe de un caz bazat doar pe o singură pastilă amărâtă de orice. Toate acestea erau amplificate de faptul că Jared, în vârstă de 30 de ani, era cât se putea de novice. Și nimeni nu lua vreodată în serios – niciodată! – un începător.

Avea nevoie de un plan prin care să-i convingă pe toți că era vorba despre mai mult decât o singură pastilă roz.

Până luni dimineață concepuse un plan pe care spera că șeful lui nu îl putea ignora. A tras adânc aer în piept, a intrat în biroul supervizorului său și s-a așezat.

— Ai un minut liber?, l-a întrebat în timp ce arunca pe birou plicul alb. Trebuie să-ți arăt ceva important.

cu cinci ani mai devreme

ross ulbricht

— Ross, sari de pe o stâncă!

Ross Ulbricht se uita năucit la malul abrupt. Mai jos, Lacul Pace Bend din Austin își unduia apele reci la capătul prăpastiei adânci de aproape paisprezece metri de sub el.

— Ce? a întrebat Ross cu un zâmbet larg în timp ce-și ridicase brațele și le îndreptase spre pieptul său lat. De ce eu?

— Pur și simplu făăăă-o, i-a zis sora lui, Cally, arătând spre pietre.

Ross, la cei 24 de ani ai săi, era cu 30 de centimetri mai înalt, așa că s-a aplecat spre ea în timp ce se gândea la propunerea ei. Fără vreun avertisment, a ridicat din umeri, a strigat „OK" și s-a aruncat în gol, țipând înainte să aterizeze în lac și împroșcând zgomotos la aterizare peste tot în jurul lui.

Camera video s-a închis.

Era doar începutul unei zile lungi de filmări pentru un material de probă pe care îl pregăteau pentru un reality-show și la scenariul căruia lucrau de săptămâni bune, cu ajutorul mamei lor, Lyn. Planul era să înceapă cu scena cu stânca și de acolo să dezvolte povestea. Apoi urma în prim-plan sora mai mare a lui Ross care îi prezenta pe frații Ulbricht, menționând că erau „dispuși să facă orice

pentru a câștiga *The Amazing Race*, chiar și să sară de pe o stâncă". După ce făceau asta cu cea mai mare nonșalanță, planul era să facă o plimbare prin Austin și să pună în scenă ceva extrem pentru a-i convinge pe producătorii emisiunii că Ross și Cally Ulbricht erau concurenți perfecți.

În timp ce se uita în sus la sora lui și la stâncile de pe care tocmai își luase avânt, îi era clar că nu așa își imaginase că își va petrece acea vacanță de vară.

În mintea lui Ross se desfășura un cu totul altfel de film despre acea vară. Potrivit scenariului său, ar fi economisit suficient de mult pentru un inel ca s-o ceară în căsătorie pe iubita lui din Texas, scenariu în care ea accepta (desigur). Apoi, cei doi porumbei și-ar fi finalizat studiile la Universitatea din Texas, în Dallas, el dobândind o specializare în fizică, iar în următoarele luni s-ar fi ocupat de planurile de nuntă. Și-ar fi găsit slujbe bune, Ross ca teoretician sau cercetător în domeniul fizicii. Ar fi urmat apoi câțiva copii, s-ar fi dus la petreceri aniversare și nunți. Ar fi îmbătrânit împreună. Ar fi trăit o viață fericită. Sfârșit.

Dar acea versiune a vieții lui Ross Ulbricht nu a trecut niciodată de stadiul genericului de la început. Deși Ross economisise suficient pentru inelul perfect, atunci când a cerut-o romantic de soție pe prietena lui (*Spune da, te rog, spune da*), aceasta i-a răspuns că trebuia să-i facă o mărturisire (*Eh, asta nu sună bine*). În acel moment, i-a spus că pe parcursul ultimului an îl înșelase cu mai mulți bărbați. (*Mai mulți? Adică mai mult de unul? Da. Mai mulți.*) Mai rău, printre ei era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ross.

Ecran negru.

Aflat la baza stâncii, Ross s-a zbătut să iasă din apă, iar apoi familia Ulbricht a pornit spre următorul loc în care aveau de gând să filmeze. Când s-a aprins din nou camera

video, Ross și sora lui aveau în spate panorama orașului Austin și au început să se prezinte pe rând. Ross era „creierul" operațiunii lor, explica sora lui, adăugând că studiase fizica și știința materialelor și că deținea chiar și un record mondial pentru că obținuse cea mai clară formațiune cristalină de pe pământ.

În timp ce sora lui vorbea, Ross se uita în gol și un milion de gânduri i se amestecau în minte, ca și cum un animal rătăcit într-un labirint complex ar fi căutat ceva anume. Era clar că ceva nu era în regulă în acel moment. Și totuși nu-i era clar ce era în neregulă sau cum se ajunsese aici.

Se născuse în acel oraș și, încă de dinainte să poată spune „mama" sau „tata", Lyn și Kirk, părinții lui, și-au dat seama că era ceva diferit la fiul lor. Fusese un copil foarte atent la detalii, care înțelegea aspecte mult peste ce era de așteptat pentru vârsta lui. Nu i s-a spus niciodată „Nu fugi printre mașini!"; pur și simplu a știut să nu facă asta, de parcă, din clipa în care se născuse, ar fi avut acces la un manual de instrucțiuni la care alții nu aveau. A știut de la o vârstă fragedă să rezolve probleme de matematică pe care părinții lui nici măcar nu le înțelegeau. Și chiar dacă în adolescență s-a implicat și în activități specifice vârstei – făcea sport în parc, participa la maratoane de jocuri de societate și făcea ochi dulci fetelor drăguțe –, adesea prefera să citească despre teorii politice, existențialism sau mecanică cuantică.

Dar nu era doar deștept. Era o persoană cu adevărat empatică. În copilărie salva animale, apoi, odată ajuns adult, a trecut la oameni. Da, Ross era genul de om care se oprea în mijlocul propoziției într-o conversație pentru a fugi repede să ajute o bătrânică să treacă strada, cărându-i sacoșele și oprind traficul în timp ce ea traversa încet o intersecție.

Unii dintre cei care făceau cunoștință cu el credeau că atitudinea lui extrem de altruistă era cam simulată. „Cum poate să fie cineva atât de amabil?", se întrebau ei. Dar așa era în realitate și nu dura mult până când își dădeau seama cât de mărinimos era. Se vedea chiar și din felul în care vorbea, adesea având un ton dureros de naiv, cu expresii ca „ioi", „hopa" sau „of". Dacă trebuia să înjure, întotdeauna spunea „Fir-ar!" în loc de „La dracu'!".

Dar avea și el vicii. În adolescență își descoperise o slăbiciune pentru experiențele în care nu era pe deplin conștient, cel puțin pentru cele de intensitate medie. Îi plăcea mult să meargă cu amicii lui în pădurea din apropiere, să-și aprindă un joint, să-și dea jos tricoul și să se urce în copaci. La o petrecere de după balul de absolvire a liceului a băut atât de multă bere, încât partenera lui l-a găsit plutind într-o barcă gonflabilă în piscina proprietarului, fiind încă îmbrăcat în frac, cu tenișii (nu avea pantofi eleganți și purtase niște tenișii vechi la bal) și ochelari de soare.

Chiar și așa, cel mai deștept tip din gașcă se afla acum lângă sora lui într-un parc din Austin, concurând pentru participarea la un reality-show.

Dar ce alternativă avea? Nu era ca și cum ar fi putut să plece spre vest, în Silicon Valley, și să se angajeze în cadrul unui start-up. După ce se spărsese bula, cu câțiva ani înainte, companiile care fuseseră construite fără cine știe ce bază devalorizaseră fondurile de pensionare ale populației și s-au prăbușit, transformând San Francisco într-o zonă în care nu se mai putea zbura, metaforic vorbind. Să meargă spre est? Nu se găseau oportunități pe Wall-Street pentru cineva atât de inteligent ca Ross? În niciun caz. Băncile erau în colaps din cauza prăbușirii pieței imobiliare. Și cu siguranță nu se putea așeza la casa lui și să trăiască până la adânci bătrânețe cu prietena lui; visul lui cu însurătoarea și familia fericită fusese dărâmat de câțiva bărbați.

Rămânea cu opțiunea unui doctorat sau cu o săritură de pe o stâncă.

Considera că celebritatea și grămada de bani dobândite odată cu apariția într-un reality-show reprezentau doar o mică deviere în drumul lui spre o realizare mai semnificativă. Ross era sigur că avea un scop mai măreț în viață, deși nu era chiar sigur care era acesta. Poate că într-o zi urma să-și dea seama care era acel scop.

Doar că nu în acea zi.

În timp ce se lăsa seara și se apropia de final și filmarea pentru *Amazing Race*, Ross și sora lui se afișau în fața camerei pe străzile din Austin. El se schimbase în niște pantaloni de trening închiși la culoare și își luase un pulover negru gros pentru a se feri de frigul adus odată cu lăsarea serii.

— Ross, l-a întrebat sora lui, ce vei face cu jumătatea ta de milion de dolari după ce câștigăm?

S-a prefăcut că se gândește la asta pentru o clipă și apoi a spus:

— O, cred că pur și simplu am să arunc banii pe podea și am să mă rostogolesc prin ei o vreme.

— Ei bine, a răspuns Cally în timp ce ridica mâna pentru a bate palma cu fratele ei, întâi trebuie să câștigăm *Amazing Race*.

Camera video s-a închis din nou. În vreme ce îndesa echipamentul de filmare în mașina familiei, Ross visa cu ochii deschiși la oportunitatea pe care o avea în față și la jumătatea de milion de dolari pe care sigur avea s-o câștige. Nu știa însă că acea ocazie nu avea să se ivească vreodată. Ross nu urma să fie ales drept concurent pentru emisiune – primul dintre numeroasele eșecuri pe care urma să le înregistreze. Și totuși, pe când urca în mașină alături de sora lui, nu știa nici că în doar cinci ani avea să facă atâția bani într-o singură zi.

julia vie

Prima săptămână de facultate a însemnat, probabil, cele mai nefericite șapte zile din viața Juliei Vie – cel puțin până la acel moment. Din cauza timidității sale, tânăra de optsprezece ani de la Pennsylvania State University nu reușise să-și facă niciun prieten și cu atât mai puțin să-și găsească o direcție în viață. Totuși, înainte să aibă ocazia de a se adapta, viața i s-a zdruncinat din temelii. Despacheta în camera de cămin, punându-și hainele în sertare și stivuindu-și romanele preferate pe rafturi, când a primit acel telefon. Mama ei murise de cancer.

După înmormântare, încă în stare de șoc, Julia s-a întors la Pennsylvania State University sperând la un curs normal al vieții. Poate, se gândea ea, un iubit ar putea să-i ofere așa ceva. Își dorea pe cineva care să aibă grijă de ea. Să o răsfețe cu afecțiune și poate chiar cu niște cine bogate.

În schimb, l-a întâlnit pe Ross Ulbricht.

Totul a fost pur accidental. Julia bântuise fără țintă prin campus, cu gândul la mama ei, și, la un moment dat, s-a trezit în fața uneia dintre clădirile mari de pe Shortlidge Road. În timp ce se plimba pe coridoarele vechi, a auzit sunetul unor tobe bongo, instrumente africane, zgomotoase. A mers pe urma ritmului și, în spatele unei uși, a

descoperit un grup de bărbați care stăteau în semicerc și cântau la tobe djembe. În jurul lor erau câteva fete care se unduiau de zor.

Julia s-a furișat în spatele încăperii, fascinată de ceea ce descoperise, și a aflat curând că acesta era Clubul NOMMO de la Penn State, un grup de pasionați de tobe africane. În timp ce urmărea reprezentația, a zărit cu coada ochiului un tânăr ciufulit care se apropia încrezător de ea. El a întins mâna și s-a prezentat ca fiind Ross. Julia l-a privit de sus în jos și, observând că nu era încălțat și că avea tricoul și pantalonii scurți rupți și pătați, s-a gândit că putea fi un individ fără adăpost. Arăta de parcă nu se mai bărbierise de luni bune.

În timp ce muzica vibra în jurul lor, Julia nu putea să nu remarce că acest tânăr cu aspect de om al străzii era atras de ea. Și cum să nu fie? Ea era mlădioasă și frumușică, cu pielea ușor bronzată, pistrui pe obraji și ochi mari, cu gene lungi. Arăta și exotic – jumătate afro-americancă, jumătate altceva. Ea s-a prezentat politicos ca Julia și apoi l-a ignorat imediat, nefiind interesată să discute cu cineva care părea să nu mai fi făcut duș de săptămâni întregi.

Julia a presupus că lucrurile s-au încheiat aici. Însă, după o săptămână, a dat din nou nas în nas cu acest Ross. Deși de această dată ceva era diferit. Acum se bărbierise și purta pantaloni – pantaloni adevărați – și pantofi.

Pe măsură ce vorbeau, ea devenea intrigată. El era amuzant, drăguț, inteligent – atât, atât de inteligent. I-a spus că era absolvent al departamentului de știința materialelor și inginerie din cadrul Penn State. Atunci când ea a întrebat ce presupunea asta, Ross i-a explicat că făcea cercetare, verifica proprietăți rare ale materialelor cristaline, lucrând în domeniul spintronicii și cu materiale feromagnetice. Universitatea chiar îl plătea cu câteva sute de dolari pe săptămână pentru cercetările sale.

În mai puțin de o săptămână, Julia lua cina cu Ross într-un restaurant japonez în apropiere de Route 35 și apoi, câteva zile mai târziu, mergea cu el acasă. În timp ce el îi dădea jos fusta pe canapea, Julia nu știa prea multe despre bărbatul cu care urma să-și facă de cap, dar avea să afle în curând. Când el stătea aproape dezbrăcat deasupra ei, s-a auzit un clic la ușă, după care au intrat în apartament colegii lui Ross.

— Hai în camera mea, i-a spus Ross, în timp ce chicoteau și fugeau din sufragerie.

A condus-o pe scări până într-un subsol întunecat, luminat doar de mici raze de lumină care pătrundeau înăuntru prin ferestrele minuscule.

Juliei i s-a părut că mirosea similar cimentului încă ud, mucegaiului, sau că era o combinație între cele două.

— Acesta este dormitorul tău? l-a întrebat ea neîncrezătoare în timp ce pășea cu picioarele goale pe podeaua rece de beton.

— Da, a răspuns cu mândrie Ross. Eu stau aici gratuit.

Stând în mijlocul subsolului și analizând decorul bizar, Julia a ridicat sprâncenele de uimire. Exista un pat lângă un calorifer. Erau cutii de carton aranjate cam ca o fortăreață construită de copii. Arăta ca o celulă dintr-o închisoare.

Își dăduse seama de la prima întâlnire că Ross era destul de modest, pentru că venise să o ia într-o camionetă rablăgită, mai bătrână decât ea. La a doua întâlnire aflase și că lui nu-i păsa nici de lucrurile materiale, pentru că venise îmbrăcat ca un chitarist dintr-o trupă de grunge din Seattle. (Pantaloni scurți cârpiți, un tricou murdar și pantofi care aparținuseră anterior cuiva dintr-un azil de bătrâni.) Însă, în timp ce se așeza pe patul lui din subsol, uitându-se la pereți scorojiți din beton neacoperit, Julia a înțeles clar că Ross chiar nu avea deloc, deloc, cine știe ce

bani și că nu îi păsa deloc, deloc, de obiectele după care tânjesc în viață majoritatea oamenilor.

— Stai, de ce locuiești aici? a întrebat ea când se întindeau pe pat, în timp ce Ross încerca să reia activitatea de pe canapea din punctul în care fuseseră întrerupți.

Atunci el s-a oprit și i-a explicat că prefera să trăiască astfel pentru a-și dovedi că putea. De ce să dai bani pe un apartament atunci când poți să stai gratis în acest castel plin de mucegai? Julia s-a încruntat în timp ce el vorbea. Nu avea legătură doar cu economisirea banilor, i-a explicat acesta. Stilul lui de viață făcea parte și dintr-un experiment menit să îi demonstreze cât de mult putea să-și forțeze limitele, fără a avea dorințe sau nevoi. De exemplu, de curând hotărâse să nu mai facă duș cu apă caldă timp de o lună, doar pentru a-și testa propria rezistență.

— Te obișnuiești cu rece după o vreme, s-a lăudat el.

Și asta nu era tot. Ross i-a mărturisit cu mândrie Juliei că în timpul verii supraviețuise o săptămână întreagă doar cu o cană de fasole și o pungă de orez.

— Și cafea? a întrebat ea.

— Nu beau.

— Ești atât de zgârcit, a glumit ea.

Testele cu dușul și subsolul erau doar începutul ciudățeniilor lui Ross. La piciorul patului avea doi saci de gunoi despre care a mărturisit indiferent că erau „dulapul" lui. Unul dintre saci era pentru haine curate, iar celălalt, pentru murdare. Fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care îl avea – fiecare șosetă, fiecare bluză și acei pantofi bătrânești – era donat de vreun prieten.

— O, nu, nu, nu, i-a spus Julia uitându-se țintă la el. Vom rezolva asta; te voi duce la cumpărături să-ți iei niște haine noi care chiar să-ți vină bine.

— Sigur, a spus Ross în timp ce începuse din nou să o sărute.

Dar încă erau lucruri pe care ea voia să le afle despre Ross, acest bărbat ciudat, dar genial.

— Care-i treaba cu cărțile alea? a întrebat ea arătând către o grămadă de cărți aflate în apropierea patului.

La această întrebare Ross a făcut o pauză și a fost atent la răspunsul dat. Îi explicase la prima întâlnire că, pe lângă faptul că făcea parte din clubul de toboșari NOMMO, era și un membru foarte activ al unui club de la Pennsylvania State University – College Libertarians, un grup politic care se reunea o dată pe săptămână pentru a discuta despre teorii ale libertarianismului și pentru a citi cărți de economie. Cărțile semnate de Murray Rothbard, Ludwig von Mises și alți vizionari erau lecturile cu care se destindea atunci când nu devora lucrări de fizică aplicată.

Atunci când Julia a întrebat ce era libertarianismul, Ross i-a explicat fără să se gândească prea mult: totul – începând cu ce faci cu viața ta, ce pui în corpul tău – ar trebui să fie alegerea fiecărui individ, nu a guvernului.

Dacă nu ar fi fost atât de deștept, Julia probabil că ar fi plecat din subsol în acea zi și nici nu s-ar mai fi uitat vreodată în urmă. Dacă n-ar fi fost atât de arătos, probabil că ea nu i-ar mai fi răspuns la telefon după primele întâlniri. Și dacă Ross n-ar fi fost pe cât de asertiv era, ceva ce tânăra Julia nu mai găsise niciodată la vreun bărbat până atunci și de care avea nevoie mai mult decât orice în acel moment trist al vieții ei, poate că n-ar fi acceptat să devină iubita lui în săptămânile care au urmat.

În schimb, era profund intrigată de acest bărbat bizar și, posibil, perfect. O privea, îi zâmbea în timp ce se apleca să o sărute din nou. Îi era clar că Ross era fermecat. La rândul ei, încerca să ascundă cât de mult cădea și ea în vraja lui. Însă ceea ce nu le era clar niciunuia dintre ei, în timp ce se hârjoneau în acel pat fără pretenții din subsol, era că relația pe care erau pe punctul să o înceapă urma să

fie cea mai tumultoasă poveste de dragoste din viețile lor de adulți.

Iar pentru Ross avea să fie ultima.

dezbaterea

Studenți cu rucsacuri în spate și cărți în brațe treceau în grabă unii pe lângă alții și se împrăștiau prin clădirea Willard de la Pennsylvania State University. Luminile din interiorul clădirii se aprindeau în timp ce soarele apunea deasupra campusului. Acolo, în mijlocul vieții universitare obișnuite, Ross Ulbricht se plimba agitat într-una dintre sălile mari și se pregătea pentru o dezbatere.

Sala în care se afla era lungă și lată, cu rânduri de scaune care în curând aveau să se umple cu studenții care intrau și se răspândeau – toți cei prezenți de acolo veniseră pentru a asculta dezbaterea din acea seară dintre libertarienii, republicanii și democrații din grupurile universității pe o seamă de subiecte electorale, inclusiv dacă drogurile ar trebui să fie legalizate sau nu în Statele Unite.

Trecuse mai bine de un an de când Ross nu reușise să se califice printre participanții la *Amazing Race*, dar asta nu mai conta acum. Viața la Penn State era destul de spectaculoasă, în mare parte datorită cluburilor la care aderase.

Grupul de tobe era fascinant (Ross devenise atât de obsedat de tobe încât noaptea, când stătea în pat, bătea toba în minte). Și apoi mai era și clubul libertarian, la ale cărui întâlniri Ross se prezenta fără excepție și prin care

ajunsese, pe parcursul ultimului an, să analizeze fiecare aspect al filosofiei politice libertariene. Călătorea prin țară pentru a participa la conferințe libertariene la care țineau discursuri specialiști în domeniu (clubul îi plătea drumul). De asemenea, petrecea nenumărate ore în barul Corner Room de lângă College Avenue cu Alex, președintele clubului, și cu alți membri, discutând și rafinându-și concepțiile referitoare la rolul guvernului în societate și cum ar putea să-i reducă dominația nedreaptă și adesea inumană.

Deși toate acestea erau captivante și incitante, aveau prețul lor. Obsesia lui Ross pentru aceste cluburi avea efecte negative asupra activității sale universitare.

Totuși acestea nu erau singurele aspecte din viața lui care îi afectau studiile. Mai era și Julia, care acum îi era iubită. Cei doi porumbei – nu durase mult până când cei doi și-au spus unul altuia „Te iubesc" – își petreceau aproape fiecare clipă împreună. Pentru că acela urma să fie pentru Julia primul Crăciun fără mama ei, el a invitat-o să petreacă sărbătorile împreună cu el în Austin. Înainte să plece, Ross s-a strecurat în laboratorul lui de la Penn State și a creat un cristal pe care l-a transformat într-un inelcadou pentru ea.

Ross aprecia că Julia stătea ore întregi și îl asculta în timp ce el vorbea despre convingerile lui, inclusiv despre unul dintre subiectele care urmau să fie dezbătute în acea seară și pe care Ross îl cunoștea mai bine decât oricine altcineva: reformarea legislației americane care reglementează drogurile.

— Luați loc, vă rog, a strigat către public profesorul care modera discuția. Suntem pe punctul de a începe.

Ross, cu o cămașă băgată în pantaloni, o înfățișare rară pentru el, stătea la catedră alături de alți doi libertarieni. Profesorul a făcut câteva prezentări scurte și apoi sala s-a cufundat în tăcere.

— Nu este dreptul guvernului să le spună oamenilor ce pot și ce nu pot să pună în corpurile lor, a început Ross.

Apoi a explicat în continuare că drogurile – toate drogurile – ar trebui legalizate, pentru că astfel ar crește siguranța la nivelul societății și pentru că oamenii au dreptul să facă ce vor cu trupurile lor.

Erau doar vreo 40 de persoane în publicul prezent la dezbatere și cei mai mulți din sală erau acolo doar pentru că beneficiau de câteva credite în plus la cursurile de științe. Însă Ross aborda discursul cu asemenea patimă, de parcă urma să apară în fața Congresului Statelor Unite.

— Cum poți legaliza ceva care ucide în fiecare an zeci de mii de oameni? l-a întrebat republicanul, întrebare la care democratul a dat aprobator din cap.

Ross a contracarat calm:

— Așadar, credeți că ar trebui ca sandvișurile Big Mac de la McDonald's să nu mai fie legale, pentru că oamenii se îngrașă, fac infarct și mor din cauza lor?

Așa cum se întâmpla întotdeauna în cadrul dezbaterilor despre droguri, oponenții lui Ross deveneau rapid pătimași. Încercau să îl atace cu contraargumente, dar nu găseau nimic pentru care Ross să nu aibă răspuns.

— Și mașinile ar trebui să devină ilegale, pentru că oamenii sunt implicați în accidente și mor?

Ross punea presiune pe opozanții săi. Venea cu argumente în sprijinul celor care fumau marijuana, ba chiar și în favoarea celor care foloseau heroină în intimitatea propriilor case, menționând că nu erau cu nimic diferiți de cei care își turnau un pahar de vin după serviciu ca să se relaxeze.

Cât despre violența asociată vânzării de droguri, el susținea că această brutalitate exista numai din cauza restricțiilor atât de dure și a legilor meschine impuse de guvern în încercarea de a descuraja comercializarea

drogurilor, vânzătorii de droguri fiind nevoiți să recurgă la mijloace necurate pentru a se proteja în fața războaielor care izbucneau pe străzi.

— Nu există războaie între găști pentru vânzarea de alcool sau de sandvișuri Big Mac, pentru că acelea sunt legale, a continuat el.

Și pe lângă toate acestea, considera el, dacă drogurile ar fi fost legalizate, atunci ar fi ajuns, în cele din urmă, să fie comercializate în forme reglementate. Drogurile proaste, îndoite cu otravă pentru șobolani sau talc, ar dispărea de pe piață.

— Este vorba despre corpul cuiva și îi aparține acelei persoane, a spus Ross privindu-și publicul. Iar guvernul n-are niciun drept să-i spună ce poate și ce nu poate face cu el.

În inima lui, Ross știa că argumentele sale erau solide și se gândise bine la fiecare aspect al războiului dus împotriva drogurilor. Ceea ce încă nu-i era clar și ce continua să se întrebe în timpul pe care nu-l petrecea la școală, cu activitățile lui extracurriculare sau cu prietena lui, era ce putea face cu aceste credințe pătimașe pentru a facilita schimbarea a ceea ce el percepea a fi o legislație dăunătoare și tiranică față de droguri în America.

khat-ul lui jared

— Nu.

Atât. Un cuvânt. O silabă nenegociabilă.

— Nu, a spus Jared din nou.

Supervizorul lui l-a privit uimit, nefiind sigur dacă tocmai auzise cu adevărat că un ofițer vamal începător refuzase un ordin direct. (Da, auzise. Cu siguranță, auzise.) Pionul – Jared Der-Yeghiayan, un tânăr de 1,50 metri și în vârstă de 26 de ani – părea chiar mai tânăr decât de obicei în timp ce stătea în fața directorului său corpolent și mai în vârstă, ca un puști care stătea în biroul directorului de la școală, legănându-și picioarele în scaun, fără ca tălpile să i se apropie măcar de podea.

Jared simțea că nu avea cine știe ce de pierdut din cauza răspunsului dat. În departamentul vamal nu avea chiar slujba la care visase. Ajunsese acolo doar pentru că nu avusese de ales, dacă voia să-și urmeze visul de a lucra în poliție. Ori continua să lucreze în cinematograful Lincolnshire, ori mergea la Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago pentru a face carieră din parafarea pașapoartelor călătorilor.

Jared încercase să intre în Serviciile Secrete, slujba de vis pe care o putea avea. Dar examinatorul, tipul acela de american get-beget, axat pe interogatoriu, l-a tot întrebat

țintit și incisiv despre tatăl lui, un judecător american de origine armeană care fugise din Siria în timpul genocidului lansat cu ani în urmă. La început, Jared răspunsese politicos, dar puține lucruri îl puteau enerva la fel de tare ca dubiile referitoare la devotamentul familiei lui față de America. Evident, după o dezbatere aprinsă, nu a fost angajat.

La scurt timp, Jared și-a depus candidatura la DEA, dar și acolo s-a lansat într-o dezbatere aprinsă cu cel care îi făcea testul poligraf, dezbatere legată de ce anume se încadrează în categoria infracțiunilor. Nu a fost angajat nici acolo.

Poliția judiciară, Departamentul de Securitate Internă și FBI l-au respins, pentru că nu avea diplomă de licență. Abandonase studiile superioare după două săptămâni, neavând răbdare să fie judecat de profesori și dând dovadă de chiar și mai puțină toleranță față de perioadele de timp solicitate de cursurile lor. În plus, ce rost au patru ani de școală în condițiile în care cei mai mulți dintre cunoscuții lui care terminaseră o facultate tot nu reușiseră să-și găsească o slujbă serioasă? Într-o după-amiază, a plecat din campus și nu s-a mai întors niciodată.

La insistențele tatălui său, Samuel, care fusese cândva în fruntea agenției care supraveghea activitatea departamentului vamal, Jared s-a mulțumit cu cea mai monotonă slujbă din domeniul public – ștampilarea pașapoartelor, zi de zi.

El spera că această funcție avea să-l ajute să obțină un post mai serios și mai bun. Ceea ce s-a și întâmplat, dar, pentru că își provoca supervizorul cu acel „nu" repetat, devenea evident, ca de obicei, că Jared începea să irite pe toată lumea.

Acest declin începuse cu un an mai devreme, la sfârșitul lui 2007. După câțiva ani plictisitori la pașapoarte,

lui Jared i s-a dat ocazia să încerce să depisteze persoane care aduceau ilegal droguri în Statele Unite. Să prinzi traficanți de droguri pare a fi o activitate incitantă și periculoasă, dar nu și în cazul lui Jared, care trebuia să descopere doar un anumit tip de droguri. Misiunea lui era să prindă indivizi care aduceau pe furiș în America o substanță numită khat, similară cu amfetamina. Spre deosebire de droguri asemănătoare, cum ar fi cocaina, care erau procesate în laboratoare sau undeva în junglă, khat era o plantă verde cu multe frunze, deci mai dificil de depistat decât pachetele mari cu praf alb. Din moment ce era atât de slabă, mai apropiată de o cafea tare decât de o liniuță de coca, khat era și cel mai lipsit de importanță drog pe care l-ar ataca oricine dintr-o structură de stat.

Însă Jared și-a însușit sarcina de a depista khat-ul cu aceeași pornire fanatică pe care ar avea-o cineva desemnat să prindă cei mai periculoși teroriști din lume. Tipărea sute de jurnale de zbor ale persoanelor care fuseseră prinse în trecut cu khat, așeza toate documentele pe jos în sufrageria lui de parcă era Carrie Mathison în serialul *Homeland* și căuta asemănări între traficanții cunoscuți. A analizat fiecare detaliu al fiecărui arest până când a descoperit un tipar. Primul indiciu: toți contrabandiștii își cumpărau biletele în ajunul zborului. Al doilea, curierii foloseau doar conturi de e-mail de la Google sau Yahoo. Și al treilea, aveau numere de telefon (în mod evident false) care respectau o anumită formulă. Având aceste indicii și altele, îi căuta prin lista de pasageri care urmau să aterizeze la O'Hare pe cei compatibili cu profilul lui. În cele din urmă, a identificat un pasager despre care credea că urma să aducă drogul.

În ziua următoare, agenții vamali l-au preluat pe acel bărbat după aterizare, i-au deschis bagajul și au descoperit că era căptușit cu khat. (*Uau! A mers.*) Același lucru s-a

întâmplat de fiecare dată când Jared și-a repetat căutarea în baza de date cu pasageri care urmau să vină la Chicago: scoteau khat-ul ca prin magie din bagaje.

Metoda lui Jared avea rezultate atât de bune, încât a început să caute în bazele de date naționale, testându-și teoria și în cazul altor aeroporturi din Statele Unite. Și mergea de fiecare dată. Agenților vamali de la JFK li se spunea despre un suspect, iar ei deschideau bagajul pasagerului pe care Jared îl identificase și găseau acolo pungi cu drogul respectiv în șosete, bluze și prin alte compartimente ascunse ale valizei.

Dar existau și câteva obstacole, printre care și faptul că agenții de pe JFK credeau că era inutil de la bun început să-i depisteze pe cei care transportau khat. Niciodată nu se anunța la știri că autoritățile au găsit jumătate de kilogram de khat într-o cursă care venea din Marea Britanie și nici nu exista vreun premiu care să li se acorde agenților vamali pentru astfel de capturi. Mai rău, succesul lui Jared făcea ca alți agenți să pară, prin comparație, ineficienți. Dacă nu ți se recunoșteau meritele pentru o arestare, nu puteai să urci în ierarhia birocratică, deci nici să-ți crească salariul și să primești mai multe zile libere. Și după ce s-au adunat suficient de multe plângeri neoficiale, Jared a fost chemat în biroul supervizorului.

— Trebuie să respecți niște reguli, dacă vrei să ai succes aici, i-a spus supervizorul lui Jared. Iriți oameni peste tot și...

— Nu, l-a întrerupt Jared.

Iar? Încă un „nu"? Ce naiba era în neregulă cu tipul ăsta?

— Uite, eu pur și simplu îmi fac datoria, a încercat să explice Jared. Urmăresc indiciile și...

— Da, dar îți faci treaba și în afara jurisdicției tale, a mârâit șeful. Aparții de Chicago și doar atât ar trebui să faci – să găsești rahaturi în Chicago.

Jared nu reacționa bine atunci când i se spunea ce să facă, iar frustrarea lui începea să capete amploare. Primise o sarcină pe care o îndeplinise admirabil, dar din cauza vrăjelilor tipic guvernamentale i se spunea că nu trebuia să fie atât de eficient. N-ar fi trebuit să fie lăudat și aplaudat?

— Vezi asta? l-a spus Jared, arătând spre legitimația lui de la CBP*, cu auriu și negru, pe care o avea prinsă de cămașă. Ultima dată când am verificat, pe ea scria „Statele Unite ale Americii" și sunt destul de sigur că aeroportul JFK se află în SUA.

Supervizorul l-a privit șocat pe Jared. Dar pionul a continuat.

— Nu voi mai discuta față în față cu tine despre asta, a spus Jared în timp ce s-a ridicat și a început să se îndrepte către ușă. Dacă vrei să discutăm din nou despre asta, te rog să mă înștiințezi în scris.

Și, într-o singură clipă, supervizorul a învățat ceea ce ajungea să descopere, în cele din urmă, oricine îl cunoștea pe Jared: nu juca bine în echipă. O trăsătură care, în curând, urma să se dovedească deopotrivă cel mai mare atu al său, dar și cel mai mare obstacol care îi stătea în cale.

* Customs and Border Protection – Serviciul Vamal și de Protecție a Frontierei din Statele Unite (n.t.).

focul de tabără

Ross își conducea camioneta printre dealuri, îndepărtându-se de Austin. Soarele apunea deasupra cerului liber al Texasului, iar în dreapta lui stătea Julia, care privea prin geam la șirurile de copaci care păreau să nu se mai termine.

— Cedri, a spus Ross.

— Ce? a răspuns ea, întorcându-se spre el.

— Copacii; sunt cedri.

Ea și-a întors privirea spre marea de verde care mărginea drumul sinuos.

— Texanii îi urăsc, a adăugat Ross. Nu reușesc să scape de ei. Au încercat tot felul de abordări, dar nimic nu dă rezultate. „Natura câștigă întotdeauna", și-a terminat gândul câteva clipe mai târziu.

Julia asculta și se gândea la lecția acelei zile despre Texas. Ross îi oferea constant tot felul de informații despre noul stat care îi devenise casă. El era fericit să-i fie istoric la cerere și ghid permanent, ducând-o la cafenelele, restaurantele cu burgeri și în parcurile lui preferate. Îi arătase Lacul Pace Bend, unul dintre cele mai bune locuri pentru sărituri de pe stânci. Și îi oferise nenumărate informații despre clădirile și locurile din zonă.

Ross o prezentase familiei, iar ea începuse să se apropie de sora lui, Cally (deși mama lor era oarecum rece în relația cu noua iubită a lui Ross). Ross chiar a avut suficient de multă încredere în Julia încât să îi arate colecția lui secretă de miniaturi din jocul *Dungeons & Dragons*, pe care o ținea ascunsă în fosta lui cameră din casa părintească. Într-o după-amiază, și-a expus emoționat zecile de statuete cu personaje fantastice și atent pictate, acestea fiind în mod normal atent împachetate în cutii și păstrate în siguranță sub patul lui.

Ross aprecia că Julia îi susținea atât de mult ideile, chiar dacă unele dintre ele nu aveau rezultate atât de bune, cum ar fi cazul Retracement Capital Management, un fond de investiții pe care Ross încercase să îl creeze de curând și de care se alesese praful înainte să aibă vreo oportunitate de creștere.

— Și aceștia sunt prietenii pe care îi aveai în liceu? a întrebat Julia întorcându-se cu spatele la cedri.

— Dap, a răspuns el vesel. Sunt puștii cu care îmi petreceam timpul la Westlake.

Julia știa că se apropiau, pentru că începuse să vadă scânteile portocalii ale unui foc amenajat în fața unei case mici.

— Sunt foarte bucuros să-i văd pe toți, a spus Ross în timp ce încetinea.

Ross se întorsese în Texas cu câteva luni mai devreme, reintrând în ritmul vieții din Austin de parcă nici n-ar fi plecat vreodată. Nu se așteptase să ajungă acolo, dar obsesia pe care o făcuse în facultate pentru clubul libertarian l-a costat ceva. Fusese atât de concentrat pe explorarea noilor sale idei, încât picase examenul de înscriere la doctorat, program prin care ar fi trebuit să-și continue cercetarea în domeniul „creșterii filamentelor de monoxid de europiu prin epitaxia cu fascicul molecular". Dar a fost și

ceva bun în eșecul acestui examen. Toate acele ore de discuții politice îl ajutaseră să înțeleagă că, cel puțin pentru el, viața însemna mai mult decât fizică. Așa că s-a mulțumit cu masteratul și s-a întors în Sud. O convinsese pe iubita lui în vârstă de nouăsprezece ani să renunțe la studii și să vină după el. Totuși tranziția fusese pentru amândoi dulce-amăruie.

Pentru Julia fusese neplăcut să plece din Pennsylvania, acolo unde locuise atât de mult timp, și să se mute într-un stat care părea – în mare parte și fără rezerve – rasist și profund republican. Însă colțișorul de Texas al lui Ross era (majoritar) diferit. Deși cei mai mulți dintre texani îl susțineau pe George W. Bush și se opuneau homosexualilor și avorturilor, zona Austin era mai liberală și adera mai mult la valorile liberale, fiind plină de susținători ai lui Ron Paul care considerau că guvernul era prea mare, prea puternic și prea implicat în treburi care nu-l priveau.

Reintegrarea fusese surprinzător de dificilă pentru Ross. Plecase de la Pennsylvania State University fără să aibă habar ce va face în continuare. Își dorea cu disperare să facă ceva care să aibă legătură cu idealurile lui libertariene. Voia să facă ceva care să-i aducă bani. Și, poate că cel mai mult, își dorea să-i facă pe părinții lui să fie mândri. Devenise clar că era aproape imposibil să-și construiască o carieră care să satisfacă toate aceste scopuri. Dar asta nu îl oprea să discute despre noul său sistem de convingeri cu oricine l-ar fi ascultat.

Când se întâlnea cu prieteni din copilărie la vechile baruri locale, Ross prefera să vorbească despre viitorul Americii în loc să depene amintiri de demult. Cu ocazia unei vizite recente la Shakespeare's Pub din centrul orașului Austin, își petrecuse cea mai mare parte a serii ținându-i unui vechi prieten din liceu o prelegere în care

îi descrisese sistemul economic austriac și argumentând că actualul sistem politic american era construit în așa fel încât să le permită bogaților să profite de cei dezavantajați. Explicase cât de grozav ar fi fost să construiască un experiment de tip *seasteading*.

Seasteading era un concept conform căruia se putea construi o comunitate pe apă, în afara autorității oricărui guvern și a tuturor reglementărilor, unde oamenii puteau să trăiască în larg, fără legi și cu piețe libere. Niște indivizi au avut ideea să facă așa ceva pe o sondă petrolieră abandonată în mijlocul unui ocean, fără legile și regulile existente în America sau în oricare alt loc. După ce plecase de la Penn State, Ross încercase să facă un joc video care să faciliteze demonstrații pentru aceste teorii. Dar nu s-a concretizat în niciun fel. Așa cum s-a întâmplat cu toate celelalte idei ale lui Ross.

Julia participase la multe dintre aceste discuții și, chiar dacă uneori venea cu argumente inteligente, adesea îl lăsa pe Ross în lumina reflectoarelor. Totuși, în această seară, din fericire, nu urma să se lase cu discuții despre politică sau despre țări fără legi în mijlocul oceanului.

Ross a virat de pe drumul principal pe o alee lungă și neasfaltată, în dreptul unei case cu un singur nivel, construită din panouri de lemn și cu lumini calde și strălucitoare în dreptul ferestrelor.

— Au trecut ceva ani de când nu m-am mai întâlnit cu unii dintre acești prieteni, a constatat în timp ce oprea motorul mașinii.

Soarele apusese și întunericul cuprinsese munții din împrejurimi; mirosul cedrilor învăluise atmosfera în timp ce se îndreptau spre un grup de petrecăreți.

— Rossman! a strigat un tip către Ross în timp ce se îndrepta să-l îmbrățișeze pe vechiul său amic din liceu.

— Ea este iubita mea, Julia, a spus Ross cu mândrie.

S-au alăturat grupului adunat în jurul focului. Toată lumea desfăcea beri. A fost aprins un joint și a fost dat din mână în mână, iar prietenii și-au amintit de liceu.

— Țineți minte când Rossman a scăpat din vorbe de belele cu poliția pentru că fumase iarbă? zise unul dintre cei de acolo.

S-a concluzionat rapid că „Ross ținea mult la iarba lui", iscându-se un val de râs. „Încă ține la fel de mult", a adăugat Julia.

Mai multe povești, mai multe țigări cu iarbă, mai multe beri, mai mult râs. Ross și Julia se distrau de minune. Asta până când discuția a ajuns la subiectul carierelor. Un prieten spunea că lucra pentru guvern; altul spunea că era inginer. Unul vorbea despre planul de a-și deschide propria afacere.

— Și tu, Rossman? s-a auzit o voce cu puternic accent texan din cealaltă parte a focului. Tu pe unde lucrezi acum?

Ross nu a spus nimic în acel moment. Tensiunea îl măcina în timp ce se uita intens la Julia. Aceasta era ultima întrebare din lume cu care voia să se confrunte în acel moment.

— Nu sunt chiar angajat, a spus el.

— Asta e mișto, a răspuns impertinent un prieten. Cum ți-a ieșit?

Întregul grup din jurul focului devenise tăcut și asculta.

Ross a explicat că-și luase un job cu jumătate de normă prin care coordona o organizație non-profit numită Good Wagon Books, iar acolo îl ajuta pe vechiul lui prieten Donny. Cei de la Good Wagon mergeau din ușă în ușă prin Austin și adunau cărți vechi, iar apoi le comercializau online. Orice nu putea fi vândut pe internet era donat închisorilor din zonă. Nu era plătit prea bine, așa că-și acoperea puținele cheltuieli prin operațiuni bursiere și mai

avea niște bani economisiți din vânzarea unei căsuțe pe care o cumpărase pe când era la Pennsylvania State. (Stilul lui de viață frugal, pe care îl adoptase în cea mai mare parte a vieții studențești și prin care practic trăise fără nicio cheltuială, i-a permis să economisească suficient de mult din salariul pe care îl primea ca asistent universitar la Pennsylvania State încât să cumpere, și apoi să vândă, o casă micuță în oraș.) Pe când stătea lângă focul de tabără, le-a spus prietenilor că în ultimele câteva luni trăise din acești bani.

Totuși, ce nu le-a spus a fost că renunțase la tranzacțiile bursiere, pentru că nu obținea profituri, iar în puținele ocazii când făcuse niște bani a detestat reglementările și taxele exagerate impuse de stat investitorilor. Nu le-a spus nici că nu trecuse examenul pentru doctorat sau că disprețuise să-și închirieze casa studenților din cauza tuturor problemelor cu care a trebuit să se confrunte în calitate de proprietar. Și cu siguranță nu le-a spus că jocul la care lucra de luni bune și care urma să simuleze un proiect de tip *seasteading* nu avusese succes, pentru că nimeni nu voise să-l cumpere. Nu a menționat nici toate acele anunțuri bizare de pe Craigslist la care răspunsese pentru câțiva dolari, printre care și editarea unor lucrări științifice. Nu a spus că avea senzația că tot ceea ce făcuse fusese un eșec total. Idee genială după idee genială despre care nimeni altcineva nu mai credea că ar fi fost genială.

Din fericire, subiectul s-a schimbat și lumea a început să povestească despre chestii care se întâmplaseră cu un deceniu în urmă. Deși râdea, Ross părea să fie rușinat de ceea ce tocmai se întâmplase. Sigur, prietenii lui aveau slujbe banale, cu program fix, dar erau angajați. Și Ross ce avea în CV? Două diplome și un șir de fundături. Își dorea atât de mult să facă ceva semnificativ. Să facă sau să construiască ceva mai măreț decât angajatul obișnuit.

Se făcuse târziu când Ross și Julia i-au îmbrățișat pe toți de rămas-bun și s-au întors la camionetă pentru a conduce înapoi spre Austin. În timp ce Ross închidea portiera și-și punea centura de siguranță, Julia și-a dat seama că ceva nu era în regulă. A dat cu spatele până în capătul aleii și s-au întors pe drumul sinuos.

— Nimic din ce am făcut nu a mers, s-a plâns el. Chiar n-am avut nicio realizare măreață, zise el în timp ce toți acei cedri se pierdeau în întuneric.

— Of, iubitule, i-a zis ea, e în regulă. Experimentezi cu diferite lucruri. Vei găsi...

Ross a întrerupt-o.

— Mi-am dorit să fiu antreprenor, dar am încercat să mă apuc de tot felul de chestii și nimic n-a mers.

— Va merge. Trebuie doar să...

Dar el continua să vorbească de parcă era singur în mașină.

— Vreau să văd niște rezultate, a spus el. Vreau să construiesc ceva care chiar să aibă mare succes.

— Trebuie doar să încerci în continuare.

Julie avea dreptate, așa cum urma să afle și Ross.

silk road

Pentru Ross, lucrurile erau doar atât: lucruri. Nu era deloc interesat de ele.

Dar exista un obiect fără de care Ross nu putea trăi: laptopul lui. În multe privințe, era viața lui Ross. Toate fișierele și dosarele din acel laptop formau o hartă a minții sale geniale și, în opinia multora, enigmatice. Și tocmai la acel calculator a început să lucreze Ross, într-o dimineață târzie din vara lui 2010, la un proiect care avea să schimbe totul.

Se mutase de puțin timp cu Julia în centrul orașului Austin, într-un apartament cu podele strălucitoare de ciment, menit să fie și spațiu de lucru, și de locuit. Julia pusese bazele unei afaceri, Vivian's Muse, care se ocupa cu realizarea de ședințe foto pentru femeile care voiau să le ofere soților fotografii cu ele seminud. Mesajul ei era simplu: *Ce poți să-i dai cadou unui bărbat care are de toate? Poze senzuale cu soția lui aproape goală.* Prin urmare, de câteva ori pe săptămână, Julia aranja lumânări peste tot prin camera principală a apartamentului, punea muzică techno senzuală și trăgea mii de cadre de budoar.

Din camera alăturată, în care lucra la cel mai nou proiect al său, Ross putea să audă sunetul flash-ului aparatului de fotografiat și pe Julia care îi dădea indicații ferme

muzei: „Ridică-ți fundul în aer" și „Acum comportă-te de parcă ai avea orgasm!".

În dormitorul lor, locul în care Ross lucra adesea, era dezordine în mod obișnuit, cu blugii mototoliți ai Juliei, rochii aruncate și articole de lenjerie peste tot pe podea. Atunci când nu lucrau, stăteau ore întregi sub plapumă, îmbrățișați sau uitându-se la seriale TV pe laptopul lui Ross.

Serialul de care deveniseră obsedați cel mai recent era *Breaking Bad*. Se așezau comod pe pat, unul în brațele celuilalt și urmăreau cum Walter White se transforma în temutul și misteriosul lord al drogurilor Heisenberg, un bărbat care își justifica răutatea prin raționalizări intelectuale. Lui Ross îi plăcea serialul și era greu să nu apreciezi ce făcuse Heisenberg. Fusese cândva un profesor de chimie de liceu, cu realizări sub potențialul său și în mare parte oprimat, dar Walter White descoperise în droguri cea mai bună cale prin care să își exprime geniul tehnic, în calitate de chimist și ca om de afaceri. Poate că tot ceea ce-a făcut era îngrozitor și distructiv, dar a făcut-o atât de frumos și cu atâta îndemânare încât, cel puțin din punctul lui de vedere, păcatul în sine era iertat prin felul în care fusese înfăptuit.

Chiar și așa, Ross considera că povestea era puțin exagerată. „Așa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată în realitate", îi spunea el Juliei.

Când nu se uita la serial, Ross își analiza noua idee în dormitorul lor din Austin: un site anonim prin care puteai cumpăra sau vinde absolut orice.

Originile acestui concept erau bine înrădăcinate în mintea lui Ross de ceva timp. Încă un vis cu ochii deschiși pe care spera să îl transforme în realitate în viitor. Singura problemă era că, atunci când avusese această revelație cu un an înainte, tehnologia de care avea nevoie pentru a-l crea pur și simplu nu exista.

La acel moment, luase legătura cu un tip pe care îl cunoscuse online și care folosea pseudonimul Arto. Și-au trimis câteva e-mailuri, Ross întrebându-l pe Arto dacă s-ar putea construi un magazin online anonim (în primul rând pentru droguri, despre care Ross credea că ar trebui să fie legale) asupra căruia autoritățile să nu aibă niciun fel de control.

Arto, care în mod evident era expert în astfel de probleme, i-a explicat că tehnologia de care avea nevoie pentru a pune în practică ideea exista în mare măsură. Exista un browser numit Tor care le permitea oamenilor să se ascundă online, într-un alt internet, distinct – unul în care guvernul Statelor Unite nu-i putea monitoriza pe utilizatori, deoarece, grație lui Tor, toată lumea devenea invizibilă. Spre deosebire de internetul normal, unde fiecare activitate a lui Ross era păstrată în baze de date de Facebook, Google sau Comcast, în această parte a internetului, numită Dark Web, pur și simplu nu puteai fi găsit.

Însă ideea lui Ross se baza pe niște detalii care complicau lucrurile. Mai exact, în 2009 nu exista nicio metodă sigură prin care să poți face plăți online în mod anonim. Cu bani lichizi era prea riscant, iar cărțile de credit lăsau în urmă dovezi că cineva ar fi cumpărat o pungă de cocaină de pe un site care vinde droguri ilegale.

Arto i-a sugerat lui Ross să se inspire dintr-un roman relativ necunoscut, *A Lodging of Wayfaring Men*. Romanul spune povestea unui grup de libertarieni în căutarea libertății care creează o societate online alternativă care folosește propria monedă digitală, fără a fi supusă controlului guvernamental. În carte, această lume online crește atât de repede, încât guvernul Statelor Unite paralizează în fața puterii sale. Agenți FBI sunt trimiși să încerce să închidă site-ul înainte să distrugă însăși esența societății.

Sfatul lui Arto l-a inspirat pe Ross în mod remarcabil, dar trebuia să se confrunte în continuare cu probleme logistice. Punctual, nu exista o modalitate prin care să se poată face plăți sigure pentru a comanda droguri de pe un astfel de site.

Prin urmare, timp de un an, ideea a rămas suspendată undeva în mintea lui Ross.

Până acum. Ross descoperise o concepție care apăruse de curând – Bitcoin. Era considerată o nouă monedă pentru mediul online și care, din cercetarea pe care o făcuse el, era complet nedepistabilă. Oricine din lume putea să o folosească pentru a cumpăra și a vinde orice, fără să lase în urmă amprente digitale.

Cel sau cei care elaboraseră această tehnologie erau anonimi, dar ideea era simplă: în timp ce în America aveai nevoie de dolari ca să faci cumpărături, de lire în Anglia, de yeni în Japonia sau de rupii în India, această nouă valută Bitcoin putea fi folosită peste tot în lume și în mod special pe internet. Și, la fel ca banii lichizi, nu putea fi urmărită. Pentru a face rost de Bitcoin, exista un sistem de schimb valutar online, la fel cum se schimbă în aeroporturi dolarii în euro. Aceasta era veriga-lipsă pe care o așteptase Ross pentru a-și construi lumea experimentală, fără reguli.

Așa că, în vara lui 2010, în timp ce Julia fotografia femei dezbrăcate, Ross Ulbricht, fizicianul ratat care își dorise atât de mult să-și pună amprenta asupra lumii, s-a așezat în fața laptopului și a început să lucreze la ideea pe care o avea de atât timp. Un site care să fie o piață liberă și deschisă, unde oameni de pe întreg teritoriul planetei puteau să cumpere absolut orice. Lucrurile de care nu puteau face rost în prezent din cauza restricțiilor impuse de guvernul Statelor Unite – cel mai important, drogurile. Pe măsură ce tasta și codul începea să apară pe ecran, el

visa că site-ul putea să crească rapid. Într-atât de repede încât guvernul să fie paralizat de puterea lui. Putea să fie dovada vie, își închipuia Ross, că legalizarea drogurilor era cea mai bună cale prin care se puteau opri violența și opresiunea în lume. Dacă funcționa, urma să schimbe pentru totdeauna însăși esența societății.

Sigur, își dorea și să facă bani. Aceasta era calea libertariană. Dar își dorea și să-i elibereze pe oameni. Existau milioane de suflete îngrămădite în închisori prin toată țara din cauza drogurilor, în mare parte din cauza unor droguri nesemnificative ca iarba și ciupercile. Un sistem de încarcerare malefic și corupt îi ținea izolați de restul lumii pe acei oameni; erau distruse vieți din cauză că autoritățile se încăpățânau să le spună oamenilor ce au și ce nu au voie să facă cu propriile corpuri.

Acest nou site la care lucra putea schimba lucrurile.

Alegerea unui nume pentru site a fost o provocare, dar, în cele din urmă, a optat pentru Silk Road – Drumul Mătăsii –, așa cum erau denumite vechile rute comerciale chineze din timpul dinastiei Han.

Acum, cea mai mare provocare era să găsească timp pentru a lucra propriu-zis la proiect, în condițiile în care încă era implicat în proiectul Good Wagon Books și chiar preluase cea mai mare parte a operațiunilor. Chiar și așa, angajase câțiva oameni care să se ocupe de majoritatea sarcinilor legate de cărți, în așa fel încât să se închidă în dormitorul lui dezordonat și să lucreze în voie la site – o muncă dificilă, chiar și pentru cineva atât de capabil ca Ross.

A petrecut nenumărate ore ca să scrie un cod pentru interfață, unul pentru funcționalitate și un altul care să le armonizeze digital pe celelalte două. Ross a fost autodidact și a învățat din mers toate aceste limbaje de programare. Practic, ce făcea el era echivalent cu a construi eBay

și Amazon pe cont propriu, fără ajutor și fără cunoștințele necesare. Când se confrunta cu o problemă de programare, rămânea de-a dreptul blocat. Nu era ca și cum ar fi putut să posteze online un anunț ca să caute pe cineva care să-l ajute la realizarea unui site de comercializare a drogurilor și a altor mărfuri de contrabandă.

Totuși, deocamdată era hotărât să facă site-ul de unul singur, chiar dacă mergea încet. Ideea pe care o avea, care acum părea să fie calea evidentă prin care putea să-și promoveze idealurile libertariene, putea chiar să se concretizeze în cele din urmă.

Însă exista un aspect pe care Ross nu-l deslușise încă. De unde avea să facă el rost de droguri ca să le vândă pe noul lui site?

ross, fermierul

Trebuia să-i spună cuiva sau, mai important, chiar trebuia să-i arate cuiva. Dar nu putea; pur și simplu nu putea – era prea periculos. Această dilemă îl măcina pe Ross. Prin urmare, după săptămâni întregi de dezbatere, a știut exact ce trebuia să facă.

— Te voi duce undeva, i-a spus Ross Juliei într-o după-amiază de la sfârșitul lui noiembrie. Dar va trebui să te leg la ochi.

— Să mă legi la ochi?! a exclamat ea în timp ce sărea din scaun, încântată de posibilitatea că urma ceva pervers. Minunat!

El a clarificat foarte rapid că nu era ceva de natură sexuală.

— Te leg la ochi pentru propria ta protecție, i-a spus el pe măsură ce arăta tot mai îngrijorat. Te leg la ochi ca să nu poți duce niciodată pe altcineva acolo unde te voi duce.

Chiar și așa, Julia a simțit cum o cuprinde un fior rece în timp ce Ross i-a acoperit ochii cu un material negru, strângându-l cu forța în jurul capului ca să obtureze orice rază de lumină. Nu era flegmatic ca de obicei; părea agitat și pierdut în gânduri. Au pășit în tăcere în afara apartamentului, Ross apucând-o strâns de mână pe Julia pentru a o ajuta să intre în mașină. Ross putea să vadă totul, dar

Julia, doar să audă. Se auzea sunetul cheilor care zăngăneau ca zgarda unui câine. Clicul portierei când se deschise. O bufnitură când s-a închis. Motorul pornit. În cele din urmă, în lumina zilei (pentru Ross), camioneta a pornit, cu Julia îndreptându-se spre necunoscut.

— Unde mergem? a întrebat din nou Julia în timp ce încerca să se orienteze după umbre vagi.

— Ți-am spus, a șoptit el. E o surpriză. Ai să vezi.

Ross n-a mai scos niciun cuvânt câtă vreme a condus prin Austin, peste care se lăsa asfințitul. Julia își dăduse seama că el era îngrijorat, așa că a rămas și ea tăcută.

Se înțelegeau atât de bine în ultima vreme! În timpul weekendurilor mergeau să ia cina la părinții lui, ceea ce – deloc surprinzător – era diferit față de orice altă cină în familie la care mai participase ea.

Dacă majoritatea texanilor vorbeau în timpul meselor despre fotbal și camionete F-150, cei din familia Ulbricht discutau despre economie, politici libertariene și despre starea jalnică a societății. Tatăl lui Ross, Kirk, un texan neaoș din zona de sud a statului și cu voce blândă, reușea întotdeauna să contreze mai abil argumentele lui Ross, subliniind calm că toate acele convingeri ale fiului său erau puțin cam prea idealiste și iată de ce. Lyn, mama lui Ross, care era directă din fire, fiind originară din Bronx, intervenea și apăra punctul de vedere al fiului ei, adăugând la argumentele lui concluziile ei și mai tranșante. Scopul lui Kirk era să-l învețe pe fiul lui să se gândească la fiecare aspect al unei argumentații; scopul lui Lyn era să forțeze inteligența lui Ross, sperând că el se va ridica la nivelul potențialului său incredibil. Renunțase la propriul vis de a deveni jurnalistă, iar speranțele ei pentru un viitor măreț se aflau acum în mâinile fiului ei prețios. Iar Ross era conștient de asta.

Poate că acesta era motivul pentru care Ross muncise atât de intens în ultima vreme.

Pe parcursul ultimelor săptămâni, Julia îl văzuse dispărând cu orele, fără să spună ce punea la cale. Își închipuise că lucra în depozitul organizației Good Wagon Books sau (cel mai probabil) că muncea din greu la site-ul de care era obsedat acum. Stătea în fața laptopului mult timp, chiar zile întregi, uitându-se atent la ecran. Poate, se gândise ea, stătea cu prietenii lui în parc sau făcea muncă de voluntariat pentru o organizație non-profit din apropiere, ceva ce Ross făcea adesea în timpul liber.

Însă, așa cum urma să afle în momentul în care mașina s-a oprit, Ross pusese la cale ceva foarte diferit în ultima vreme. În timp ce motorul se oprea, Julie se întreba unde se aflau. Poate că erau aproape de Highland Mall sau de Rundberg Lane, ori poate că se îndepărtaseră de centru și acum erau în apropierea parcului Bastrop State, în afara orașului. L-a auzit pe Ross când s-a dat jos din mașină; cheile au zăngănit, o portieră s-a trântit, iar el a luat-o de braț, ajutând-o să calce pe pavaj.

— OK, ține-te de mine, i-a spus el în timp ce o conducea înainte. Acum vom urca pe niște scări.

După un minut și o sută de pași, Julia a auzit sunetul unei uși care se descuia. Ross a condus-o înăuntru câțiva centimetri și apoi i-a dat jos eșarfa neagră de la ochi.

În timp ce încerca să se obișnuiască din nou cu lumina, Julia se uita prin cameră încercând să-și dea seama de ce Ross o adusese în acel loc. S-a uitat în stânga și în dreapta, confuză din cauza golului din încăpere. Se aflau într-un spațiu mic și întunecos care semăna cu un sanatoriu abandonat. Singura sursă de lumină naturală era o fereastră mică din celălalt capăt al camerei, care era parțial acoperită cu niște carton, pentru intimitate. Un covor pătat, de

un alb îngălbenit, acoperea podeaua. Nu exista nici măcar o piesă de mobilier în cameră, ci aparent numai grămezi de cărți și fiole de substanțe chimice. Camera, a observat ea, mirosea a fecale de animale.

— Ce e asta? a întrebat ea. Unde suntem?

— Vino cu mine, i-a spus Ross în timp ce o conducea către un dormitor de lângă sufrageria deprimantă.

Când au cotit, i-a lovit un val de aer rece de la un aparat de aer condiționat. Apoi, când a intrat în cealaltă cameră, totul s-a legat în mintea Juliei, ca deznodământul unui roman polițist incitant. A înțeles de ce fusese legată la ochi și i-a fost foarte clar de ce n-ar fi fost în siguranță dacă ar fi știut unde se aflau.

— A trebuit să-ți arăt ție, pentru că trebuia să-i arăt cuiva, i-a explicat el în cele din urmă.

Pe peretele din stânga fusese lipită încă o bucată de carton în dreptul ferestrei. Camera era goală, cu excepția unui corp cu rafturi, înalt și strâmb – părea că nu mai fusese mutat din loc de un deceniu.

Apoi era acel miros. Același damf înțepător care o întâmpinase când intrase în apartament și când Ross i dădu jos eșarfa de la ochi. Doar că acum era cu mult mai puternic, un miros similar solului umed dintr-o pădure.

Julia a inspectat rafturile, apoi s-a întors spre Ross și a zâmbit. Nu trebuia să-i spună la ce se uita; nu era pentru prima dată când îl vedea că se joacă de-a omul de știință nebun. Făcuse experimente la scară mai mică în apartamentul lor cu un an înainte, depozitându-și rezultatele într-un dulap, într-un sac negru de gunoi, între lenjeria intimă și pantofii cu toc ai Juliei.

Dar asta – asta! – era ceva mai măreț și mai impresionant decât orice altceva mai văzuse ea. S-a apropiat de rafturile dărăpănate care se întindeau pe întreaga lățime

a camerei. Totul începea să aibă sens – dispariţiile lui Ross. Şi-a dat seama că el tot venea acolo.

Ross radia în timp ce se aplecase spre unul dintre rafturile de jos şi arăta spre o tăviţă oarecare.

— Uită-te la asta, a atenţionat-o el, arătând cu degetul prin cameră în timp ce vorbea. Şi asta, uită-te acolo.

Julia vedea că pe fiecare raft era câte o tavă albă, cu un diametru de aproape 60 de centimetri – în total erau peste douăsprezece astfel de tăvi –, în care se aflau sute de lăstari. De la distanţă semănau cu nişte platouri pline cu pui de arici. A venit mai aproape, cercetând interiorul uneia dintre tăvi, şi a fost uluită de numărul de codiţe maro şi albe ale ciupercilor. Acestea nu erau ciuperci obişnuite. Ştia foarte bine că erau magice.

— Uită-te aici, la asta! a exclamat Ross.

Ea s-a întors să vadă ce-i arăta; un bumb de culoarea alunelor de pădure şi a laptelui numai bun de cules şi presărat peste o salată. Ross era mândru ca un părinte.

Continuând să inspecteze, Julia a început să estimeze câte ciuperci ajunsese Ross să cultive la acel moment. Sigur erau mai mult de o mie, poate chiar două mii. Cules din căsuţele pătrate de plastic, conţinutul acestor tăvi putea să umple un sac de gunoi mare, poate chiar doi.

— Cât costă acest spaţiu? a întrebat ea.

— Patru sute cincizeci de dolari pe lună.

— E o văgăună.

Ross a râs. Asta nu îl deranja. La urma urmei, o văgăună era locul perfect pentru funcţionarea unui laborator secret pentru droguri.

Întreaga operaţiune – ciupercăria lui uriaşă, seminţele din care spera că se va naşte imperiul lui, Silk Road – a ajuns, în cele din urmă, să-l coste mai mult de 17 000 de dolari, inclusiv chiria şi materialele, care erau

nenumărate. Vase de sticlă, bandă adezivă, pistoale de lipit, ingredientele, inclusiv turbă, gips și secară și unelte pentru bucătărie, cum ar fi o oală sub presiune și un cronometru pentru gătit. Toate se adunaseră foarte rapid. În ceea ce privea câștigul de pe urma investiției, el estimase că putea să obțină vreo 15 dolari pe gramul de ciuperci. Dat fiind faptul că la finalul recoltei urmau să se adune câteva kilograme de produs, putea să facă ușor un profit de zeci de mii de dolari. Dar – și era un mare „dar" – asta însemna că urmau să fie multe ciuperci de vândut și nu se știa sigur nici măcar dacă site-ul avea să fie funcțional. Va cumpăra lumea ciuperci magice de la un străin de pe internet?

— Nu-ți faci griji c-ai putea să fii prins? l-a întrebat Julia.

— Desigur, i-a răspuns el, de parcă era cea mai evidentă întrebare din lume. Dar am nevoie de produse pentru site-ul meu.

El i-a amintit că nimeni altcineva nu mai știa despre această ascunzătoare. Își luase precauțiile necesare pentru a rămâne ascuns în timpul fazei de creștere a ciupercilor și chiar citise o carte numită *Construcția și funcționarea laboratoarelor de droguri clandestine**, care în principiu era un ghid clar pentru cum se pot pune bazele unui laborator ilegal de droguri.

Deși cei mai mulți oameni ar fi fost șocați, stupefiați sau cu totul îngroziți în momentul în care ar fi descoperit că partenerul lor are o fermă secretă de droguri, Julia a fost fascinată de idee – îi plăcea că știa un secret despre care nimeni altcineva nu mai trebuia să afle. Deși știa că Ross putea să aibă probleme dacă era prins, nu considera că repercusiunile puteau să fie atât de grave; nu era ca și cum Ross ar fi adus-o într-un laborator secret care

* În traducere liberă. În original, *The Construction and Operation of Clandestine Drug Laboratories*, Jack B. Nimble, ediția a II-a revizuită, februarie 1994 (n.r.).

produce metamfetamină sau într-o fabrică de heroină cu lucrători pe jumătate dezbrăcați. Erau doar câteva tăvi cu ciuperci.

În schimb, Ross era pe deplin conștient de ce se putea întâmpla dacă era prins. Legislația fără milă din Texas îl putea trimite la închisoare între cinci și nouăzeci și nouă de ani pentru 400 de grame de ciuperci. Ferma secretă a lui Ross producea în acel moment aproape 45 de kilograme de halucinogene.

— Ar trebui să plecăm, i-a spus Juliei în timp ce se îndreptau înapoi spre sufragerie. Apoi a legat-o la ochi din nou cu un nod strâns care să nu permită luminii să treacă.

Yala a făcut clic; apoi ea a auzit zăngănitul cheilor în timp ce Ross încuia bine adăpostul în urma lor.

lansarea lui silk road

Ăsta era marele moment. Sfinte Sisoe! Salut, 2011! În sfârșit, se făcuse final de ianuarie. Trecuse mai mult de un an de când acea idee încolțise în mintea lui Ross; trecuseră câteva luni de când își dăduse seama că, într-adevăr, putea să meargă și alte câteva săptămâni de când îi arătase Juliei ciupercăria lui secretă. Acum mai rămăseseră doar câteva ore până când urma să lanseze Silk Road.

Pentru a fi în siguranță, trebuia verificat fiecare detaliu. „Produsul", acele ciupercuțe apetisante din sacul de gunoi de mari dimensiuni, era pregătit. (Ross le încercase în pădure cu un prieten pentru a fi sigur că erau bune și erau mai mult decât excepționale.) Baza de date și codul pentru interfață erau stocate pe un server secret pe care Ross îl numise Frosty. Un logo verde în formă de cămilă îi întâmpina pe cei care accesau acest Amazon al drogurilor. Sigur, lipseau câteva funcții, dar Ross era o companie nouă cu un singur om – urma să rezolve totul la timpul potrivit.

Și, în sfârșit, ajunseseră în acel moment. Venise ziua inaugurării.

Ross fusese cât pe ce să nu mai ajungă în acest punct – de mai multe ori! Întâi fusese un incident absolut înspăimântător, imediat înainte de momentul în care site-ul trebuia să fie lansat, iar atunci, din pur hazard, era cât pe

ce ca Ross să ajungă la închisoare. Austinul fusese traversat de un val de caniculă cu doar câteva săptămâni înainte și cumva avusese loc o inundație în apartamentul care găzduia ferma lui secretă de ciuperci magice. Proprietarul intrase acolo pentru a evalua situația, dar în schimb găsise laboratorul de droguri al lui Ross. Furios, proprietarul l-a sunat pe Ross pentru a-i spune că următorul telefon pe care îl dădea urma să fie la poliție. Ross a venit ca o furtună și a încercat să scoată totul înainte să vină poliția și, din fericire, a fugit la timp. Când s-a întors acasă în acea seară, mirosind a rânced de la reziduurile ciupercilor, era atât de agitat încât Juliei i-au trebuit ore întregi ca să-l calmeze. Gândul la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins a fost suficient pentru a-l aduce pe Ross în pragul unui atac de panică.

Chiar și așa, episodul nu l-a împiedicat să-și transpună viziunea în realitate. Pe măsură ce șocul s-a transformat din nou în încredere, a știut că trebuia să continue. Dar iminența confruntării cu poliția nu a fost singurul obstacol cu care s-a confruntat Ross pe parcurs.

Pe lângă faptul că încă trebuia să se ocupe de Good Wagon Books, organizația lui non-profit cu cărți, și de cei cinci angajați cu jumătate de normă pe care îi avea, își continuase și misiunea de a scrie de unul singur codul pentru site.

Nesfârșitele probleme care apăruseră în timp ce încercase să scrie codul necesar îl făcuseră pe Ross să se simtă pierdut de atât de multe ori, încât n-a avut de ales și a apelat la ajutorul unui vechi prieten, Richard Bates, pe care îl cunoscuse cu ani în urmă la Universitatea din Texas. Ross a avut grijă să nu-i spună lui Richard la ce lucra de fapt, motivându-i că era un proiect „strict confidențial". Într-o lume în care toată lumea are o idee nouă pentru o afacere pe care o consideră „strict confidențială", Richard nu s-a

îndoit de vechiul lui prieten și l-a ajutat să rezolve problemele de PHP – limbajul de programare – care îl blocaseră complet pe Ross.

Dar nimic din toate acestea nu mai conta acum. Important era că Ross Ulbricht era pregătit să-și lanseze noul proiect: Silk Road.

Totuși, mai exista o problemă importantă care îl măcina. Va folosi cineva site-ul? Chiar dacă se putea construi un magazin online care să nu fie supus legilor și reglementărilor, vor dori oamenii cu adevărat să cumpere de acolo?

Ar fi fost distrus dacă și acel plan se adăuga pe lista sa de eșecuri. Făcuse de unul singur munca a douăsprezece persoane, fiind programator, designer, specialist în baze de date, consultant în aspecte legate de Tor, analist Bitcoin, manager de proiect, strateg pentru campanii agresive de marketing, CEO și investitor principal. Ca să nu mai vorbim și de rolul de crescător independent de ciuperci. Replicarea site-ului ar fi costat mai bine de un milion de dolari. Plus miile de linii de cod în PHP și MySQL necesare pentru a le conecta la nodurile Bitcoin – lista de tranzacții – și o duzină de instrumente și tot felul de alte funcții printre ele. Dacă nu mergea, Ross nu mai știa încotro să o ia.

Însă avea senzația că de data asta era diferit, că, poate, într-un fel ciudat și mai presus de el, acest site era motivul pentru care exista el în lume și avea de gând să facă tot ce se putea pentru a-l vedea cum se ridică la adevăratul potențial. Să-i ajute pe oameni, să-i elibereze prin acest site.

Avea un întreg plan pentru felul în care și-ar fi dezvăluit noua creație în fața lumii, cu totul anonim. Dar întâi trebuia să-i spună cuiva – între patru ochi – despre site.

A intrat în sufragerie, unde era Julia, și a anunțat-o că era timpul pentru o demonstrație. *Doamnelor și domnilor,*

fete și băieți, oameni de orice vârstă și, desigur, Julia, vă rog să luați loc. Prezentarea este pe cale să înceapă. Plin de mândrie, Ross i-a spus Juliei că site-ul era gata în sfârșit și că voia să i-l arate. A început prin a-i cere MacBookul argintiu.

— Așadar, întâi, i-a spus Ross în timp ce scria, va trebui să descarci Tor. Ține minte că Tor este un browser care te face complet anonimă în mediul online, în așa fel încât hoții – așa cum se referea Ross la guvern – să nu poată vedea ce faci și ce cauți.

— Bun! a declarat ea, fericită să descarce orice o proteja de privirile intruzive ale hoților. *Jos cu hoții!* a scandat ea, bătând din palme.

— Apoi accesezi acest link, a continuat el.

Asta în timp ce scria în acest browser Tor una dintre cele mai ciudate adrese de site-uri pe care Julia le văzuse vreodată: „tydgccykixpbu6uz.onion". Deși aceste litere păreau complet aleatorii, Ross i-a explicat că făceau parte din metodele prin care Tor asigura securitatea și caracterul anonim utilizatorilor săi.

Ross zâmbea în timp ce site-ul se încărca lent pe ecran. Apoi a întors laptopul către ea. Acolo se afla, în toată splendoarea anonimă, micuța lume la care lucrase Ross în tot acest timp. O piață anonimă unde, așa cum se lăuda pe pagina pe care o privea acum Julia, puteai să cumperi și să vinzi orice, fără să-ți fie teamă că guvernul ar putea să te urmărească din umbră sau că ar putea să te arunce într-o cușcă.

— Uau, a spus Julia apucând laptopul cu mâinile. Ai reușit, iubitule! Deci cum cumperi chestii?

Ross i-a arătat ce era de vânzare și cum funcționau lucrurile. Când a apăsat pe un link verde numit „Droguri", a fost direcționat spre o secțiune cu titlul „Psihedelice". Iar acolo se aflau ciupercile magice pe care Ross le

cultivase cu câteva luni în urmă, la vânzare pe Silk Road, afișate de parcă vindea o bicicletă veche sau o cutie de fursecuri de la cercetașe pe Craigslist.

Apoi i-a explicat cum să cumpere Bitcoin, valuta necesară pentru achizițiile de droguri de pe site. Era ca și cum ai cumpăra fise într-o sală cu aparate cu jocuri electronice. Schimbai banii lichizi pe fise și apoi puteai să te joci. La fel ca la jocurile electronice, la urmă nu știa nimeni cine folosise fisele, pentru că toate arătau la fel. (Iar Bitcoin nu era doar pentru achiziții ilegale; puteai folosi banii digitali pentru a cumpăra chestii de pe zeci de site-uri serioase din întreaga lume.)

— Dă-mi cardul tău bancar, i-a spus Ross în timp ce intra într-o casă de schimb valutar online pentru Bitcoin, acolo unde Julia putea să-și transforme dolarii reali în aur digital. Au completat informațiile aferente cardului ei și au așteptat ca pagina să se încarce.

— Cum vor ști alții să facă asta? a întrebat ea.

Aaa, o întrebare bună din public... dar aici, la Silk Road, ne-am gândit la toate.

Ross i-a explicat că scrisese un articol de blog care, în principiu, era un manual de instrucțiuni – explica în întregime procesul pe care i-l arăta acum Juliei.

— Dar cum vor găsi oamenii site-ul? a întrebat ea.

Această replică a fost întâmpinată de Ross cu un zâmbet mândru.

Pe 27 ianuarie, într-o joi, la ora 16:20, Ross intrase pe un site numit Shroomery – un paradis online despre orice era legat de ciuperci magice – și a creat un cont cu pseudonimul Altoid. Apoi a adăugat sub pseudonim un comentariu pe forumul site-ului, spunând că tocmai ce se întâmplase să „dea peste un site numit Silk Road" de parcă s-ar fi plimbat prin Dark Web și dăduse din greșeală peste el. Apoi i-a încurajat pe utilizatori să intre pe site.

Asta, spera el, era modalitatea prin care alții puteau să-i găsească noua creație.

Nu era sigur dacă postarea anonimă avea să dea rezultate, așa că la scurt timp s-a înregistrat cu același pseudonim pe un alt site, de această dată specializat pe Bitcoin, și i-a încurajat pe utilizatori să viziteze Silk Road printr-un mesaj adăugat la o discuție care dezbătea dacă era posibil să se facă online un „magazin de heroină". „Ce subiect tare!" a scris acesta. „Aveți o mulțime de idei excepționale. A intrat cineva pe Silk Road deja?" Din nou, Ross a făcut asta incognito ca să nu poată fi depistat niciodată.

Tot ce avea de făcut acum era să aștepte. Dar nu pentru mult timp.

— E nebunie, i-a spus el Juliei. Lumea a început deja să intre pe site după acele comentarii de pe forumuri.

— A cumpărat cineva ceva până acum? a întrebat ea în timp ce se juca pe laptop, explorând platforma Silk Road.

— Nu încă, a spus el.

Însă Ross știa că aveau s-o facă. Cum ar fi putut să n-o facă?

ce urcă trebuie să și coboare

Lucrurile se liniștiseră în Austin, iar în depozitul Good Wagon Books era o liniște neobișnuită, cu excepția sunetului de taste produs de Ross la birou în timp ce scria intens, încercând să termine o secvență de cod pentru site-ul Silk Road ca să-și încheie ziua de lucru.

Niciodată nu mai fusese atât de ocupat.

Pe lângă viața lui cu Julia (și atenția pe care trebuia să i-o acorde), lucra la afacerea lui cu cărți, avea grijă de angajații lui cu jumătate de normă și, în același timp, se ocupa și de site-ul său cu droguri.

Ross își dorea atât de mult să renunțe la Good Wagon Books, dar nu voia să-și supere prietenul care îi cedase afacerea și, mai important, își dorea ca oamenii din jurul lui să nu creadă că abandona încă un proiect eșuat.

Din fericire, sarcinile zilnice erau complementare.

În fiecare dimineață când ajungea la sediul Good Wagon Books Ross, își deschidea laptopul în biroul său micuț, care se afla într-o laterală a depozitului. Verifica întâi comenzile de cărți și după trecea la cele de droguri, iar apoi le trimitea pe toate la clienții din întreaga țară.

Pentru cărți se plimba printre rafturile cu volume pe care le construise cu mâna lui pe parcursul câtorva luni; zeci de rânduri de rafturi de lemn înalte de aproape trei

metri, pline cu romane și cărți de non-ficțiune vechi, toate organizate cu efort și aranjate în ordine alfabetică. Ross îndesa în plicuri căptușite cărțile care se vânduseră online și apoi folosea un pistol cu etichete pentru adăugarea numelui și adresei destinatarului.

Lua o pauză de masă la prânz – un sandviș cu pâine integrală cu unt de arahide și gem –, înainte ca adevărata distracție să înceapă.

Era timpul să împacheteze drogurile.

Avea un aparat de vidat care, în mod normal, se folosește pentru a menține proaspete alimentele și acoperea în folie de plastic ciupercile pe care le cultivase. Apoi le punea în aceleași tipuri de plicuri pe care le folosea pentru cărți. La urmă folosea același pistol cu etichete de la Good Wagon Books pentru a tipări numele și adresa destinatarului. Era foarte de mândru de proces.

În săptămânile imediat de după lansarea Silk Road, Ross își livrase ciupercile către cumpărători doar o dată sau de două ori pe săptămână. Acum, la câteva luni după inaugurare, comenzile începuseră să vină în fiecare zi. Și se mai întâmplase ceva nou cu site-ul. Ceva incredibil de palpitant! Ross nu mai era singurul care vindea droguri pe Silk Road. Apăruseră câțiva alți utilizatori care vindeau iarbă, cocaină și cantități mici de ecstasy.

Când i-a spus Juliei despre această evoluție, ea a început să se îngrijoreze. L-a avertizat că să vinzi pe internet câteva jointuri și niște punguțe cu ciuperci era ceva, dar odată cu drogurile mai periculoase puteau să apară și consecințe mai grave. Ross susținea că sistemul pe care îl construise era complet anonim și sigur și că nu avea să fie depistat vreodată.

Dar să o liniștească pe Julia că toată lumea era în siguranță nu era singura lui provocare; de acest lucru

trebuia să-i convingă și pe noii cumpărători. Pentru a-i încuraja pe potențialii clienți să aibă încredere să cumpere droguri de la acești noi dealeri misterioși de pe internet, Ross a integrat un sistem de evaluări pe Silk Road, prin care vânzătorii primeau puncte „karma" care aveau rolul unor evaluări pozitive sau negative, la fel cum se întâmplă pe eBay sau Amazon.

Deși era epuizat de toată munca pe care o făcea, în același timp era și încântat că oamenii foloseau în sfârșit ceva construit de el. Iar până în luna martie a lui 2011 adunase deja venituri de câteva mii de dolari.

Cea mai mare provocare cu care se confrunta era aceea că trebuia să-și dea seama cum putea să-și împartă timpul între site-ul cu droguri, afacerea cu cărți și Julia.

Norocul a făcut ca de una dintre cele trei priorități să se aleagă praful și să dispară. În timp ce lucra la laptop în liniștea biroului său, a fost întrerupt la un moment dat de un *BUM!* îngrozitor care se auzise din interiorul depozitului. A fost atât de zgomotos și înfricoșător, încât i s-a tăiat respirația pentru o clipă, în timp ce se auzeau tot mai multe bufnituri în interior. Într-o fracțiune de secundă, prin minte i-au trecut toate scenariile posibile. Poate că era o razie a poliției, cu un berbec care se izbea în ușă pentru a-l opri pe creatorul micului site Silk Road. Poate că era o explozie din cauza unei scurgeri de gaze. Ross a încremenit de panică pentru un moment, temându-se că toate acele ore în care scrisese coduri după coduri și cultivase ciuperci fuseseră degeaba și că destinul lui era să fie ratatul genial care nu reușea să-și atingă poten-țialul, scenariu de care îi era groază.

Apoi, pe cât de brusc se declanșaseră zgomotele, pe atât de brusc au și dispărut. Iar în locul lor nu rămăsese decât o tăcere deplină.

Inima lui Ross începuse să bată ceva mai rar. Își luă inima în dinți și merse cu grijă până după colț, în depozit, ca să vadă care fusese sursa zgomotului.

A descoperit că, de fapt, toate rafturile cu cărți care cântăreau mii de kilograme se răsturnaseră, unul câte unul, ca niște piese uriașe de domino. Ceea ce auzise fusese zgomotul lemnului care ceda și sunetul unui munte de cărți care cădeau unele peste altele. Arăta de parcă o mână uriașă intrase prin acoperiș și răscolise toată camera. A evaluat stricăciunile. Romanele polițiste zăceau deasupra cărților de programare. Secțiunea cu romane de dragoste și SF-uri era strivită sub toate celelalte. Ross și-a dat rapid seama că, atunci când făcuse rafturile, mintea îi stătuse în mod evident la Silk Road și că probabil uitase să strângă bine câteva șuruburi. În consecință, ar fi putut să moară.

A fugit rapid înapoi în birou ca s-o sune pe Julia și să-i povestească întâmplarea. Însă, în timp ce îi povestea despre zgomot și dezordine, Ross și-a dat seama și că prăbușirea cărților nu era neapărat un eveniment nefericit care să-i dea mai multă bătaie de cap. Era de bine. Poate că era un semn de la Dumnezeu, soartă sau noroc chior. Dar însemna că acum avea o scuză să renunțe la afacerea cu cărți și la angajații lui cu jumătate de normă. Putea să le spună tuturor că reconstrucția rafturilor și reorganizarea cărților ar fi fost un proces pur și simplu prea laborios. Putea să facă asta fără să pară că se dădea bătut.

Acum, în loc să își împartă timpul între Silk Road, Good Wagon Books și Julia, se putea concentra doar pe două dintre acestea. Deși unul era pe cale să îl pună pe celălalt în pericol.

articolul din gawker

Café Grumpy din Greenpoint, Brooklyn, arăta la fel ca oricare altă enclavă de hipsteri din America. Ecranele laptopurilor străluceau în timp ce căștile urlau silențios în urechi. Bărbații și femeile care stăteau acolo și își sorbeau cafeaua la suprapreț purtau uniforma hipsterilor din Brooklyn: blugi mulați și tatuaje boeme care le urcau pe brațe și le brăzdau degetele. În apropiere erau rămășițele parcului industrial de pe McGuinness Avenue și magistrala care lega zona Brooklyn de Queens pe deasupra râului Newton Creek, la care se conecta rețeaua de canalizare. Străzile erau pline de magazine de motociclete și benzinării. Se construiau câteva clădiri de apartamente moderne, semn că și această subcategorie de creativi, care se îngrămădeau în fiecare zi în jurul laptopurilor, era o specie pe cale de dispariție. Totuși, deocamdată aceștia erau rezidenții unui cartier care îmbătrânea, izolat, iar Café Grumpy era capitala sa.

Majoritatea celor care se aflau în cafenea erau scriitori care încercau să învețe cum să scrie pe bloguri sau bloggeri care încercau să învețe să scrie. O nouă clasă de creativi care își trăiau propriul vis american, lucrând pe cont propriu și sperând să fie citiți de cineva pe undeva.

Printre acești scriitori se număra și Adrian Chen, un tânăr asiatic care părea, la rândul lui, pierdut în lumea lui, deoarece stătea în fața laptopului și parcurgea o discuție lungă de pe un forum online. Comentariile pe care le citea, cu scepticism și neîncredere, se refereau la un site de pe Dark Web considerat „un *Amazon* al drogurilor".

Pe forum erau câțiva care se plângeau că acest site, numit Silk Road, era periculos – că vânzarea de heroină pe internet putea să omoare oameni care nu știau cum să folosească „H". Sau că acest nou magazin online de droguri putea să afecteze reputația noii monede digitale, Bitcoin, în timp ce alții considerau că site-ul putea să facă mai sigură cumpărarea de droguri și că exploata perfect anonimitatea online într-un mod inovator.

Însă Adrian avea cu totul altă părere. *Asta trebuie să fie o farsă.* La urma urmei, el știa dedesubturile internetului mai bine decât aproape oricare alt scriitor în viață. Era blogger pentru *Gawker*, un site de bârfe din New York, de aproape doi ani. Lucra în weekend sau în turele de noapte și începuse să-și facă un renume din descoperirile și dezvăluirile din articolele sale despre trolli și hackeri. Bântuia prin zona întunecată și periculoasă a internetului, scoțând la suprafață povești cu indivizi care făceau chestii nebunești și periculoase.

Dar era cineva cu adevărat suficient de nebun încât să facă un astfel de site?, s-a întrebat el. Adrian știa că exista o singură modalitate prin care putea afla. A descărcat Tor și a intrat pe Silk Road; și iată că cineva chiar fusese într-atât de nebun.

A văzut că se putea cumpăra orice drog imaginabil – mai exact, numărase 343 de tipuri de droguri. Heroină pură, hașiș afgan, niște iarbă Sour 13 și ecstasy. Toate la prețul străzii; în unele cazuri mai ieftin decât pe stradă.

Pur și simplu, schimbai niște bani în Bitcoin, plăteai pentru droguri cu Bitcoin și așteptai ca poștașul să-ți aducă drogurile acasă.

Totuși Adrian era sceptic; Silk Road chiar exista, dar oare cumpăra cineva cu adevărat droguri de acolo? Și-a făcut un cont pe forum cu pseudonimul Adrian802 (802 era codul poștal al zonei în care copilărise, Connecticut). Apoi a scris un comentariu prin care întreba dacă era cineva dispus să fie intervievat anonim pentru un articol pe care urma să îl scrie despre acest site de-a dreptul nebunesc.

A primit câteva răspunsuri, apoi numărul de telefon al unui tip și, în cele din urmă, a stat de vorbă la telefon, de pe trotuarul din fața cafenelei Grumpy, cu Mark, un programator, despre cum era să cumperi droguri de pe internet.

„M-am simțit de parcă aș fi fost oarecum în viitor", i-a mărturisit Mark la telefon, spunându-i cum comandase zece tablete de LSD de la cineva din Canada și cum, patru zile mai târziu, poștașul i-a adus marfa acasă.

Și a mai răspuns cineva la solicitarea lui Adrian: persoana care se părea că ar fi în spatele Silk Road.

***

Pe măsură ce Silk Road creștea, se intensificase proporțional și anxietatea lui Ross. Când scrisese la început mesaje anonime pe forumuri, cu nici cinci luni în urmă, nu avusese habar cât de rapid aveau să apară vizitatori pe site. La început, au fost câțiva clienți, câteva zeci pe ici, pe colo, însă, de când renunțase la Good Wagon Books, site-ul lui cu droguri crescuse rapid. Erau sute de indivizi care vindeau droguri pe site și mii care cumpărau.

Ross făcea și el bani din asta. Ciupercile, pe care le vânduse în mare parte, se transformaseră într-un profit generos de zeci de mii de dolari.

Toate acestea veniseră la pachet cu un amestec de încântare și teamă, iar Ross era într-o stare constantă de îngrijorare, temându-se că poate Julia avusese dreptate, că putea fi făcută legătura dintre el și creația sa. Trebuia să se liniștească în mod constant, să-și tot spună că nimeni nu va avea cum să facă vreodată legătura dintre el și Silk Road.

Cu două excepții.

Cu câteva săptămâni mai devreme, Ross nu mai avusese de ales și trebuise să-i spună lui Richard, vechiul lui prieten din facultate, că era fondatorul Amazonului pentru droguri, pentru că Richard refuzase să-l mai ajute în lipsa unor explicații. „Povestește-mi despre asta sau nu mă mai implica", i-a scris Richard lui Ross într-un mesaj pe chat. „Îți interzic în mod oficial să mai aduci vorba vreodată despre proiectul tău secret în discuțiile cu mine, exceptând situația în care îmi dezvălui despre ce este vorba." Fără cunoștințele lui Richard, Ross ar fi fost cu adevărat și pe deplin „terminat". Dacă pica site-ul, Ross ar fi rămas de unul singur într-un labirint complex și întunecat. Așa că n-a avut de ales și i-a spus adevărul.

Inițial, Richard a fost șocat. După ce Ross i-a explicat raționamentul de la baza site-ului, Richard a fost de acord să-l ajute în continuare. Nu stricase nici faptul că Ross îi oferise vechiului său prieten, în semn de recunoștință profundă, câteva punguțe cu ciuperci magice din producția proprie. Și nici că Richard începuse să folosească site-ul pentru a cumpăra ecstasy, iarbă, Vicodin și niște antibiotice pentru care, în mod normal, îi trebuia o recomandare scrisă din partea unui medic. (Richard era germofob, așa că era încântat de posibilitatea de a cumpăra medicamente fără rețetă.) Și, până la urmă, Richard era sigur că

existau probe pentru ca ei să fie descoperiți (dat fiind că ajutase la scrierea codului).

Însă era o provocare total diferită să o tot liniștească pe Julia și să o convingă că nu era în pericol. Pe parcursul ultimelor două luni, cei doi începuseră să se certe tot timpul din cauza platformei Silk Road. Acum sute de oameni își făceau cont acolo în fiecare săptămână, iar Julia era îngrijorată că Ross, cu care spera să se căsătorească la un moment dat, putea fi prins și încarcerat pentru tot restul vieții.

— Este sigur, îi tot spunea Ross ca s-o liniștească, explicându-i cât de greu era de spart Tor și că Bitcoin era o valută cu totul anonimă. Este sigur. Ai încredere în mine, nimeni nu va putea vreodată să-și dea seama că eu sunt în spatele site-ului.

Dar avertismentele Juliei îl frământau. Prin urmare, pentru a fi sigur că-și acoperea urmele cum trebuie și fiind conștient cât de limitate îi erau cunoștințele de programare, Ross a hotărât să ia în calcul angajarea altor experți (pe lângă Richard), care să rescrie unele dintre noile protocoale de securitate ale site-ului. A pus un anunț de angajare pe Silk Road și câțiva programatori antiguvernamentali s-au arătat încântați să ajute în bătălia împotriva statului – lucrau cu jumătate de normă.

Despre site-ul lui Ross nu se scrisese încă, ceea ce era surprinzător ținând cont de discuțiile de pe unele forumuri, dar nici nu era pe deplin convins că-și dorea vreun fel de publicitate în presă. Totuși, îi venise vremea. Cineva cu pseudonimul Adrian802 dăduse târcoale site-ului, spunându-le clienților de pe Silk Road că lucra la un articol despre platformă pentru site-ul *Gawker*.

Ross știa că nu putea opri publicarea articolului, așa că s-a gândit că cea mai bună variantă era să îi trimită un mesaj lui Adrian802. A fost politicos și recunoscător

pentru interesul acordat, expunându-și convingerea că Silk Road făcea ca achiziția de droguri să fie mai sigură pentru indivizi. „Comunitatea noastră este uimitoare", a scris Ross din rolul de administrator anonim al Silk Road. Apoi, fără să se gândească vreun pic la consecințe, Ross a hotărât să profite până la capăt de oportunitatea de a-și propaga mesajul libertarian și a explicat că site-ul urma să le arate autorităților că era pur și simplu greșit să-i priveze pe oameni de propriile drepturi. „Nu mai finanțați statul cu taxele și impozitele plătite din banii voștri și canalizați-vă energiile productive către piața neagră", i-a scris acesta lui Adrian.

Nu prevăzuse că acest tip de mesaj urma să aibă consecințe ample și nefaste.

Pe 1 iunie 2011, la ora 16:20, Adrian se afla la Café Grumpy, își sorbea cafeaua și publica pe blog articolul său despre Silk Road. Titlul era următorul: SITE-UL SUBTERAN DE UNDE POȚI CUMPĂRA ORICE DROG POSIBIL. Articolul începea astfel: „E nasol să faci conversație cu tipul care îți vinde iarbă. Când cumperi cocaină poți să fii împușcat. Cum ar fi să poți cumpăra și vinde droguri online, la fel cum faci cu becurile sau cărțile? Acum poți: bine ai venit pe Silk Road".

am pe spate o țintă

— Ce s-a întâmplat, iubitule? a întrebat Julia în timp ce stătea în pat lângă Ross, admirându-i conturul feței.

Dar Ross nu i-a răspuns. Era prea ocupat cu lectura unui nou articol despre Silk Road.

Știa că exista posibilitatea unei reacții ostile din partea guvernului după ce Adrian Chen își publicase articolul pe *Gawker* cu câteva zile mai devreme. Însă aceasta era o reacție cu mult mai neplăcută decât își imaginase vreodată.

A deschis tremurând un videoclip din articolul pe care îl citea. Acolo, într-o mică fereastră dreptunghiulară, se afla senatorul Chuck Schumer, pe un podium, la o conferință de presă și cu o expresie vexată. În stânga și în dreapta senatorului erau două imagini mari care înfățișau pe două ecrane capturi de pe site-ul Silk Road. Dedesubt, pe pupitrul de lemn, se vedea clar emblema Senatului Statelor Unite, cu albastru, alb și auriu – vizibilă în mod clar pentru reprezentanții presei și pentru el.

— Practic, este un magazin cu servicii complete pentru droguri și reprezintă cea mai nerușinată tentativă de comerț online cu droguri pe care am văzut-o vreodată, a declarat Schumer în fața grupului de reporteri. Este de departe cea mai impertinentă tentativă față de orice altceva!

Ah, fir-ar!

Asta chiar nu era de bine. Sigur, Ross își dorise recunoaștere și atenție. Dar asta era mai mult decât anticipase vreodată, mai ales atât de devreme în existența magazinului său online cu droguri.

Apoi urma o scenă cu Schumer așezat în fața unui calculator, iar pe ecran se vedea site-ul cu droguri al lui Ross. Degetul senatorului a parcurs Silk Road în timp ce trecea în revistă toate „bunătățile" care erau de vânzare.

— Heroină, opiu, canabis, ecstasy-uri, psihedelice, stimulente, enumerase Schumer, demonstrând totodată cât de în afara subiectului era prin faptul că se referise la ecstasy la plural.

Sunetul blițurilor aparatelor de fotografiat se declanșase – *pop! pop! pop!* – în timp ce Schumer spunea uluit:

— Poți să-ți cumperi de acolo orice ți-ar putea trece prin minte!

Lui Ross i s-a făcut rău în timp ce citea articolul care însoțea videoclipul: atât Schumer din New York, cât și Joe Manchin, care la acel moment reprezenta Virginia de Vest ca senator, solicitaseră Departamentului de Justiție și celui Antidrog să închidă Amazonul drogurilor – și asta imediat.

Fir-ar! Fir-ar să fie! Ross se luase de cel mai mare bătăuș de pe pământ, iar bătăușul era pe cale să riposteze.

— Uite, a spus Ross sprijinindu-se de capul patului în timp ce pusese de la început videoclipul și pentru Julia. Mi-au pus o țintă pe spate.

— Ross, a spus Julia înmărmurită de ceea ce văzuse, asta nu e bine.

Să intre în vizorul Senatului american era ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment. Poate că ar fi putut

să gestioneze situația peste încă o lună sau peste șase. Dar nu atunci.

Pe parcursul ultimelor zile, după publicarea articolului de pe *Gawker*, o avalanșă perpetuă de jurnaliști au preluat subiectul. Site-ul lui Ross se transformase din aproape invizibil la a fi accesat de mase, pentru că intrase în ciclul național de știri cu o viteză uluitoare. Nume sonore din media cercetau subiectul. *The Atlantic* îl preluase; NPR vorbise despre el la radio; și posturile de știri, inclusiv ABC și NBC, îi dedicaseră materiale („I se spune Amazonul drogurilor..."). Ca să nu mai vorbim despre sutele de articole de pe bloguri, discuțiile de pe forumurile dedicate drogurilor și din rețelele de socializare, respectiv articolele de pe site-uri libertariene.

În ciuda aparițiilor în presa generalistă, majoritatea celor care citeau despre site tot nu credeau că puteau cumpăra cu adevărat droguri de pe internet și să le fie livrate acasă. Trebuia să fie o escrocherie de tipul celor transmise prin e-mail, cu moșteniri și nigerieni, sau un loc în care oamenii legii îi ademeneau pe idioții naivi care urmau să fie luați pe sus în timpul unei uriașe operațiuni online antidrog. Chiar și așa, idioți sau nu, mii de oameni au descărcat Tor și s-au înregistrat pe Silk Road pentru a vedea ce exista pe acolo. Nu putea să-ți facă rău să te uiți, nu?

Ross privea cu un amestec de groază și încântare la cum i se umplea baza de date și site-ul îi încetinea. Abia dacă dormise vreun pic în noaptea de după publicarea articolului, pentru că se uitase întruna la laptop din pat sau din scaunul lui ergonomic din dormitor ca să vadă că se creau conturi de peste tot din lume.

În ziua de după articolul din *Gawker*, Ross s-a trezit, morocănos și stresat, și a fost întâmpinat de o catastrofă totală. Nu, site-ul nu fusese închis de autorități. Nici nu fusese blocat de hackeri. Nicidecum. Era mult mai rău.

Deși unii veniseră pe Silk Road doar ca să vadă ce era acolo, alții chiar cumpărau și vindeau droguri. Și de fiecare dată când cineva cumpăra ceva, o cantitate de Bitcoin din stocul lui Ross dispărea odată cu tranzacția. Ce naiba se întâmpla? Trebuia să fie o eroare în cod. Profiturile lui personale, care acum erau de ordinul zecilor de mii de dolari, scădeau, la propriu, cu sute de dolari la fiecare câteva ore. Ross trebuia să-și dea seama cum să rezolve o problemă de care nici măcar nu fusese conștient.

Iar acest lucru îl îmbolnăvea.

După ce a săpat ore întregi prin cod încercând să depisteze eroarea, Ross și-a dat seama că inițial construise Silk Road folosindu-se de o secvență standard de cod numită „bitcoind", care îi conecta sistemul de plată. Acum descoperea că făcuse greșit acea interfață. Doar că habar nu avea unde se afla greșeala în codul lui. Tot ce știa era că reușise să construiască o casă de marcat din care banii dispăreau fără urmă pe undeva de fiecare dată când o deschidea. Și exact în acel moment, pe măsură ce o mulțime de noi clienți vizitau site-ul, acea casă de marcat se tot deschidea într-un ritm uimitor.

Când a făcut niște calcule, considerând viteza cu care vizitatorii cumpărau droguri de pe site, Silk Road se apropia galopant de insolvență. În curând, urma să devină primul om din istorie care să pună bazele unui site web clandestin cu droguri și primul om care îl vedea în faliment din cauză că scrisese niște coduri atât de proaste.

Ross n-a avut de ales, așa că a început cu problemele pe care le putea gestiona. A luat dureroasa decizie de a nu mai permite noi înregistrări pe Silk Road, ceea ce urma să ajute serverele să facă față valului de vizitatori, chiar dacă într-o mică măsură. Apoi trebuia să-și dea seama de ce îi dispăreau bani la fiecare tranzacție. Asta presupunea să rescrie ceva într-un limbaj de programare pe care în mod evident nu știuse de la bun început cum să-l scrie.

În zilele următoare, Ross abia dacă a dormit și a mâncat chiar mai puțin. Julia a încercat să-l mențină pe linia de plutire cu sandvișul lui preferat cu unt de arahide și gem, dar, după câteva ore când se întorcea, îl găsea neatins lângă laptop.

Pe lângă toate acestea, anxietatea îl măcina.

După aproape o săptămână de astfel de probleme majore, după ce site-ul picase și senatorii îi declaraseră război, începuse să conștientizeze cu adevărat ce făcea și care erau consecințele.

— Mă caută, i-a spus Ross Juliei într-o seară, aflându-se aproape la căpătul puterilor.

— Nu, zău, că te caută! i-a răspuns ea.

Ea îl mai văzuse pe Ross în acea stare, atunci când fusese prins cu luni în urmă din cauza culturii de ciuperci. Și atunci îi apăruse pe chip o expresie de entuziasm și de frică deopotrivă. Ca și cum ar fi fost doi oameni diferiți în corpul lui Ross. Unul era un băiat atent și timid, care își dorea cu adevărat să-i ajute pe alții și să facă din lume un loc mai sigur, pe când celălalt era un rebel recalcitrant, gata să se ia la trântă și să lupte cu întreg guvernul american. Ross cel drăguț și Ross cel rebel.

— Ross, poate că a venit momentul să te oprești, i-a spus Julia după ce și ea conștientizase posibilele consecințe. Poate că toate acestea cresc prea mult și prea rapid.

Însă Ross cel drăguț și atent nu i-a răspuns. În schimb, Ross cel rebel tot analiza și încerca să-și dea seama care era problema de cod, din cauza căreia profiturile sale din contul de pe Silk Road dispăreau. Nu doar că nu avea de gând să urmeze sfatul Juliei, anume să renunțe la site, ci, în schimb, intenționa să facă totul impenetrabil, în așa fel încât senatorii americani să nu-l poată găsi.

julia îi spune ericăi

Julia se simțea cuprinsă de un val de calm în timp ce stătea întinsă pe podea și asculta orchestra de sunete de afară. Sirenele mașinilor de poliție din New York urlau; copacii foșneau; garniturile de metrou scrâșneau pe liniile suspendate din Bronx. Aștepta ca iarba să-și facă efectul și se simțea ușurată că urma să fie departe de Ross timp de o săptămână.

— Poftim, i-a spus prietena ei, Erica, în timp ce se aplecase să-i dea Juliei țigara înapoi.

Julia a prins țigara între buze și a inhalat adânc în plămâni aerul cu miros de sconcs. Se întreba dacă să-i dezvăluie Ericăi motivul pentru care venise subit în vizită la New York. Julia nu spusese nimănui – absolut nimănui – despre Silk Road, ciuperci, senatori și hackerii pe care îi angajase Ross ca să îl ajute cu site-ul. Nu spusese nimic din toate acestea. Însă, în ultima vreme, începuse să-și facă griji, nu doar pentru Ross, ci și pentru ea. Nu știa dacă era și ea complice la toate acestea. Nu scrisese nici măcar un rând de cod și nici nu beneficiase de vreun bănuț, dar tot era îngrozită. Din cine știe ce motiv bizar, Ross continuase să-i împărtășească fiecare nou secret și se aștepta ca ea să le păstreze și să fie pe deplin OK din punct de vedere moral.

La început, cu opt luni mai devreme, când Ross lansase Silk Road, nu avusese nimic împotriva acestor necunoscute aleatorii, pentru că site-ul era atât de mic și lipsit de importanță. Însă de atunci lucrurile se schimbaseră.

Julia nu avea nimic împotriva vânzării de iarbă. Nu auzise niciodată de cineva care să fi murit de supradoză de la un bong. Iar ciupercile, ei bine, creșteau în pământ și te făceau fericit. Dar, în ultimele luni, începuseră să apară produse noi pe site. Crack*, cocaină, heroină și variațiuni de droguri cu grad mare de dependență, de care nu mai auzise niciodată și care erau fabricate în laboratoare secrete din Asia. Începea să aibă îndoieli din ce în ce mai mari.

— Dacă cineva ia o supradoză? a întrebat ea când pe Silk Road au apărut crack și heroină.

— Avem un sistem de evaluare, i-a răspuns Ross cu fermitate. Așadar, dacă cineva vinde droguri proaste, primește o evaluare negativă și nimeni nu va mai cumpăra vreodată de la acea persoană.

— Și dacă moare? Cum ar putea să adauge cineva o evaluare negativă dacă e mort?

Aceste conversații durau ore întregi și puteau fi prelungite la infinit. Indiferent ce spunea Julia, Ross avea mereu o replică, adesea integrată într-o analiză intelectuală sau în teoria libertariană. Atunci când se învârtiseră în jurul cozii de prea multe ori, el pur și simplu încheia discuția spunând: „Ei bine, în această privință va trebui să acceptăm că nu ne putem pune de acord".

Acele dezacorduri, la care se adăuga și faptul că site-ul intrase acum în vizorul presei și al autorităților, transformaseră ciondănelile ocazionale dintre cei doi îndrăgostiți în războaie zilnice.

* Cocaină în formă cristalizată care se fumează (n.t.).

— Trebuie să te oprești, țipa Julia. Ai să ajungi în închisoare pentru tot restul vieții și cum aș putea eu să mă căsătoresc și să-mi întemeiez o familie cu cineva încarcerat?

Răspunsul lui Ross venea calm:

— Nu pot să fiu prins, pentru că sunt protejat de Tor și Bitcoin.

Apoi începea un discurs exersat despre ceea ce va lăsa el în urmă. Site-ul, proclama el, urma să fie cea mai semnificativă contribuție a sa la societate. Îi ajuta pe oameni, îi ținea la distanță sigură de străzi, acolo unde tranzacțiile cu droguri puteau să te bage în pușcărie sau, mai rău, să fii rănit ori să mori. Nu vedea asta și Julia? Nu-și dorea și ea să facă parte din asta?

De parcă tot repetau același scenariu, urma apoi o ceartă, iar unul dintre ei ieșea nervos din apartament sau pleca într-o altă cameră. Câteva ore mai târziu, dragostea îi aducea din nou împreună ca un magnet. Se împăcau și adormeau unul în brațele celuilalt, Julia visând la casa cu gărduț alb și la câțiva copii care să alerge veseli prin curte, în timp ce Ross își imagina că Silk Road avea să crească într-atât de mult încât într-o zi să determine modificarea completă a legislației privitoare la drogurilor și că avea să fie apreciat pentru impactul benefic pe care îl avusese asupra societății.

A doua zi, îndrăgostiții certăreți o luau de la capăt.

Site-ul începuse să afecteze și alte aspecte ale relației lor. Julia își dorea să iasă undeva la dans sau să fie dusă la un restaurant bun din toți banii pe care îi făcea el din comisioane. Și totuși, Ross era cât se poate de fericit cu sandvișurile lui cu unt de arahide și gem, pe care le mânca în timp ce scria de zor secvențe de cod în fața laptopului. Treceau zile întregi fără să facă duș, abia dacă vorbea cu ea și stătea pur și simplu în scaunul lui din dormitor (adesea dezbrăcat) cu calculatorul în față.

Julia începuse să fie atât de îngrijorată de starea relației lor și, în general, de starea în care se afla Ross, încât începuse să aibă frecvent atacuri de panică. Se uita atent la bărbați în magazine și se întreba dacă erau polițiști sub acoperire care știau că ea locuia cu individul care pusese bazele site-ului Silk Road. Plângea la duș. Îl iubea atât de mult pe Ross, dar el părea să țină mai mult la site-ul lui decât la ea.

Lucrurile s-au tot desfășurat astfel, zi după zi, până când Ross s-a întors acasă într-o seară plin de entuziasm. Captivat, i-a spus Juliei că trebuia să-i arate ceva. Și-a deschis laptopul, a umblat la el câteva secunde și apoi l-a întors în așa fel încât ea să poată vedea ecranul. De-a lungul timpului, el făcuse toate eforturile posibile pentru a o convinge pe Julia că drogurile de mare risc trebuiau să existe pe Silk Road, folosindu-se în mare parte de argumentul că autoritățile nu aveau dreptul de a hotărî ce ai voie și ce nu ai voie să consumi, respectiv că infracționalitatea și violența se vor diminua dacă nu vor mai exista războaie generate de droguri. Deși nu era neapărat de acord cu perspectiva lui, îi înțelegea raționamentele și, teoretic, aveau sens. Însă Julia nu putea să fie în niciun fel convinsă de beneficiile aduse de ceea ce tocmai urma să-i arate Ross.

— Uite, a spus Ross cu mândrie în timp ce arăta spre ecranul laptopului. Tocmai au apărut pe site arme.

Juliei nu-i venea să creadă ce vedea și simțea cum o cuprinde o senzație de greață.

— Ross, i-a spus ea pe un ton rugător. Asta nu e normal.

— De ce nu este normal? Avem dreptul constituțional să deținem arme, ar trebui să putem avea...

Dar Julia l-a întrerupt:

— Spune-mi de ce ar avea nevoie cineva să cumpere arme ca anonim.

— Nu este responsabilitatea mea să întreb asta, nu eu decid de ce face cineva ceva, a comentat el, iritat că Julia nu-i împărtășea entuziasmul. Este alegerea oamenilor.

— Da, dar... a început ea, însă el a întrerupt-o.

— Deci guvernul poate să aibă arme, dar oamenii nu? i-a întors-o Ross.

El urma să-și transmită această convingere și prin intermediul platformei Silk Road, și mai ales noilor săi angajați: „Întotdeauna am fost în favoarea armelor. Reprezintă un instrument care echilibrează puterea în raport cu guvernele tiranice".

Julia știa intuitiv că tot ce îi dicta conștiința în acel moment era corect. Dar chiar și atunci când venea cu argumente inteligente, raționale, Ross încheia conversația spunând pur și simplu că: „Ei bine, în această privință va trebui să acceptăm că nu putem să cădem de acord".

Pentru Julia, armele fuseseră ultima picătură. Droguri ușoare? Sigur. Droguri cu grad mare de risc? Bine. Poate că Ross avea dreptate; poate că toți aveau dreptul să consume orice aveau chef. Cum putea să ne spună guvernul că avem voie să bem alcool, din cauza căruia în fiecare an mureau 90 000 de americani? Sau că putem fuma țigări obișnuite, din cauza cărora 40 000 de oameni mureau în fiecare lună în Statele Unite? Sau că putem consuma carne roșie, care provoca sute de atacuri de cord în fiecare zi? Dar nu era în regulă să fumăm iarbă, care nu omora pe nimeni? Dar achiziția ilegală de arme în mod anonim? Asta era ceva cu care Julia nu putea fi de acord. Câteva săptămâni mai târziu, ea se urca într-un avion cu destinația New York.

Se gândise că toamna din zona de nord-est urma să o ajute să-și limpezească mintea. Erica a întâmpinat-o cu o îmbrățișare puternică. Apoi s-au întins pe podeaua din sufragerie și au stat de vorbă. Pe geam, în depărtare, putea

să vadă luminile blânde în nuanțe de alb și albastru, proiectate de Stadionul Yankee pe cerul nopții. Întreg cadrul era la 180 de grade față de haosul ultimelor luni, iar, în timp ce asculta murmurul Bronxului de afară, Julia a luat o decizie. S-a ridicat de pe podea și s-a întors spre Erica.

—Trebuie să-ți spun ceva, i-a zis Julia.

— Ce? a întrebat Erica.

— Trebuie să-mi promiți că nu vei mai spune asta nimănui *niciodată*, a rugat-o Julia. Niciodată! Ross m-ar ucide!

— Jur! a spus Erica foarte curioasă în privința secretului pe care Julia voia să i-l împărtășească. Promit.

Julia a tras încă o dată adânc din joint și a păstrat fumul în plămâni timp de câteva secunde. L-a expirat, uitându-se la cum se risipea în aer norul alb, iar apoi i-a spus Ericăi totul.

ce-ai făcut?!

Lui Ross începuseră să i se umple ochii de lacrimi în timp ce galopa nebunește pe scări spre apartamentul Juliei. Era copleșit de frică, amestecată cu furie, în timp ce deschidea ușa în forță, repezindu-se înăuntru și țipând la ea.

— Nu pot să cred că ai făcut asta! a urlat, trântind ușa după el. Am terminat-o!

— Despre ce vorbești? s-a bâlbâit Julia, privindu-l de jos, din fața laptopului, șocată de intruziunea-fulger a lui Ross și chiar mai uluită de privirea lui vizibil îngrozită.

— Mi-ai trădat încrederea! a țipat Ross în timp ce-și ștergea lacrimile. Nu pot să cred că ai spus cuiva despre asta!

Panica îl cuprinsese și îl dăduse peste cap în vreme ce încerca să-și dea seama ce era de făcut. Nu mai fusese niciodată atât de furios. Și niciodată atât de speriat.

În acel moment, Julia a înțeles exact ce se întâmplase, deși urmau să mai treacă niște minute până să afle exact cum se întâmplase. S-a gândit rapid că trebuia să aibă cumva legătură cu Erica. Dar de unde știa Ross acum? Și de ce era atât de speriat? Ross clocotea în fața ei, așa că Julia a început să reia în minte evenimentele care se petrecuseră în ultimele săptămâni.

După ce se întorsese din New York, la începutul toamnei, Julia hotărâse să se despartă de Ross, spunându-i că, dacă vrea să-și continue activitatea cu site-ul, trebuia să facă asta în altă parte; nu mai avea de gând să permită asta în apartamentul ei. Ross a ales să facă întocmai asta și și-a închiriat propriul apartament, în celălalt capăt al orașului Austin.

Deși resentimentele îi îndepărtaseră, dragostea (și sexul) îi făcuse să rămână unul în viața celuilalt și au continuat să se mai întâlnească din când în când.

Curând după mutarea lui Ross, Julia o convinsese pe prietena ei Erica să se mute din New York în Austin și să închirieze dormitorul rămas liber în apartamentul ei. Totul a decurs bine până într-o seară când, în timpul unei petreceri, Erica a avut o experiență neplăcută după ce luase niște LSD cumpărat de pe Silk Road și a ajuns la spital. Când s-a întors de la spital, s-a iscat o ceartă între ea și Julia. Ross, care era acolo din întâmplare, a încercat să aplaneze conflictul. Asta nu a făcut decât să le enerveze mai tare pe Erica și pe Julia, iar cearta s-a amplificat atât de mult încât a fost implicată și poliția. Ross, care la început încerca să ajute, și-a pierdut rapid răbdarea și a dat-o afară pe Erica din apartament. În timp ce Erica se afla într-un taxi, în drum spre aeroport pentru a se întoarce în New York, Ross și Julia au presupus că povestea se încheiase aici. *Du-te sănătoasă, Erica. Mulțumim pentru povestea pe care o vom împărtăși mâine cu prietenii.*

Însă, în dimineața următoare, Ross s-a întors acasă la el și și-a deschis laptopul pentru a verifica statisticile de pe Silk Road înainte să intre pe rețelele de socializare. Acolo a descoperit, în toată gloria sa înspăimântătoare, un mesaj pe care Erica i-l lăsase în cronologie pe Facebook, public, să poată fi văzut de toată lumea. „Sunt sigură că autoritățile ar vrea să afle despre site-ul cu droguri al lui

Ross Ulbricht", scrisese ea, ca și cum ar fi montat un panou publicitar luminos pe internet.

Ross a simțit că îi fuge pământul de sub picioare. A început să plângă. A șters rapid mesajul. Cu mâinile tremurânde și inima bătându-i nebunește, a pus mâna pe telefon și a sunat-o pe Erica.

— Te rog, îmi pare atât de rău, s-a bâlbâit Ross la telefon, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Te rog, promite-mi că nu vei spune nimănui despre site niciodată.

Auzindu-l plângând, de parcă urma să se sinucidă, Erica l-a asigurat că nu avea să spună nimic nimănui și a închis.

Însă mintea lui Ross se transformase într-o tornadă de gânduri. Cine mai știa?

Fir-ar!

Exista o singură persoană care putea să răspundă la întrebare. Ross s-a urcat în mașină și a pornit în trombă spre apartamentul Juliei, iar apoi s-a năpustit pe scări.

— Mi-ai trădat încrederea! a țipat el. Cui i-ai mai spus?

— Nimănui, jur, a spus Julia pe un ton rugător în timp ce râuri de lacrimi îi curgeau pe obraji. Nu-mi vine să cred că i-am spus ei! Îmi pare atât, atât de rău. A fost o prostie atât de mare. Pur și simplu, mi-a scăpat, nu am vrut să...

Ross era din ce în ce mai furios.

— Ești o mincinoasă! Nu pot să mai am încredere în tine!

Auzind aceste acuzații, Julia a început să-l sfideze.

— M-ai lăsat singură cu toate astea! Mi-ai spus tot felul de chestii și nu te-ai gândit la riscul la care mă expui!

— Asta e o vulnerabilitate uriașă pentru siguranța mea, i-a răspuns Ross. Cineva chiar mă cunoaște și știe cum arăt, știe că eu am făcut site-ul.

Ross era de neînduplecat și lipsit de remușcări. Julia îi trădase încrederea, iar asta era cu mult mai grav decât

orice situație în care o pusese el vreodată. Nu mai voia să aibă de-a face cu ea după ce, pur și simplu, îi spusese altcuiva cu ce se ocupa el, după ce dezvăluise cel mai bine păstrat secret al lui. Julia l-a privit în ochi, simțind că explicația pe care i-o oferise îl enervase și mai tare.

— Poate că ăsta este un semn că oricum n-ar trebui să te ocupi de site-ul ăla, i-a spus Julia în timp ce cădea pe podea plângând, implorând iertare.

— Nu... nu e, s-a bâlbâit Ross în timp ce încerca să-și dea seama ce trebuia să facă în continuare. Înseamnă că va trebui să mă ascund. Va trebui să plec din Austin. Și asta numai din cauza ta.

— Îmi pare rău, îmi... i-a spus Julia plângând.

Dar era prea târziu.

— S-a terminat, i-a zis Ross.

S-a întors cu spatele și a ieșit din apartament, trântind ușa în urma lui.

jared și al lui flamingo de 50 de tone

Clădirea Federal Plaza din Chicago părea întunecată și mohorâtă pe fundalul cerului de sfârșit de noiembrie – cu excepția a două pete de culoare. Era steagul american cu roșu, alb și albastru, care flutura în bătaia vântului. Și mai era și statuia uriașă de un roșu-aprins, numită Flamingo, care stătea inertă în mijlocul pavajului negru al pieței.

Acel Flamingo de 50 de tone, cu arcadele lui abstracte din oțel, era primul lucru pe care îl vedeau mulți dintre cei care ieșeau spre piață din stația de metrou de pe linia L, majoritatea trecând pe lângă el sau pe dedesubtul lui în timp ce se îngrămădeau spre una dintre clădirile federale adiacente, inclusiv poșta, tribunalul sau, cea mai intimidantă dintre toate, turnul negru de 30 de etaje de pe Strada Dearborn, numărul 29, clădire cunoscută ca Dirksen Federal Building.

Într-o dimineață de la sfârșitul lui noiembrie 2011, doi bărbați cu numele de familie Der-Yeghiayan se aflau în interiorul acestei clădiri. La etajul al nouăsprezecelea, Samuel Der-Yeghiayan, în vârstă de 59 de ani, își aranja roba și documentele judiciare, pregătindu-se pentru cazurile pe care urma să le audieze mai târziu în acea zi, în calitatea sa de judecător federal american. Cu șaisprezece etaje sub biroul lui Samuel, Jared, fiul lui de 31 de ani, se

plimba pe coridoarele procuraturii cu rucsacul lui uriaș pe umăr, burdușit cu laptopuri, un cub Rubik și dosare cu fotografii făcute dovezilor. În mâini avea un recipient mare pentru corespondență, umplut cu vreo 30 de plicuri de toate culorile și dimensiunile.

Tânărul Jared Der-Yeghiayan era din ce în ce mai timorat în timp ce se îndrepta spre ce urma să fie cea mai importantă ședință din cariera lui. Era conștient că, dacă o dădea în bară, povestea eșecului său urma să ajungă până sus, la biroul tatălui său.

Jared renunțase la hainele lui largi obișnuite pe care le purta la O'Hare și le înlocuise cu un costum negru, ceva mai mare decât i-ar fi trebuit, și o cămașă albă impecabilă. Supervizorul grupului din care făcea el parte în cadrul Departamentului de Securitate Internă îl urma în pas de voie. Cei doi s-au oprit la biroul procurorului care se ocupa de narcotice, cel care coordona toate procesele legate de droguri din statul Illinois.

După o scurtă introducere, Jared a lăsat să-i cadă din mâini recipientul pentru corespondență, care a atins zgomotos podeaua. Procurorul s-a uitat la el, apoi din nou la Jared, evident contrariat. Asta nu era chiar ce se așteptase să vadă procurorul atunci când fusese de acord cu această ședință legată de traficul cu droguri prin intermediul internetului. O poză cu vreo câteva pachete de heroină? Sigur. Niște kilograme de cocaină albă ca sarea? Mda. Kilograme de marijuana? Normal. Dar o cutie cu plicuri goale într-un recipient pentru corespondență? Nu prea. Oricum, procurorul a așteptat să vadă despre ce era vorba.

Jared a început să explice cum funcționa și ce era Silk Road și, pe măsură ce vorbea, a început să așeze pe masă plicurile pe care le aduse, unul câte unul, de parcă ar fi împărțit niște cărți de joc într-un cazinou.

— Ăsta, a spus Jared arătând spre unul dintre plicuri, avea LSD înăuntru.

A luat de jos un alt pachet.

— Ăsta avea amfetamine.

Apoi încă unul.

— Ăsta avea cocaină. Ketamină. Heroină.

Apoi a extras un plic alb pătrat pe care era scrisă o adresă din Chicago.

— Iar ăsta, a continuat el în timp ce scormonea prin rucsac în căutarea dosarului despre Silk Road, avea doza asta de MDMA înăuntru, adăugând pe birou o poză cu ceea ce părea să fie o pastiluță roz.

Din luna iunie, atunci când Jared descoperise prima pilulă de ecstasy în plicul trimis din Olanda, tot încercase să găsească o cale prin care să îl convingă pe supervizorul său, și acum pe procuror, să-i permită să adune dovezi pentru un proces împotriva Silk Road.

Tot ce făcuse în ultimele luni fusese menit să ducă la acest moment.

După ce primise undă verde din partea supervizorului său din cadrul Departamentului de Securitate Internă pentru a se putea ocupa, ca proiect adiacent, de o investigație asupra site-ului, Jared începuse să adune în mod obsesiv fiecare brumă de dovadă care trecea prin O'Hare. În fiecare noapte, mergea cu vechea lui mașină de serviciu (pe care alți agenți o porecliseră Mașina Perversului, pentru că arăta de parcă ar fi aparținut unui pedofil) la centrul de corespondență din aeroport, de unde prelua plicurile cu droguri care fuseseră pescuite mai devreme în acea zi din valul de scrisori și colete nou-venite.

— Am nevoie să confiști și să păstrezi absolut fiecare plic, i-a spus Jared lui Mike, agentul vamal care găsise prima pilulă roz.

— Pentru ce ai nevoie? a întrebat Mike, uimit de solicitarea primită. Nimeni nu vrea niciodată pachetele astea mici cu droguri.

— Lucrez la ceva, i-a spus Jared lui Mike. Tu continuă să le aduni, le marchezi ca dovezi și eu am să tot vin să le iau de la tine.

După ce fusese publicat articolul din *Gawker*, numărul de confiscări crescuse exponențial. La rândul lui, Jared adunase mai multe plicuri, iar biroul lui de la Departamentul de Securitate Internă începuse să arate și el ca un oficiu poștal. Acum erau mai mult de o sută de plicuri, aranjate ordonat în trei recipiente pentru corespondență, pe podea, în spatele biroului său, iar acum îi prezenta procurorului o selecție din acestea.

— Nu are cum să fie atât de ușor, a comentat procurorul, neîncrezător în ce îi spunea Jared și în imaginile pe care le vedea pe laptopul lui.

Chiar dacă era să fie „atât de ușor", acestea erau cantități atât de mici de droguri, încât procurorul nu era convins că era chiar cea mai mare problemă legată de droguri de care ar trebui să se ocupe departamentul lui.

— Aici nu este vorba despre droguri, a replicat Jared pătimaș. Nu este vorba despre acea pastiluță.

Repetase acest discurs săptămâni bune, așa că a tras adânc aer în piept și a continuat.

— E vorba despre site în ansamblu și despre ce simbolizează el. E vorba despre felul în care folosesc acești oameni internetul nostru – construit de guvernul Statelor Unite –, despre felul în care se folosesc de un browser care le oferă anonimatul – și ăsta realizat tot de guvernul Statelor Unite – și de sistemul poștal american pentru a ocoli legile țării noastre. Și nu putem să facem nimic ca să îi oprim.

În birou s-a lăsat liniște în timp ce restul analizau ceea ce tocmai li se spusese.

— Și ăsta e doar începutul, a continuat Jared. Acum este vorba de droguri, dar în viitor poate fi folosit în beneficiul terorismului. Imaginați-vă un scenariu cât se poate de pesimist, în care un grup ca Al-Qaeda folosește site-ul sau un sistem exact la fel pentru a organiza atacuri împotriva Americii – totul cu instrumente construite de Statele Unite.

Punctul lui de vedere era simplu. Silk Road nu era numai un cartel digital al drogurilor. Era un start-up foarte lucrativ și versatil. *Amazon* fusese la început o librărie virtuală, înainte să devină un supermarket cu de toate. Și Google, care fusese inițial un motor de căutare, încerca să facă mașini care să poată să se conducă singure. Problema, sublinia Jared, nu era legată de ce era Silk Road, ci de ce putea să devină. Site-ul era în mod evident coordonat de un geniu care părea să înțeleagă tehnologia și politica la fel de bine pe cât își cunoștea și publicul. Și, oricine ar fi fost acest geniu, el sau ea trebuia să fie oprit înainte ca site-ul să se transforme într-o mișcare și, în cele din urmă, să devină de neoprit.

Prin tot ceea ce zicea, Jared reușise să-i insufle procurorului o frică profundă. Jared venise acolo să avertizeze că, așa cum teroriștii se folosiseră de aeronave americane pentru a ataca World Trade Center, și cei din spatele Silk Road puteau să distrugă însăși esența Statelor Unite folosindu-se de instrumente construite de America. Ramificațiile erau înfricoșătoare.

Procurorul l-a întrerupt pe Jared în mijlocul propoziției.

— Da, a spus el uitându-se la plicurile de pe masă și apoi la Jared. Da, îți vom aloca pe cineva care să se ocupe de cazul tău.

din austin în australia

„Îmi vând camioneta", le scrisese Ross tuturor prietenilor de pe Facebook. „Aștept oferte!"

Toamna acoperise orașul Austin, anul 2011 se apropia de final, iar Ross avea la dispoziție doar două săptămâni pentru a-și împacheta viața în cutii și pentru a vinde cu ce rămânea în plus.

Fir-ar să fie, Erica! Dacă n-ar fi lăsat acel mesaj înfricoșător pe Facebook, în care spunea că Ross ar fi un lord al drogurilor sau ceva de genul, acum nu s-ar fi grăbit atât de tare să plece din țară. Cu câteva săptămâni înainte de izbucnirea dezastrului, se gândise să-i facă o vizită ceva mai prelungită surorii sale, Cally, în Australia, pentru a se distanța puțin de Julia, de prietenii și familia din Texas, dar acum plecarea era absolut necesară și trebuia să se și grăbească.

Ross era destul de sigur că șterse mesajul înfricoșător al Ericăi în timp util, dar, dacă nu reușise și cineva chiar îl citise, atunci se afla într-o situație mult mai gravă decât ar fi putut el s-o gestioneze. De asemenea, nu avea de unde să știe dacă ieșirea Ericăi de pe Facebook fusese ultima dată când trebuia să aibă de-a face cu ea. Dacă ea voia cu adevărat să se răzbune, putea să facă ușor următorul pas și să-i contacteze pe cei de la FBI, DEA sau chiar pe acei

senatori care îşi propuseseră cu câteva luni în urmă să distrugă Silk Road.

Un lucru era sigur: Ross nu voia să lase nimic la voia întâmplării. S-a agitat şi şi-a pus toate lucrurile în ordine pentru a putea să fugă rapid şi uşor din Austin în Australia.

Maşina s-a vândut repede. Bunurile le-a împărţit altora sau le-a donat. Alte lucruri au fost îndesate în cutii şi ascunse sub patul lui din casa părinţilor, lângă cutia cu miniaturile din *Dungeons & Dragons* pe care le pictase în copilărie. A împachetat puţinele lucruri de care avea nevoie zilnic, inclusiv tricoul gri cu guler în V, singura pereche de blugi pe care o avea şi, cel mai important, laptopul.

Paranoia începuse să-i acapareze gândurile, iar Ross începuse să stea ca pe ace în preajma oricui se nimerea lângă el. Îl vânau cei de la DEA sau FBI? Acela era un poliţist? Sau poate ea? Ce ştia toată lumea? Însă cel mai tare se stresa din cauza celor cărora le spusese despre Silk Road.

Ross nu fusese prost sau naiv atunci când le zisese despre site. Mai degrabă, atunci când îşi împărtăşise mai demult secretul, Ross nu ar fi putut să prevadă că Silk Road urma să crească atât de mult pe cât o făcuse. În ziua lansării, el îşi închipuia că doar câteva zeci de oameni aveau să cumpere de pe site-ul lui. Zecile s-au transformat rapid în mii. Acum, când îl căutau cei din media, senatorii şi cine ştie câţi oameni ai legii, trebuia să se retragă.

Cu câteva zile înainte să plece în Australia, având deja bagajele făcute, paşaportul şi laptopul gata de drum, Ross a mers acasă la prietenul său Richard Bates şi a bătut la uşă. Richard aproape că nu îl mai ajuta deloc pe Ross cu aspectele de programare legate de Silk Road, temându-se că site-ul creştea prea mult şi fiind îngrozit de atenţia pe care i-o acorda presa. Însă el era în continuare singura persoană, în afară de Julia, care cunoştea adevărata identitate a creatorului site-ului. Ross trebuia să rezolve acest aspect înainte să mai afle şi altcineva.

Era începutul serii de 11 noiembrie 2011, iar tocilarul de Richard plănuia de săptămâni bune o petrecere prin care să celebreze anomalia matematică a datei de 11/11/11, cu ziua, luna și anul perfect aliniate într-un șir de unsprezece. Ross a venit înainte de începerea festivităților și a bătut cam panicat la ușa lui Richard.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, i-a zis Ross.

Au intrat amândoi în apartamentul alb, impecabil, imaculat, aproape antiseptic al lui Richard, iar singurul contrast era indus de cele câteva decorațiuni pentru festivitățile din acea seară.

— Ai spus cuiva despre, știi tu, rolul meu în Silk Road?

Richard vorbea ca de obicei, aproape șoptit și timorat, explicând agitat că era cât pe ce să-i spună cuiva, dar până la urmă n-a mai făcut-o, așadar, pe scurt, nu. Nu mai știa nimeni altcineva.

Ross a insistat asupra întrebării, spunându-i lui Richard că cineva adăugase pe Facebook un mesaj prin care se susținea că Ross avea un site cu droguri despre care autoritățile sigur ar vrea să afle.

Auzind acestea, Richard a simțit cum îl învăluie acel val familiar de frică. Cu siguranță că el era complicele lui Ross, pentru că îl ajutase să facă site-ul și știa cine îl gestiona. Richard cel plăpând putea să ajungă la închisoare pentru tot restul vieții, la fel ca Ross. Și dacă exista ceva pentru care Richard sigur nu era pregătit, atunci era să-și petreacă tot restul vieții după gratii.

— Trebuie să închizi site-ul, l-a implorat Richard. Nu merită să mergi la închisoare pentru asta.

Ross îi anticipase reacția.

— Nu pot să îl închid, i-a răspuns.

— De ce?

— Pentru că, i-a spus Ross solemn prietenului său, l-am dat altcuiva.

partea a doua

ziua de mâine a lui carl force

Cei mai mulți oameni trec prin viață cu gândul că în ziua următoare vor face ceva măreț. Mâine va fi ziua în care se vor trezi și vor descoperi care este rolul lor pe acest Pământ. Însă ziua de mâine vine și pleacă. La fel se întâmplă și cu următoarea zi. La un moment dat, își dau seama că parcă nu au mai rămas chiar atât de multe zile de mâine.

Carl Force cunoștea bine acest sentiment. Niciodată nu-și închipuise că va ajunge așa, într-un mic birou mov dintr-un zgârie-nori oarecare în centrul orașului Baltimore, stând cu nasul în calculator, așteptând să se încheie programul de lucru ca să plece acasă.

Altă zi, alt mâine.

Carl era, în limbajul forțelor de ordine, un „agent solar", adică cineva care lucrează doar pe timpul zilei, cât e lumină afară. (Adesea se referea la el însuși în acest fel, pe jumătate glumind și pe jumătate mândru de titulatură.) Când se făcea ora 15:00, Carl ieșea din birou și conducea spre casă, la soție și copii, traversând orașul Baltimore în mașina lui de serviciu, un Chevrolet Impala.

Oricine trecea pe lângă biroul lui putea să creadă despre Carl că era genul de persoană de care forțele de ordine încercau să curețe străzile: un vânzător de droguri. Purta

aproape întotdeauna un fes negru peste chelie. Ochii negri mici și o barbă aspră și scurtă îi ascundeau ridurile de pe chipul hotărât. Și apoi mai erau și tatuajele care îi acopereau corpul, inclusiv modelul tribal celtic de culoare neagră care i se întindea pe spate și pe brațe.

La fel ca majoritatea celor cu vechime din DEA, Carl avea undeva în jur de 40 sau 50 de ani și era plictisit. Desigur, era polițist în divizia de narcotice, dar slujba lui era la fel de plictisitoare precum cea a oricărui angajat într-o corporație. Își petrecea majoritatea timpului stând cu ochii în calculator, sorbind cafea fără gust dintr-una dintre cănile promoționale cu care se alesese de la conferințele la care participase din partea DEA de-a lungul timpului. Uneori, asculta *Hope*, pe frecvența 89,1, un post de radio creștin din zonă care îi șoptea în ureche Cuvântul Domnului și care îi promitea că, dacă urma învățămintele Bibliei și făcea ce trebuia, ar fi avut viața pe care și-o dorise întotdeauna.

Dar pentru el viața nu fusese mereu așa. Cu treisprezece ani în urmă, la sfârșitul anului 1999, când se alăturase departamentului DEA, se dedica trup și suflet acestuia. Atunci, la începuturi, pur și simplu iubea adrenalina unei capturi. Se trezea la ora patru dimineața, își punea vesta antiglonț, își verifica pistolul și spărgea o ușă sau două țipând la vreun dealer important sau la drogații de la baza ierarhiei: „Stai pe loc!" și „Treci naibii la pământ!".

Era o slujbă cât se putea de antrenantă. Însă, cu timpul, diminețile începute foarte devreme au început să se rărească. Ușile scoase din balamale nu mai erau atât de palpitante. Când intra la închisoare un vânzător de droguri, imediat, în locul lui, apărea un altul.

Metamorfoza dintre tânărul polițist implicat și plictisitul trecut prin toate s-a produs lent. Mai întâi, Carl nu

putea să descopere cazuri bune de unul singur. Apoi a întâmpinat dificultăți cu arestările. Mai era și presiunea intensă a muncii sub acoperire, unde trebuie să prinzi pe cineva înainte să te prindă el pe tine. Traiectoria lui descendentă a avut la bază faptul că începuse el însuși să aibă, în secret, o problemă cu drogurile. În cele din urmă, toate aceste frământări s-au dovedit prea greu de suportat și a ajuns să fie arestat pentru conducere sub influența alcoolului pe când era agent, ceea ce, patru ani mai târziu, a dus la o cădere psihică. Aproape că pierduse totul – familia, slujba, pisica. Însă Cel de Sus a apărut la timp în viața lui, iar lui Carl i s-a oferit amnistia prin acest post de birou ca agent solar. De atunci nu prea mai ajungeau cine știe ce oportunități în micul lui birou.

Dar lucrurile erau pe cale să se schimbe într-o zi lungă de ianuarie din 2012.

Stătea la birou, așteptând să mai treacă o zi, când supervizorul său, Nick, l-a strigat să vină în biroul lui. Aceste secvențe se întâmplau adesea: un strigăt de la Nick și un ordin de vreun fel prin care trebuia să preia cazuri considerate ridicole de cei mai mulți dintre agenți. Inclusiv solicitarea frecventă de a merge să facă „sărituri", așa cum era numită acțiunea de a conduce prin Baltimore, de a parca la un colț de stradă și de a sări din mașină pentru a pune mâna pe dealeri de la baza ierarhiei. Cei mai mulți agenți descalificau această metodă jalnică prin care se încerca rezolvarea problemei drogurilor, spre deosebire de urmărirea celor din vârful ierarhiei, acolo unde ei credeau că pot cu adevărat să influențeze lucrurile.

Chiar și așa, când te striga Nick, te duceai. Biroul lui Nick era, ca de obicei, întunecat. Deși supervizorul lui Carl avusese norocul unei ferestre cu o vagă vedere spre orașul Baltimore cel înghețat și sterp, acesta stătea întotdeauna

cu jaluzelele trase, ținând la distanță chiar și cea mai mică rază de lumină. Pe lângă întuneric, Nick își lipise pe toți pereții din birou afișe cu *Iron Maiden* și *Metallica*.

— Deci, i-a spus Nick lui Carl, tocmai am primit un telefon despre site-ul Silk Road.

Carl s-a înviorat. Auzise despre acest site ciudat cu o lună mai devreme, la o întrunire a forțelor de ordine, când un agent de investigații de la Serviciul poștal american susținuse o scurtă prezentare pe această temă. Apăruse un nou fenomen, spusese inspectorul poștal, care începea să infecteze nodurile de corespondență de pe tot teritoriul Statelor Unite, și o mulțime de oameni trimiteau cantități mici de droguri prin intermediul sistemului. Inspectorul explicase că ceea ce aveau în comun acești vânzători și cumpărători de droguri era „Silk Road".

Mai târziu, intrigat de ce spusese inspectorul poștal, Carl a început să caute pe internet mai multe informații și a citit câteva articole, inclusiv pe cel scris de Adrian Chen pentru *Gawker*. Apoi s-a gândit la consecințe, care erau uriașe. Nu puteai să faci „sărituri" în mediul online, a reflectat el. Însă, având în vedere că nu se pricepea deloc la aspectele informatice, nici măcar nu s-a gândit că putea fi un caz care să îi fie repartizat. Asta până când l-a chemat Nick în biroul lui și l-a întrebat dacă vrea să lucreze cu un grup de agenți de la filiala din Baltimore a Departamentului de Securitate Internă.

— Au arestat un informator care spune că îi poate duce la proprietarul site-ului, i-a spus Nick lui Carl.

Atunci când Carl a vrut să afle de ce i se propusese să se alăture investigației, Nick i-a explicat: grupul operațional din Baltimore din cadrul Departamentului de Securitate Internă nu era o echipă care se ocupa de droguri și de obicei urmărea mărfuri de contrabandă sau „imitații de genți Louis Vuitton și rahaturi dintr-astea",

după cum s-a exprimat Nick. Prin urmare, dacă grupul plănuia să se ocupe de un caz legat de droguri, aveau nevoie de un agent DEA.

— Vrei să te bagi? l-a întrebat Nick.

Carl s-a gândit puțin. Era în acel moment al carierei în care putea să spună cu ușurință „Nu, nu mă interesează," să iasă din biroul întunecat al lui Nick și să-și continue viața de agent solar, să antreneze în continuare echipa de fotbal american a fiului său, să meargă la biserică alături de soție și copii în weekenduri, cu speranța că într-o zi va conștientiza că, *pentru el*, mâine însemna familia lui. Sau putea să se implice în această investigație și poate – doar poate – să-și facă o reputație în cadrul DEA.

— Sigur, i-a spus Carl lui Nick, decizând să accepte cazul.

Carl Force a ieșit din biroul supervizorului său fără să știe că prin acel singur cuvânt – „sigur" – era pe cale să intre într-o lume subterană atât de întunecată și plină de lăcomie, încât avea să-l acapareze complet și că, din cauza tentațiilor de pe Silk Road, urma să piardă tot ce era important pentru el.

variety jones și șarpele

Ross era în Australia de numai câteva săptămâni când s-a trezit dintr-un vis ciudat. În somn se făcea că era față în față cu un miriapod uriaș de mai bine de 30 de metri, cu ochi întunecați și picioare puternice și contorsionate. În spate stătea la pândă un șarpe, mai mare și mai sinistru decât miriapodul, târându-se prin întuneric.

Dimineață, când s-a trezit, Ross nu știa ce însemna acel vis și nici de ce nu se temea de acele creaturi sinistre. Lui nu i se păreau malefice absolut deloc. Sau poate că erau, dar el pur și simplu nu reușise să le vadă adevăratul chip. Însă, pe parcursul acelei zile, pur și simplu nu-și putuse scoate din cap acele creaturi și până la urmă a scris despre vis pe Facebook, fiind curios ce putea să însemne.

Poate că realitatea sumbră din ultimele luni își făcea loc în subconștientul lui. În Texas ajunsese să fie epuizat din cauza presiunii duble de a menține Silk Road în stare de funcționare și de a păstra secret rolul pe care îl juca. În momentele de anxietate intensă chiar se întrebase dacă să pună capăt afacerii, dacă să renunțe pur și simplu. Însă, de când se mutase în Sydney pentru a fi mai aproape de sora lui, viața devenise mult mai frumoasă. Anxietatea tot mai sufocantă pe care o simțea în Texas începuse să fie înlocuită de calmul blând al Australiei. Acum Ross își

petrecea timpul făcând surf pe plajele aurii, stând la bere cu noii lui amici în baruri, agățând fete și, în plus, mai lucra și la Silk Road.

Dar nici măcar plăcerile din Bondi Beach, acolo unde stătea, nu puteau să-i alunge pe deplin temerile care veneau la pachet cu gestionarea unui start-up care se ocupa cu trafic de droguri la nivel multinațional. În continuare, Ross se frământa din cauza faptului că, în afară de Erica, ale cărei afirmații putea oricând să le contracareze pentru că se bazau pe informații din auzite, existau doi oameni în carne și oase – Julia și vechiul său prieten Richard – care știau în mod cert că el era creatorul platformei Silk Road.

Desigur, încropise o poveste pentru Richard, explicându-i că îi dăduse site-ul altcuiva. Dar rămânea problema cu Julia. Și indiferent ce poveste putea să scornească, amândoi aveau să știe pentru totdeauna că el era fondatorul site-ului. Deși era genial în multe privințe, habar nu avea cum ar fi putut să rezolve această încurcătură punctuală.

Din fericire, cineva care știa exact cum să rezolve astfel de probleme și multe alte provocări incredibile care stăteau în calea progresului platformei Silk Road urma să devină un pilon important în viața lui.

Ross interacționa cu zeci de oameni pe Silk Road în fiecare zi, inclusiv cu vânzători, clienți și câțiva noi angajați libertarieni cu jumătate de normă, care ajutau la rezolvarea diferitelor probleme de programare ale site-ului. Cu toții foloseau pseudonime pentru a-și proteja identitatea, nume ca SameSameButDifferent, NomadBloodbath și SumYunGai. (Pseudonimul lui Ross era, pur și simplu, Silk Road sau Admin.) Însă una dintre persoanele cu care Ross începuse să vorbească de curând pe site se afișa cu numele de scenă Variety Jones și s-a remarcat aproape imediat, dovedindu-se altfel decât toți ceilalți.

Vindea semințe de iarbă, dar nu era un vânzător de semințe de iarbă oarecare. Variety Jones era ca un somelier, un tip care putea să identifice soiul unei semințe – cultura – și sortimentul doar dintr-o poză. Și, spre deosebire de mulțimea de vânzători de droguri nerăbdători și agresivi de pe Silk Road, Variety Jones, sau „VJ", așa cum era cunoscut pe forumuri, era șiret și inteligent. El (presupunând că era cu adevărat un „el") știa tot despre toată lumea – de pe site și din afara site-ului –, inclusiv cine era creatorul site-ului.

La numai două zile după visul cu șarpele și miriapodul acela înspăimântător, Ross și VJ au început să vorbească prin TorChat, o platformă de mesagerie care le promitea intimitate celor care o foloseau. „Vreau să discut cu tine despre chestii de securitate", i-a scris Variety Jones într-una dintre primele interacțiuni. „Despre o mulțime de chestii de securitate."

Ross era dornic să afle, acum fiind pe deplin conștient că nu mai era căutat doar de guvernul american, ci la fel de bine putea fi vânat și de autoritățile din zeci de alte țări. Considerând că acum prin site erau intermediate sume consistente de bani, lui Ross revenindu-i zeci de mii de dolari pe săptămână ca venituri din vânzarea de droguri și arme, cu siguranță urma să fie vânat în curând de mai multe țări. Singura modalitate prin care se putea ascunde de polițiști era să integreze în site protocoale de securitate mai bune. Desigur, Ross era un programator înzestrat, cu o viziune cutezătoare în privința viitorului, dar știa mai bine decât oricine că remedierea vulnerabilităților site-ului nu era punctul lui forte.

Totuși, cu cât vorbea mai mult cu Variety Jones, cu atât își dădea seama mai mult că interacționa cu cineva foarte priceput care l-ar putea completa – cineva al cărui punct forte părea să fie tocmai punctul cel mai slab al lui Ross.

Cel mai important aspect a fost, probabil, că Jones i-a dat rapid de înțeles că putea fi locotenentul perfect – proverbialul polițist rău cu un șef mai blând. „Nimeni dintre cei care mă cunosc măcar vreun pic nu ar îndrăzni vreodată să mă trădeze", l-a avertizat VJ pe Ross. „Dacă ar face asta în vis, m-ar suna să-și ceară scuze."

Variety Jones susținea că avea 45 de ani, că era din Canada, dar acum locuia în Anglia, iar lui Ross îi era clar, grație răspunsurilor pe care acesta i le dăduse la probleme de programare, că știa ce făcea. El i-a spus lui Ross că mai devreme cu câteva luni, la scurt timp după ce apăruse articolul de pe *Gawker*, VJ și unul dintre asociații lui descoperiseră o breșă prin care puteau accesa serverele Silk Road. Într-o noapte, târziu, la fel ca niște hoți care intră în casa cuiva doar ca să vadă ce e pe-acolo, VJ răsfoise fișierele site-ului pentru a se asigura că nu era controlat de autorități. (Evident că Ross s-a speriat teribil când a auzit așa ceva. Cine altcineva mai ajunsese acolo?)

Atunci când VJ a ajuns la concluzia că cel din spatele Silk Road chiar încerca să pună capăt războaielor cauzate de droguri și nu era vreun agent DEA sub acoperire care încerca să aresteze bieți cetățeni naivi, și-a dorit să ajute misiunea (la urma urmei, dacă site-ul creștea, VJ putea face mai mulți bani din vânzarea mai multor droguri). Și iată-l acolo. Pregătit să dea o mână de ajutor.

Însă VJ și-a dorit întâi de toate să se asigure că fondatorul site-ului știa care era miza. „N-aș vrea să te descurajez sau ceva", i-a scris el lui Ross, dar „înțelege că ceea ce facem se supune legilor americane făcute ținând cont de mai-marii drogurilor, ceea ce presupune ca sentință maximă pedeapsa cu moartea, iar minimumul obligatoriu este închisoarea pe viață".

Dar Ross știa asta mai bine decât oricine. Însă simțea că ceea ce făcea chiar avea să schimbe cu adevărat lumea

și avea să-i elibereze pe oameni. Luând în considerare toate acestea, o viață petrecută în închisoare sau să-și dea ultima suflare într-un scaun electric nu erau suficiente ca să-l descurajeze. „Cu toată viteza înainte, prietene", a răspuns Ross, arătând cât de puțin se temea de acele consecințe.

După ce s-a clarificat acest aspect, colaborarea lor a trecut la următoarea fază. VJ a început să-i țină lui Ross discursuri de încurajare.

„Amintește-ți întotdeauna de revista *Life*", i-a scris VJ. „A avut atât de mult succes, încât au trebuit să renunțe la ea." Conform lui VJ, costul de tipărire al revistei apărute după război era mai mare decât prețul cu care se vindea, așa că făcea cu atât mai puțini bani cu cât era cumpărată în mai multe exemplare. Până când într-o zi a ajuns să fie atât de mare încât „a falimentat cu succes". Asta, a avertizat el, putea să se întâmple cu Silk Road, dacă fondatorul site-ului nu avea grijă la costurile cu serverele și dacă nu angaja pe cine trebuia pe măsură ce afacerea creștea.

Ross a devenit extaziat în momentul în care a citit aceste cuvinte de pe ecran. Până în acel moment se simțise atât de singur în gestionarea site-ului, neavând pe nimeni cu care să discute despre toate întrebările pe care și le tot punea. Iar acum găsise pe cineva care părea să aibă răspunsuri la toate acele întrebări pe care Ross nu le adresase nimănui cu voce tare vreodată. „Spune-mi mai mult", i-a răspuns lui VJ.

Nu a trecut mult timp până când a început să-i ceară tot felul de sfaturi lui VJ. Ross îi trimitea întrebări noului său prieten din apartamentul lui din Sydney sau dintr-o cafenea din apropiere, sorbind tot ce avea de spus Variety Jones. De la discuții purtate o dată la câteva zile au ajuns să vorbească o dată la câteva ore și, în cele din urmă, la fiecare câteva minute. Oricare interacțiune privată era o

lecție valoroasă pentru Ross, fie că învăța cum să optimizeze un fișier de configurare pentru Bitcoin pe un server, cum să gestioneze grupările de droguri aflate în conflict pe site sau atunci când își clarifica cum era perceput de proletariatul care folosea Silk Road.

Totuși, în esență, relația era una personală. Pentru Ross, VJ era foarte important pentru că juca rolul unui îndrumător – părea a fi mentor pentru tânărul fondator în aspecte inerente oricărui start-up, la fel ca Bill Campbell, care îi ajutase pe creatorii platformelor Twitter și Google, sau ca Marc Andreessen, care îi oferise asistență lui Mark Zuckerberg în privința platformei Facebook.

„Care sunt punctele mele forte?", l-a întrebat Ross pe VJ într-o după-amiază, sperând că noul lui confident ar fi putut să-i ofere o oglindă în care să se vadă, o imagine pe care el, atunci când era de unul singur, nu reușea să și-o contureze deloc.

„Ești foarte precaut", i-a răspuns VJ. „Chiar înțelegi că s-a ajuns de la distracție și amuzament la un stil de viață foarte serios pe care l-ai creat, o chestiune pe viață și pe moarte."

Apoi a enumerat câteva atribute ale liderului din spatele Silk Road, inclusiv că era în mod evident un tip educat și că mulți dintre cei de pe site îl vedeau ca pe un „Steve Jobs" al lumii drogurilor online.

„Super", i-a scris Ross. Apoi a continuat cu o întrebare mai riscantă: „Care sunt punctele mele slabe?".

Variety Jones nu a stat deloc pe gânduri.

„Faptul că nu reușești să faci diferența dintre un șarpe de grădină și o viperă", a scris acesta, „și golurile pe care le ai în cunoștințele de securitate."

„Stai, care e metafora cu șarpele?", l-a întrerupt Ross.

„Să recunoști ceva ca fiind periculos atunci când crezi că este inofensiv", a răspuns VJ.

A fost un comentariu incisiv, care l-a făcut pe Ross să caute mai multe răspunsuri. În acel moment aparte, în timp ce auzea sunetul valurilor de pe Bondi Beach și simțea aerul blând al Australiei, rămăsese nerostită o întrebare apăsătoare. Putea Variety Jones, acest izvor de înțelepciune, acest presupus geniu într-ale securității cibernetice, să-i dea lui Ross un indiciu că poate noul lui prieten nu era acolo doar ca să-l ajute, ci lucra la un plan mai amplu? Dacă VJ încerca să-i transmită un avertisment, Ross era prea prins în conversație ca să-l vadă și nu s-a oprit pentru o clipă ca să se întrebe care dintre cei doi șerpi putea fi Variety Jones. Inofensivul șarpe de grădină sau un demon veninos de mai bine de 30 de metri?

În schimb, Ross i-a scris: „Spune-mi mai mult. Spune-mi mai mult".

jared începe să cumpere online

Încă era întuneric afară când Jared s-a trezit și a privit prin fereastra deschisă din sufragerie. I-au trebuit câteva secunde până să-și dea seama că adormise iar pe canapea, complet îmbrăcat și cu televizorul aprins. Ajunsese acasă de la serviciu la miezul nopții și probabil că adormise pe la două, în timp ce se uita la emisiunea lui preferată – *Antiques Roadshow*. Dat fiind faptul că acum era aproape șase dimineața, probabil că reușise să adune vreo patru ore de somn. Pentru Jared asta însemna un nou record.

În majoritatea nopților nu putea să adoarmă din cauza ideii care îl obseda: Silk Road, un caz pe care Jared încerca să-l elucideze de unul singur, dar care se împotmolise în mocirla birocratică, printre chichițe și proceduri care nu aveau cum să ducă la rezultate. Fiecare pistă pe care o abordase era blocată de birocrație excesivă. Șefi, șefi de șefi și oameni despre care nici nu știa că existau în instituțiile guvernamentale începuseră să se intereseze ce făcea acest tânăr agent începător și de ce făcea asta. Oare chiar ar trebui ca un agent din cadrul Departamentului de Securitate Internă să atace problema unui site care părea să vândă numai câteva punguțe cu droguri? Nu erau chestii mai importante de care ar fi trebuit să se ocupe puștiul ăsta? Cine naiba se credea?

Cazul fusese o mare povară, pentru că toată munca își pusese puternic amprenta asupra căsniciei lui Jared, soția lui, Kim, fiind în mod firesc din ce în ce mai frustrată de faptul că el petrecea tot mai puțin timp acasă. Mai mult, tot timpul alocat nu dusese la cine știe ce rezultat. Nu descoperise nicio pistă și habar n-avea cum să abordeze cazul unui site care era complet protejat de anonimitate.

Din fericire pentru Jared, situația era pe cale să se schimbe.

Lucra de săptămâni bune la un plan. Știa că nu putea să îl găsească pe omul din spatele site-ului – sau poate pe oamenii din spatele site-ului – pentru că erau bine camuflați de browserul Tor atunci când erau online. Dar mai știa și cum funcționa orice rețea infracțională și că, dacă începi de jos, în cele din urmă vei ajunge și în vârf. Pentru Jared, să înceapă de jos însemna să cumpere droguri. Multe droguri.

Nu anticipase cât de dificil urma să fie să cumpere droguri online. Nu pentru că ar fi fost dificil să facă rost de heroină sau cocaină prin Silk Road (chiar era șocant de ușor), ci mai degrabă pentru că nimeni din departamentul de interne nu se mai lansase vreodată într-o frenezie de cumpărături online de droguri. Spre deosebire de punerea sub sechestru a unor mărfuri de contrabandă într-un port sau planificarea unei livrări controlate pe stradă pentru a aresta pe cineva, nișa drogurilor online era un adevărat Vest Sălbatic, fără niciun protocol stabilit. A fost nevoie de câteva niveluri de aprobări, numeroase ședințe și o mulțime de hârțoage până când să i se permită lui Jared să-și înceapă seria de cumpărături de pe acel Amazon al drogurilor.

Apoi mai era și provocarea de a face rost de Bitcoin. Îi fuseseră alocați 1 001 dolari pentru sesiunea de cumpărături. Așa că a luat banii, i-a depus la o bancă și apoi a intrat

pe un site unde putea să schimbe dolarii în Bitcoin. Nu era la fel de ușor pe cât era să cumperi droguri la colțul străzii cu bani lichizi sau să găsești pe Craigslist o bicicletă la mâna a doua, dar a fost ceva surprinzător de facil ținând cont de ceea ce cumpăra.

În timpul primei sale expediții prin Silk Road, Jared urmărea trei scopuri. Primul era să meargă înapoi pe urmele drogurilor până la cei care le vindeau. Al doilea era să depisteze care anunțuri de pe site se potriveau cu drogurile propriu-zise și cu felul în care erau ambalate, ceea ce l-ar fi ajutat să-și dea seama cum trebuia să arate corespondența legată de Silk Road, la fel cum făcuse în cazul transporturilor de khat la vamă. Și, nu în ultimul rând, Jared voia să facă un mic test, dar foarte important.

Știa că angajații de la poștă din nodurile de pe întreg teritoriul Statelor Unite găseau droguri în sistem, dar – și acesta era un „dar" consistent – nimeni nu știa cât de multe droguri nu erau depistate; cât de multe pastile sau pungi cu prafuri scăpau neobservate prin mâinile autorităților. Din ceea ce știa Jared, Silk Road putea foarte bine să fie un site care rula în fiecare an droguri în valoare de câteva mii de dolari sau putea să învârtă mărfuri de contrabandă de zeci de milioane de dolari pe lună. Nimeni nu știa care variantă era cea corectă. Însă Jared bănuia că putea să elucideze misterul.

Jared a pus întâi în coșul lui de cumpărături de pe Silk Road niște pastile de ecstasy, niște „ceai" de opiu, niște iarbă sintetică și o varietate de stimulente adunate din mai multe țări ale lumii. Per total, cumpărase de la optsprezece vânzători diferiți de pe site și îi instruise să-i trimită drogurile la o căsuță poștală secretă din Aeroportul Internațional O'Hare.

În afară de Mike, cel care descoperise acea primă pilulă roz, și câțiva sus-puși din cadrul Departamentului de

Securitate Internă, nimeni nu mai știa de comenzile lui sau de faptul că urmau să-i vină în acea zi, într-o dimineață de la mijlocul lunii ianuarie 2012.

În timp ce Jared se ridica de pe canapea și se freca la ochi ca să se trezească, un avion zbura deasupra lui la zece mii de metri atitudine, pregătindu-se să aterizeze pe Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago și având la bord câteva plicuri care trebuiau să ajungă în acea căsuță poștală secretă. În ciuda faptului că era epuizat, Jared se simțea revigorat. Acesta era exact genul de muncă serioasă după care tânjise. Ani buni chiar se simțise ca acea pilulă roz: o picătură minusculă într-un ocean uriaș. Acum i se dăduse ocazia de a face ceva semnificativ. Poate chiar să-și creeze o reputație.

S-a ridicat de pe canapea și a urcat greoi pe scări pentru a o ajuta pe soția lui să îl pregătească pe fiul lor, Tyrus, pentru creșă. S-a lăsat cu pupici de rămas-bun și puțină chicoteală din partea lui Tyrus. Apoi s-a urcat în Mașina Perversului și a plecat spre serviciu.

Ziua de lucru a început la fel ca oricare alta, pentru că lucra la alte cazuri, dar apoi, seara, s-a întors la aeroport să caute droguri. Odată cu lăsarea serii, se făcuse și frig. Jared simțea frigul în timp ce se îndrepta spre uriașul centru de corespondență de la marginea aeroportului, parcurgând drumul înghețat până la ușa din spatele oficiului de corespondență, pe unde intra pe tărâmul becurilor cu halogen.

Mike îl aștepta vesel în sala de confiscare. Avea o surpriză pentru Jared: câteva plicuri albe care veneau de la același dealer și trebuiau să ajungă la adresa căsuței poștale a lui Jared, tipărită pe partea din față a plicurilor.

— Ți-am găsit drogurile! i-a spus mândru Mike.

Însă acela urma să fie singurul colet pe care avea să-l găsească Mike în acea zi sau în orice altă zi. Dintre cele

optsprezece comenzi pe care le făcuse Jared prin Silk Road, una se pierduse pe drum, iar celelalte șaisprezece ajunseseră în căsuța lui poștală, fără să fi fost observate de vreun angajat guvernamental. Nu era o previziune fericită pentru noul război împotriva drogurilor.

În acea seară, Jared, Mike și încă un angajat de la poștă au luat toate drogurile, și-au pus mănuși albastre de cauciuc și au vărsat întreg conținutul pe masa din sala de conferințe de la centrul de corespondență, au făcut poze, au etichetat ce descoperiseră și au înregistrat ca dovadă fiecare detaliu minor.

La miezul nopții, Jared își începea drumul de o oră cu mașina până acasă, iar până când să se așeze înapoi pe canapea și să se uite la *Antiques Roadshow*, nu se putea gândi decât la un singur lucru: cine erau oamenii din spatele Silk Road și ce putea el să facă pentru a-i prinde?

dread pirate roberts

Artificiile țâșneau din toate direcțiile în fața lui Ross și odată cu ele veneau și sunetele feroce ale exploziilor de deasupra. Bum! Bum! Bum! Nuanțe de roșu, verde și roz se reflectau pe toată suprafața lacului. Privea fascinat în timp ce se îngrămădea între noua lui prietenă, Laura, și sora ei ca să se ferească de frig. Cu câteva zile în urmă, aterizase în Vietnam, după ce-și petrecuse noaptea în aeroportul din Singapore – o formă de cazare care i se potrivea mai bine vechiului Ross, cel care încerca să ajungă la *Amazing Race*, decât celui de acum, un milionar în devenire. Silk Road, pe care îl lansase cu doar un an în urmă, tocmai depășise pragul de 500 000 de dolari pentru vânzările lunare de droguri, ceea se însemna că și în buzunarul lui Ross intrau sute de mii de dolari din comisioane. Chiar și așa, Ross nu era genul care să dea banii pe chestii ostentative, așa că, atunci când a aterizat la Hanoi, lordul american al drogurilor s-a cazat la un hostel și a primit cu încântare vestea că ajunsese la fix ca să prindă sărbătoarea Anului Nou Chinezesc și spectaculoasele focuri de artificii.

Anul Nou Chinezesc a fost un moment simbolic pentru Ross. A fost semnul unui alt început. O perioadă, așa cum citise Ross, în care era bine să uiți de problemele anului

care tocmai se încheiase și să speri că noul an avea să fie unul mai bun. Mai important, această celebrare culturală era un fel de reinventare, ceea ce era întocmai procesul prin care trecuse Ross în ultima săptămână.

Cu câteva zile în urmă, în timp ce lucra la Silk Road, a primit de la noul lui confident și prieten, Variety Jones, un mesaj cu o întrebare bizară: „Ai văzut vreodată filmul *File de poveste**?".

Era o întrebare total aleatorie, chiar și pentru Variety Jones. Și chiar mai ciudat era că, în urmă cu doar câteva minute, cei doi vorbiseră despre probleme de cod și vânzarea de droguri. Filmul de care îl întrebase era o cunoscută comedie neagră din anii 1980 despre un lucrător la o fermă care devenise pirat și care trebuia să o salveze pe Prințesa Buttercup dintr-un loc fantastic și foarte periculos**.

Într-adevăr, o întrebare foarte aleatorie din partea lui VJ. Însă se întâmpla adesea ca discuțiile dintre cei doi să devieze în tot felul de direcții.

Pe parcursul ultimelor săptămâni, cei doi vorbiseră timp de câteva ore în fiecare zi despre o gamă bogată de subiecte. De când erau prieteni, abia dacă trecea vreo oră în care unul sau celălalt să nu dea vreun semn de viață.

Deveniseră atât de apropiați, încât cele mai multe seri și le încheiau cu mesaje de noapte bună. („Ei bine, fug la somn. Ne auzim în câteva ore", îi scria Ross. „Ai grijă să și dormi", îi răspundea VJ.) Cele mai multe dimineți începeau tot cu salutări, pentru a vedea cum era celălalt în

* Film din 1987, cu titlul original „The Princess Bride" (n.t.).

** În original, *fire swamps*, un concept propriu filmului în discuție care se referea la un loc fantastic din care protagoniștii trebuiau să scape trecând prin trei tipuri de provocări: coloane de flăcări care apăreau spontan (*flame spurts*), nisipuri mișcătoare mai uscate și mai periculoase decât cele obișnuite (*lightning sand*) și rozătoare neobișnuit de mari (R.O.U.S. – *rodents of unusual size*) (n.t.).

acea dimineață. („Hei, bună dimineața", spunea unul. „Howdy, rowdy"*, răspundea celălalt.) Cât timp erau treji, dezbăteau aspecte legate de politică, războiul împotriva drogurilor, pornografie și cărți, râdeau unul la glumele celuilalt, iar VJ întotdeauna reușea să-l facă pe Ross să râdă. „Poștașul meu e dealer de droguri", îi scria VJ când primea un pachet. „Doar că nu știe."

Legătura dintre Variety Jones și Ross evoluase atât de mult încât, în săptămânile recente, cel mai lung interval de timp în care cei doi nu discutaseră fusese de două ore jumătate, în seara de Anul Nou. Ross își începuse ziua de 1 ianuarie asistând la focurile de artificii din Australia și pansându-i cotul cuiva după un accident petrecut la beție, iar Variety Jones fusese în Londra, unde adormise rapid după ce luase câteva tablete de ecstasy și mai băuse și două sticle de șampanie, pierzând contactul cu realitatea cu jumătate de oră înainte de Revelion. Legătura lor devenise atât de puternică, încât Ross chiar l-a întâmpinat pe VJ cu mesajul „Mi-a fost dor de tine :)" după ce revenise din vacanță.

VJ era ușor de plăcut, era amuzant și isteț, dar mai important era că Ross putea să aibă încredere în el cu adevărat, într-o lume în care nu puteai să ai încredere în nimeni. Pentru prima dată de când începuse să lucreze la Silk Road, Ross Ulbricht avea pe cineva pe care să-l considere cel mai bun prieten. Variety Jones, firește, făcea și el bani din prietenie. Ross îl plătea pentru serviciile prestate, uneori chiar și cu 60 000 de dolari deodată, ceea ce acoperea cheltuielile de transport și pe cele cu programatorii care lucrau pentru VJ.

Era momentul ideal pentru ca o astfel de conexiune să înflorească, pentru că și presiunile aferente gestionării siteului creșteau din ce în ce mai mult. Când se lansase

* Un fel de a spune că totul e bine (n.t.).

site-ul, oferta lui cuprindea câteva ciuperci magice și niște iarbă. Acum erau la vânzare aproape toate felurile de droguri posibile, dintre care unele se vindeau în cantități foarte mari. De asemenea, lumea vindea și o mulțime de tipuri de arme: Uzi, pistoale Beretta, puști AR-15, cantități uriașe de muniție și amortizoare. Toate acestea atrăgeau mai multă atenție din partea presei, care îi tot atenționa pe guvernanți că nu făcuseră încă nimic pentru a închide site-ul. Titlul unui articol suna cam așa: LA OPT LUNI DUPĂ CE SENATORUL CHUCK SCHUMER A ATACAT BITCOIN, SILK ROAD ÎNCĂ E ÎN FLOARE.

Presiunea la care era supus Ross în aceste condiții era colosală. Dar cel care îi devenise de curând cel mai bun prieten avea un plan. Un plan care avea cumva legătură cu o discuție despre filmul *File de Poveste*.

Ross a răspuns oarecum afirmativ la întrebarea lui VJ despre film: la fel ca în cazul multor alți puști din generația lui, părinții lui aveau un exemplar pe o casetă VHS.

„Așadar", i-a scris Variety Jones, „știi povestea lui Dread Pirate Roberts?"

Ross nu prea mai știa despre ce era vorba, dar a început să scrie ce-și mai aducea aminte din film și numele personajului. Când nu s-a mai descurcat, Variety Jones i-a completat rezumatul: era ceva despre un tip pe care îl chema Westley și care preluase numele de Dread Pirate Roberts de la altcineva... și peste ani altcineva preluase acel nume, iar cel de la care îl preluase se pensionase. Așa că nimeni nu știa cine fusese cu adevărat primul Dread Pirate Roberts.

„Da", a răspuns Ross.

Așa era. Așa se întâmplase în film.

Și iată care era ideea.

„Trebuie să îți schimbi numele din Admin în Dread Pirate Roberts", i-a scris VJ.

Cuvintele care formau numele lui „Dread Pirate Roberts" pluteau pe ecran de parcă ar fi fost suspendate într-un fel de realitate alternativă.

Dread. Pirate. Roberts.

Ce idee genială! Ross a fost încântat de ea. *Ooo, asta e bună. Chiar foarte bună.* Apelativul „Dread Pirate Roberts", care în principiu era pirat, se potrivea de minune cu analogia pe care o făcea Ross cu ideea de „căpitan", pe care o folosise anterior pe forumurile site-ului.

VJ a subliniat că cel mai important era că schimbarea numelui în Dread Pirate Roberts urma să-i permită lui Ross să-și piardă urma și să se distanțeze de trecutul lui, să susțină că renunțase cu adevărat la Silk Road. Era un alibi perfect: să spună că se pensionase și dăduse mai departe altcuiva dreptul de proprietate, la fel și numele liderului. „Începe acum firul legendei", a insistat Variety Jones.

Variety Jones habar nu avea cât de serios urma să se dedice Ross acestei sugestii, deși presupusese că avea să se entuziasmeze. Ross îi spusese deja lui VJ că existau două persoane care știau despre legătura dintre el și Silk Road, iar asta se întâmplase pentru că Jones întrebase dacă exista astfel de persoane și, dacă da, cine anume.

„În viața reală", întrebase VJ în decembrie, „există cineva care să aibă habar" că tu – oricine ai fi – ai pus bazele platformei Silk Road? „Iubita, iubitul, vreun iepuraș cu care vorbești, prieteni din online pe care îi știi de ani buni? Bunica, preotul, rabinul, vreo dansatoare de striptease?"

„Din păcate, da", îi răspunsese Ross. „Există două [persoane], dar ambele cred că am vândut site-ul și că m-am retras." Ross a făcut o pauză înainte să continue explicația, respectiv că le spusese acestor două persoane cu câteva luni mai devreme că vânduse site-ul și îl predase mai departe. „Cu una [dintre persoane] probabil că nu voi

mai vorbi niciodată, iar de cealaltă mă voi îndepărta." El a adăugat: „Niciodată n-o să mai fac greșeala de a mai spune altcuiva".

Acum, aproape de Anul Nou Chinezesc, era momentul ideal pentru ca Ross să se reinventeze. Să uite de problemele din ultimul an și să spere că anul care tocmai urma să înceapă avea să fie unul mai bun. Iar noua persoană din viața lui care îi devenise cel mai bun prieten, Variety Jones, venise cu o idee genială, uluitoare, minunată prin care să rezolve nu doar problema Juliei, ci și problema lui Richard și cea a Ericăi și orice altă problemă care putea să mai apară din partea celor care descopereau că el fusese creatorul site-ului.

Sigur, dacă era să fie prins vreodată, Ross putea să recunoască ipotetic că, din păcate, el fusese implicat în începuturile Silk Road, dar site-ul devenise pur și simplu o sursă prea mare de stres. Iar dacă cineva avea să-l întrebe: „Ce-ai făcut cu site-ul după ce n-ai mai lucrat la el?", Ross putea să spună că îl dăduse altcuiva. Iar dacă era întrebat cui, el putea să spună doar că: „Nu știu cine era. Știu doar că-și spunea Dread Pirate Roberts".

carl force renaște

Casa cu două niveluri construită în stil colonial la marginea orașului Baltimore arăta idilic. În față, o alee de piatră încântătoare șerpuia printre doi stejari uriași. Partea din spate a casei avea vedere spre un pârâu în serpentine, unde vulpile și căprioarele alergau prin tufișuri și printre merii pădureți.

Acest peisaj, o utopie, fusese suficient pentru a-i face pe Carl Force și pe soția lui să se îndrăgostească de casă – locul ideal pentru a-și crește copiii și în care, poate, să-și trăiască viața după pensionare.

Totuși, din ziua în care Carl semnase la bancă actele necesare, casa fusese aproape un coșmar – se confruntaseră cu aproape orice problemă imaginabilă, inclusiv probleme cu circuitele electrice, cu țevile și făcuseră dureroasa descoperire că majoritatea pereților nici nu erau izolați. O casă construită din hârtie care golise aproape complet contul de economii al familiei. „Lămâia", așa cum îi spunea Carl, nu era nimic altceva decât un pachet de stres care se adăuga la toate celelalte surse de stres. Carl se trezea adesea în timpul nopții uitându-se în gol, în întuneric, în tăcerea copleșitoare a suburbiei, gândindu-se la trecutul lui, la viitor și la cum putea să-și amortizeze pierderile cauzate de acea casă.

Spre deosebire de cei mai mulți oameni, care, după o zi lungă la birou, s-ar detensiona când s-ar așeza pe canapea, ar da drumul la televizor și ar desface o bere, Carl cel treaz făcea fix invers. Venea acasă, el, un bărbat în toată firea, cu chelie și tatuaje pe tot corpul, și înfoia perne. Nu se putea abține; stresul de la muncă, stresul casei care se deteriora, stresul generat când se gândea unde ajunsese în viață, toate duceau la o sesiune de curățenie care dura o oră înainte să se poată așeza la masă pentru cină. Uneori punea acest fix pe seama diagnosticului pe care și-l stabilise singur, tulburare obsesiv-compulsivă, dar adevărul era că nu-i păsa ce era. Să scuture o pernă până când toate penele din interiorul ei ajungeau să fie aranjate omogen avea pentru el un efect terapeutic mai eficient decât orice bere.

Însă, în ultimele săptămâni, ceva se schimbase și îi alungase stresul. De fapt, Carl – pentru prima dată în viață – se simțea înviorat. Renăscuse. Datorită cazului Silk Road.

La început, când primise vestea detașării sale în echipa de la Baltimore din cadrul Departamentului de Securitate Internă, pentru a ajuta la caz, Carl fusese intrigat, dar nonșalant în privința operațiunii. Era o oportunitate de a lucra la un alt tip de caz față de sărituriile obișnuite, dar nu îi schimba stilul de viață ca agent solar. Apoi, unul dintre agenții din Baltimore i-a arătat cum să descarce Tor și cum să navigheze prin forumurile de pe Silk Road, iar Carl a devenit obsedat.

Și-a dat seama curând că acest site putea să schimbe totul. DEA putea să se transforme într-un departament care să se ocupe de operațiuni cu infracțiuni cibernetice. Alte agenții, cum ar fi FBI sau NSA, care nu lucrau niciodată la cazuri de droguri, puteau să înființeze alte divizii care să se concentreze pe aceste ținte online. Era o lume

nouă, înțelesese el, Vestul Sălbatic. Și își dorea să fie unul dintre șerifii de la O.K. Corral*.

A început să citească tot ce putea găsi despre Silk Road. A trecut prin discuții interminabile de pe Silk Road, pe tot felul de subiecte, de la cum se poate injecta heroina în ochi la cum se pot securiza coletele în așa fel încât să nu fie descoperite de cei de la poștă. A citit ceea ce scrisese omul din spatele site-ului, un personaj care obișnuia să-și spună Admin, dar care de curând își schimbase numele în Dread Pirate Roberts.

Carl fusese avertizat foarte serios de către agenții din filiala Baltimore a Departamentului de Securitate Internă să nu-și facă încă un cont pe Silk Road. „Să nu faci nimic tâmpit pe site", i-au spus supervizorii. „Nu vrem să știe nimeni că sunt acolo oameni ai legii."

Dar Carl vâna pe cineva, iar senzațiile pe care le trăise la începutul carierei de agent începuseră să iasă iar la suprafață. Corpul îi vibra de entuziasm. Era ca și cum cineva ridicase o cortină de peste el, după care apăruse un Carl Force mai tânăr, mai plin de energie, care abia aștepta să arate de ce era în stare șefului, colegilor, soției, lui însuși.

Curând începuseră să i se prelungească și zilele de agent solar. La asfințit, de cum ajungea acasă, Carl fugea pe scări în camera de oaspeți din spatele casei și își deschidea laptopul de serviciu pentru a intra pe Silk Road și pentru a citi noutățile publicate de creatorul site-ului. Deocamdată, pernele din casa în stil colonial trebuiau să aștepte. Avea de lucru. Trebuia să caute mai în profunzime în Silk Road și să conceapă o strategie prin care să închidă site-ul.

* Referință la o cunoscută confruntare armată între oamenii legii și Cowboys (un grup de proscriși), care a avut loc pe 26 octombrie 1881, în Tombstone, Arizona. Totul a durat 30 de secunde și s-a încheiat cu trei decese (n.t.).

„O, căpitane, căpitanul meu”*

Nu doar că toți cei de pe Silk Road apreciau noul nume al liderului; îl adorau de-a dreptul. Era un strigăt de luptă pentru toți cei implicați. Un chip mascat pentru liderul unei revoluții. Dacă Irlanda îl avusese pe Michael Collins, iar Cuba, pe Che Guevara, atunci toți cei care voiau să pună capăt războiului dus împotriva drogurilor îl aveau pe Dread Pirate Roberts.

Pe forumurile site-ului, unde se putea vorbi despre orice legat de Silk Road, existau tot felul de discuții despre numele de scenă al liderului. Vânzătorii și cumpărătorii erau uniți de sentimentul că nu doar cumpărau sau vindeau droguri, ci erau pe punctul de a lua parte la o insurecție care urma să schimbe pentru totdeauna legislația.

Angajații lui Ross au acceptat imediat noul nume al lui Ross, pentru că îi oferea o identitate unei persoane care, până la acel moment, nu avusese una. Acum șeful lor era un individ anonim ascuns în spatele unei tastaturi, iar o clipă mai târziu devenise un pirat temut care îi va conduce în bătălia împotriva guvernului american. Și, fir-ar să fie, va câștiga acea bătălie.

* Poem scris de Walt Whitman în 1865 și o amplă metaforă despre moartea președintelui american Abraham Lincoln (n.t.).

Toată lumea începuse să vorbească despre Ross cu respectul cuvenit, referindu-se la el drept Dread Pirate Roberts sau, pe scurt, DPR. Iar cei mai apropiați (în mare parte angajații lui) au ales un titlu chiar mai important: „Căpitan". I se adresau comandantului lor cu această formulă de zeci de ori pe zi.

„'Neața, căpitane."

„Lansăm când dați ordinul, căpitane."

„Așa mă gândeam și eu, căpitane."

„Vise plăcute, căpitane."

„Noapte bună, căpitane."

Ross era încântat – de tot. Pentru prima dată după luni bune se simțea revigorat datorită site-ului și direcției spre care putea struni nava. Și era nava lui. Numai a lui.

„O, căpitane, căpitanul meu."

Înainte să-l fi cunoscut pe Variety Jones, Ross punea la îndoială ce făcea. *Meritau toate astea?* La început trăia mereu cu teama că gestionarea site-ului putea să îl arunce în închisoare pentru tot restul vieții sau chiar pe scaunul electric. Acceptase toate acestea, reamintindu-și că lupta pentru ceva în care credea și că îi ajuta pe oameni, deci riscul era proporțional cu răsplata. Însă, după ce depășise acel obstacol, nu reușise să accepte pe deplin faptul că trebuia să-i mintă constant pe cei din jurul lui.

Cei câțiva angajați pe care îi avea îl ajutaseră să iasă din acea stare de depresie, amintindu-i liderului lor cât de mândri erau să facă parte din ceva atât de măreț și revoluționar. Desigur, erau plătiți, iar cei mai mulți dintre ei câștigau câteva sute de dolari pe săptămână pentru serviciile de programare, dar aici nu era vorba despre bani; ei erau recunoscători pentru că erau implicați într-o astfel de mișcare.

Un angajat i-a spus lui Ross că renunțase la celelalte slujbe și responsabilități pentru „a se ocupa de tot ce se

întâmpla acolo". Posibilitatea ca drogurile să fie legalizate, garanția ca generațiile viitoare să nu-și petreacă viețile în închisoare pentru vânzarea de droguri sau chiar pentru consum, toate acestea erau mai importante decât orice altceva, i-a mărturisit angajatul. Un altul proclamase cu mândrie: „Chiar putem să schimbăm lumea... Suntem foarte norocoși... O astfel de oportunitate apare doar de câteva ori într-un mileniu".

Lucrurile se schimbaseră atât de mult, iar acum, când Silk Road avea atâtea drumuri deschise în față, Ross se hotărâse să țină un jurnal. Într-una dintre primele note din jurnal, conștientizând profunzimea viziunii sale, a scris: „Îmi închipui că, într-o zi, s-ar putea scrie o poveste despre viața mea și ar fi bine să existe o relatare detaliată în acest sens". Existau suficiente aspecte care să-i amintească de importanța lui din ce în ce mai mare. Din punct de vedere financiar, site-ul avea atât de mult succes și procesa atât de multe comenzi, încât Ross devenise milionar. Totuși, pentru că era un tip modest, nu-și cumpărase nimic extravagant, cu excepția câtorva mese bune în oraș. Tot ceea ce deținea încăpea în continuare într-o geantă de mici dimensiuni.

Însă, cu toate că afacerea îi mergea atât de bine, încă era preocupat de faptul că trebuia să-i mintă pe ceilalți din jur. Când era întrebat de familie și prieteni cu ce se ocupa, Ross le spunea tuturor povești diferite. „Sunt broker." „Lucrez la un joc video." „Vând și cumpăr valute digitale." De fiecare dată când spunea una dintre aceste povești, Ross se simțea foarte vinovat. Întotdeauna fusese obsedat de ideea de a fi „un om de cuvânt", iar această înșelătorie constantă îl măcina, era în mod constant o problemă de conștiință.

Nu era ca și cum putea să se ducă pe Silk Road și să fie sincer acolo. Nu avea de ales și trebuia să-i mintă și pe toți

cei de acolo – din motive evidente. Totuși, divulgase anumite aspecte de câteva ori, uneori din greșeală, dar mai des pentru că simțea nevoia să spună ceva cuiva. De curând, într-o după-amiază, Ross îi spusese lui Variety Jones că, la un moment dat, lucrase în domeniul fizicii experimentale. Gafase cu Smedley, noul lui programator-șef, când îi vorbise despre călătoriile lui prin Australia și Asia. Îi povestise altui angajat, lui Inigo, despre cum mergea cândva cu cortul cu tatăl lui, Kirk. De mai multe ori vorbise despre cât de mult îi plăcea pescuitul.

Acum Ross avea un sistem mai bun pentru a ține la distanță realitatea de ficțiune. Odată ce devenise Dread Pirate Roberts, putea să poarte o mască prin care să se transforme în două persoane. În lumea reală era Ross Ulbricht; în mediul online era Dread Pirate Roberts.

„Da, căpitane!"

Atunci când era Ross, încă putea să-și expună idealurile despre legalizarea drogurilor, libertarianism și să vorbească despre activitățile legate de Bitcoin, detașându-se mintal de Silk Road și, mai important, fără să aibă vreodată senzația că îi trăda pe cei pe care îi iubea. Iar odată ce-și punea masca lui Dread Pirate Roberts, devenea o altă persoană care putea cârmi nava spre ape necunoscute în care se putea lipsi de principii etice. DPR putea să treacă peste limite de care Ross nu s-ar fi apropiat vreodată – trebuia să treacă de toate acele obstacole pentru a duce siteul la următorul nivel.

„O, căpitane, căpitanul meu."

Când intra în rolul lui Dread Pirate Roberts, Ross nu mai era nevoit să-i mintă pe ceilalți. Doar pe el însuși.

ori ești spânzurat, ori te întorci acasă, ross

Degetele lui Ross zvâcneau în timp ce scria. Unghiile aproape că-i sângerau din cauză că și le tot rodea. Problema era că nu știa cum să se oprească. Simțea cum tot corpul îi era cuprins de anxietate și atunci începea să-și roadă unghiile.

Exista un tipar care se forma și habar nu avea cum să îi pună capăt. Acum site-ul mergea strună și într-o clipă – BOOM! – avea loc cine știe ce eveniment catastrofal. Serverele picau, hackeri încercau să spargă banca de Bitcoin, secvențele proaste de cod trebuiau rescrise, secvențele bune trebuiau actualizate, existau conflicte între cumpărătorii și vânzătorii de droguri, se rătăceau colete, apăruseră escroci profesioniști și furturi de Bitcoin. Deși aceste probleme erau firești, dată fiind natura activității, apăreau subit, iar Ross trebuia să le remedieze imediat, indiferent unde se afla.

Unele probleme erau ușor de rezolvat (cum ar fi astuparea găurilor navei atunci când atacau hackerii). Altele existau încă de la începuturi (cum ar fi depistarea acelor găuri înainte ca hackerii să le găsească primii). Și totuși, din când în când, apărea câte o problemă care îl costa pe Ross câteva mii de dolari într-un interval de câteva minute. De exemplu, se întâmplase ca într-o zi, de curând, Ross să afle că

cineva reușise să fure Bitcoin în valoare de 75 000 de dolari din cauza unei secvențe de cod nu prea grozave pe care o scrisese chiar el. Acestea erau zilele în care Ross începea să-și roadă unghiile fără oprire.

Din fericire pentru Ross, nu urma să intre în faliment din cauza unei pierderi de 75 000 de dolari. Acum făcea atât de mulți bani din site, încât întâmpina probleme cu spălarea și transformarea lor în bani lichizi fizici. În decembrie, Silk Road începuse să proceseze lunar tranzacții cu droguri în valoare de 500 000 de dolari. Acum, la sfârșitul lui martie, site-ul înregistra vânzări de 500 000 de dolari pe săptămână. Atunci când s-a uitat la graficele de creștere, Variety Jones a rămas perplex: „Să-mi bag picioarele", i-a scris el. „Adică știam în mintea mea, dar să văd graficul, ei bine... Să-mi bag picioarele!" Graficul la care se referea era o linie galbenă care ilustra creșterile și profiturile site-ului și care se îndrepta vertiginos spre colțul din dreapta al paginii, până sus.

Lui Variety Jones i-au trebuit câteva minute bune să facă niște calcule. Potrivit estimărilor lui, ținând cont de actualul ritm de creștere, vânzările urmau să ajungă la un milion de dolari pe săptămână în aprilie, doar o lună mai târziu, după care aveau să se dubleze încă o dată până la mijlocul verii. El i-a spus lui Ross că, în cel mai rău caz, anul 2012 urma să cumuleze vânzări de 100 de milioane de dolari. Iar dacă se menținea actuala traiectorie, până la sfârșitul lui 2013, Silk Road va procesa vânzări de droguri în valoare de aproape un miliard de dolari.

În medie, Ross câștiga din comisioane aproximativ 10 000 de dolari pe zi, procent care creștea – la propriu – în fiecare oră. De fapt, averea lui Ross se dubla și tripla odată la câteva săptămâni, pe măsură ce creștea și valoarea monedei Bitcoin. Dacă Ross avea luni în contul său de Bitcoin o sumă echivalentă cu 100 000 de dolari, valoarea

putea ajunge până vineri la 200 000 de dolari fără ca el să facă ceva. Dacă erau corecte estimările lui VJ, Ross însuși putea să ajungă până în 2014 la 100 de milioane de dolari, iar asta în cazul unei piețe rezervate. În cazul unei piețe în creștere, dacă valoarea monedei Bitcoin continua să crească în ritmul de până atunci, putea să acumuleze de zece ori mai mult în foarte scurt timp.

Însă grămada de bani digitali venea la pachet cu un set de probleme noi. Pe lângă problema transformării lor în bani cash, iar asta fără ca statul să afle, mai mulți bani însemnau mai mulți clienți și, odată cu ei, apărea o serie de alte probleme. Existau conflicte agresive pe site între vânzători și cumpărători, iar serverele din ce în ce mai lente erau suprasolicitate de noii vizitatori și primeau tot mai multă atenție din partea autorităților.

„Toți acei bani nu vor însemna mare lucru dacă suntem după gratii", i-a scris Ross lui VJ în timp ce discutau despre creșterea vertiginoasă a site-ului și amplificarea anxietății asociate creșterii – anxietate despre care Ross știa că trebuia să și-o țină în frâu sau, în caz contrar, va începe inevitabil să facă greșeli. Asta era cea mai sigură modalitate de a fi prins. Și ăsta era chiar ultimul lucru pe care și-l doreau Ross, VJ sau zecile de mii de oameni care cumpărau și vindeau acum prin intermediul site-ului.

„Avem nevoie de... alternative", a subliniat VJ, „și de un plan."

Așadar, sub îndrumarea lui Variety Jones, Ross a conceput exact așa ceva: un plan.

În primul și-n primul rând, Ross urma să plece din Australia și să se întoarcă acasă. Călătoriile îl ajutaseră să-și formeze o imagine de ansamblu cât de cât, ceva de care avea mare nevoie, dar lunile întregi petrecute pe drum veniseră la pachet cu o nouă serie de griji. La început, găsise refugiu și liniște alături de sora lui, în Australia.

Se îndrăgostise de climatul idilic și de toată distracția aferentă, inclusiv să se lase purtat de valurile de pe Bondi Beach. Fără să aibă o slujbă care să îl țină într-un singur loc, Ross s-a îmbarcat curând într-un tur de o lună prin Asia. Arăta la fel ca orice alt călător care explora la pas, cu rucsacul în spate, insulele din jurul Oceanului Pacific. Se caza în hosteluri pentru tineri și mânca tăiței de la tarabe de pe marginea drumului. Singura diferență dintre el și prietenii de ocazie pe care i-a întâlnit pe parcurs era că aceștia erau în mare parte studenți faliți care explorau lumea înainte să se întoarcă în America sau în Europa pentru a se angaja și a se stabili undeva. În schimb, Ross gestiona în secret cel mai mare site de trafic de droguri din lume și valora el însuși milioane de dolari.

Fusese ușor să se piardă în peisaj, având doar câteva bunuri personale și părul ciufulit. Asta până când ceva a mers prost la site.

Singura alternativă a lui Ross era să gestioneze Silk Road din așa-numitele internet-caféuri sau folosindu-se de puncte de acces Wi-Fi de pe teritoriul Asiei, mai toate conexiunile oferind viteze dureros de mici pentru internet; asta însemna că, de fiecare dată când trebuia să verifice site-ul, în jur se aflau zeci de ochi iscoditori care puteau să i se uite peste umăr. Astfel, în mijlocul vreunei discuții cu angajații săi, îi anunța brusc că trebuia să-și găsească un alt loc.

„Îmi schimb locul", scria el, „brb".

„Mă mut."

„Nu-mi mai place acest loc."

„Trebuie să mă mișc, revin imediat."

„Merg în altă parte."

Uneori pur și simplu închidea capacul laptopului dacă cineva văzuse puțin din ecranul lui. Apoi pleca nevăzut – sau cel puțin așa spera el. Însă adesea nu avea de ales și

trebuia să rămână captiv în apropierea ariei acoperite de internet, agitându-se asemenea unei muște care aștepta ca un câine să-și termine treaba. Deghizat ca Dread Pirate Roberts, Ross i-a spus confidentului său: „Îmi organizez viața în funcție de posibilitatea de a sta singur în fața calculatorului meu". Iar acest stil de viață îl omora.

„Brb, trebuie să mă mut de aici."

Într-una dintre cele mai amețitoare experiențe din timpul călătoriilor lui, Ross pornise către un orășel mic și liniștit din mijlocul junglei thailandeze, unde se putea face surf. Planul era să se urce pe valuri, să se bucure de plajă, să facă drumeții printre palmieri, poate să fumeze niște iarbă și (dacă totul mergea bine) să cunoască o călătoare tânără și frumușică. Doar că ceva catastrofal de îngrijorător se întâmplase pe site în timp ce intra în oraș. Cineva începuse să fure valută Bitcoin din contul lui din cauza unei grave erori de programare. Ross nu a avut de ales, așa că a trebuit să rezolve problema pe loc și nu a fost deloc ușor de remediat.

A stat blocat de dimineață până noaptea în internet-caféul local, rozându-și unghiile fără oprire în timp ce încerca disperat să oprească jaful, toate acestea în timp ce localnicii și călătorii se plimbau liniștiți pe drumurile prăfuite ale orașului din junglă, beau bere și făceau surf pe valurile oceanului călduț. („Oamenii de acolo au crezut că sunt nebun", i-a spus ulterior Ross lui Variety Jones. „Stăteam acolo optsprezece ore pe zi, devorându-mi unghiile. Toți acei oameni relaxați care erau în vacanță se uitau la mine de parcă se întrebau: ce naiba o fi cu tipul ăla?!")

Pe lângă această sursă de anxietate, Ross era îngrozit că cineva putea să vadă logoul Silk Road sau imagini cu droguri pe ecranul lui, sau să-l întrebe despre codul pe care îl scria. Mai rău, vreun localnic putea să anunțe în

mod anonim autoritățile, sperând să se pună bine cu amicii lui din poliția locală.

Anxietatea putea să îl paralizeze atunci când era pe deplin lucid. Dat fiind faptul că prin site-ul lui era posibil să cumperi droguri de oriunde exista acces la internet, practic era căutat peste tot în lume. Asta însemna că ar fi putut fi judecat conform legislației din orice țară de pe planetă. Și ultimul loc în care și-ar fi dorit Ross să fie arestat pentru facilitarea comercializării unor cantități mari de droguri era în sud-estul Asiei, acolo unde fuseseră spânzurați americani, fiind prinși că făcuseră trafic cu doar câteva grame de heroină.

Așa că rămânea un singur lucru de făcut. Când i-a fost clar că mesajul Ericăi de pe Facebook trecuse neobservat și nimeni altcineva nu-l mai suspecta că putea fi altceva în afară de Ross Ulbricht, a stabilit o zi pentru întoarcerea în Texas. Dar asta nu rezolva complet problema anxietății determinate de gestionarea site-ului. Însă Ross avea un plan. I-a promis lui Variety Jones că urma să facă plimbări lungi, să mănânce mai sănătos pentru a rămâne concentrat și să-și tripleze timpul dedicat meditațiilor sale zilnice, până la cel puțin 30 de minute înainte de culcare. Cu VJ alături la nevoie, Ross avea de gând să încerce să țină în frâu stresul pe care îl genera gestionarea celui mai mare site cu droguri din lume.

Cât despre unghii, pe 10 aprilie, cu câteva zile înainte să plece din Australia, a intrat într-o farmacie, a pus pe tejghea câțiva dolari și a ieșit de acolo cu o sticlă de soluție împotriva roaderii unghiilor.

I-a mărturisit entuziasmat lui Variety Jones despre noua sa achiziție. Spunea că avea să-și aplice pe unghii alifia magică cel puțin o dată pe zi în săptămâna care urma. „E timpul să scap de obiceiul ăsta", i-a scris lui VJ.

Însă nu va putea să scape de el pentru mult timp. La întoarcerea în America, Ross avea să descopere că nu doar Silk Road crescuse imens în ultimele luni, ci și zelul autorităților în privința capturării lui Dread Pirate Roberts.

carl, eladio și nob

Pentru un agent DEA, o misiune sub acoperire era cea mai palpitantă parte a slujbei, dar și cea mai stresantă. Dacă îți făceai bine treaba, puteai să prinzi niște indivizi fără scrupule; dacă nu, acei indivizi ajungeau să te prindă ei pe tine.

Carl Force învățase această lecție pe propria piele, în urmă cu aproape paisprezece ani, pe când era agent începător în cadrul DEA, iar una dintre primele sale misiuni fusese un caz din micuțul oraș Alamosa, în Colorado.

Carl ajunsese acolo după ce arestase pe cineva și îl convinsese să devină informator, iar cel din urmă promisese să ajute la stabilirea unor tranzacții cu droguri cu traficanții locali. Orașul era exact deasupra graniței cu New Mexico, așa că era un punct ideal pentru a aduce în țară cocaină și metamfetamină.

Pentru a pune bazele operațiunii inițiale, informatorul stabilise câteva întâlniri, dar lucrurile au luat-o razna aproape imediat. De fiecare dată când apărea Carl pentru a cumpăra droguri sub acoperire, informatorul începea să intre în panică, spunându-i agitat lui Carl că seamănă prea bine cu un polițist și, în consecință, punea în mare pericol întreaga operațiune (și poate chiar și viețile lor).

Lui Carl nu îi plăcea să i se spună ce să facă, dar, când s-a uitat în oglindă, și-a dat seama că informatorul avea

dreptate; arăta exact ca un polițist. Așadar, Carl a hotărât că era necesară o mică transformare fizică. Și-a făcut găuri în urechi și și-a pus cercei de aur, și-a lăsat părul să crească și a început să se îmbrace mai puțin ca un agent DEA și mai mult ca cineva care trăia din vânzarea de droguri.

Pentru a fi sigur că nu putea să fie depistat ca agent federal, și-a asumat și o falsă identitate cu un istoric amplu. Din acel caz, Carl a învățat o lecție crucială – nu te prezinți pur și simplu la o operațiune sub acoperire și doar spui că lucrezi în lumea crimei organizate. Trebuie să demonstrezi că faci asta.

Un deceniu mai târziu, în timp ce se afla în biroul DEA din Baltimore, uitându-se fix la pagina de înregistrare a utilizatorilor pe site-ul Silk Road, avea să țină cont de acea lecție.

Carl își făcuse temele, pregătindu-se exact pentru acest moment. Dar, înainte să-și facă un cont pe site, trebuia să se hotărască cine avea de gând să fie pe Silk Road. Spre deosebire de munca sub acoperire pe care o făcuse în lumea reală, de această dată urma să stea ascuns în spatele unei tastaturi, ceea ce însemna că putea fi oricine sau orice își dorea. Putea să fie negru, alb, hispanic sau chinez. Bărbat sau femeie sau ceva între. Lumea online îi era scenă; trebuia doar să se hotărască în cine avea să se transforme după ce se trăgea cortina.

Carl a început cu ce știa, adunând povești din perioada pe care o petrecuse în Sud și s-a hotărât asupra unui personaj care ar fi fost un contrabandist din Republica Dominicană și care aducea în Statele Unite în fiecare an droguri în valoare de 25 de milioane de dolari, în mare parte cocaină și heroină. I-a dat acestui personaj numele Eladio Guzman, adaptând frumos numele celui mai cunoscut lord al drogurilor de atunci – El Chapo Guzmán, liderul Cartelului Sinaloa din Mexic. Apoi a elaborat un

istoric complex pentru Guzman al său, spunând că ar cunoaște oameni de peste tot din America de Sud care să se ocupe de trafic de droguri, spălare de bani și chiar asasinate la comandă. A, și nu vedea cu un ochi, așa că purta un plasture deasupra acelui ochi.

Pentru a se asigura că totul despre el părea real, Carl le-a cerut celor de la DEA să-i facă un permis de conducere cu poza lui reală și noul său nume inventat.

Însă pe Silk Road oamenii nu și-ar fi folosit numele adevărat, chiar dacă era unul fals. Așadar, la fel cum liderul se autointitulase Dread Pirat Roberts, Carl trebuia să-și găsească un apelativ pentru identitatea lui inventată. Din nou s-a hotărât să-și aleagă un pseudonim din ceva foarte cunoscut, de această dată din Biblie. Să fi fost intuiția, anii de experiență sau încrederea în sine excesivă, dar își dorea ca acest nou pseudonim să ilustreze ce urma să se întâmple datorită contribuției sale la cazul Silk Road. Așa că a ales din Biblie numele unui oraș care fusese distrus de un rege: orașul Nob.

Astfel, Carl Force urma să devină Eladio Guzman, dominicanul care făcea contrabandă cu droguri și care va fi cunoscut în mediul online ca Nob.

S-a dus acasă și i-a spus fiicei lui de doisprezece ani că avea nevoie de ajutorul ei. A luat o coală albă de hârtie și a mâzgălit pe ea cu un marker negru, plin de agresivitate, mesajul „TRĂIASCĂ NOB". Apoi și-a pus un plasture deasupra ochiului așa-zis orb, și-a tras o glugă întunecată peste capul chel și a ridicat deasupra capului hârtia în timp ce fiica i-a făcut o poză.

Apoi s-a înregistrat pe platformă cu numele de Nob.

Pe parcursul ultimei luni, Carl se tot întâlnise cu agenții din Baltimore pentru a discuta despre strategia de investigare. Planul nu era foarte diferit de cel al lui Jared. Urmau să încerce să construiască un caz (desigur, încă

unul, pentru că știau că Jared lucra deja la propria investigație despre Silk Road în Chicago), arestând traficanți și apoi făcându-și loc mai sus în ierarhie. Se organizaseră nenumărate întâlniri pentru a discuta această strategie, deși Carl credea că un astfel de plan era prea laborios.

Sau Carl putea să spună pur și simplu „la naiba cu toate astea" și să încerce să bată la ușa șefului cel mare.

A ales varianta din urmă. Era joi, 21 aprilie, cam pe la prânz, iar Carl era în fața calculatorului, își luase noua identitate de traficant, când s-a decis să-i scrie lui Dread Pirate Roberts. „Domnule Silk Road", a început el. „Sunt un mare admirator al creației dumneavoastră." Apoi urma o scurtă explicație prin care menționa că Nob era un om „cu resurse considerabile" și că se ocupa cu traficul de droguri de mai mult de 20 de ani. A punctat onest că vedea în Silk Road viitorul traficului de droguri și că, cel mai important, avea o propunere: „Vreau să cumpăr site-ul". A apăsat pe butonul de trimitere și a așteptat un răspuns.

Când au aflat ce făcuse Carl, membrii echipei din Baltimore au fost înfuriați de-a dreptul. Asta nu fusese în plan. Carl ieșise din schema de planificare chiar înainte să se hotărască ce trebuiau să facă. Au urmat telefoane de la supervizori către agentul special desemnat, cunoscut și ca ASAC*, a cărui principală sarcină era să se asigure că indivizi asemenea lui Carl nu se abăteau de la scenariu. Dar lui Carl nu prea îi păsa. El continua să se uite la e-mail, așteptând un răspuns din partea lui Dread Pirate Roberts.

A verificat în acea după-amiază – niciun răspuns. În dimineața următoare – tot nimic. *Mâine,* s-a gândit el. *Dread Pirate Roberts va răspunde mâine.*

* Acronim pentru „assistant special agent in charge" (n.t.).

operațiunea lui jared din chicago versus operațiunea lui carl din baltimore

Micuțul birou al lui Jared de la Departamentul de Securitate Internă începea să arate mai mult ca o anexă a centrului de corespondență de la Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago. Peste tot în jurul camerei, de-a lungul pereților, erau zeci de lădițe clădite una peste alta în grămezi de înălțimea unui copil, toate pline-ochi cu plicuri – per total, circa 500 de plicuri. Toate aceste pachete aveau un lucru în comun: la un moment dat, în ele se găsiseră droguri cumpărate de pe Silk Road.

Deasupra acestor stive de corespondență, pereții biroului erau plini de fotografii cu diferite droguri – pilule, punguțe, cristale – care fuseseră cândva în acele plicuri.

Era evident că Jared, care nu știa să accepte un răspuns negativ, se afundase în cazul Silk Road cu o încăpățânare obsesivă.

Lucrase la un sistem prin care să încerce să-și dea seama care plicuri (și droguri) veneau de la ce vânzători de pe site. Atunci când ofițerii vamali descopereau un pachet, indiferent de oră, indiferent dacă era zi sau noapte, Jared se urca în Mașina Perversului și conducea până la aeroport, prelua narcoticele, făcea poze și completa formularele pentru confiscare înainte să le aducă pe toate în biroul lui. Apoi revenea la site pentru a trece prin absolut

fiecare poză cu droguri și încerca să-și dea seama de unde venise pachetul.

Ținând cont că Silk Road avea acum mii de vânzători înregistrați, asta nu era o sarcină ușoară. Dar Jared avea întotdeauna disponibilitate pentru o provocare laborioasă și consumatoare de resurse de tot felul. El se gândea că atunci când, în sfârșit, aveau să-l prindă (dacă aveau să-l prindă vreodată în acest ritm) pe omul din spatele Silk Road, el va avea sute de kilograme de dovezi fizice care să lege site-ul de droguri.

Aflase multe prin achizițiile proprii de droguri de pe site, descoperind cine și ce vindea și aflând cum puteau să se diferențieze drogurile care proveneau din țări diferite. (Unii foloseau plicuri căptușite; alte droguri erau ascunse în obiectele de zi cu zi, cum ar fi carcase de CD-uri. Unii traficanți le puneau în baterii consumate și golite de conținut; alții lipeau tablete de LSD de partea de pe verso a unor fotografii.) Totuși, odată ce se adunaseră toate aceste informații, el mai aflase ceva – ceva destul de neplăcut. Site-ul creștea prea rapid ca să poată ține pasul cu el.

În lunile de când Jared începuse să investigheze cazul, Silk Road se transformase într-un fenomen. Se scria despre site în publicații de peste tot în lume în fiecare zi și, dat fiind faptul că încă era în picioare după optsprezece luni, alți potențiali clienți căpătau mai multă încredere să cumpere de acolo droguri și arme, așadar, creștea rapid și baza de cumpărători.

Valul de atenție acordată de presă avea consecințe și pentru omul din spatele Silk Road, dar și pentru Jared. Toate acele articole din ziare și de pe bloguri însemnau că și alți agenți guvernamentali aflaseră despre Silk Road, iar Jared presupunea că aveau să-și dorească și ei cazul.

Și avea dreptate.

În primăvara lui 2012, într-o după-amiază târzie, Jared se afla în biroul lui, trecând prin cele mai recente plicuri

depistate de ofițerii vamali. Compara pozele cu drogurile confiscate cu imagini de pe site, uitându-se la ele așa cum făcea un doctor în cazul unei radiografii. Vorbise cu soția lui, Kim, și încerca să termine treaba pentru a putea ajunge la aeroport mai repede ca să vină acasă cât mai devreme, când auzi un *DING!* sonor – primise un e-mail.

Dar nu era orice fel de e-mail. Sistemul pe care îl folosesc agenții pentru a-și organiza cazurile este făcut în așa fel încât să îl anunțe pe fiecare agent atunci când altcineva din sectorul guvernamental parcurge un anumit caz al lor. E-mailul pe care Jared tocmai îl primise îl anunța că două persoane din cadrul filialei din Baltimore a Departamentului de Securitate Internă, un birou omolog din cadrul aceleiași agenții, studiau în acel moment unul dintre fișierele lui de caz. În timp ce se uita la mesajul de pe ecran și se întreba ce se petrecea, s-a mai auzit un *DING!* Și încă unul. În curând, se auzea de parcă o bătrânică ar fi câștigat marele premiu într-un cazinou din Las Vegas. *DING! DING! DING! DING! DING!*

Era deja perplex din cauza a ceea ce se întâmpla, iar povestea a devenit și mai ciudată. Supervizorul lui din Chicago primise un e-mail de la alt supervizor din Baltimore, spunând că un grup de agenți voia să vină în Chicago pentru a discuta despre cazul Silk Road. Pentru a spori și mai mult caracterul bizar al acestei solicitări apărute din senin, agenții din Baltimore veneau însoțiți și de procurorul lor.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: Baltimore voia să se bage în cazul lui Jared. Dar el nu-și dorea niciun fel de influență în operațiunea sa axată pe capturarea lui Dread Pirate Roberts. Acesta era cazul lui, nu al lor, iar implicarea altor oameni ar fi încetinit urmărirea cu siguranță. Mai știa și că nu putea să spună de-a dreptul ce părere avea, pentru că s-ar fi iscat un conflict intern, care ar fi dus la o „ședință de coordonare" în care

cineva din vârful ierarhiei guvernamentale urma să hotărască cine coordona cazul în continuare. Nu era un scenariu deloc favorabil pentru Jared. Existau mari șanse ca într-o confruntare cu agenți mai experimentați să nu aibă câștig de cauză.

Așa că Jared și șeful lui de la Departamentul de Securitate Internă au fost de acord să se întâlnească cu echipa din Baltimore, iar întâlnirea urma să aibă loc în incinta Dirksen Federal Building, acolo unde Jared reușise să îl convingă inițial pe procuror să dea o șansă cazului Silk Road.

În ziua programată, Jared și-a făcut apariția în clădirea care adăpostea acel Flamingo de 50 de tone, așteptându-se să se întâlnească acolo cu unul sau doi indivizi din agenția din Baltimore, dar, în schimb, s-a trezit cu o mică armată în birou, inclusiv agenți, asistenți, ba chiar și cu propriul lor procuror din Baltimore, care s-a prezentat ca fiind Justin.

După câteva formalități și strângeri de mână stânjenitoare, a luat cuvântul procurorul din Baltimore.

— Vă mulțumim că ați acceptat să ne întâlnim. Jared, ți-am tot citit rapoartele, i-a zis, uitându-se la el în acel moment, și faci o treabă foarte bună, ai rapoarte excelente.

Jared își spunea în sinea lui: *Știu că mi-ați citit nenorocitele de rapoarte. Tot primesc de câteva săptămâni nenorocitele alea de alerte în e-mail la fiecare cincisprezece minute.* Deocamdată, a păstrat pentru sine revolta. În schimb, a zâmbit și a dat din cap aprobator.

Procurorul din Baltimore a explicat apoi că agenții din cadrul Departamentului de Securitate Internă din acea încăpere, Mike și Greg (care și ei lucrau alături de Carl Force), descoperiseră o pistă în timpul unei descinderi, datorită unui traficant care fusese „convertit" și care le

dăduse o listă cu nume de indivizi care vindeau droguri prin Silk Road. Procurorul a adăugat că urmau să le dea de urmă tuturor celor din acea listă, iar „unul dintre acele nume va fi al omului din spatele site-ului Silk Road". Echipa din Baltimore era foarte mândră de acest plan.

Jared nu s-a putut abține să nu-i întrerupă.

— Habar nu aveți cu ce vă confruntați, le-a spus el supărat. Nu aveți deloc respect pentru Tor și Bitcoin și...

Procurorul a ignorat comentariul lui Jared și a insinuat că filiala din Baltimore a Departamentului de Securitate Internă urma să preia cazul Silk Road. Poate că aveau să-i lase și pe cei din Chicago să se alăture, dacă Jared avea cu ce să contribuie.

Furios, Jared era pe punctul de a-i întrerupe din nou, dar i-o luase înainte supervizorul lui, care părea la fel de enervat de felul în care năvăliseră acești agenți din Baltimore în orașul lor, încercând să-i domine.

— Uite ce vom face, a răspuns apăsat supervizorul lui Jared. Voi mergeți pe drumul vostru; noi mergem pe al nostru.

În cameră se lăsase tăcerea. Orice urmă de complezență de la începutul întâlnirii dispăruse. Supervizorul lui Jared a continuat agresiv, spunând că, dacă cei din filiala Baltimore intrau peste investigația celor din Chicago, atunci aveau de gând să meargă la cineva de mai sus pentru a rezolva problema corespunzător.

— Vom aplana conflictul când vom fi nevoiți.

După o secundă de tăcere și suspans, Justin a luat din nou cuvântul.

— Bine, a spus acesta în timp ce grupul din Baltimore se ridicase și se pregătea să plece. Dar suntem destul de siguri că vom închide acest site în câteva săptămâni.

răzvrătirea

Fiecare fondator trece prin asta.

Atunci când Facebook a lansat „cronologia", cele câteva milioane de utilizatori ai rețelei au fost furioși din cauza problemelor de confidențialitate pe care le isca distribuirea involuntară a tuturor acțiunilor fiecăruia către alții. Însă Mark Zuckerberg nu a avut de ales; trebuia să crească nivelul veniturilor și aceasta era calea pentru a merge înainte. Uber trecuse prin asta când compania refuzase cu sfidare să renunțe la modelul de stabilire a prețurilor în sistem „surge", ceea ce putea să crească valoarea curselor clienților de două, trei sau, uneori, chiar de opt ori, fără cine știe ce avertizare. Dar Travis Kalanick nu a avut de ales; trebuia să crească nivelul veniturilor. Fiecare companie tech se confruntase cu aceste provocări: Twitter, Google, Apple, Yahoo! Toate au părut că și-au înșelat clienții pentru propriul lor câștig. Oamenii nu-și dau seama că acestea sunt pur și simplu unele dintre deciziile dificile pe care trebuie să le ia un CEO pentru a supraviețui. Așadar, dacă Ross își dorea să continue să crească Silk Road, trebuia să ia și el astfel de decizii dificile. Și la fel ca în cazul revoltelor de la Facebook, de la Uber și de la orice alt start-up din Silicon Valley care își enervase utilizatorii, traficanții de droguri de pe Silk Road

au fost ultragiați de cea mai recentă decizie a lui Dread Pirate Roberts. Într-atât de mult încât se vorbea despre o răzvrătire pe nava Silk Road.

Zvonurile despre o astfel de rebeliune circulau de săptămâni bune pe toate punțile vasului. La început, Ross le-a trecut cu vederea, considerându-le doar niște zvonuri și presupunând că informațiile erau din auzite, respectiv că porniseră de la niște vânzători nefericiți care propagau bârfe. Însă aceste zvonuri erau din ce în ce mai frecvente și se vorbea despre o insurecție sau chiar despre un exod în masă care se plănuia în interiorul site-ului. Tensiunea se declanșase mai devreme în acel an, atunci când Ross luase decizia de a crește nivelul comisioanelor pe care le solicita traficanților care vindeau droguri pe site. La acel moment, fie că cineva cumpăra o punguță cu doar câteva semințe de iarbă în valoare de cinci dolari sau cocaină de 5 000 de dolari, platformei Silk Road îi revenea un comision de 6,23% pentru că ajutase la intermedierea afacerii.

Această taxă le convenea de minune vânzătorilor mărunți, pentru că aceștia ajungeau să plătească foarte puțin pentru fiecare tranzacție. Însă traficanții care vindeau cele mai mari volume de droguri erau forțați să plătească niște comisioane uriașe. Pentru a ocoli taxa, unii dintre vânzătorii de top începuseră să facă tranzacții și în afara site-ului, tranzacții din care Silk Road nu câștiga nimic.

Prin urmare, Dread Pirate Roberts și Variety Jones au conceput un plan. Au publicat un anunț prin care le comunicau utilizatorilor că valorile comisioanelor urmau să se modifice. „Acum, în loc să cerem un comision standard", a anunțat Ross într-o scrisoare adresată utilizatorilor site-ului, „vom taxa mai mult produsele cu valori mai mici și mai puțin pe cele mai scumpe, la fel cum face și eBay". În continuare, li se spunea că aveau să fie

percepute comisioane de 10% pentru comenzi mai mici de 50 de dolari și de 1,5% pentru comenzi mai mari de 1 000 de dolari, dar existau și niște taxe intermediare prin care spera să echilibreze valorile comisioanelor. Ross și-a încheiat scrisoarea în același fel în care își încheiase Fidel Castro o cuvântare din 1962, după ce condusese cu succes revoluția din Cuba: „Cred că viitorul nostru este strălucitor și că vom ieși învingători".

Însă nu toți cumpărătorii și vânzătorii de pe site au fost de acord cu acest nou viitor. Unii au fost mulțumiți de noile comisioane (mai ales cei care tranzacționau cantități mai mari de droguri), dar alții au fost furioși, în special traficanții care vindeau cantități mari de doze mici. În doar câteva minute, s-a iscat o dezbatere haotică pe forumurile Silk Road. Ross a fost cu adevărat uluit de reacțiile utilizatorilor. Chiar a fost afectat din cauza acestora. Oare toți acești oameni nu-și dădeau seama că, dacă n-ar fi fost el și ideile lui revoluționare, nu ar mai exista un Silk Road în prezent? Nu înțelegeau aceștia că-și risca viața pentru ei? Dacă n-ar fi fost proiectul lui, ei încă și-ar cumpăra și și-ar vinde drogurile pe stradă, riscând să fie arestați sau, mai rău, să fie prinși la mijloc în vreun război între găști, să fie jefuiți, bătuți sau chiar uciși în timpul unei tranzacții care nu s-ar desfășura conform planului. Și totuși îndrăzneau să se plângă de o mică modificare a comisioanelor. Nu știau ei că toată chestia asta nu putea să meargă de la sine? Că nu era un non-profit, fir-ar să fie? Era o nenorocită de afacere!

Ross devenise atât de ambalat din cauza reacțiilor negative față de schimbările de comisioane, încât a răspuns într-un fel în care le-a cam spus tuturor celor de pe site să se ducă în... „Fie că vă place sau nu, eu sunt căpitanul acestei nave", a strigat într-un răspuns dat valului de plângeri. „Dacă nu vă plac regulile jocului sau pur și

simplu nu aveți încredere în căpitanul vostru, dați-vă jos de pe navă."

Nu a fost chiar cea mai bună încurajare pentru oamenii lui.

Din fericire, pe măsură ce a trecut timpul, revolta s-a diminuat și cei mai mulți au acceptat noile comisioane. Însă câțiva traficanți au rămas în continuare nemulțumiți. Iar zvonurile despre ce plănuiau aceștia să facă au început să ajungă la Ross.

„Suspectez că sunt câțiva care vorbesc despre un plan de rezervă pentru a părăsi nava sau lucrează la site-uri concurente", i-a spus DPR lui VJ într-un mesaj. „Nu-mi doresc o răzvrătire."

Așa că Variety Jones s-a hotărât să se aventureze spre punțile inferioare ale site-ului pentru a se învârti printre traficanți și cumpărători, cu scopul de a afla câți indivizi erau implicați în insurecție și dacă putea să aibă loc cu adevărat o revoltă.

Cam în aceeași perioadă, într-o după-amiază târzie de la mijlocul lunii aprilie, și-a făcut loc în căsuța poștală electronică a lui Dread Pirate Roberts un mesaj cu o ofertă dubioasă. „Domnule Silk Road, sunt un mare admirator al creației dumneavoastră", începea mesajul. În continuare, exista o scurtă prezentare a identității expeditorului: un bărbat care își spunea Nob și susținea că de zeci de ani făcea trafic cu droguri în America de Sud. Finalul mesajului era cea mai bună parte.

„Vreau să cumpăr site-ul."

Dacă o ofertă aleatorie pentru cumpărarea site-ului s-ar fi strecurat printre mesajele primite de Ross cu cinci luni mai devreme, atunci când stresul era la apogeu și relațiile din viața personală erau la pământ, probabil că ar fi acceptat fără să stea pe gânduri. Dă-mi un sac de Bitcoin și e al tău. Ai grijă: încă nu e îmblânzit. Însă, astăzi, la

mijlocul lui aprilie – chiar și când existau zvonuri despre o potențială revoltă pe site –, Ross avea cu totul alte planuri de viitor.

Acum era la cârma unei afaceri reale. Avea peste zece angajați care lucrau la rescrierea codului, la monitorizarea forumurilor și care se ocupau de asistență. Variety Jones era alături de el și îl ajuta să cârmuiască nava, iar Ross începea să înțeleagă că Silk Road urma să fie mai mare decât orice își imaginase vreodată. Mai important, Ross avusese de curând o revelație – site-ul pe care îl lansase ca un vis mărunt urma să fie opera de căpătâi a vieții lui.

Și în ce minunăție de operă se transforma!

Totuși, s-a gândit Ross, nu avea ce să se întâmple dacă îi răspundea acestui Nob, oricine ar fi fost, și să vadă cât era dispus să plătească pentru site. Dacă ar fi fost vorba despre un start-up din Silicon Valley, o ofertă financiară ar fi fost o modalitate prin care să-și estimeze valoarea. La urma urmei, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Putea să primească o ofertă mică de la Nob și acela urma să fie finalul discuției. Ross a apăsat pe butonul de „Răspunde" al calculatorului, a scris un e-mail foarte scurt din opt cuvinte, și a apăsat pe „Trimite". „Sunt deschis la idee", spunea e-mailul. „La ce ofertă te-ai gândit?"

În timp ce aștepta vești de la VJ despre răscoală, Ross își vedea de treburi, pregătindu-se pentru o excursie cu cortul în care urma să plece cu vechii prieteni din liceu.

Ross se întorsese în Texas cu câteva săptămâni în urmă. Așa cum îi promisese lui Variety Jones, medita dimineața devreme și spre sfârșitul după-amiezii, apoi lucra la site timp de câteva ore. Pentru a-și menține sănătatea mintală și pentru a-și ține sub control temerile legate de autorități, socializa după program la fel ca oricare alt programator normal care lucra la birou de la nouă la cinci. Mergea în drumeții prin pădurea de lângă Austin. Fuma

niște iarbă cu prietenii din liceu și mergea la cățărat cu alții. Și, din fericire, reușise s-o evite pe Julia de când se întorsese în Texas.

Au trecut câteva zile până când Ross să primească un răspuns de la Nob. Dar e-mailul era uluitor. Nob îi spusese că, pentru a face o ofertă oficială pentru achiziția Silk Road, trebuia să vadă situația financiară, inclusiv „vânzările brute lunare ale site-ului, vânzările nete, procentele solicitate de la vânzători, numărul total de vânzători, numărul total de cumpărători, costurile cu mentenanța și îmbunătățirea site-ului (?), salariile pentru administrator și supervizori".

Ha! Asta nu avea să se întâmple vreodată!

Existau doar doi oameni din toată lumea care văzuseră acele cifre; pe unul îl chema Dread Pirate Roberts, iar pe celălalt, Ross Ulbricht. Nici măcar Variety Jones nu știa toate acele detalii.

DPR a refuzat politicos să-i împărtășească acele cifre lui Nob, amintind de riscul ca astfel de informații sensibile să nu cumva să ajungă în mâinile autorităților. Dar chiar și așa, a decis să lanseze un potențial preț de vânzare pentru site pentru a vedea dacă acest cumpărător era măcar vag interesat de o achiziție. Măcar era incitant să se gândească la valoarea creației lui. Facebook era estimat la acel moment la o valoare de 80 de miliarde de dolari; Twitter se apropia de zece miliarde, iar acea platformă funcționa ca o mașină de clovni. Cu siguranță, Silk Road oferea ceva care, chiar dacă nu avea (încă) valoarea lor, măcar se apropia de acele sume pentru cumpărătorul potrivit. „Cred că o ofertă pentru întreaga operațiune ar trebui să fie de nouă cifre ca să o iau în considerare", i-a scris Ross lui Nob.

În timp ce această conversație era în desfășurare, Variety Jones a revenit cu informații pentru Dread Pirate Roberts. Se părea că zvonurile despre răscoală erau

într-adevăr corecte. Un grup de traficanți de pe site nu era mulțumit de noile comisioane și se gândea la ce să facă în continuare.

Ross a aflat că prima opțiune pentru acești răzvrătiți era să plece de pe navă și să se ducă la un site concurent, mult mai mic, care apăruse de curând pe piață – Black Market. Apoi exista o a doua opțiune: cei din spatele rebeliunii puteau ei înșiși să înceapă să construiască un site concurent pentru droguri care să aibă comisioane mult mai mici. Sau, în cele din urmă, cel mai pesimist scenariu semăna binișor cu ce se întâmplă în lumea reală a afacerilor atunci când un CEO era eliminat de consiliu. În acest scenariu, vânzătorii vorbeau despre spargerea site-ului (date fiind uriașele sale vulnerabilități în ceea ce privea securitatea) și preluarea cârmei Silk Road.

Însă mai îngrijorător decât oricare dintre aceste opțiuni era ceva ce descoperise Variety Jones în timpul misiunii lui de recunoaștere. Așa cum i-a explicat VJ, problema nu o reprezentau nemulțumirile utilizatorilor legate de introducerea unor comisioane mai mari pe site. Exista o problemă mult mai mare care îi pândea. Una pe care Ross nu ar fi putut vreodată să o prevadă atunci când avusese cu ani în urmă ideea de a construi un astfel de site.

un miliard de dolari?!

Carl era în fața laptopului și citea e-mailul de la Dread Pirate Roberts. „Este o întrebare dificilă. Pentru mine este mai mult decât o afacere, este o revoluție și se transformă în opera vieții mele", începea mesajul și apoi vorbea despre un preț: „Cred că o ofertă pentru întreaga operațiune ar trebui să fie de nouă cifre ca să o iau în considerare".

Nouă cifre! Carl aproape că s-a înecat când a citit finalul. Asta ar însemna între 100 și 999 de milioane de dolari și știa bine că nu urma să se apropie de limita inferioară a intervalului. Dar în același timp era uluit și de cât de mare trebuia să fie Silk Road.

Până atunci, toată lumea din grupul operațional din Baltimore și cei din interiorul DEA presupuseseră că site-ul era o operațiune relativ mică, dar această evaluare părea extraordinar de mare. Agenții DEA își imaginaseră că site-ul ar putea să valoreze câteva milioane. În cel mai bun caz, poate – doar poate – Carl credea că valora 25 de milioane de dolari, cel mult. Dar nouă cifre?

Acum Carl era încântat că trebuia să-și dea seama cum să răspundă la acest număr mare.

În ultima vreme, devenise extrem de arțăgos. Avea un temperament aproape haotic, trecând constant de la un entuziasm exagerat la stres și iritare. Aceste stări au fost

exacerbate de perioadele în care trebuia să aștepte răspunsurile lui DPR la e-mailurile sale, ceea ce uneori dura zile întregi.

Pentru a mai scăpa de stres, Carl făcea uneori exerciții fizice – bine, oarecum. Deși alerga ocazional pe bandă în sala din biroul DEA, mai scăpa de stres și luptându-se cu colegii. De parcă erau într-un fel de club secret de luptători, se rostogolea pe jos cu alți bărbați în toată firea, în timp ce încercau să se țintuiască unii pe alții pe jos în birourile DEA din Baltimore. Apoi, trepidând și fără suflu, se întorcea la laptop să vadă dacă îi răspunsese DPR.

Tehnic vorbind, Carl încălca din nou protocolul prin faptul că îi răspundea lui DPR. Nick, șeful lui, îl atenționase, spunându-i că, oricând vorbea cu DPR, trebuia să ia legătura cu echipa din Baltimore (care fusese numită grupul operațional „Marco Polo") și să treacă orice fel de corespondență prin filtrele superiorilor. Dar agentul special Carl Force își făcea meseria de paisprezece ani și ura două lucruri: unul era autoritatea, iar celălalt era autoritatea exercitată de indivizi mai tineri decât el (adică oricine din echipa „Marco Polo").

Nu. Asta nu avea să se întâmple. Carl nu voia sub nicio formă să aibă o discuție cu un lord al drogurilor, în timp ce totul era supravegheat de un comitet. Prin urmare, după ce se tot gândise la e-mailul lui DPR, a hotărât să ia lucrurile în propriile mâini și să-i răspundă oricum.

„Aș putea plăti nouă cifre, dar nu sunt sigur că Silk Road face atât în acest moment", i-a scris Carl sub pseudonimul Nob. Și apoi i-a făcut o propunere prin care era sigur că avea să-i atragă atenția conducătorului site-ului. „Aș vrea să fac o versiune pentru traficanții importanți, căreia să-i spun «Maeștrii de pe Silk Road»", în care marii vânzători de pe site să poate face ușor tranzacții cu droguri de sute de kilograme sau chiar mii, nu cu grame. Nob l-a

asigurat pe DPR că el putea să ajute la acest nou Costco pentru droguri, deoarece știa rute bune pentru contrabandă peste tot în lume. În cele din urmă, i-a oferit lui Dread Pirate Roberts posibilitatea de a obține pentru două milioane de dolari 20% din această nouă operațiune – „Maeștrii de pe Silk Road".

A apăsat pe „Trimite" și apoi s-a repezit în biroul lui Nick pentru a-i spune, cu încântare rebelă, ce făcuse. Evident, Nick a fost înfuriat, răspunzând la confesiunea lui Carl cu un șir de „Futu-te!" și „Futu-i!".

Carl nu dădea doi bani pe ce credea Nick. Sigur, era șeful lui, dar Carl știa că nimeni nu-l putea concedia pentru așa ceva. Acesta era singurul avantaj al birocrației aferente unui job la stat; adesea era mult mai dificil să fii concediat decât să fii angajat. Cât despre „fraierii" ăia din filiala Baltimore a Departamentului de Securitate Internă, așa cum le spunea Carl, dădea chiar mai puțin de un rahat pe ce urmau să spună.

În ceea ce-l privea, Carl vorbea direct cu liderul Silk Road. Iar dacă planul lui funcționa, punea bazele unei relații cu DPR. Și dacă funcționa și asta, agentul Carl Force urma să-l trimită după gratii pe Dread Pirate Roberts în câteva săptămâni. Fondatorul Silk Road urma să fie închis, iar agentul Force, eroul care îl prinsese.

miliardarul aspirant din costa rica

Totul era atât de calm. Oceanul, aerul, cerul. Ross le-a inhalat pe toate dintr-o mișcare și s-a simțit fericit până în adâncul ființei. Era dimineața devreme în Costa Rica, iar vântul sufla blând dinspre est, pe deasupra apei liniștite în care înota culcat pe placa lui de surf.

În sfârșit, tensiunea legată de o posibilă răscoală pe Silk Road din ultimele luni se risipise, deși unii dintre cei care fuseseră în spatele insurecției plecaseră și se orientaseră spre concurenți noi, mult mai mici, apăruți pe Dark Web.

Odată ce dispăruseră acei instigatori, site-ul funcționa din nou relativ fără probleme – angajații își vedeau de treabă conform ordinelor căpitanului Dread Pirate Roberts – și continua să crească într-un ritm uimitor. Profiturile lui Ross se înmulțeau în fiecare secundă, chiar la propriu, în condițiile în care creștea semnificativ și valoarea monedei Bitcoin. Era ca și cum își punea o bancnotă de un dolar în buzunar înainte de culcare și găsea două (sau chiar trei) a doua zi dimineață. Astfel, averea lui ajunsese să fie de ordinul zecilor de milioane de dolari.

Lucra și la îmbunătățirea protocoalelor de securitate. Ca să se asigure că toți cei care lucrau pentru el nu aveau să fie descoperiți de poliție, Ross le-a cerut celor mai apropiați consilieri ai săi să adopte un sistem bazat pe

întrebare-și-răspuns pe care doar ei și Ross îl știau. Așadar, dacă și-ar fi întrebat unul dintre angajați: „Cum e vremea?", angajatul ar fi trebuit să răspundă întocmai cu: „Băi, băiatule, ce frig e aici, în Bahamas". Dacă angajatul spunea altceva, cum ar fi: „Eh, bună, la tine cum e?", Ross ar fi știut că ceva nu era în regulă și putea să închidă imediat contul acelui angajat. Fiecare avea propriul set de răspuns și întrebare. „[Dacă eu spun] «Îmi poți recomanda o carte bună?»", i-a scris Ross unui alt subaltern, „tu scrii: «Orice de Rothbard»".

Însă mai important decât orice altceva era că Ross își dăduse în sfârșit seama cum putea să nu se mai gândească la faptul că Julia știa despre Silk Road – ceva de care avea să se ocupe o dată pentru totdeauna atunci când urma să se întoarcă în Texas, peste câteva săptămâni.

Aterizase în Costa Rica la sfârșitul lui mai pentrù a se ascunde în colțul de rai pe care îl deținea familia lui acolo: o enclavă de mai bine de un hectar și jumătate numită Casa Bambu, în capătul sudic al peninsulei țării. Un paradis conectat la internet.

Acest loc era special pentru Ross din multe motive. În copilărie, când nu era în Texas, crescuse aici, explorând jungla cu sora lui, stând pe verandă cu mama lui, ascultând maimuțele urlătoare și învățând să facă surf pe o miniplacă de spumă, alături de tatăl lui. Dar Ross iubea Casa Bambu și dintr-un alt motiv mai important: fusese unul dintre factorii care îl influențaseră să construiască Silk Road. Cu 20 de ani în urmă, părinții lui se îndrăgostiseră de zonă în timpul unui concediu și hotărâseră să construiască o casă de vacanță pentru familie pe o pajiște. Tatăl lui Ross (împreună cu niște localnici și câțiva prieteni) a construit patru cabane care formau o stațiune liniștită care funcționa doar cu energie solară. Familia

Ulbricht închiria turiștilor acel spațiu pe parcursul anului, așa că paradisul se plătea singur și mai aducea și ceva pe lângă. Această realizare îl făcuse pe Ross să-și dorească un scop similar în viață, unul prin care să construiască ceva de la zero.

Și, oho, ce-l mai găsise!

Ross îi spusese lui Variety Jones despre unele dintre visurile sale mărețe din trecut și despre cum păreau acum toate să fie realizabile. Punctual, Ross îi împărtășise o promisiune pe care și-o făcuse față de sine în 2004: până la 30 de ani, trebuia să aibă o avere estimată la un miliard de dolari.

Atât de multă vreme păruse că va eșua lamentabil în această misiune! Însă acum, la două luni după ce împlinise 28 de ani, scopul nu mai părea atât de intangibil. Așa cum i-a spus Ross lui VJ într-una dintre lungile lor conversații, când se uita la actuala traiectorie pe care o avea Silk Road, dacă era să calculeze vânzările viitoare intermediate, totul putea deveni realitate. În doi ani putea să devină miliardar fără probleme.

Atunci când Ross i-a arătat lui VJ cele mai recente grafice cu veniturile și estimările Silk Road, VJ a răspuns șocat: „Fute-m-aș!" și apoi a adăugat: „O sută de milioane începe să pară slăbuț pentru 2012! Sari pe miliard în 2013!".

„Ține-te bine", i-a răspuns Ross.

Totuși, pentru a atinge acel prag, trebuiau să continue să se extindă. DPR și VJ testaseră diferite idei pentru a crește site-ul, inclusiv un concurs „4/20" prin care utilizatorii puteau participa la o tombolă și câștiga diferite lucruri ilegale, dar și unele legale, inclusiv o vacanță cu toate serviciile plătite, plus ceva bani de cheltuială.

Dar amândoi știau că nu concursurile și nici Silk Road, aflat în stadiul de la acel moment, nu aveau cum să-i

aducă lui Ross râvnitul statut de miliardar. Site-ul trebuia să se extindă pe alte piețe mai diversificate și trebuia să ajungă la o plajă mai mare de clienți. Au discutat despre o serie întreagă de site-uri pe care să le lanseze pe Dark Web și care să beneficieze de asocierea cu brandul Silk Road. SilkDigital putea fi specializat pentru bunurile digitale care puteau fi descărcate, cum ar fi software-uri piratate și instrumente pentru hackeri. SilkPharma ar fi pentru analgezice, stimulente sau tranchilizante. Poate și un site pentru arme, s-au gândit el. Dar pentru crearea acestor ramificări urma să aibă mult de muncă. Așa că Ross hotărâse să vină în Costa Rica, în colțul de rai al părinților lui, pentru a se concentra întocmai pe acest plan.

Mama și tatăl lui habar nu aveau la ce lucra fiul lor. Cum să te uiți la sânge din sângele tău, cel care fusese cândva cercetaș, apoi fizician, cel care donase cărți închisorii din apropiere la 20 și un pic de ani și să te gândești că e pe cale să devină unul dintre cei mai notorii traficanți de droguri în viață? Nu poți. Nici nu-ți trece prin cap. Când se uitau la fiul lui, Lyn și Kirk vedeau un tânăr de 28 de ani genial și idealist, care petrecea atât de mult timp în fața calculatorului pentru că tranzacționa acțiuni pe Bursă.

Ross credea că avea să vină o zi în care mișcarea inițiată de el să devină de neoprit, dovedind astfel guvernului american că singura cale prin care se putea câștiga războiul împotriva drogurilor era legalizarea lor cu totul. Atunci, și doar atunci, va putea să renunțe la masca lui Dread Pirate Roberts, iar Ross Ulbricht va putea să pășească pe scena lumii și să facă o plecăciune. Mama lui urma să se uite cu mândrie la fiul ei, eroul mișcării libertariene, o mișcare care încolțise inițial în mintea lui Ross dintr-o discuție purtată în timpul cinelor luate acasă la părinții lui, în Austin.

Deși Ross și VJ știau că asta nu avea să se întâmple încă.

În timp ce ieșea țâșnind din apa din Costa Rica, Ross își clătea nisipul de pe corp și apoi se îndrepta entuziast spre micul dejun înainte să se grăbească să ajungă la laptopul lui, unde avea să lucreze în intimitate, ascuns de priviri indiscrete. „Cu siguranță, acum mă aflu într-un loc magic", i-a spus lui Variety Jones când a intrat în fereastra lor de chat. „Sunt numai bine drogat cu oxigen și briza mării."

Dar începea să se ivească din nou acea nălucă deja cunoscută care prevestea ceva rău, iar VJ mai avea un subiect care trebuia discutat.

„Băi, sunt îngrijorat din cauza câștigătorului nostru", i-a scris Variety Jones, referindu-se la persoana care câștigase concursul 4/20 și care era pe punctul să primească acea vacanță cu toate cheltuielile incluse și cele câteva mii de dolari cash.

„Care-i treaba?", i-a răspuns DPR.

„Încearcă să se lase; heroină; nu merge și cred că acest influx recent de bani gheață nu a ajutat."

„Aoleu. Fir-ar, ce facem?", a întrebat DPR, iar apoi a glumit: „Ar fi trebuit să ne gândim mai bine înainte să-i punem în brațe patru mii de dolari unui dependent; poate că următorul premiu pe care îl vom acorda va fi un pachet de trei luni la dezintoxicare".

„Mda", a spus VJ. „Se vede că avem probleme pe care cei de la Gillette nu le întâmpină în cazul campaniilor lor." Apoi Variety Jones a glumit, spunând că următoarea lor campanie ar trebui să fie: „Câștigă 3 luni la Dezintoxicare! Cu cât cumperi mai multe droguri, cu atât ai mai multe șanse de câștig!"

În timp ce Ross schimba subiectul discuției, trecând la probleme mai importante, mai exact cum să extindă Silk

Road și cum să crească afacerea în așa fel încât să ajungă la acel număr special din zece cifre, cerul calm din Costa Rica începea să devină din ce în ce mai gri. La orizont se vedea o furtună violentă, care se apropia amenințător de țărm.

variety jones merge în scoția

Era întuneric și liniște în Glasgow, Scoția, pe când ceasul din camera de hotel arăta ora 02:00 , iar un bărbat de vârstă mijlocie, așezat în fața calculatorului, bea niște apă ca să-și potolească setea.

Bărbatul cunoscut ca Variety Jones avea părul din jurul cheliei ciufulit, tricoul îi era pătat și deformat la gât, iar ochii îi erau obosiți și căzuți ca o figurină de plastic lăsată prea aproape de foc. Acesta era un om care trecuse prin iad, avea trupul distrus de ani întregi de boală și închisoare, dar cu siguranță se bucurase de călătoria vieții lui.

Pe ecranul calculatorului erau deschise mai multe ferestre dispersate. Într-una era ceea ce părea a fi o secvență de cod, iar alta era o fereastră de chat în care discutau două persoane.

Bărbatul cu ochii căzuți a intrat în fereastra de chat și a început să scrie.

„Tappity tap", i-a scris lui DPR, apoi a apăsat pe tasta „Return". O clipă mai târziu, a apărut un răspuns: „Taparoo".

„Sunt în ținutul dozelor de bere de 12 euro, ținute într-un mini-frigider", i-a scris Jones.

„Ce bucurie!"

„Salut, factură de hotel."

VJ se ascunsese în Londra cu iubita lui în ultimele luni, lucrând la Silk Road pentru șeful lui neoficial – Dread Pirate Roberts. În mare parte, relația lor se înfiripase cu ușurință. Aptitudinile lor erau complementare și în mare parte aveau aceeași perspectivă asupra lumii. Însă începuse să iasă la suprafață o ruptură, după ce Jones venise la Glasgow pentru a sărbători decesul unchiului său – da, a sărbători. După cum i-a spus lui DPR, clanul „Jones" organiza „înmormântări mai fastuoase decât nunțile", cu sicriul așezat în mijlocul unui pub, cu dansuri și băutură, alături de 400 de prieteni și membri ai familiei, care se adunau în jurul unchiului mort – intrase online pentru a vorbi cu DPR, încercând să rezolve neînțelegerea de natură morală dintre ei.

Se certau rar. Relația dintre Jones și Dread era trainică, iar între cei doi bărbați se formase o prietenie adevărată și strânsă încă din anul anterior, atunci când se cunoscuseră prin Silk Road. Alianța lor se dezvoltase datorită convingerii pe care o împărtășeau – faptul că drogurile trebuiau să fie legale, la fel și armele. VJ era un subordonat și un companion loial. Spusese chiar că putea cumpăra o companie de elicoptere pentru a-l ajuta pe DPR să evadeze din închisoare, dacă avea să fie prins vreodată. „Ține minte că într-o zi, când vei ieși să faci mișcare în curtea închisorii, eu voi fi tipul din elicopterul care se apropie rapid și la joasă altitudine, promit", îi scrisese lui Dread. „La câți bani facem, aș putea angaja o mică țară care să vină după tine."

Însă, chiar și cu acea legătură, apăreau discuții în contradictoriu fundamentale despre direcția în care trebuia să o ia site-ul, iar Variety Jones încerca insistent să îl ghideze pe DPR spre o nouă direcție în privința unui subiect anume.

În mintea lui VJ nici măcar nu încăpea îndoială că Dread Pirate Roberts nu era un libertarian absolut, fiind de părere că Silk Road trebuia să fie un loc în care se cumpără și se vinde orice. Nu existau reguli și reglementări, astfel că pentru fiecare literă a alfabetului se găsea câte ceva ilegal de vânzare pe site. Amfetamine, benzodiazepine, cocaină, DMT, ecstasy, farmaceutice, GHB... dar litera H era cea care îl punea pe Variety Jones într-o situație dificilă. El nu avea nicio problemă cu nimic de dinaintea acelei litere și nici cu ce era după, dar heroina o ura.

„Nu am probleme nici măcar cu C, cocaina", i-a scris VJ lui DPR, dar „H, omule, în închisoare am văzut tipi și mi-aș dori ca porcăria aia să dispară".

Variety Jones era deschis în privința perioadei pe care o petrecuse în închisoare: Spunea povești lungi și amuzante despre cei pe care îi cunoscuse în spatele gratiilor și i-a explicat toate micile detalii prin care se putea ocoli sistemul, inclusiv cum conservele de „macrou" erau valuta preferată în închisoarea britanică în care fusese închis cu ani în urmă. „Eu mă gândesc [la închisoare] ca și cum ar fi o țară din lumea a treia care are o infrastructură proastă pentru comunicații", a glumit el.

Însă nu-i vorbise lui Dread despre perioada pe care o petrecuse în închisoare pentru amuzament, ci fusese mai mult un preambul pentru a-i împărtăși ce văzuse acolo că le făcea heroina oamenilor: în închisoare se făceau teste antidrog la întâmplare, dar se făceau verificări doar în timpul săptămânii, de luni până vineri. Toți cei din interior știau cât timp rămânea în organism fiecare drog. De exemplu, dacă un prizonier fuma niște iarbă, urmele i s-ar fi descoperit în urină timp de până la o lună. De aceea, nimeni nu fuma niciodată iarbă în spatele gratiilor. Dar heroina rămâne în sânge cel mult două zile. Ceea ce

însemna că, dacă îți injectai H într-o zi de vineri, dispărea din sistem până luni dimineața, la fix înainte de începerea perioadei de testare.

„În zilele de vineri", a scris VJ, „lumea își făcea de cap cu H." Iar în aripa de maximă securitate unde stăteam eu, zilele de H fuseseră numite „Zilele Iadului", pentru că exact așa erau. „Tipii își injectau în patru ore cantitatea pe care ar fi luat-o într-o săptămână." Tânguirile deținuților care erau sub influența drogului erau urmate de gemete în timp ce dispărea efectul și apoi urma o săptămână de vomitat și convulsii pe măsură ce drogul se elimina din organism, nu puteau să doarmă, se încordau, se zbăteau și se încovoiau în paturile lor, așteptând să vină următoarea zi de vineri, atunci când puteau să îndulcească durerea de după vinerea trecută, iar ciclul reîncepea.

„Atunci nu era deloc plăcut înăuntru", a spus VJ. „Ei voiau doar să doarmă."

Acum, după multă vreme de când ieșise din închisoare și din calitatea sa de adjunct implicat în gestionarea celui mai mare site cu droguri care existase vreodată, VJ avea o problemă de moralitate.

DPR tot vorbise cu Nob, traficantul sud-american, despre transportul unor cantități uriașe de heroină prin Regatul Unit, pentru a o vinde în cantități mari pe site-ul Maeștrilor de pe Silk Road. Însă, înainte să se poată apuca măcar de crearea unui astfel de site și de a accepta bani de la Nob, DPR voia să se asigure că acest Nob era în regulă. Așa că i-a cerut lui VJ, consilierul lui apropiat, să-l ajute la facilitarea unei tranzacții de probă.

Totuși, moral vorbind, Jones i-a spus lui Dread: „Nu cred că aș putea să fac bani din importul de H. Dacă tu vrei să faci asta, o să-ți ofer tot ajutorul și orice sfat o să ai nevoie, dar eu nu vreau să câștig de pe urma tranzacției".

Ross nu văzuse niciodată efectele heroinei în închisori, așa că i-a spus lui VJ că experiența din timpul Zilelor Iadului „sună îngrozitor". Dar asta tot nu-l făcuse să renunțe la convingerile sale. Așa cum susținuse la Penn State, Ross considera că nu era treaba lui să intervină în alegerile oamenilor – ce alegea fiecare să consume. „Pentru mine există o distincție între moralitatea personală și cea de afaceri", i-a explicat lui VJ. „I-aș sta alături unui prieten ca să-l ajut să scape de o dependență de droguri și l-aș încuraja să nu se apuce, dar nu l-aș împiedica fizic niciodată, dacă nu mi-ar cere-o."

Variety Jones se gândise la cât de mult ar fi trebuit să insiste asupra acestui aspect. Își dăduse toată silința pentru a-l sfătui pe Dread Pirate Roberts, dar uneori era împiedicat de orgoliul lui DPR. VJ își pierduse răbdarea de mai multe ori. „Ar trebui să te comporți ca Steve Jobs, nu ca Larry, tipul de cablu", îi scrisese lui DPR într-o dezbatere anterioară. „Liderii decid pentru ceilalți, nu aruncă fel de fel de chestii și așteaptă apoi să vadă ce și cum."

Dread încerca adesea să-și apere ideile, dar nu avea câștig de cauză cu Variety Jones; maestru la tastatură, maestru la dezbateri, un adevărat adversar care să-i țină piept lui Ross pe orice subiect – și adesea chiar făcea asta.

Conversația despre H a continuat o vreme, dar nu exista niciun semnal că DPR avea de gând să cedeze. Prin urmare, în timp ce stătea în întuneric în camera lui de hotel din Glasgow, VJ a hotărât, în cele din urmă, să-l lase pe DPR să câștige în discuția despre heroină.

Totuși, existau două motive. Primul avea legătură cu ultima astfel de neînțelegere, care dusese atunci la o ruptură între el și un partener de afaceri, cu ani în urmă, pe când VJ era unul dintre cei doi proprietari ai unui forum online care vindea semințe de iarbă. Acea dispută

distrusese afacerea și, conform lui Jones, se încheiase cu un schimb de focuri în Texas.

Însă, mai important, Variety Jones hotărâse să renunțe la acest subiect pentru că avea planuri mult mai mari pentru rolul lui în cadrul afacerii Silk Road. Deși Dread Pirate Roberts nu știa asta încă, VJ nu-și dorea să fie doar un angajat. Voia să fie și el căpitan pe vas.

se deschide armory, depozitul de arme

Ross prevăzuse o mulțime de scenarii diferite pentru Silk Road, dar nu și pe acesta. În mintea lui, cu ani în urmă, își închipuise o piață liberă, unde oricine putea să cumpere sau să vândă orice, fără să fie urmărit de guvern, în care nu existau birocrați care să le spună oamenilor ce pot să tragă pe nas, să înghită sau să-și injecteze. Un loc pe deplin liber și deschis. Iar site-ul devenise exact asta.

Totuși, pentru unii dintre cumpărătorii și vânzătorii de acolo, această libertate era o problemă. Indivizii calmi care cumpărau și vindeau iarbă pe site nu-și doreau să fie asociați cu temperamentalii care cumpărau și vindeau cocaină. Unii dintre traficanții de droguri grele nu voiau să se afle în compania extremiștilor de dreapta care vindeau arme. Iar unii dintre vânzătorii de arme nu-și doreau să fie asociați cu nenorociții de vânzători de heroină. Era permanent un cerc vicios.

Deși toți acești oameni erau implicați în activități ilicite, aveau cu toții un simț al moralității care le spunea că produsul lor ilegal era mai valoros decât celelalte.

Variety Jones era foarte conștient de această dinamică ascunsă. Își avertizase șeful în această privință de ceva timp, punând presiune pe Dread ca măcar să scoată de pe site armele, ca să nu-i piardă pe traficanții de iarbă. Astfel,

clienții obișnuiți ar fi mai relaxați când și-ar comanda droguri. „Prin urmare, bunica a venit aici pentru medicamentele ei ieftine din Canada", scria VJ, „nu ca să se împiedice de un pistol Glock de 9 mm în timp ce se îndrepta spre casa de marcat."

Ross vedea lucrurile altfel. Abilitatea de a accepta pe oricine era, în multe privințe, superputerea lui Ross. Își dezvoltase această filosofie încă din liceu și până crease Silk Road. Așadar, i se părea uluitor că alții pur și simplu nu puteau să-și vadă de treburile lor și să se bucure de lumea liberă pe care o crease.

Pe fondul acestei toleranțe de neclintit, acum erau la vânzare pe site mai bine de 2 000 de tipuri diferite de droguri, precum și echipamente de laborator pentru a-ți face singur drogurile și produse pentru a depozita și vinde acele droguri. Existau bunuri digitale, inclusiv așa-numitele *key loggers**, programe de spionat și alte instrumente similare pentru a sparge căsuța de e-mail a cuiva sau pentru a-i accesa camera web. Oamenii puteau să cumpere documente falsificate, inclusiv pașapoarte, cărți de identitate, ba chiar și bancnote false care erau atât de bine realizate că nu se deosebeau de cele reale. Și apoi mai era și cea mai controversată secțiune a site-ului, secțiunea „Arme" care crescuse atât de mult încât se găsea orice acolo, de la pistoale la arme automate AR-15. Se puteau cumpăra gloanțe, grenade și chiar un lansator de rachete, dacă voiai.

Dar dacă Ross voia să-și dezvolte în continuare afacerea, trebuia să-i împace și pe clienții mai convenționali, libertarieni sau nu.

„Armele îi vor speria pe mulți dintre clienții obișnuiți", îl atenționase Variety Jones.

* Program care înregistrează tot ce se scrie la un calculator, uneori și tot ce se accesează (n.t.).

Așa că Ross trebuia să facă niște schimbări. Dacă într-adevăr își dorea legalizarea drogurilor, ceea ce era scopul lui suprem, trebuia să rezolve problema armelor. Deși nu avea de gând să le interzică – nu ar fi interzis nimic –, a hotărât, în schimb, să facă un site numai cu arme de foc.

Atunci când analizase această idee cu VJ, ajunseseră împreună la numele de Armory pentru acest nou site. (La început era vorba să se numească „Silk Armory", rămânând în sfera brandului Silk Road, dar amândoi fuseseră de acord că suna prea bizar. Sau, așa cum subliniase VJ, „Silk Armory sună de parcă vom vinde puști AK-47 personalizate cu Hello Kitty".)

Din fericire, nu fusese prea dificil să construiască Armory; nu era ca și cum ar fi trebuit să construiască de la zero un site nou. Ross doar a luat din codul de la baza site-ului Silk Road, a pus un nou logo – un A mare, impunător, cu aripi – și a mai schimbat câteva elemente de design.

Însă Armory nu reușea să rezolve unele dintre problemele deja existente din comerțul cu armele. Ross sperase că oamenii aveau să comande arme cu aceeași ușurință cu care puteau să-și ia o armă de calibru 22 de la Walmartul din zonă. Dar s-a dovedit că livrarea armelor prin poștă era cu mult mai complicată decât așezarea câtorva folii de LSD (care semănau bine cu sugativele) într-un plic. Ross trebuia să se asigure că, în cazul celor care cumpărau și vindeau arme prin Armory, coletele erau livrate în siguranță, fără ca aceștia să se trezească la ușă cu cineva de la Autoritatea de Control al Armelor care să-i ducă la închisoare.

Dar se tot întreba cum putea face acest lucru.

Nu era ca și cum putea să sune la oficiul poștal din zona lui, de pe Park Drive, din Austin, și să spună: „Hei, vreau să trimit niște arme unui prieten. Care e cea mai bună modalitate prin care pot să fac asta?". Așa că

procedat la fel ca majoritatea celor de vârsta lui când nu știu ceva: a apelat la rețelele de socializare. A intrat pe contul lui de Facebook și pe Google+ și a întrebat acolo: „Cunoaște careva pe cineva care lucrează la UPS, FedEx sau DHL?". Atunci când l-a întrebat un prieten de ce căuta o persoană de contact într-una dintre aceste companii de curierat, Ross i-a răspuns: „Ei bine, am o idee pentru o nouă companie în sectorul livrărilor, dar nu am niciun fel de expe-rienţă în domeniu".

Mai exista o problemă care apărea odată cu site-ul de arme. Însemna că și mai multe autorități aveau să-i caute pe cei care gestionau Silk Road, dar și pe cei din spatele site-ului Armory. (Ca să nu mai vorbim despre drogurile în cantități mari de pe site-ul Maeștrii de pe Silk Road, ceea ce va atrage mai multă atenție la nivel global și interesul mai multor guverne în momentul în care va fi lansat în cele din urmă.)

Ținând cont de atenția pe care o primea acum Silk Road din partea presei, alături de inevitabila atenție suplimentară care avea să fie generată de lansarea site-ului Armory, era clar că mizele erau din ce în ce mai mari. Toate aceste perspective îl făcuseră pe Variety Jones, care acum era și principalul responsabil de securitatea site-ului, să decidă că era timpul să se ascundă și mai bine.

Cel mai bun loc pentru așa ceva pe care îl știa era Thailanda, unde își mai pierduse urma în trecut și unde, i-a spus lui DPR, cunoștea câțiva polițiști corupți. Însă plecarea în Thailanda însemna că trebuia să o lase în urmă, în Londra, pe prietena lui.

„O scot din bătaia focului", i-a scris VJ lui DPR. „Trebuie ca lumea să creadă că ne-am despărțit. Dacă e să ajung în Guantanamo, nu vreau ca ea să fie în celula alăturată."

„E greu", i-a răspund DPR.

„Ea știe că schimb lumea și că este periculos pentru ea", i-a răspuns VJ. „Dar să stea lângă mine nu e în siguranță."

Cu toată această atenție cumulată asupra lor, Ross știa și el că trebuia să se mute din nou, că nu era o opțiune să stea în Texas, alături de familia lui. Minciunile și probabilitatea de a fi găsit acolo reprezentau un risc prea mare. Avea nevoie de un loc în care să poată sta în fața laptopului timp de optsprezece ore pe zi și să nu se întrebe nimeni de ce era antisocial sau la ce lucra.

Ceea ce însemna că trebuia să meargă în San Francisco.

Odată cu lansarea site-ului Armory, a început să-și planuiască mutarea în Vest, contactându-i pe prietenii care locuiau acolo și analizând unde să stea și ce acoperire să folosească odată ce ajungea acolo.

Însă, înainte să poată pleca oriunde, Ross mai avea de rezolvat ceva. Și-a deschis browserul, a intrat pe pagina de Facebook a Juliei și i-a trimis un mesaj în care o întreba dacă s-ar putea întâlni.

ross o reduce la tăcere pe julia

Ross se plimba de-a lungul străzii Rainey din Austin, pe lângă rânduri de case vechi care fuseseră transformate în baruri, în timp ce se îndrepta spre complexul de apartamente Windsor on the Lake. Era târziu, într-o după-amiază de vară din 2012, iar strada era destul de liniștită. Câțiva oameni stăteau pe băncile de afară, în zgomotele înfundate ale Texasului, sorbeau beri și mâncau carne la grătar. S-a apropiat de o clădire cu apartamente de pe stradă, și-a scos telefonul, a format câteva cifre și a așteptat răspunsul.

Nu mai fusese de multă vreme în Austin și nu avea să rămână acolo prea mult. Dar înainte să plece din nou din Texas, poate pentru totdeauna, trebuia să rezolve cea mai mare problemă dintre toate.

— Hei, i-a spus el în telefon. Sunt afară, în față.

Un minut mai târziu, a apărut Julia, coborând grăbită pe trepte pentru a-l întâmpina cu entuziasm pe Ross. După o lungă îmbrățișare de salut, ea s-a dat înapoi și l-a studiat din cap până în picioare pentru a-i examina ținuta (blugi, curea neagră, tricou gri cu guler în V și pantofi sport asortați), iar apoi a râs. Trecuse atât de mult timp de când începuse povestea lor de dragoste; viețile lor o luaseră pe

căi foarte diferite, dar iată că acum Ross Ulbricht era în fața ei, arătând neschimbat.

— Porți exact aceleași haine pe care ți le-am cumpărat eu la Penn State! a chicotit ea.

Însă Ross doar a zâmbit.

Nu se mai văzuseră din acea noapte de octombrie, iar Julia era încântată că se întâlniseră din nou. L-a îndemnat să urce cât mai repede în studioul ei pentru a-i prezenta locul.

Peste tot erau poze de budoar, unele pe pereți, altele înclinate pe biroul ei. Ross a recunoscut imediat o fotografie mare, cu o femeie care își arcuia spatele. Poza fusese realizată în apartamentul în care făcuse primul experiment de cultivare a ciupercilor, în sertarul cu lenjerie al Juliei, cu doi ani mai devreme. Cât de departe ajunsese de atunci! Cu doar doi ani în urmă, era falit și fără scop. Acum era bogat și mai determinat ca niciodată.

— Uau, locul ăsta e minunat, i-a spus el în timp ce Julia plutea în fața lui.

— Știu. Nu ești mândru de mine? i-a răspuns ea extrem de entuziasmată. Mă întâlnesc acum cu un alt tip. Mă duce în tot felul de excursii și la cine minunate.

— Grozavă modalitate să mă faci să mă simt minunat, i-a spus Ross, glumind cu ea, iar apoi a înțepat-o la rândul lui. Ei bine, și eu mă întâlnesc cu o fată.

După ceva conversație de complezență, Ross a întrebat dacă puteau să iasă la o plimbare pentru a discuta ceva.

— Desigur.

Julia a țâșnit din apartament luându-l de mână și au ieșit din clădire împreună, pe treptele de ciment și apoi mai departe, de-a lungul unei străzi care ducea spre o cărare prăfuită către Lady Bird Lake.

Soarele începea să apună în timp ce pășeau agale pe cărare, ținându-se de mână și povestind despre ultimele

luni din viețile lor. Julia încă îl iubea pe Ross și o parte din ea spera că el se întorsese pentru a se împăca. În cele din urmă, au ajuns la un copac care era mai lat decât înălțimea lui Ross. La baza lui era o stâncă imensă, chiar la marginea apei. S-au așezat împreună.

— Așadar, a început Ross în timp ce trăgea puternic aer în piept, pregătindu-se să-i spună Juliei ceva important. Vreau doar să știi că am renunțat la site, am renunțat la Silk Road.

— Slavă Domnului! Asta e atât de minunat!

S-a aplecat peste el și l-a prins într-o îmbrățișare uriașă, ținându-se de el cât de mult a putut.

Frunzele de deasupra lor oftau în briză, iar Ross se uita la soarele care lăsa pe apă urme roz, galbene și portocalii. A mai tras o dată aer adânc în piept și a început să-i explice de ce renunțase la site. Crescuse prea mult; era prea stresant; pur și simplu a simțit că trebuia să-l lase pe mâinile altcuiva.

— Îmi pare rău că ți-am spus despre asta de la bun început, s-a plâns el, și îmi asum întreaga răspundere...

— Îți mulțumesc, i-a spus Julia în timp ce el continua să vorbească, iar lacrimile începuseră să îi împânzească ochii.

— Pur și simplu, mă simțeam atât de puternic când mă ocupam de site, a adăugat el, apoi a făcut o pauză, de parcă recita o piesă de teatru. Îmi pare rău.

Julia i-a mulțumit din nou, atât pentru că-și ceruse iertare, cât și pentru că renunțase la Silk Road. S-a aplecat spre el și au început să se sărute. După câteva clipe, Ross s-a tras înapoi și a privit-o în ochi.

— Vreau doar să mai știu un lucru, i-a zis el. I-ai mai spus și altcuiva despre site? Altcuiva în afară de Erica?

— Nu, a răspuns ea rapid.

— Nimănui?

— Nu. Nu am mai spus nimănui. Doar Ericăi.

Un val de vinovăție a cuprins-o pentru că trădase oricum secretul.

— Te iubesc, Ross.

— Și eu te iubesc, i-a răspuns el continuând să se sărute, în timp ce soarele cobora sub linia orizontului, în spatele lor. Pur și simplu, nu am putut să merg mai departe fără să aflu dacă nu mai știe și altcineva.

Au vorbit mai mult despre trecut, iar Ross i-a povestit despre călătoriile lui – despre Thailanda, despre plajele și junglele pe care le văzuse și despre o sculptură uriașă făcută exclusiv din vibratoare foarte mari; despre Australia, despre picnicurile cu sora lui și despre faptul că aceste călătorii îl făcuseră să se gândească la viața lui și despre cât de recunoscător era că nu mai avea nimic de-a face cu Silk Road.

Aerul rece începea să sufle peste apă și Ross a sugerat să pornească înapoi spre casă.

— Și ce ai de gând să faci acum? l-a întrebat Julia în timp ce traversau strada Rainey pe drumul care ducea la blocul în care locuia ea.

Ross i-a spus că pleca peste câteva zile din Texas și că urma să se mute în San Francisco. Plănuia să lucreze la o aplicație împreună cu un vechi prieten din Austin, René Pinnell.

— Probabil că nu am să te mai văd o vreme, i-a spus el solemn.

Ea i-a explicat că urma să fie tristă fiindcă pleca, dar că era fericită pentru el că scăpase din ghearele acelui site îngrozitor.

— Mda, a aprobat el. Și eu mă bucur că am scăpat de el; era prea stresant.

Pe când se apropiau de ușa garsonierei, Ross s-a aplecat și a sărutat-o pentru ultima dată pe Julia.

— Te iubesc, i-a spus ea.

Dar el nu i-a răspuns. A stat pe gânduri o secundă, apoi s-a întors și a plecat, îndreptându-se singur spre întuneric.

partea a treia

chris tarbell, de la fbi

Pe Chris Tarbell îl măcinase o întrebare toată ziua – la birou, la prânz și acum, în timp ce se plimba prin centrul Manhattanului alături de colegii lui. Când grupul traversa Broadway și făcea dreapta spre Center Street, el pur și simplu nu s-a mai putut abține. Trebuia să întrebe.

— Bine, le-a spus bărbaților din jurul lui, dacă ar trebui să...

Dar, înainte să poată termina, au început cu toții să se strâmbe, știind prea bine ce urma. O glumă de genul „ai prefera să" din partea lui Tarbell era de obicei o întrebare de prost-gust, comică adesea, care întotdeauna se ivea într-un moment în care colegii lui se așteptau mai puțin, prinzându-i intenționat cu totul în ofsaid. Aceste glume, care adesea erau grosolane, erau variate – de la cu totul neplăcute la cu totul bizare. „Ai prefera să te culci cu mama ta sau cu tatăl tău?" „Ai prefera să ai jumătate din înălțime sau dublul greutății?" „Ai prefera să ai o erecție care să dureze un an sau sughițuri pentru tot restul vieții?"

— De unde-ți vin prostiile astea, Tarbell? l-a întrebat unul dintre colegi.

— Haideți. Dacă ar trebui să – adică, dacă nu s-ar putea altfel, a continuat Tarbell în timp ce continuau să meargă, iar colegii se strâmbau așa cum făceau de fiecare dată

când Tarbell, ca un frate mai mare, îi chinuia cu astfel de întrebări.

El a bătut puțin în retragere atunci când grupul a ajuns la Whiskey Tavern, un bar de la un subsol de pe Baxter Street, aflat între două vitrine de magazine și cu vedere la Departamentul de Poliție al orașului New York.

Toți polițiștii și angajații la stat din New York aveau localurile lor pe care le vizitau după program. Cei de la FDNY* mergeau la Social Bar pe Eight Avenue, cei din NYPD** aveau Plug Uglies pe Third, iar cei din Divizia cibernetică din cadrul filialei FBI din New York veneau la Whiskey Tavern. Agentul special Chris Tarbell din FBI și echipa lui de agenți frecventau această speluncă cel puțin cinci nopți pe săptămână.

Când ajungeau, Meg, barmanița pistruiată, îi întâmpina cu un „Salut, băieți", apoi le spunea: „Camera din spate e numai a voastră". Acea parte a barului la care se referea ea era întotdeauna rezervată echipei de la infracțiuni informatice din cadrul FBI, iar dacă apăreau neașteptat, Meg îi evacua pe cei de acolo, indiferent cine erau.

Dat fiind faptul că aceea era o seară specială, Tarbell a dat comandă de câteva sticle de șampanie, pronunțată „șeam-pah-nie". (Prin „șampanie" se referea la Miller High Life – așa-numita șampanie a berilor, iar o halbă costa patru dolari în acea tavernă.)

Cei mai mulți dintre agenții FBI din bar erau îmbrăcați la fel, cămăși albe și costume închise la culoare și mult prea mari, putând să treacă ușor drept bancheri sau avocați. Nu era cazul lui Chris Tarbell, care arăta ca un polițist get-beget, cu tunsoarea lui cazonă, chipul tânăr care nu părea să se potrivească trupului său de 114 kilograme și cu fanfaronada lui care inspira încredere în sine.

---

* Abreviere pentru „New York City Fire Department (n.t.).

** Abreviere pentru „New York Police Department" (n.t.).

Se pregăteau de o noapte de beție și Tarbell era vedeta spectacolului. La urma urmei, el era cel responsabil pentru prinderea recentă a unui grup celebru de hackeri, LulzSec, despre care media și experții în securitate spuseseră că nu putea fi oprit niciodată. Ceea ce îi făcea pe cei de la LulzSec atât de speciali era că, spre deosebire de hackerii din trecut care spărgeau codurile de securitate ale unei instituții cu scopul a obține niște câștiguri financiare, această bandă abjectă își petrecuse ultimul an cu răscolirea internetului de dragul „lulz", un neologism care în esență însemna „o porție de râs pe cinste". Printre spargerile făcute de aceștia pentru amuzament se număraseră și site-ul CIA, serverele celor de la Sony Pictures și site-urile publicațiilor britanice *Times* și *Sun* pe care publicaseră o știre falsă conform căreia murise Rupert Murdoch. Toate acestea doar de dragul distracției.

Însă, după luni întregi de muncă sub acoperire, Chris Tarbell și echipa lui din FBI îi arestaseră sistematic pe membrii LulzSec din întreaga lume – Chicago, Irlanda și New York. De aceea și sărbătoreau la Whiskey Tavern.

Din spatele barului, Meg a reapărut cu o tavă neagră murdară plină cu 20 de pahare pentru tărie, jumătate dintre ele umplute cu un whisky ieftin și cealaltă jumătate cu zeamă de murături. A lăsat pe masă amestecul cunoscut ca Pickle Back, o specialitate a barului.

— Al cui e rândul să bea tava? a strigat Tarbell la grupul de bărbați din jurul lui, toți răspunzându-i cu o nouă grimasă.

Tarbell inventase acest ritual cu ani în urmă – ritual cunoscut ca „băutul tăvii" – și care presupunea ca cineva să bea poțiunea scârboasă formată din zeamă de murături, whisky și orice alt lichid mai lâncezise pe tavă înainte să le fi fost adusă. Dacă nimeni altcineva nu avea curaj să o facă, Tarbell era întotdeauna deschis la această provocare înfiorătoare.

La 31 de ani, Tarbell își făcuse deja o reputație ca unul dintre cei mai buni agenți din cadrul departamentului de infracțiuni cibernetice din FBI, dacă nu cumva din întreaga lume. Sigur, rezolvase cazul LulzSec din întâmplare, datorită unui pont primit prin telefon, iar Tarbell fusese norocosul care răspunsese la apel. Însă modul în care se folosise de acea informație îl distingea de alți agenți – l-a convins pe hackerul principal al LulzSec, un tip cunoscut drept Sabu, să treacă de partea lui și apoi s-a folosit de el pentru a prinde întreaga organizație. Datorită aptitudinii lui Tarbell de a găsi oameni în mediul online, presa urma să-l supranumească în curând „Eliot Ness al spațiului cibernetic", după celebrul agent din timpul Prohibiției.

Tarbell nu ajunsese din greșeală unde era în acel moment – în plină ascensiune pe scara ierarhică a FBI. Plănuise ca lucrurile să se desfășoare astfel, la fel cum plănuia totul. Tarbell muncise din greu pentru a-și lua diploma de masterat în știința calculatoarelor, apoi s-a făcut polițist. După mai bine de zece ani de lucrat câte optsprezece ore pe zi, reușise să-și facă loc până în FBI și devenise agent special. Și nu s-a oprit acolo. Atunci când nu era cu soția și copiii, continua să studieze criminalistică informatică pe orice platformă tehnologică posibilă.

Trecuse prin toate acestea pentru că, mai mult decât orice altceva, își dorea să fie cel mai bun la orice își punea în cap. Dacă prietenul cu care mergea la sală putea să ridice 180 de kilograme, Tarbell își petrecea luni întregi antrenându-se, până când putea să ridice peste 200 de kilograme (ceea ce chiar putea să facă).

De-a lungul timpului, învățase că, pentru a rămâne cu un pas în fața tuturor, trebuia să anticipeze lucrurile, iar când se întâmplau, să aibă răspunsul potrivit. Se pregătea pentru orice. În noaptea de dinaintea testării SAT din liceu, a condus de probă până în locul în care se dădea

examenul, pentru a fi sigur că va ajunge la timp. A făcut asta și în ziua de dinaintea testării aptitudinilor fizice pentru admiterea în FBI. Pe parcursul primelor săptămâni petrecute la FBI, a făcut o hartă meticuloasă a întregului colectiv, etichetând cine era fiecare și ce trebuia să știe despre ei.

Acest tip obsesiv de a planifica îl urmărea și acasă. Îi spusese soției lui, Sabrina, că aveau nevoie de un cod pe care să îl folosească în caz că se întâmpla ceva vreodată. „Quicksand", i-a spus acesteia. „Acesta este cuvântul pe care îl folosim între noi dacă suntem vreodată în pericol: «quicksand»." Iar când băieții de la infracțiuni cibernetice ieșeau să bea, Tarbell îi trimitea înainte un mesaj lui Meg cea pistruiată ca să știe la câte persoane să se aștepte. Nimic nu se compară cu planificarea unei petreceri la o speluncă.

În acea seară, cincisprezece angajați guvernamentali se adunaseră la Whiskey Tavern pentru a sărbători prinderea grupului LulzSec. În timp ce Tarbell își aduna de pe buze gustul de zeamă de murături și whisky, s-a apropiat de el Tom Brown, procuror pentru Districtul de Sud al New Yorkului, cel care s-a ocupat până la urmă și de cazul acuzării în procesul hackerilor LulzSec.

— Și, Tarbell, a spus Tom, îndreptându-se spre el ca să îl întrebe ceva care îl măcinase toată ziua. Ce urmează? De cine ne ocupăm de aici încolo?

Tarbell l-a privit iritat. Tocmai își petrecuse ultimele luni din viață lucrând câte 24 de ore pe zi în încercarea de a pune la pământ gruparea LulzSec, iar Tom îl sâcâia deja în privința următoarei ținte.

— Hai, las-o mai moale, i-a zis Tarbell. Abia am terminat un nenorocit de caz. N-am putea sărbători întâi?

— Sigur că poți, i-a răspuns Tom glacial și a sorbit o gură din băutura lui. Voiam doar să știu ce vom face după.

În mod evident, Tom îl momea pe Tarbell și deja știa răspunsul.

— Există o țintă pe care nimeni n-a reușit s-o descopere, a spus Tom.

I-a explicat că „nimeni" se referea inclusiv la Departamentul de Securitate Internă, DEA și câteva agenții guvernamentale din întreaga lume. Agenții FBI de la infracțiuni cibernetice sorbeau din „șeam-pah-niile" lor și ascultau ce spunea Tom.

— Eu cred, a continuat el, că ar trebui să începem să ne ocupăm de Silk Road de aici încolo.

ross ajunge în san francisco

Multă vreme, cartierul în care se află Alamo Square din San Francisco a fost considerat unul dintre cele mai frumoase din oraș. Cele câteva străzi care formează micul cartier încadrează bine centrul orașului între trecut și viitor. Piața este plină de case construite în stil victorian, la sfârșitul anilor 1800, toate în mai multe culori și nuanțe vii*, asta și datorită banilor proveniți din Goana după Aur din trecut. La est, de cealaltă parte a străzii pavate Market, se înalță aproape în fiecare zi zgârie-nori moderni din sticlă pentru a găzdui averile adunate din noua goană după aur – un val de companii private cu finanțări generoase, multe dintre ele estimate la mai mult de un miliard de dolari; așa-numiții inorogi. După ce se spărsese bula în urmă cu niște ani, avusese loc o reînviere a start-upurilor care se întorceau în oraș, iar miliardarii abia așteptau să le finanțeze.

Într-o după-amiază însorită și răcoroasă, în vara lui 2012, în parcul din centrul Alamo Square se afla un grup de copii care chicoteau și săreau în spațiul de joacă, iar câini lăsați liberi din lesă lătrau în timp ce se fugăreau unii pe

* În original, „«painted lady» Victorian homes". Conceptul se referă la orice fel de grup de case în stil victorian sau edwardian, fiecare având cel puțin trei culori care să-i evidențieze detaliile arhitecturale (n.t.).

alții pe deal. Iar acolo, în mijlocul acelei fericiri, Ross Ulbricht stătea pe iarbă și admira noul oraș în care locuia.

Ross se îndrăgostise de Zona Golfului aproape de îndată ce ajunsese în San Francisco. Totul arăta atât de magic și de nou. Străzile plane, ca de prerie, ale Texasului erau înlocuite de străzi care păreau să se onduleze ca un roller-coaster infinit. Panourile de pe autostradă nu vorbeau despre NASCAR, Iisus sau despre cea mai bună friptură din oraș, ci promovau motoare de căutare mistice, rețele de sociaizaree și chiar noi valute digitale.

Ajunsese în urmă cu câteva săptămâni în acest univers minunat, cu ochii larg deschiși și plin de energie. Nu avea decât o geantă cu haine și laptopul. Se simțea la fel de liber ca întotdeauna: lordul fără casă din spatele unuia dintre imperiile de droguri cu cea mai rapidă ascensiune din lume.

A fost ușor să hotărască unde să stea. Amicul lui din Austin, René Pinnell, care locuia acum în San Francisco, și iubita lui, Selena, îi oferiseră o cameră liberă pe care o aveau în apartamentul lor mic, dar primitor. Curând după ce Ross și-a scos din bagaj puținele lucruri pe care le avea, cei trei și-au intrat într-un nou ritm: își petreceau serile explorând orașul, gătind și discutând despre sensul vieții. (Era, totuși, ceva despre care Ross nu vorbea: Silk Road. Nu avea să mai facă niciodată această greșeală.) Jucau împreună cărți, Twister, Scrabble (Ross câștiga adesea) și se îmbrățișau de noapte-bună.

În fiecare dimineață, după micul dejun, în timp ce René și Selena fugeau la serviciu, noul lor coleg de apartament, Ross, le făcea cu mâna și se îndrepta spre o cafenea din apropiere pentru a-și supraveghea imperiul drogurilor.

Cel mai sigur loc pe care îl găsise pentru a lucra era o cafenea mică de pe strada Laguna, numită Momi Toby's,

care era poziționată convenabil la numai o stradă distanță de apartamentul lui René de pe strada Hickory. Momi Toby's semăna cu un bistro franțuzesc, cu mese mici și scaune așezate afară. Înăuntru internetul era gratuit, iar numeroasele scaune îi permiteau lui Ross să stea cu spatele la perete, în așa fel încât să nu-i poată vedea nimeni ecranul laptopului, deci nici că se afla pe platforma Silk Road.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Ross își făcea noi prieteni în oraș, ceea ce genera un anumit grad de stres. Deși nu putea să le vorbească despre ocupațiile sale, putea discuta despre ce îl inspirase să facă ce făcea. La urma urmei, în San Francisco, nu era o modalitate ciudată să folosești tehnologia pentru a încerca să distrugi un sistem defect, ci mai degrabă aceasta era norma. Programatorii și antreprenorii pe care îi întâlnise aici Ross erau în multe privințe exact ca el.

Se uitau la lumea din jurul lor și vedeau că guvernul nu însemna decât o birocrație inutilă; că industria taxiurilor se purta ca naiba cu cei care le erau clienți; că hotelurile cereau prea mulți bani; că sistemul sanitar era o făcătură, care susținea nevoile agențiilor de asigurări, nu pe cele ale pacienților; că nevoia de combustibil pentru mașini contribuise la justificarea unui război etern în Orientul Mijlociu; și că drogurile erau ilegale doar pentru că guvernul voia să-i controleze pe oameni. Și toate aceste probleme existau din cauza greșelilor făcute de generațiile anterioare. Părinții lor dăduseră complet peste cap lumea în care trăiau, iar cei din San Francisco – cei ca Ross – aveau să folosească tehnologia pentru a repara totul.

Cu mare plăcere, nenorociților!

Era însuflețit și de manifestările idealurilor libertariene din cadrul start-upurilor pe care le vedea în jur. Iar Ross făcea exact același lucru, dar în loc de taxiuri sau hoteluri,

sănătate sau mașini care înghit benzină, el încerca să învingă guvernul american și războiul jalnic și distructiv pe care îl purta acesta cu drogurile.

Nici oamenii din fruntea acestor noi companii nu erau altfel decât Ross. Citiseră cu toții aceleași cărți scrise de Ayn Rand. Acești directori distribuiau pe Facebook aceleași citate ca și el: „Întrebarea nu este cine îmi va permite; este cine mă va opri". Liderii acestor companii aveau, cu toții, același discurs susținut și de Dread Pirate Roberts, pe bloguri și în comunicate de presă: „Lăsați piața să decidă, nu guvernul", „Lăsați-i pe oameni să stabilească cine ar trebui să câștige, nu pe politicieni", „Noi schimbăm lumea și facem din ea un loc mai bun".

Dar cel mai important pentru el era că noile prietenii legate reprezentau antidotul perfect la problemele pe care le întâmpina acum pe Silk Road. Din păcate, cel mai apropiat confident al său începea să-i fie antipatic. Variety Jones nu doar că nu era OK cu vânzarea de heroină, ceea ce contravenea întregii filosofii libertariene a lui Ross, pe baza căreia și construise Silk Road, dar VJ susținea și că, deși îl ajuta pe Dread să-i elibereze pe oameni din ghearele guvernului, ei tot erau traficanți de droguri până la urmă.

Ross îl contrazicea cu vehemență. „Câtă vreme nu depășim o anumită limită în demersul de care ne ocupăm", i-a scris DPR lui Variety Jones, „noi nu facem decât bine".

„Haha, omule, suntem infractori, suntem traficanți de droguri", i-a răspuns VJ. „Ce limită anume să nu depășim?"

„Crimă, furt, înșelăciune, minciuni; să le facem rău oamenilor", i-a scris DPR, iritat de întrebarea lui VJ. „Limita asta. Cred că am putea spune că trasăm o nouă limită. Iar conform acestei limite, nu suntem infractori."

Dar VJ a venit cu o nouă sugestie: Ross trebuia să găsească un avocat puternic. „Trebuie să alegi un om de

top, unul care să fie în vârful ierarhiei în domeniul lui, care să aibă contacte puternice", i-a scris Jones. „Acest domeniu înseamnă trafic de droguri la nivel internațional, spălare de bani, RICO* și legislație despre lorzii drogurilor." Însă, în mintea lui Ross, el nu urma să fie prins, așa că de ce ar fi avut nevoie de un avocat „de top"? Ar fi însemnat că își recunoștea deja înfrângerea.

Și apoi mai era și cea mai importantă schimbare în relația dintre cei doi prieteni și asociați: se părea că VJ își dorea și ceva mai mult drept la proprietate. Poate că acesta era motivul pentru care fusese atât de amabil de la bun început? Poate că atunci când venise cu acel plan genial prin care creatorul site-ului să adopte pseudonimul de Dread Pirate Roberts, Variety Jones sperase ca, într-o zi, să devină el însuși următorul pirat care să stea la cârma navei.

Discuțiile lor recente ajunseseră la apogeu atunci când VJ îi scrisese: „Cred că trebuie să oficializăm cumva..." Să se creeze un parteneriat oficial între cei doi... „Chiar și numai pentru a evita conflictele în viitor."

Ross nu se aștepta la asta, așa că a apărut o nouă dezbatere.

„Uite cum stă treaba", i-a scris VJ. „Eu sunt de acord cu oricare din aceste două posibilități." Opțiunea unu: „50/50". Opțiunea doi: „Iau eu totul".

Despre ce naiba vorbea Variety Jones? Ross nu intenționa să renunțe la site. Era vorba despre singura persoană în care Ross putea să aibă încredere în lumea online, cel care îi dăduse nenumărate sfaturi și care acum îi dădea un ultimatum.

* Referință la „RICO Act", RICO fiind acronim pentru „Racketeer Influenced and Corrupt Organizations", deci practic este vorba despre legislația federală legată de crima organizată (n.t.).

„Ei bine, nu poți să ai chiar totul, nu?", i-a răspuns DPR. „Ai putea să intri în concurență cu mine și poate că ai câștiga, dar..."

VJ și-a dat seama că discuția se transforma rapid în ceartă, așa că a domolit tonul. „Hai să nu o luăm în direcția asta. N-am să fac asta niciodată, promit. Dar știu prea bine cu ce contribui eu și e al naibii de mult."

„Știu asta", a r[spuns DPR.

„Omule, vreau egalitate", i-a scris Jones. „Nu mă descurc prea bine în poziția de secund."

Dar Ross nu avea niciun fel de interes pentru un parteneriat. Actuala versiune a site-ului era lumea lui Ross și el era cel care hotăra ce se întâmpla și ce nu. El stabilea cine lua o mărire de salariu și cine nu. Cei care munceau din greu erau recompensați, așa cum făcuse recent cu unii angajați dedicați, oferindu-le câteva sute de dolari în plus în Bitcoin atunci când excelau. Așa cum s-a întâmplat în cazul lui Smedley, programatorul-șef, pe care l-a recompensat după bunul lui plac. „Ai ridicat deja foarte mult nivelul aici. Salariul tău de bază este tot 900 de dolari, desigur, dar voi adăuga un bonus." Iar atunci când Inigo, un alt om de bază, avusese nevoie de ajutor pentru a-și finaliza un proiect de renovare, Dread i-a dat 500 de dolari în plus pe care să îi dea mai departe meșterului care se ocupa de casa lui. Astfel de decizii îi aparțineau exclusiv lui Ross, Șeful, nu și lui VJ.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să se consulte în aceste privințe cu el? Nu, mulțumesc. Plus, cum și-ar mai putea exercita Ross puterea asupra site-ului? Deja avea bătăi de cap cu a-i face pe oameni să vină la lucru la timp sau să completeze rapoartele potrivite pe care voia să le vadă la finalul programului lor de lucru. Chiar îi făcea plăcere să-și disciplineze angajații, spunându-le (în

continuare în stilul rezervat al lui Ross) că „o dăduseră în bară" atunci când trebuia să-i certe sănătos.

Ross muncise prea mult pentru a-i da pur și simplu ceva altcuiva. Orice. Și, la scurt timp după această discuție cu VJ, Ross pur și simplu nu a mai vorbit cu el câteva zile. În schimb, s-a retras în lumea reală. În San Francisco.

În timp ce Ross se ridica de pe movila plină de iarbă din Alamo Square și se întindea după geanta maro în care se afla laptopul pentru a se întoarce acasă, nu mai exista niciun dubiu: acesta era locul în care trebuia să fie. Acesta era orașul în care Ross urma să facă din Silk Road cel mai măreț start-up din lume. Și totuși, în drum spre casă, în timp ce trecea pe Sacramento Street, pe lângă acele case frumoase în stil victorian, Ross nu știa că în curând avea să se confrunte cu provocări pe care nu avea să le mai întâmpine niciun alt start-up din oraș. În doar câteva luni urma să aibă de-a face cu polițiști corupți și angajați răzvrătiți, fiind nevoit să decidă dacă niște persoane să fie torturate și ucise pentru a-și proteja compania aflată în expansiune.

chris, în groapă

Trecuseră câteva luni de când FBI-ul îi pusese la pământ pe hackerii din LulzSec, iar mahmurelile de la celebrările ulterioare din Whiskey Tavern trecuseră și ele de atunci. Totuși, exista un aspect al acelui caz pe care Chris nu și-l putea scoate din minte.

Într-o zonă numită „Groapa" din incinta birourilor FBI din New York, discuta cu alți agenți FBI – Ilhwan Yum și Thom Kiernan – și cântărea dacă divizia de infracțiuni cibernetice trebuia să se implice în cazul Silk Road sau să se orienteze, în schimb, spre o altă țintă.

Groapa, locul în care stăteau, arăta ca o sufragerie subterană și era suficient de mare pentru câteva birouri și scaune. Această enclavă exista de zeci de ani și era considerată cel mai bun loc din întregul sediu din New York. Cu ani în urmă, înainte ca Tarbell și agenții tocilari care se ocupau de calculatoare să înceapă să ocupe birourile de acolo, Groapa era sediul agenților de la crimă organizată. Pe atunci urmăreau mafioți care stăteau cât de departe se putea de tehnologie, temându-se că ceva atât de banal ca un telefon public putea fi folosit pentru a le depista localizarea. Acum, cei din Groapă urmăreau mafioți care adoptaseră tehnologia ca mijloc prin care să-și ascundă localizarea.

Dar, cu toate acestea, angajații mai vechi și cei mai noi aveau ceva în comun: ambele generații de agenți FBI iubeau farsele. În unele zile, Tarbell și colegii lui frecau receptorul de la telefonul unui alt coleg cu resturi de carne gătită, apoi sunau din altă cameră pentru a se uita la acesta cum se murdărea de friptură de vită și maioneză pe ureche. Tarbell îi făcuse cândva o farsă unui alt agent folosindu-se de mașina lui: îi conectase claxonul la pedala de frână, așa că, de fiecare dată când agentul încerca să încetinească în drum spre casă, se declanșa claxonul, atenționând toate mașinile din față. În plus, Tarbell avea întotdeauna pregătită o întrebare de tipul „ai prefera să".

Biroul lui Tarbell era plin de acte și de tot felul de hârțoage de la cazuri anterioare. În centrul dezordinii erau cele trei calculatoare ale lui, cele două secrete care erau folosite doar pentru treburi interne și cel de-al treilea care nu putea fi asociat cu FBI-ul și pe ecranul căruia era deschis în acel moment site-ul Silk Road la care se uitau agenții în acel moment.

Pe măsură ce vorbeau despre site, Tarbell se gândea că, dacă ar fi început să se ocupe de Silk Road, urma să facă tot ce putea pentru a evita greșeala de neconceput pe care o făcuse FBI-ul în timpul cazului recent al LulzSec.

Existau două aspecte principale necesare de care agenții federali trebuiau să se ocupe pentru ca operațiunea de prindere a celor de la LulzSec să nu dea greș. În primul rând, era imperativ să prindă fiecare suspect în exact același moment, chiar dacă se aflau cu toții în state și țări diferite. Trebuiau să se asigure că hackerii nu mai anunțau pe nimeni altcineva despre arestarea lor, pentru că altfel operațiunea eșua. FBI-ul reușise să rezolve fără probleme această parte. Însă, în cazul celui de-al doilea aspect, care era la fel de important, au eșuat lamentabil: era esențial să prindă fiecare suspect când se afla în fața laptopului deschis. Dacă hackerii își închideau calculatoarele și

acestea erau criptate, informațiile aveau să rămână ascunse pentru totdeauna. Chiar și cu cele mai rapide și mai sofisticate calculatoare ale FBI-ului, putea să dureze mai mult de o mie de ani pentru a descoperi parola unui calculator criptat cum trebuie.

Una dintre cele mai importante ținte din LulzSec, pe care FBI-ul plănuia să o aresteze, era și acel membru despre care se spunea că era cel mai periculos. Numele lui era Jeremy Hammond și era un activist politic și un hacker care fusese arestat de cel puțin cinci ori din cauza unor proteste împotriva naziștilor și a republicanilor, pentru că spărsese servere private din întreaga lume și pentru că dezvăluise informații pe WikiLeaks.

Derulăm rapid înainte până la noaptea în care a avut loc operațiunea de arestare a membrilor LulzSec. Planul era acesta: Tarbell mergea în Irlanda pentru a supraveghea arestarea unuia dintre cei mai tineri membri ai echipei LulzSec, un puști energic de nouăsprezece ani. O echipă FBI urma să fie pe poziții în Chicago, fiind pregătită să îl înhațe pe Hammond. Agenți cu experiență din New York urmau să se uite în timp real la transmisiuni ale celorlalte arestări. Ținând cont de legăturile lui Hammond cu grupurile de susținători politici, dar și de faptul că fusese arestat anterior, exista posibilitatea ca în locul în care se ascundea să fie și alți activiști, dintre care unii cu istoric violent. Prin urmare, cineva dinspre vârful ierarhiei FBI a hotărât în ultima clipă să trimită după Hammond o echipă SWAT complet echipată. Era prima dată când FBI folosea o echipă SWAT într-o operațiune de arestare a unei suspect care stătea în fața unui laptop.

Era seara devreme când dubele FBI au năpustit în zona Bridgeport din Chicago și o duzină de bărbați cu veste antiglonț și mitraliere au descins în casa de cărămidă cu un singur nivel în care se ascundea Hammond. Ușa din lemn de la intrare a zburat din balamale și agenții au intrat

în forță înăuntru, aruncând o grenadă fumigenă în bucătăria din stânga și apoi năvălind în celelalte camere, cu armele pe poziții, țipând „FBI! FBI! FBI!". Însă, în cele câteva secunde în care au parcurs cei din echipa SWAT drumul până în spatele casei, acolo unde era Hammond, hackerul îngrozit închisese calm capacul laptopului și rămăsese la biroul lui, cu mâinile ridicate și cu un laptop blocat în fața lui. Era echivalentul unei operațiuni uriașe antidrog, în care suspectul trăgea apa la toaletă după droguri înainte ca polițiștii să ajungă la baie.

Deși toți agenții erau supărați din cauza incidentului cu laptopul, Tarbell era cel mai afectat. El nu făcea greșeli. Niciodată.

Și totuși, aici făcuse.

Din fericire, existase o veste bună în cazul incidentului Hammond. Poate că fusese un accident, poate lene, dar, din cine știe ce motiv, Hammond nu-și criptase bine laptopul, iar laboratorul de criminalistică al FBI-ului a reușit, în cele din urmă, să-l acceseze printr-o tehnologie destul de simplă care încearcă fiecare parolă imaginabilă până când o ghicește pe cea corectă. I-a luat șase luni supercalculatorului guvernului să descopere că parola lui Hammond era „chewy12345". Dar Tarbell știa că spargerea codului fusese noroc chior. Cei mai mulți, dacă nu chiar toți, dintre hackerii cu experiență și cei care navigau prin Dark Web își criptau laptopurile cu parole mult mai complicate tocmai din acest motiv.

Acum, în timp ce Tarbell stătea în Groapă și vorbea cu ai lui despre cum urmau să abordeze cazul Silk Road, acesta și-a asigurat echipa că, dacă începeau să-l urmărească pe Dread Pirate Roberts, nu aveau să mai facă aceeași greșeală pe care o făcuseră cu Hammond; Tarbell urma să conceapă un plan pentru a se asigura că aveau să-l prindă pe DPR cu mâinile pe tastatură.

securizați intrările pe navă!

Cearta dintre Dread Pirate Robert și Variety Jones nu a durat prea mult. Aveau nevoie unul de celălalt și știau asta. Dar avea să marcheze un punct de cotitură în relația dintre cei doi: nu avea să mai existe niciun dubiu că DPR era căpitanul și că Jones nu pleca nicăieri, așa cum îl avertizase. Făcea zeci de mii de dolari pe lună din salariul pe care îl încasa lucrând la site și avea nevoie de acei bani, fie că îi plăcea sau nu. Și Ross avea nevoie de VJ. Era pregătit să facă următorul pas din evoluția afacerii lui. Era timpul să-și țină mai aproape oamenii de încredere și să impună ceva ordine corporatistă în imperiul lui de droguri.

„Vreau să discutăm despre un subiect pe care nu l-am mai abordat până acum", i-a scris DPR lui Variety Jones.

Ross știa că VJ va fi luat prin surprindere. Deși cei doi habar nu aveau cum arăta celălalt, de-a lungul ultimului an discutaseră despre aproape orice de natură personală și profesională. Își împărtășiseră unul altuia speranțele, visurile, temerile și dorințele și se sfătuiseră reciproc în fiecare aspect al acestor planuri. Dread Pirate Roberts chiar avusese suficient de multă încredere în Variety Jons pentru a-i mărturisi lucruri personale despre Ross Ulbricht, explicându-i că fusese cândva student la fizică și că inima îi fusese frântă de fosta lui iubită din Texas.

Așa că atunci când Dread a vrut să vorbească despre ceva nou, VJ a fost puțin luat prin surprindere.

„Nu pot să-mi închipui că mai există vreun subiect pe care să nu-l fi discutat înainte" i-a scris VJ.

Dar exista unul și putea fi cel mai important subiect dintre toate.

„Securitate Locală", i-a scris DPR.

A, da. Asta.

Ross lucra de luni bune la remedierea problemelor de securitate, atât cele legate de site, cât și cele din viața lui. După multe sperieturi, inclusiv situații în care hackeri îi atacaseră serverele, și în condițiile în care tot trebuise să se mute prin diferite cafenele și orașe pentru a-și proteja secretele, era pe deplin conștient că trebuia să vină cu un plan pentru a proteja absolut fiecare aspect al vieții lui care îl făcea vulnerabil.

Nu fusese prins încă. Dacă era mai atent în continuare, nu avea să fie prins niciodată, s-a gândit Ross. Și luând în calcul cât de multă atenție primea site-ul – fiind menționat în sute de articole de știri pe săptămână în întreaga lume –, cei care îl căutau aveau să devină din ce în ce mai disperați. În stocurile Silk Road se găseau acum și droguri sintetice din China – printre ele, noi forme de heroină sintetică, cum ar fi fentanyl, care era de până la 100 de ori mai puternic decât tradiționala morfină –, ca să nu mai vorbim despre o mulțime de explozibili și alte lucruri foarte periculoase. Așa că venise vremea să-și consolideze apărarea, să-și întărească securitatea. Nu avea de gând să lase nimic la voia întâmplării.

Pentru început, l-a delegat pe Variety Jones să cerceteze dacă exista vreo posibilitate ca autoritățile, sau LE*, așa cum le spuneau ei, să dea târcoale site-ului. Apoi Ross a

* Abreviere pentru „law enforcement" (n.t.).

început să lucreze la alte aspecte vulnerabile din viața lui, inclusiv propriul laptop.

În primul și-n primul rând, s-a asigurat că laptopul lui Samsung 700Z era bine criptat. Mai vorbise despre asta cu VJ înainte, la câteva zile după ce aflaseră dintr-o știre că cineva fusese arestat pentru că publicase informații pe WikiLeaks. Articolele despre arestare spuneau că bărbatul folosise exact aceeași parolă pentru calculator și pentru programul de criptare, iar FBI-ul le spărsese în foarte puțin timp.

„Ce macaroană", scrisese VJ.

„Slab", confirmase Ross.

„Dacă ar fi avut o parolă bună, ei n-ar fi reușit nimic", a spus VJ, referindu-se la „Feebs", cum le ziceau celor de la FBI. Apoi a adăugat că tipul arestat fusese un idiot, pentru că nu luase în serios problema securității.

Odată cu această întâmplare de rău augur, Variety Jones i-a dat câteva sfaturi lui DPR: ar trebui să îți programezi calculatorul să se închidă automat, dacă nu a fost folosit o anumită perioadă. Mai important, trebuie să instalezi un „kill switch", prin care, atunci când apeși pe o tastă aleatorie, laptopul să „moară" instantaneu. Astfel, dacă cei de la Feebs te prind în public, apeși pe tastă și calculatorul îți rămâne blocat pentru totdeauna.

Dread i-a răspuns că exact asta avea să facă.

Acum Ross avea o altă întrebare pentru VJ, respectiv dacă trebuia să-și păstreze fișierele în *cloud*, astfel încât pe laptopul lui să nu se găsească absolut nimic legat de Silk Road. În acest fel, dacă se întâmpla să fie prins vreodată cu mâinile pe tastatură, să nu mai existe nimic pe laptop care să-l poată lega de site. „Mi-ar plăcea să știu că pe laptopul meu nu se află nimic esențial sau incriminatoriu", i-a scris VJ. Dar, după o serie de oscilări între avantajele și dezavantajele fiecărei soluții (dezavantajul fiind că

stocarea tuturor fișierelor în *cloud* ar încetini munca la site dureros de mult), Variety Jones i-a sugerat lui Dread să-și păstreze toate fișierele legate de Silk Road pe calculator, dar să le cripteze, ceea ce însemna că, dacă se întâmpla ca Feebs să pună mâna pe calculatorul lui, să nu poată niciodată să-l deschidă.

Grozavă idee!

„OK, trebuia să discutăm despre asta", i-a scris DPR. „Mersi!"

Ca un alt plan de rezervă – cel mai căutat individ de pe internet nu putea să aibă niciodată prea multe planuri de rezervă –, Ross a hotărât să-și împartă hard-diskul în două partiții. (Asta era ca și cum ar fi tăiat o râmă în două, în așa fel încât să se regenereze și să se transforme în două noi râme.) În esență, calculatorul lui se transforma acum în două calculatoare, cu două conturi diferite, una fiindu-i alocată exclusiv lui Dread Pirate Roberts și folosită strict pentru aspecte legate de Silk Road. Cealaltă partiție îi revenea lui Ross și era locul în care schimba e-mailuri cu prietenii și familia, intra pe Facebook și flirta cu fete pe site-uri matrimoniale.

Acela a fost momentul în care Ross a stabilit o regulă foarte strictă, poate cea mai importantă dintre toate îmbunătățirile pe care le făcea acum la capitolul securitate. Orice activitate online care îl putea lega pe Ross Ulbricht (e-mailuri personale sau rețele sociale) nu era realizată de pe secțiunea lui DPR. La fel, orice avea legătură cu Dread Pirate Roberts (contul lui de pe Silk Road, discuțiile cu VJ, încărcarea unor secvențe noi de cod pe servere) nu exista pe secțiunea lui Ross Ulbricht din calculator. Era o regulă imperativă pentru a se asigura că cele două identități nu lăsau în mediul online urme care să ducă de la una la cealaltă.

Pentru planul de rezervă la planul de rezervă, Ross a pus mici capcane care să se activeze în cazul foarte puțin

probabil în care cineva reușea să intre în laptopul lui. Una dintre capcane făcea ca ecranul să se înnegrească dacă cineva își băga nasul prin istoricul browserului său de mai mult de cinci ori.

În următoarea parte a operațiunii de securizare, Ross trebuia să se asigure că toți cei care lucrau pentru el erau cu adevărat luptători dedicați cauzei legalizării drogurilor, nu angajați ai DEA sau FBI. Astfel, Ross a început să le ceară celor care voiau să lucreze pentru Silk Road să-i trimită o fotografie a cărții de identitate – sau a permisului de conducere ori a pașaportului –, ceva care să-i arate cine erau ei cu adevărat. Ross știa că avea să fie dificil, dar era absolut necesar, dacă voia să nu ajungă în închisoare.

Acum, când angaja pe cineva, trecea și printr-o discuție obligatorie prin care îi explica acelei persoane că nu avea de ales și trebuia să-și dezvăluie identitatea în fața lui Dread Pirate Roberts.

„Vrei să vezi un act de identitate al meu?" l-a întrebat pe DPR un angajat nou, ChronicPain, în timp ce se pregătea să se alăture site-ului pentru a ajuta la gestionarea forumurilor.

„Da", a răspuns DPR. (Fără îndoială.)

„Aș putea să-ți spun doar numele meu?"

„Voi avea nevoie de un act de identitate cu actuala adresă", i-a scris Dread.

Apoi, ca să îl liniștească pe ChronicPain, a menționat că actul lui de identitate „va fi stocat criptat și probabil că niciodată nu va fi nevoie să îl decriptez".

„Așadar", a spus noul angajat fără să prea aibă de ales, „presupun că, pur și simplu, va trebui să am încredere în tine în această privință".

„Mda."

Ross știa că cei mai mulți aveau să fie de acord. Să facă parte din mișcarea pe care o crea el era mai important pentru angajații lui decât un risc minor. Și iată că în câteva

ore, în Inboxul lui DPR, ajungea actul de identitate al lui ChronicPain.

Dar mai exista și un alt motiv pentru colectarea acelor acte de identitate. Ross le acorda angajaților lui mai multă răspundere și unii chiar aveau acces la stocul de Bitcoin de pe site. Dacă cineva se hotăra să-l înșele pe Dread Pirate Roberts, trebuia să știe cine era și unde locuia. Aveau să existe consecințe pentru astfel de acțiuni.

Ultimul lucru de pe lista lui pentru întărirea securității era să-și creeze propriul bagaj digital de călătorie la care să apeleze în cazul în care se întâmpla ceva catastrofal. Dacă îi bătea la ușă poliția, avea nevoie de un plan pentru ce să facă și unde să fugă.

Ross a deschis un document text și a creat un fișier pe care l-a denumit „Urgență". Apoi a început să scrie o listă de lucruri de care trebuia să se ocupe dacă se întâmpla ceva îngrozitor. O listă pentru apocalipsă. „Criptează și fă o copie de rezervă a fișierelor importante de pe laptop pe un stick; distruge hard-diskul și ascunde-l/scapă de el; distruge telefonul și ascunde-l/scapă de el", a scris Ross. „Găsește pe Craigslist un loc în care să stai și să poți plăti cash. Creează-ți o identitate nouă (nume, istoric)."

Dar mai știa și că, dacă ar fi venit acea zi în care Ross și DPR ar fi trebuit să se ascundă pentru o perioadă nedeterminată, nu ar fi fost suficient să găsească pur și simplu un apartament pe Craigslist și să-și schimbe numele. Trebuia să găsească un loc sigur în care să fugă. Posibil chiar într-o altă țară. O țară care îi îmbrățișează pe pirați și care i-ar lua și pe Ross, și pe Dread Pirate Roberts, și averea lor de milioane de dolari și i-ar ține departe de raza de acțiune a guvernului american.

fundăturile lui jared

E atât de frustrant, se gândea Jared.

Îl ținea bine de mână pe fiul lui, Tyrus, în timp ce continua să se plimbe printre rafturile de la Barnes & Noble din Lincolnshire, Illinois. Parcurgeau cu greu rând după rând de cărți. La fiecare câțiva pași, Tyrus, care avea atunci trei ani și jumătate, se uita în sus la tatăl lui care căuta ceva anume printre teancuri.

— Bună ziua, le-a spus în cele din urmă o femeie pițigăiată de la biroul de informații. Aș putea să vă ajut să găsiți ceva?

— Ăăă, a spus Jared, caut niște cărți despre Institutul Mises.

S-a uitat în jur pentru a fi sigur că nimeni nu auzise din greșeală ce căuta. Ultimul lucru pe care și-l dorea Jared era să intre într-o discuție cu un străin oarecare despre acest subiect.

— Institutul My Says? a întrebat zgomotos femeia, uitându-se în jos la calculator.

— Nu, e Mises, M-I-S-E-S, a șoptit Jared. Este un incubator al gândirii libertariene care se concentrează pe economia austriacă și...

S-a oprit, dându-și seama că toate acestea probabil nu aveau nicio noimă pentru femeia din fața lui. La urma urmei, nu aveau noimă nici pentru Jared.

Chiar și așa, avea nevoie de cărți pentru următoarea etapă a investigației lui, care începea să bată pasul pe loc.

De la începutul anului, Jared confiscase aproape două mii de livrări noi de droguri care intrau în țară, toate capturate pentru că își dăduse seama cum trebuia să arate fiecare colet, iar prin asta deranja Silk Road cât de mult putea. Jared arestase și reținuse și câțiva vânzători de pe site, inclusiv pe unul dintre cei mai activi, care vindea ecstasy și alte droguri din Olanda. Și astfel preluase conturile unor traficanți de pe Silk Road, reușind să înțeleagă mai bine cum funcționa operațiunea din interior.

Dar încă nu se apropia nicicum de a-l descoperi pe fondatorul site-ului. Așadar, după ce se trezise învârtindu-se în prea multe cercuri online care nu duceau nicăieri, Jared a hotărât că va încerca să înțeleagă mintea lui Dread Pirate Roberts, motiv pentru care se și afla la Barnes & Noble în Lincolnshire, întrebând jenat despre Institutul Mises.

În ultimele săptămâni, stătuse la biroul lui, învârtind constant un cub Rubik între degete și citind toate postările online ale creatorului Silk Road pentru a descoperi similitudini în limbajul autorului. Pe măsură ce site-ul crescuse, mesajele lui DPR deveniseră mai ferme. Inițial, fondatorul militase pentru legalizarea drogurilor, iar apoi începuse să scrie din ce în ce mai mult despre cât de rău era guvernul american și că abuza de putere. Într-un mesaj, DPR se mândrea că „statul nu poate să-și pună labele criminale [pe Silk Road]".

În baza acestor texte, Jared începuse să lucreze la un profil al acestui Dread Pirate Roberts. Erau șanse mari să fi fost foarte școlit, tânăr, nici bogat, dar nici sărac, și chiar dacă își dorea să distrugă sistemul legal american, făcea asta și pentru bani. DPR chiar recunoscuse acest lucru într-o postare de pe site, consemnând că „banii reprezintă un factor care mă motivează... de asemenea, mă bucur de

câteva plăceri ale lumii civilizate pe care simt că le-am câștigat... Comparativ cu mulți dintre cei pe care îi cunosc, eu tot trăiesc destul de modest". Însă, din ce citise Jared, se părea că DPR mai credea și că ceea ce făcea el transforma lumea într-un loc mai bun. „Oricât de siropos ar suna", scrisese Dread, „eu nu-mi doresc decât să mă pot uita în urmă la viața mea și să știu că am făcut ceva care să merite și care să fie în beneficiul oamenilor."

În încercarea de a descoperi lucruri pe care alții nu le puteau vedea, Jared a început să analizeze tiparele de exprimare ale lui DPR. De exemplu, Dread folosea mult cuvântul „legendar", ceea ce arăta că probabil era mai tânăr. De asemenea, folosea simboluri emoji în scrierile sale, deși niciodată nu folosea o linie pe post de nas și le scria ca :), nu în stilul mai demodat ca :-). Totuși cea mai evidentă caracteristică pentru Jared era că DPR nu scria „yes" sau „yeah" pe forumurile site-ului, ci folosea întotdeauna „yea".

DPR le recomanda cărți în mod constant celor care îl urmăreau – o litanie de cărți de la Institutul Mises. Jared voia să înțeleagă cum gândea Dread și citea și el. Dar cărțile erau atât de stufoase, încât nimic din ce citea nu avea sens. Lui i se părea că argumentele aduse de autori erau doar o serie de justificări pentru a face lucruri fără să-și asume răspunderea față de cum ar putea să-i afecteze pe alții acele acțiuni.

Toate acele cărți și toată cercetarea nu-l aduseseră pe Jared mai aproape de DPR.

Mai rău, Jared auzise de la omologii săi din Baltimore că un agent DEA, Carl Force, reușise să se apropie de Dread Pirate Roberts și că acesta vorbise sub acoperire cu DPR.

Auzind acestea, Jared i-a rugat rezervat pe cei din echipa de la Baltimore să se uite prin unele dintre înregistrările

conversațiilor lui Carl pentru a vedea dacă putea să descopere mai multe tipare în limbajul lui DPR.

Când a primit un e-mail cu o parte din înregistrări, Jared a fost șocat de ce îi scria agentul DEA lui DPR. Carl Force părea să-i ofere mai multe informații decât era cazul individului pe care se presupunea că trebuia să-l prindă, explicându-i cum funcționau rutele de trafic cu droguri și cum să cumpere și să vândă heroină în cantități mari. Una era să te dai bine pe lângă un infractor pe care încercai să îl momești spre zona publică, dar toate astea parcă erau cam mult.

În timp ce stătea la biroul lui din Chicago, holbându-se la cutiile de corespondență de pe jos, la cărțile despre Institutul Mises de pe birou și la imaginile cu droguri care îi acopereau pereții, se simțea atât de frustrat că ajungea dintr-o fundătură într-alta. Jared avea nevoie de un progres în acest caz. Ceva, orice, doar un semn mărunt că era pe calea cea bună.

un pirat în dominica

„Bine ați venit în străinătate și vă mulțumim că ați zburat cu noi." Vocea se auzea prin difuzor în timp ce avionul atingea ușor pista Aeroportului Internațional din San Francisco. „Pentru orice eventualitate, găsiți o vestă de salvare sub scaun." A, da. Avertismentul pentru „ce să faci în caz de urgență". O poveste moralizatoare, alegoria perfectă pentru Ross, care stătea în mijlocul avionului și se gândea cu frământare la ultimele două ore și la următoarele două săptămâni.

Ross se așteptase la o dimineață ușoară, cu niște bagaje făcute pe ultima sută de metri pentru călătoria lui. În schimb, când se trezise, DPR descoperise că Silk Road era atacat de hackeri care opriseră serverele. Pentru a se apăra, Ross lucrase frenetic alături de Smedley, adjunctul său programator, toată dimineața.

„Cred că ar trebui să instalăm *waffle* pentru a putea vedea rezultatele din mod-sec", scria Smedley în timp ce încerca să-și dea seama ce se întâmpla. „Tot ce are extensia .txt poate să treacă în /etc/modsecurity/."

„Lasă-mă să mă gândesc", i-a răspuns DPR, agitat pentru că se apropia ora zborului.„Dezactivează tot."

„OK. O să avem nevoie de mysql, yea?"

Ross stătuse așa câteva ore bune, așa că nu a avut de ales și a plecat în călătorie, lăsându-l pe Smedley responsabil de apărarea împotriva hackerilor.

Pentru Ross toate acestea erau irelevante acum. Bietul DPR nu va putea să intre pe Silk Road timp de cel puțin șase ore, până la următoarea escală. Trebuia să aibă încredere că Smedley și echipa lui de angajați, pe care îi plătea cu sume cuprinse între 900 și 1 500 de dolari pe săptămână pentru serviciile lor, aveau situația sub control. Somn. Asta urma să facă. Va avea nevoie de asta după ce aterizează. Pe când avionul se stabiliza la o altitudine de 10 000 de metri, Ross și-a lăsat scaunul pe spate și a închis ochii.

Deși și-ar fi permis cu ușurință să cumpere un Learjet (sau două) și să zboare în propriul avion privat, alesese în schimb să nu iasă în evidență și să călătorească cu o companie de linie. În consecință, doar drumul urma să dureze aproape două zile pentru a ajunge la mai bine de 6 000 de kilometri depărtare de San Francisco. Întâi trebuia să se oprească în Atlanta, Georgia, apoi să prindă o legătură spre San Juan, Puerto Rico. În ziua următoare, ciufulit și obosit, urma să ia un mic avion de agrement care să-l ducă pe deasupra unei duzine de insule tropicale până când ajungea în Dominica – fix în centrul Caraibelor.

Aceasta nu era o vacanță. Era culoarul lui secret – ieșirea. Ultima tușă pentru un plan de evadare la care lucrase de când își începuse demersurile de securitate cu luni înainte. Un plan pentru „ce să faci în caz de urgență". După luni întregi de cercetare și ajutat de sfaturile lui Variety Jones, s-a dovedit că Dominica, un loc în care cetățenia poate fi primită pentru o „investiție" de aproximativ 75 000 de dolari, era locul perfect în care Ross să-l ascundă pe Dread Pirate Roberts de Feebs. De asemenea, era locul ideal în care să-și ascundă milioanele de dolari

neimpozabili, fără ca statul american să întrebe de unde veneau toți acei bani.

Întreaga călătorie până în Dominica fusese un chin epuizant. Ross cobora dintr-un avion și căuta un colț ascuns în aeroport unde să-și deschidă laptopul, în așa fel încât DPR să poată intra pe Silk Road și să le declare război atacatorilor înainte să fugă spre următorul zbor. Asta s-a repetat până când Ross a ajuns, în cele din urmă, în zona tropicală.

Când s-a dat jos din avion, a văzut un aeroport micuț cu acoperiș albastru, înconjurat de palmieri care parcă aveau tentacule. Drumul cu taxiul de la aeroport a durat aproape o oră până la hotelul Fort Young de pe strada Victoria, acolo unde urma să stea. Când a ajuns, Ross s-a cazat, a intrat pe site și s-a simțit imediat ușurat să descopere că Smedley reușise să țină piept asaltului la care fusese supus Silk Road. Totul revenise la normal – deocamdată.

Ross și-a închis laptopul, s-a târât până sub așternuturile albe de pe pat și a dormit timp de paisprezece ore.

Când s-a trezit, dincolo de fereastră a putut auzi sunetele Caraibelor. Păsări – pescărușii, pelicani și papagali colorați – vorbeau între ele, în timp ce sunetul apei care trecea peste pietrele de mai jos pătrundea în hotel. A ieșit pe balcon și s-a uitat spre dreapta, acolo unde se afla, gol, docul în care acostau vasele de croazieră. În stânga putea să vadă plaja Champagne și, mai sus, orășelul Pointe Michel. Ar fi trebuit să fie o dimineață perfectă în paradis, dar, când DPR a intrat pe internet, s-a trezit înapoi în iad. Cât Ross dormise, atacatorii se întorseseră cu sete de răzbunare, iar Silk Road fusese complet blocat. Un hacker care își spunea „JE" îi trimisese un e-mail lui DPR prin care îi cerea o recompensă de 10 000 de dolari în Bitcoin pentru a înceta atacurile. DPR i-a trimis un mesaj

consilierului său de încredere, Variety Jones, și l-a întrebat ce să facă. „Plătește", l-a sfătuit VJ.

La urma urmei, 10 000 de dolari nu însemnau nimic pentru DPR în acea perioadă. Considerând că Silk Road facilita acum, în medie, vânzări în valoare de un sfert de milion de dolari în fiecare zi, o oră de atac îl costa pe DPR mai mult decât amărâta pretenție de răscumpărare a hackerului. (Taxa de 10 000 de dolari s-a transformat curând într-o solicitare de 25 000 de dolari.) A trimis banii neîncrezător.

„A trebuit să-mi înghit mândria cu asta", i-a scris DPR lui Jones după ce făcuse transferul de Bitcoin către agresor. Dar site-ul era din nou viu – iarăși, deocamdată. Înainte de un nou atac, s-a muncit mult la astuparea găurilor din corpul navei. VJ a spus că avea să lucreze cu Smedley pentru a pune din nou totul la punct și pentru a fi pregătiți în fața noilor atacuri. „Ia-ți puțin timp liber să meditezi", i-a spus Variety Jones lui DPR. „Găsește-ți echilibrul și alte prostii de genul."

Ross era recunoscător că relația dintre ei doi era din nou în cea mai bună formă și începuseră să-și transmită din nou mesaje, mai ales noaptea, când își încheiau activitatea. „Love ya :)" îi scria Dread lui VJ, la care acesta îi răspundea: „Omule, știi că și eu te iubesc". Alteori, își încheiau ziua cu „pupăceală și chestii" și un „pupic mic" înapoi.

Așadar, când Variety Jones i-a spus lui Dread să se ducă și să mediteze, asta a și făcut. Și-a închis laptopul și a plecat să se plimbe prin hotel în căutarea unui jacuzzi. Stațiunea era un han uimitor, vechi de trei sute de ani, situat pe malul insulei. Acolo, pe acoperiș, se afla o piscină cu pereți de sticlă, iar lângă ea era o alta cu apă fierbinte. Ross s-a aruncat în apa bolborosind, simțindu-și corpul mai ușor sub greutatea celor două lumi pe care le ținea pe

umeri. În timp ce se uita la splendida Mare a Caraibelor, a inspirat adânc, iar calmul i-a învăluit mintea.

Acest gen de probleme haotice, ca hackerii și răscumpărările, nu l-au mai deranjat prea mult pe Ross. În multe privințe, începuse să se bucure de ele. „Cât de norocoși suntem să avem aceste probleme", îi scrisese lui VJ. „Întotdeauna mi-am dorit să am de-a face cu probleme mai mari; niciodată nu am știut dacă voi ajunge la acest nivel." Și astfel de probleme, a explicat el, îl făcuseră pe Ross să se gândească la moștenirea lui și la ce va lăsa în urma sa când nu va mai fi.

„Va fi ușor să câștigăm războiul drogurilor", i-a scris Jones.

„Cred că asta se înțelege mai mult sau mai puțin de la sine", i-a răspuns Ross.

DPR nu era primul pirat care să vină în Dominica. Timp de sute de ani, fusese gazda unor prădători autentici, de genul celor care își ascundeau comorile în peșterile din arhipelag. Acum, piraţi ca Dread puteau să-și ascundă bogățiile digitale în conturi bancare din insule, fără să-și facă grijă că guvernul american ar putea ajunge vreodată la banii lor și să se atingă de ei.

„Principala mea prioritate acum este să-mi mai iau o cetățenie", i-a spus Ross lui Variety Jones, care, la rândul lui, l-a sfătuit: „Asigură-te că planul tău include cel puțin două locuri de rezervă". În timp ce se afla în Dominica, Ross începuse și el să exploreze alte țări, inclusiv Italia, Monte Carlo, Andorra, Costa Rica și chiar Thailanda, ca locuri alternative în care ar fi putut să locuiască dacă trebuia să fugă din Dominica.

Însă dispariția lui implica anumite consecințe. Ross își făcea griji pentru cei care îi erau cei mai apropiați, întrebându-se dacă putea să accepte că nu avea să-i mai vadă niciodată. „Am crescut acolo", i-a spus lui VJ atunci

plecase din Statele Unite. „Familia mea este aici." Mai important, a recunoscut el, cândva plănuia să-și întemeieze o familie. „Partea cea mai proastă este că nu am pe nimeni cu care să vorbesc despre toate astea", i-a scris Ross. „Doar îmi tot trece prin minte acest gând."

Jones cunoștea acel sentiment mai bine decât oricine altcineva și l-a sfătuit pe prietenul lui cât de bine și de sincer a putut. „Cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau acum este să-ți faci un plan pentru câțiva ani care să nu includă legături emoționale", i-a scris VJ. „Fostele pot să te bage în închisoare pe viață."

„Nu mă plâng de nimic", i-a scris Dread drept răspuns, adăugând că aceasta era „o problemă a naibii de grozavă pe care să o ai".

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Ross și-a urmărit metodic obiectivul. Procesul de obținere a cetățeniei nu însemna doar livrarea unei pungi cu bancnote de 100 de dolari sau a unui pachet de Bitcoin, la ușa cuiva. Ross a trebuit să adune scrisori de recomandare de la niște prieteni din Texas pe care-i știa de multă vreme, spunându-le că era interesat de cetățenie în Dominica pentru că acolo existau niște oportunități fiscale interesante pentru cetățenii non-americani. Apoi mai erau de completat și formulare oficiale, documente de predat, verificări și chiar un control medical. Toate reprezentau forme birocratice oficiale, enervante, dar necesare, prin care Ross trebuia să treacă de dragul lui DPR și al viitorului său, dacă avea să fie nevoit cândva să apeleze la planul de urgență.

Atunci când nu se ocupa de cererea de cetățenie, Ross își făcea prieteni în Dominica. Se împrietenise cu Lou, o localnică vânjoasă de treizeci și cinci de ani, care îi arăta golfurile și cartierele sărăcăcioase și care îi aducea o mulțime de băuturi cu alcool și Coca-Cola, o specialitate

dominicană. Își petrecea timpul pe plajă, jucând fotbal cu Kema, un alt localnic. Înota în râul Lagoon la apus, apoi își petrecea seara într-un foișor de pe plaja Purple Turtle, mâncând grătar, banane și orez, petrecând până târziu în noapte pe fundalul valurilor care urcau pe țărm în depărtare. Chiar era paradisul.

Atunci când noii lui prieteni l-au întrebat pe Ross de ce venise acolo, el le-a răspuns doar atât: „Sunt aici cu afaceri". Din păcate pentru Ross, asta nu era departe de adevăr.

Era constrâns să petreacă mai mult timp decât i-ar fi plăcut din această călătorie cu gestionarea unor probleme din ce în ce mai mari cu site-ul. Ross trebuia să verifice plângerile primite de serviciul de relații cu clienții, plângeri care păreau să nu se mai termine, prin care lumea acuza faptul că drogurile nu ajungeau la timp, că site-ul era prea lent sau că erau hărțuiți pe forumuri. Erau mai mulți hackeri de care trebuia să se apere, care cereau sume chiar mai mari pentru răscumpărări, trebuia să se ascundă de agenții federali și trebuia să-și motiveze angajații. La naiba, era muncă grea. Dar contul bancar al lui Ross înflorea cu recompense. Când lucrurile deveneau dificile, tot ce trebuia să facă era să se uite la tabelele cu acele cifre, iar acele cifre îl priveau înapoi – era suprema încurajare pentru a putea continua.

Din fericire pentru DPR, în timpul acestei perioade deosebit de tumultuoase se vedea la orizont alinarea: seara de filme Silk Road!

Inspirat de cluburile din care făcuse parte la Penn State și ca remediu pentru singurătate, Ross inițiase „Seara de filme" pe Silk Road, precum și „Clubul de carte" al lui Dread Pirate Roberts.

Pentru filmul din acea seară, DPR le spusese tuturor celor de pe site că „vineri, pe 16, la ora 8 PM EST",

trebuiau să înceapă să se uite simultan la filmul *V for Vendetta* (cu tot cu un link pentru descărcarea filmului). Filmul, le-a spus el camarazilor de pe navă, era despre o țară care se afla sub ocupația unui stat polițienesc, iar un justițiar cunoscut doar ca V, un haiduc care purta mască, lupta împotriva guvernului.

Firește, la ora stabilită, oameni de peste tot din lume, inclusiv din America, Thailanda și Australia, au început să-l vizioneze pe laptopurile proprii. Iar pe insula Dominica Ross stătea în camera lui de hotel și se uita la film, îndrăgostit de mesajul acestuia. De parcă unele replici fuseseră scrise chiar de DPR. „Oamenilor nu ar trebui să le fie frică de guvernele lor", spune V în film. „Guvernelor ar trebui să le fie frică de oameni."

Pe parcursul săptămânii următoare, în timp ce DPR lucra la site, era tot mai însuflețit de mesajul din film. Însă, spre deosebire de V din film, Ross avea în minte și un alt scop: făcea bani, mulți bani.

Dacă Silk Road ar fi fost evaluat ca un start-up din Silicon Valley, acum ar fi fost lejer unul dintre acei inorogi despre care se vorbește, valorând un miliard de dolari sau mai mult. Investitorii abia ar fi așteptat să-l întâlnească pe directorul executiv al site-ului și ar fi investit multe milioane în companie. Deși cele mai multe start-upuri nu sunt profitabile în primii ani de la înființare, Silk Road reușise să valoreze mai mult decât întreaga țară pe care o vizita acum Ross – Dominica. Însă, deocamdată, nu era o companie; era o entitate ilegală. Nu avea un CEO; avea un conducător care era pirat. Un pirat care în acel moment își făcea bagajele în camera lui din Fort Young Hotel, pregătindu-se să părăsească paradisul.

După ce petrecuse două săptămâni pe insulă, cererea lui de cetățenie fiind acum în curs de procesare, venise vremea ca Ross să se întoarcă acasă. Călătoria de

întoarcere în Statele Unite a durat aproape două zile, iar, după un drum de mai bine de șase mii de kilometri, Ross a ajuns în cele din urmă la Aeroportul Internațional din San Francisco.

Aparent, călătoria lui trecuse neobservată, iar Dread Pirate Roberts reușise să se strecoare din și înapoi în Statele Unite fără să fie depistat – ceea ce era adevărat. Dar Ross nu era la fel de norocos.

În timp ce un ofițer vamal american îi trecea pașaportul printr-un scanner digital, Ross William Ulbricht nu știa că numele lui și locul în care tocmai fusese erau în acel moment convertite într-un milion de cifre de unu și zero. Nici că această informație pleca acum din calculatorul ofițerului vamal și se îndrepta spre celălalt capăt al țării, în doar câteva milisecunde, prin aceleași fire care le permiteau oamenilor să cumpere și să vândă droguri prin Silk Road, și se oprea într-o bază de date a Departamentului de Securitate Internă al Statelor Unite.

carl îl simpatizează pe dpr

Pe hârtie, grupul operațional Marco Polo părea a fi o echipă plină de talente, alcătuită din Carl Force de la agenția locală a DEA din Baltimore și alți agenți provenind din diferite departamente locale ale guvernului federal, inclusiv din serviciul poștal, pentru a ajuta la confiscări, și din Serviciile Secrete, pentru a lua urma banilor (Carl, desigur, se ocupa de droguri). În lunile care trecuseră de la formarea grupului operațional, echipa susținuse că avea să fie prima din Statele Unite care să rezolve cazul Silk Road.

Totuși, încă de la început, gruparea Marco Polo întâmpinase probleme de organizare.

Întâi, fuseseră dispute teritoriale serioase. Dacă reușeai să închizi site-ul, deveneai pentru totdeauna un erou. Acest caz putea să schimbe o carieră întreagă. În consecință, unii din grupul operațional îi înjunghiau pe la spate pe agenții cu mai multă experiență, încercând să preia controlul asupra acestui caz nou și important (și de multe ori reușeau).

În tot acest haos, cireașa de pe tort era Carl Force, cel care nu accepta să primească ordine de la nimeni, nici măcar de la șeful lui. Atunci când primea solicitări din partea altora din grupul operațional, în mod destul de frecvent, Carl le ignora cu totul.

Nu era prima dată în cariera lui când se comporta așa. În timpul uneia dintre ultimele sale misiuni sub acoperire, cu ani buni înainte să înceapă să joace rolul lui Nob pe Silk Road, luase în propriile mâini un caz și, în scurtă vreme, avusese mari probleme cu DEA și cu soția lui.

Pe atunci, Carl lucra sub acoperire într-un grup de traficanți de droguri, apoi a început să se infiltreze din ce în ce mai mult în lumea lor secretă, sperând că aceștia vor avea mai multă încredere în el, ceea ce ar putea duce la o captură serioasă. Însă Carl era puțin cam prea bun la misiunile sub acoperire. Deși îi manipula pe cei pe care încerca să-i aresteze, începuse să nu mai vadă clar granița dintre polițist și prieten. Se îmbăta până la inconștiență în cluburile de noapte, cot la cot cu cei pe care îi supraveghea. Atunci când femeile îl abordau pe el și pe noii lui prieteni, Carl nu le alunga pentru a se concentra pe urmărirea persoanelor lui de interes, ci le primea cu brațele deschise, amețit de alcool. Nu a trecut mult până când granița dintre rolul jucat ca traficant de droguri și cel de tată și agent DEA care mergea la biserică se estompase atât de mult încât a trebuit să renunțe la misiunea sub acoperire și să se interneze la dezintoxicare, iar după ce și-a revenit, a primit, în cele din urmă, postul din Baltimore.

Ani buni mai târziu, când Carl a hotărât să devină Nob, s-a gândit că acesta era un tip diferit de misiune sub acoperire. Era la distanță sigură de tentațiile lumii subterane, pentru că se afla în spatele unui calculator. Și totuși, la fel ca în trecut, când umblase cu cei din cartelul de droguri, Carl s-a trezit din ce în ce mai atras de lumea lui Dread Pirate Roberts. După o zi petrecută în birourile DEA, de îndată ce ajungea acasă, Carl fugea direct în camera de oaspeți din casa lui veche în stil colonial din Baltimore și își deschidea calculatorul pentru a discuta cu bărbații pe care se presupunea că trebuia să-i monitorizeze.

Camera nu era cine știe ce; exista un singur pat și o bibliotecă, care fuseseră cândva ale bunicului său. Stătea într-un fotoliu vechi, alb cu maro, și cu picioarele întinse pe un taburet, în timp ce personajul lui online, Nob, vorbea cu DPR despre orice, iar Pablo, pisica cu probleme de comportament a familiei care detesta să fie atinsă, se uita la el din pat.

Uneori, vorbeau despre familie, Carl spunând rugăciuni pentru Dread și cei dragi lui. Alteori, vorbeau despre starea lor de sănătate.

„Povestește-mi despre dieta ta", i-a cerut Carl.

„Cât mai puțini carbohidrați", i-a răspuns DPR, „fără pâine, fără paste, fără cereale, fără suc. Mănânc multe ouă fierte tari."

Unul dintre motivele pentru care Carl putea să vorbească atât de mult cu DPR era că Dread se simțea singur – asta era evident pentru Carl. Faptul că trebuia să poarte mereu o mască își pusese amprenta asupra liderului Silk Road, care acum căuta consolare în mod evident din partea celor cu care interacționa în mediul online. Carl a presupus foarte corect că putea exploata acest aspect, ademenindu-l pe liderul site-ului să-i împărtășească mai mult și să devină astfel prietenul lui Nob. Puțină manipulare aici, puțină amăgire acolo, iar Dread Pirate Roberts urma să-i mănânce din palmă lui Carl cât de curând.

Totuși planul lui nu funcționa și asta nu pentru că nu se apropia de DPR, ci pentru că deveniseră prea apropiați. Vorbeau ore în șir despre relații, muzică și viitorul traficului de droguri.

Meseria lui Carl era extrem de frustrantă, pentru că se lupta cu drogurile fără succes de mai bine de un deceniu, văzând cum după fiecare arestare a unui traficant apărea altul în locul lui. Acum argumentele lui Dread Pirate Roberts în sprijinul problemei drogurilor chiar începuseră

să i se pară oarecum rezonabile. Poate că soluția pentru toată violența, toată risipa de resurse publice și pentru sutele de mii de oameni care zăceau în închisori chiar era legalizarea drogurilor. Poate că el, Carl, era în tabăra greșită în acest război al drogurilor.

Poate, poate, poate.

Pe undeva în tot acest șir de posibilități, Carl a început să empatizeze cu Dread. Începuse să îl întâmpine cu saluturi afectuoase. „Bună, prietene", îi scria el. „E totul bine?" Alteori, îi spunea: „Ai grijă de tine" și fiecare noapte în care stăteau de vorbă o încheia cu „Somn ușor". Mai erau și complimente: „Ești cel mai interesant om din lume, să rămâi la fel de însetat de cunoaștere, prietene!". Și Carl chiar a glumit cândva cu „Te iubesc". La care DPR a răspuns: „Hei, mă faci să roșesc :)". La puțin timp după acest schimb de replici, Carl a început să-și încheie scrisorile pe care i le trimitea lui DPR cu o formulă plină de afecțiune – „Cu drag, Nob".

Bineînțeles, o parte din toate acestea se datorau lui Carl cel sub acoperire, dar o parte cu siguranță nu.

Pe măsură ce relația avansa, pe lângă încercarea de a-l ademeni pe liderul celebrului site de droguri și arme să dezvăluie tot mai multe, Carl a început să-i dea lui DPR tot felul de sfaturi care intrau în contradicție cu scopul misiunii sale, spunându-i cum să se ascundă și mai bine. „Poți să faci două lucruri", i-a scris lui Dread. „Poți să te muți într-o altă țară în care să fii în siguranță față de legile țării noastre sau poți să fii împăcat cu tine însuți, acceptând că [într-adevăr] există și posibilitatea să fii prins."

L-a sfătuit pe DPR să obțină pașapoarte false și să caute un loc în care să se mute, ca plan de rezervă. De asemenea, Carl l-a învățat cum funcționau rutele de trafic de droguri prin metoda „coletelor plasate"*, adică atunci când

* În original, „dead drops" (n.t.).

traficanții lasă droguri sau arme în spații de depozitare din gară și apoi îi transmit cumpărătorului codul de acces, în așa fel încât acesta să ia ce are nevoie și să lase acolo banii fără ca cei doi să se întâlnească vreodată față în față. Modalitatea perfectă prin care Silk Road putea să evite sistemul poștal. În cele din urmă, l-a sfătuit pe DPR să-și ia și un avocat.

Dar activitatea lui Carl nu se reducea doar la limita difuză dintre agent DEA și traficant de droguri prefăcut. Uneori făcea lucrurile ca la carte, inclusiv atunci când trebuia să-l ajute pe partenerul lui de caz, Mike McFarland, de la Departamentul de Securitate Internă, Baltimore, pentru a comanda droguri de pe site de la traficanți de rang mic pe care apoi îi aresta. Pe parcursul verii au reținut câțiva indivizi și le-au preluat conturile cu scopul de a încerca să-i încolțească pe alții. La un moment dat au arestat un tip din Baltimore care vindea metamfetamină pe Silk Road. Au mai arestat un individ în Lincoln, Nebraska, care vindea phenazepam, folii de bromo (similare cu LSD-ul), medicamente care nu se puteau cumpăra decât cu prescripție medicală, inclusiv Xanax și Valium, plus arme.

Însă, uneori, chiar și atunci când își făcea meseria de polițist, Carl tot era un ticălos. La un moment dat, era cu un alt agent, Shaun Bridges, care lucra pentru Serviciile Secrete și care se alăturase grupului operațional Marco Polo pentru a ajuta la urmărirea banilor. Cei doi agenți încercaseră să convingă NSA* să îi ajute în acest demers. Bridges avea o înfățișare intimidantă cu ochii lui mici și încruntați, barba neagră în stil cioc și o tunsoare cazonă care îi accentua urechile. Era ceva la el care părea să spună „Ai grijă cu tipul ăsta", dar Carl nu vedea asta.

* Abreviere pentru „National Security Agency" – agenție din cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite, specializată în comunicații (inclusiv monitorizare, colectare și procesare de informații), rețele și sisteme informatice (n.t.).

Se zvonea că NSA – sau „Nu Sunt Agenți", așa cum i se spunea neoficial – ar fi putut să spargă orice calculator securizat de pe planetă. Carl se gândise că putea să apeleze la NSA pentru a trece de Tor și a-l găsi pe Dread Pirate Roberts. Deși toți ceilalți din echipa Marco Polo știau că agenția nu se ocupa de cazuri care aveau legătură cu drogurile, Carl și Shaun erau hotărâți să o facă să se implice. Așa că, într-o zi, fără să le spună celorlalți agenți, cei doi au aranjat o întâlnire cu una dintre persoanele de contact din NSA ale lui Shaun. Nu voiau dovezi scriptice, așa că totul s-a discutat față în față.

Analistul NSA cu care s-au întâlnit, deși le-a înțeles rugămintea și misiunea, i-a informat că activitatea NSA era legată strict de urmărirea țintelor care puteau să atenteze asupra securității Statelor Unite ale Americii. „Îmi pare rău, nu vă putem ajuta", le-a spus analistul. „Și, apropo, discuția asta nu a avut loc."

Însă cei doi nu aveau de gând să renunțe atât de ușor, așa că Shaun i-a propus lui Carl o alternativă:

— Hai să încercăm să cumpărăm explozibil de pe site!

Astfel, a continuat el, puteau demonstra că Silk Road și alte site-uri de pe Dark Web erau folosite pentru a atenta asupra securității Statelor Unite ale Americii.

— Mă bag! a răspuns entuziast Carl.

Când și-au informat șeful, pe Nick, au fost avertizați să renunțe la idee, atenționându-i că „bombele" nu făceau parte din jurisdicția DEA, la fel cum nici drogurile nu țineau de NSA.

Dar Carl era șeful, cel puțin în mintea lui, și nimeni nu putea să-i spună ce să facă. Prin urmare, împreună cu Shaun, a analizat opțiunea de a comanda online bombe, solicitând să le fie trimise la un oficiu poștal guvernamental sub acoperire, acolo unde puteau să-i arate analistului NSA că Silk Road putea fi folosit pentru plănuirea unui

atac pe teritoriul american. Dar curând și-au dat seama că descoperirea unor bombe în corespondență putea să genereze ceva haos în sistemul poștal, astfel că planul a fost anulat în ultima clipă.

Întrucât această metodă nu funcționase, Carl a revenit la planul inițial de a se împrieteni cu DPR și, ca să reușească asta, îi spunea liderului site-ului orice voia să audă. Deloc surprinzător, aproape toți cei care citeau discuțiile dintre Nob și Dread au început să întrebe de ce erau atât de detaliate.

Nu doar o dată, Nick, șeful lui Carl din DEA, s-a albit la față după ce a citit conversațiile dintre cei doi. De fiecare dată, și-a chemat subalternul în birou, a trântit ușa în urma lui și, pe fundal de muzică heavy metal, a izbucnit de furie. (Carl se bucura să-și irite șeful, așa că astfel de episoade nu îl descurajau.)

„Fac asta doar ca să mă apropii de el", îi spunea Carl lui Nick fără vreo urmă de regret, ceea ce era parțial adevărat. „Trebuie să-l fac pe DPR să aibă încredere în mine."

Era dificil de evaluat dacă această abordare funcționa sau nu. Era discutabil dacă, dintre toți agenții, Carl avea să fie cel care să rezolve cazul Silk Road și începea să fie din ce în ce mai evident că erau destul de mulți din aparatul de stat care își doreau gloria, inclusiv (așa cum auzise Carl) Jared Der-Yeghiayan din Chicago. Nu părea să fie o problemă trecerea cu vederea a interacțiunii bizare dintre Carl și DPR, dacă asta însemna că echipa Marco Polo urma să câștige.

Iată și motivul pentru care, atunci când Carl a propus grupului să facă o achiziție de droguri controlată care să fie facilitată chiar de DPR, nimeni nu s-a opus.

Planul pe care îl născocise Carl era ca identitatea lui din mediul online, Nob, să vândă o cantitate mare de cocaină sau heroină unui cumpărător. Și, așa cum bănuise,

Dread Pirate Roberts s-a arătat încântat să ajute la intermedierea vânzării.

„Cu cât poți vinde zece kile?", a întrebat DPR într-o după-amiază.

„De heroină?"

„Da, de heroină", a scris DPR.

Nob, jucându-și rolul, i-a explicat că avea doar „H brun mexican, nu și alb de porțelan", dar că fiecare kilogram din primele zece însemna în jur de 57 000 de dolari, adică în total puțin peste o jumătate de milion de dolari. Dacă vânzarea mergea cum trebuie, putea să scadă din preț, ajungând la 55 000 de dolari pe kilogram și până la 53 000 de dolari. Dar ce putea vinde pe mai puțin, i-a explicat Nob lui Dread, era un kilogram de cocaină.

„În regulă", i-a scris DPR, spunându-i că avea să-i găsească un cumpărător pentru un kilogram de cocaină.

Și așa, în timp ce Dread se implicase în facilitarea vânzării, începuse să fie din ce în ce mai neclar cine urma să fie de cealaltă parte a tranzacției. Avea să fie agentul DEA care era tată și care mergea des la biserică, cel care își dorea să-l prindă pe Dread Pirate Roberts și să aibă parte de gloria capturării celui mai cunoscut traficant de droguri al carierei lui? Sau avea să fie Nob, traficantul neînfricat care voia să-l ajute pe DRP să-și protejeze afacerea Silk Road?

rinichi de vânzare!

Ross era în dormitorul lui, cu așternuturile albe mototolite pe pat, în timp ce își încheia nasturii cămășii cu pătrățele roz și verzi înainte să înceapă o nouă aventură în San Francisco.

Pe parcursul ultimelor câteva luni, explorase toată zona golfului în detaliu. În unele zile, se aventura către sud, spre Bernal, și acolo urca până în vârful unui deal. Făcea plimbări lungi pe lângă docuri, unde leii de mare se bucurau de soare. Merse în nord cu cel mai bun prieten al lui, care îi era și coleg de apartament, René, de cealaltă parte a podului Golden Gate, în Marin, unde au urcat pe cărări printre conifere roșii, cățărându-se cu greu prin ceața sărată și oprindu-se la fiecare câțiva metri pentru a se minuna de copacii bătrâni de o mie de ani care păreau că aproape atingeau cerurile. Printre explorări, Ross se plimba cu barca alături de prieteni, prin apele agitate ale golfului, trecând pe lângă Alcatraz, celebra închisoare în care fusese cândva Al Capone, gangsterul care se luptase cu guvernul american în timpul Prohibiției.

Însă una dintre cele mai memorabile experiențe pe care le trăise în San Francisco avusese loc într-o după-amiază de joi, la începutul lui decembrie, când Ross și

René au dat peste Muzeul Evreiesc Contemporan din zona South of Market a orașului.

Oameni fără adăpost, în mare parte dependenți de droguri care se confruntaseră cu perioade dificile, împânzeau străzile, împingând cărucioarele în care se afla toată viața lor de la o cantină la alta sau de la un centru de dezintoxicare la altul, pe lângă clădirile mari de sticlă în care acele start-upuri de miliarde de dolari deveneau mai mari și mai puternice de la o oră la alta. Era răcoare în acea zi și ploua încet în timp ce intrau în muzeu. S-au plimbat prin camera mare și puternic iluminată până când au dat peste o cabină metalică de dimensiunea unui șopron, pe care era scris, într-o parte, cuvântul STORYCORPS cu litere mari, rotunjite și roșii. Ross și prietenul lui au deschis ușa cabinei de metal și s-au așezat în fața a două microfoane. Curând s-a aprins o lumină roșie care indica faptul că ceea ce urmau să spună avea să fie înregistrat.

Ross a luat inițiativa. S-a prezentat și a adăugat: „Am 28 de ani". Vocea lui era calmă și pătrunzătoare.

Prezentarea pe care începuseră să o înregistreze făcea parte dintr-un experiment al celor de la NPR, postul național de radio din Statele Unite; cabina în care se aflau urma să se plimbe prin toată țara, încurajându-i pe americani să-și spună poveștile pentru posteritate, în încercarea de a surprinde schimbarea prin care treceau Statele Unite la acea vreme. Unele dintre înregistrările făcute deja în alte zone ale Statelor Unite erau triste: doi părinți povestiseră că fiul lor murise pentru că nu reușise să primească un transplant de măduvă pentru o boală fatală. Un alt bărbat a vorbit despre experiența prin care trecuse atunci când fusese atins de o bombă pe marginea drumului în timpul unei misiuni din Afghanistan. Iar alte povești erau mai optimiste, cum ar fi cea a doi îndrăgostiți care se cunoscuseră în timpul uraganului Katrina.

Poate că n-a fost cea mai înțeleaptă mișcare din partea lui Ross să atragă atenția asupra lui. Dar, dacă Dread Pirate Roberts avea tot timpul ocazia să spună adevărul despre societate pe Silk Road, de ce nu putea și Ross să facă același lucru? Nimeni nu avea de unde să știe vreodată că bărbatul care era vorbise în fața acelui microfon avea, de fapt, dublă identitate.

Celor doi li s-a spus să-și închipuie că s-ar adresa cuiva din viitor care ar putea cândva să le asculte conversația, poate peste 200 de ani. Au început să povestească despre cum ajunseseră în San Francisco. René mărturisise că fusese atras de „start-upuri și bani". Apoi a venit rândul lui Ross să explice cum anume reușise să ajungă în acea cabină metalică.

„Locuiam în Austin, Texas", a spus Ross și apoi s-a pierdut, de parcă ar fi călătorit până acolo în minte. „Și ăăă", a continuat Ross, bâlbâindu-se ușor în timp ce se uita înapoi. „Și ăăă", a spus din nou.

René s-a uitat confuz la el, așteptând ca prietenul lui să-și termine propoziția, fără să aibă habar la ce-i stătea lui Ross mintea în acel moment.

Oricât de mult se apropiase de René, Ross și-a ținut promisiunea pe care și-o făcuse cu un an mai devreme. Nu va mai spune nimănui altcuiva din lumea reală despre lumea online pe care o construise. Învățase această lecție amară cu Julia.

Fusese dificil să tăinuiască adevărul. Prieteni din lumea reală îi tot puneau întrebări: „De ce nu testezi această idee sau de ce nu lucrezi la acea aplicație?", la care Ross spunea doar atât: „Bună idee, omule. O să mă gândesc la asta". Însă, așa cum le spusese și angajaților lui, nu-și dorea decât atât: „Să țip la ei: «Pentru că sunt ocupat să conduc o nenorocită de afacere ilegală de milioane de dolari!!!!»."

Iar toate aceste minciuni aveau un preț. Pentru a separa cele două lumi și pentru a justifica ce făcea în fiecare – pe de o parte, poveștile pe care le spunea familiei și prietenilor și, pe de altă parte, deciziile tranșante cu repercusiuni serioase în cealaltă –, bărbatul în cămașă cu pătrățele roz și verzi devenise un adevărat expert în separarea vieții lui Ross Ulbricht de cea a lui Dread Pirate Roberts.

Ross ieșea la plimbare cu prietenii (sau se plimba de unul singur) și cele mai importante decizii pe care trebuia să le ia în fiecare zi erau unde să înceapă aventura și ce să mănânce la prânz. Când intra în pielea lui Dread Pirate Roberts, îl ascundea bine pe Ross, iar DPR se bucura de puterea care îi revenea în calitate de stăpân al unei lumi în care existau sute de mii de oameni. El era cel care hotăra cine putea să rămână pe insula lui și ce aveau voie să facă și ce nu toți cei de pe insulă câtă vreme erau acolo. Și DPR, deși părea să fie aceeași persoană ca acel Ross drăguț pe care îl crescuse mama lui, putea să ia decizii dificile pe care o versiune mai tânără a sa nu ar fi îndrăznit să le ia.

Ceea ce se și întâmplase cu doar două săptămâni în urmă, când DPR se confruntase pe site cu o întrebare pe care nimeni nu i-o adresase vreodată în cluburile de dezbateri de la Penn State.

„O întrebare", i-a scris unul dintre angajații lui în acel moment. „Permitem pe site vânzarea de rinichi și ficați?" Ei bine, asta era ceva ce Ross nu și-ar fi imaginat vreodată că ar putea dori cineva să tranzacționeze pe Silk Road. „E publicat anunțul?", a întrebat el. „Sau cineva vrea să vândă?"

Apoi angajatul i-a trimis un e-mail care ajunsese pe pagina de relații cu clienții de pe Silk Road, mesaj primit de la cineva care spunea că voia să vândă rinichi, ficați și alte organe; conform expeditorului anonim, vânzarea

acestor organe interne ar fi „pe deplin consimțită" atât de vânzători, cât și de cumpărători.

Un rinichi se putea vinde pe piața neagră cu mai mult de 260 000 de dolari (deși un rinichi provenit de la un bărbat sau de la o femeie din China se vindea cu numai 60 000 de dolari), iar un ficat bun era 150 000 de dolari. Aproape toate părțile componente ale corpului uman puteau fi de vânzare, ba chiar pe bani buni. De exemplu, măduva se vindea cu până la 23 000 de dolari pe gram (comparativ cu 60 de dolari pentru un gram de cocaină). O familie care nu putea să facă rost de așa ceva pentru fiul lor care era pe moarte în sistemul de sănătate american defect ar fi plătit fără rezerve pentru ea pe Dark Web.

„Da, dacă sursa își dă consimțământul, atunci e OK", a scris DPR, spunându-i apoi angajatului său că „moralitatea devine o chestiune flexibilă atunci când înțelegi principiul non-agresiunii", citând același argument libertarian pe care îl folosise de atât de multe ori în dezbaterile de la Penn State la care participase. Totul este permis pe o piață liberă, spune principiul, câtă vreme nu ești violent fără motiv cu altcineva. (Dacă cineva încearcă să-ți facă rău, atunci ai toate motivele să te aperi și să-ți protejezi proprietățile, a explicat Dread. Ochi pentru ochi era legea lumii libertariene.) Să vinzi un ficat sau o splină pe un site e ceva cât se poate de moral și corect, a subliniat el.

Pe lângă faptul că a permis apariția organelor pe site, Dread Pirate Roberts aprobase de curând și comercializarea otrăvurilor pe Silk Road.

„Deci, ăăă, avem un vânzător care comercializează cianură", i-a scris un alt angajat. „Nu sunt sigur care este poziția noastră față de așa ceva, nu este vorba despre orice otravă, ci despre cea mai cunoscută otravă de pe piață pentru asasinate și sinucideri", i-a explicat angajatul, adăugând la final un „lol".

DPR a cerut linkul spre pagina vânzătorului. Deși preciza că cianura putea fi folosită în cazuri de sinucidere (moartea survenea între șapte și nouă secunde), comerciantul menționa că includea la fiecare comandă și un exemplar gratuit în format electronic al cărții *The Final Exit*, care era un manual de instrucțiuni pentru sinucidere. Cianura mai avea și câteva utilizări legitime, subliniase vânzătorul, cum ar fi curățarea aurului și a argintului, și era „remediul perfect pentru tratarea leprei".

După câteva minute de deliberare, DPR i-a spus angajatului: „Cred că vom permite asta". Și apoi a repetat mantra site-ului: „E o substanță și nu vrem să greșim prin restricționarea accesului celorlalți la diverse lucruri".

La urma urmei, Silk Road era doar platforma – cu nimic diferită de Facebook, Twitter sau eBay – prin care utilizatorii comunicau și făceau schimb de idei și valută. Așadar, cine era DPR să le interzică ceva? Nu era ca și cum Twitter stabilea ce fel de opinii puteau să-și exprime oamenii sau nu atunci când scriau în căsuța din partea de sus a ecranului. Dacă voiai să spui ceva genial sau ceva complet idiot în 140 de caractere, atunci așa să fie. Era dreptul tău să spui pe internet orice vrei, la fel cum era dreptul tău să cumperi sau să vinzi orice îți doreai și să consumi ce cumpărai – dacă asta alegeai.

Acesta fusese scopul lui Ross și atunci când lansase Armory, deși fusese constrâns recent să închidă acel site pentru că se dovedise a fi prea dificil de trimis armele prin intermediul serviciilor poștale americane. În consecință, nu erau suficient de mulți oameni dispuși să cumpere arme de pe site, așa că a reinstaurat vânzarea de arme pe Silk Road (ca soluție temporară) în timp ce explora noi modalități prin care să-i ajute pe oameni să le tranzacționeze sub anonimat peste tot în lume. Dread Pirate Roberts

considera că fiecare om avea dreptul de a vinde și de a cumpăra, fie că era vorba de arme, droguri, otrăvuri sau organe.

„Absolut", l-a aprobat angajatul. „La urma urmei, asta este piața neagră :)."

„Așa este", a răspuns Ross, „și noi o facem ordonată și civilizată".

Deși lui Ross încă îi era dificil să ia aceste decizii, cele două personalități începuseră să se contopească treptat. Și la fel ca orice alt CEO ambițios care se afla în fruntea unui start-up în San Francisco, nu reușea să vadă cum o singură decizie, luată din fața unui calculator, putea să se ramifice și să afecteze nespus de mulți oameni reali și vii.

Cred că vom permite asta.

Aflat în cabina de metal de la Muzeul Evreiesc Contemporan, René începuse să vorbească din nou, uitându-se la prietenul lui, Ross, și menționând că în San Francisco „simți că te ia valul".

Ross, revenindu-și din reverie, și-a exprimat acordul.

— Și eu am senzația asta, a spus el. Simt cum lumea e într-o mișcare continuă.

Așa era și, în multe privințe, cei din jurul lor generau toate acele schimbări.

În următoarele 30 de minute, conversația dintre Ross și René a trecut de la familie și prieteni la droguri (și la cât de mult le iubise Ross în adolescență). Apoi Ross a vorbit despre cea care aproape îi devenise logodnică în Texas și cât de afectat fusese din cauza infidelității ei.

— Ești obosit? l-a întrebat René.

— O, da, i-a răspuns Ross. Foarte.

Apoi René a continuat cu explicarea unei revelații pe care o avusese recent: toți muncim atât de mult la serviciu și pentru ce?

— Nu există niciun nivel de succes care să mă facă să fiu fericit tot timpul, a analizat el. Acele mici reușite sunt momente trecătoare.

Ross și-a scărpinat barba, părând să nu fie de acord cu prietenul lui.

— Îmi închipui că trebuie să existe și o lumină la capătul tunelului pentru a... te forța cât de mult poți, l-a completat Ross. Am avut și eu experiențe similare, momente în care munca devine totul, mai importantă decât orice altceva.

Apoi s-au ridicat pentru a-și încheia înregistrarea. Dar mai întâi, înainte să-și ia rămas-bun, René l-a întrebat pe prietenul lui unde își dorea să se afle peste 20 de ani.

— Îmi doresc să am un impact pozitiv substanțial asupra viitorului omenirii până atunci, a spus Ross.

— Crezi că vei trăi veșnic? l-a întrebat René.

— Cred că există posibilitatea asta, a declarat Ross în fața microfonului. Chiar cred asta. Cred că, într-o anumită formă, s-ar putea să trăiesc veșnic.

casa albă din utah

Micuța casă din est, de la numărul 600 de pe strada North din Spanish Fork, Utah, prinsese vremuri și mai bune. Plăcile albe de pe acoperiș erau ciobite din cauza anilor în care fuseseră neglijate, la fel și vechiul gard de lemn. Peste tot se înălțau clopotnițe albe spre cerul Utahului, oferind numeroase locuri de rugăciune. Aici era, la urma urmei, ținutul mormonilor, *Biserica Sfinților din Zilele din Urmă*.

Într-o dimineață de joi de la mijlocul lunii ianuarie 2013, tăcerea era întreruptă la fiecare câteva minute de o mașină care trecea prin intersecția din apropiere. Iar în depărtare se auzea zgomotul vântului care făcea să fluture vreo duzină de steaguri ale Americii care împânzeau străzile din apropiere.

Dar era ceva neobișnuit în acea zi. De-a lungul străzii erau parcate neobișnuit de multe mașini, inclusiv o dubiță albă fără geamuri care se afla vizavi de casă. Dacă un trecător ar fi putut să vadă ce se afla în interiorul dubiței, el sau ea ar fi zărit un grup de bărbați care își verificau mitralierele semiautomate în timp ce alții își puneau măști pe fețe și își potriveau vestele antiglonț.

Imediat după ora 11:00, exact când se deschidea restaurantul HuHot Mongolian Grill de vizavi de casa albă, cu oferta lor de bufet nelimitat pentru 8,99 dolari, din dubița

albă a ieșit un bărbat care purta blugi albaștri, adidași și o jachetă bleumarin cu emblema Serviciului Poștal al Statelor Unite pe mânecă. S-a îndreptat spre căsuța albă cu un colet mic în mână și a bătut la ușă zgomotos.

— Bună ziua! a țipat el în timp ce lovea plasa din fața ușii cu pumnul. E cineva acasă?

Nu i-a răspuns nimeni, dar se vedea că, într-adevăr, era cineva înăuntru. Bărbatul cu jacheta de poștaș a lăsat coletul pe covorașul ponosit și în carouri de la ușă și s-a întors la dubița albă.

În apropiere se afla agentul special Carl Force de la DEA care urmărea desfășurarea evenimentelor dintr-o mașină de poliție fără însemne oficiale.

— N-o s-o înghită pe-asta, i-a spus Carl unui agent mult mai în vârstă care stătea lângă el în mașină.

— Așteaptă puțin, l-a calmat agentul mai în vârstă. O să iasă el.

Carl aștepta, savurând liniștea momentului: cer senin și steaguri fâlfâind, toate înconjurate de munții Wasatch cu vârfurile pudrate de zăpadă și în rest gol și atât. Carl ajunsese aici, la fel ca toți ceilalți indivizi care îl însoțeau, datorită faptului că personajul pe care îl juca el în online, Nob, pusese la cale un plan genial prin care Dread Pirate Roberts să-i caute un cumpărător pentru un kilogram de cocaină. În foarte scurt timp, DPR îl pusese în legătură cu un traficant de pe site și, după ce s-au înțeles la prețul de 27 000 de dolari, lui Carl îi fusese transmisă adresa unui bărbat cu numele de Curtis Green, bărbat care lucra pentru DPR și care fusese de acord să intre în posesia cocainei ca intermediar pentru cumpărător.

Imediat ce s-a bătut palma, grupul operațional Marco Polo s-a străduit să organizeze cât mai bine totul. Din fericire, Carl cunoștea pe cineva de la Divizia de Infracțiuni Majore din Utah și acesta fusese de acord să le împrumute

agenților kilogramul de cocaină din seiful cu dovezi pentru a o folosi în operațiunea lor.

Câteva zile mai târziu, Carl și-a luat cocaina și un pachet pentru corespondență prioritară. Înainte să pună drogurile înăuntru, a condus cu pachetul într-o dubiță o vreme pentru a-l face să arate de parcă ar fi fost livrat odată cu toată corespondența. Agenții hotărâseră să facă o „livrare controlată" a drogurilor, unul dintre tipi jucând rolul unui angajat la poștă care livra pachetul la casa lui Green și care apoi, sperau ei, îl și aresta. Însă, dat fiind faptul că era vorba despre echipa Marco Polo, operațiunea fusese un dezastru din prima clipă după ce agenții aterizaseră în Utah. În particular, agentul care avea sarcina să se îmbrace în poștaș se hotărâse să nu se îmbrace chiar ca un poștaș. Își pusese leneș jacheta de poștaș peste hainele lui obișnuite înainte de livrare.

— Tipul ăsta nu seamănă deloc cu un angajat la poștă, i-a spus Carl agentului răgușit de lângă el în timp ce îl urmăreau pe falsul poștaș strecurându-se înapoi în dubița albă.

Au trecut câteva minute și, în cele din urmă, ușa casei în paragină s-a întredeschis scârțâind și s-a ivit un tip masiv cu părul scurt și negru, pândind din prag ca un animal timid și rătăcit. Acesta era Curtis Green, care părea să nu aibă mult peste 40 de ani și care avea o privire vizibil îngrijorată. Carl știa că Green era unul dintre angajații-cheie din vasta rețea de droguri a lui Dread Pirate Roberts și că își petrecea zilele închis în casă, ocupându-se de intermedierea tranzacțiilor dintre cumpărători și vânzători și aplanând disputele atunci când tranzacțiile nu se finalizau cum trebuie.

Green s-a uitat țintă la dubița albă, apoi s-a uitat în jos la colet și a ieșit precaut pe verandă. Avea în mână un baston roz, l-a folosit ca să împingă de colo-colo pachetul și

apoi s-a aplecat ca să îl ridice și examineze. Coletul era o cutie de la serviciul poștal prioritar, mare cât o cărămidă, și nu avea scrisă pe nicăieri o adresă pentru retur. El avea în jurul taliei o borsetă, care și-a mutat ușor poziția în timp ce s-a aplecat pe verandă. Dând impresia că nu voia să aibă nimic de-a face cu acel pachet, Green a aruncat coletul într-un coș de gunoi de pe gazon și a intrat șchiopătând înapoi în casă.

— Ce naiba? a exclamat Carl.

Bărbaților din dubiță nu le venea nici lor să-și creadă ochilor. Ce era de făcut acum? Știau cu toții că nu puteau să aresteze pe cineva pentru că aruncase la gunoi un pachet de cocaină. În timp ce se gândeau la ce să facă, Green a apărut din nou, ivindu-se încet din prag la fel cum făcuse și cu doar câteva minute mai devreme. De această dată, a recuperat coletul din gunoi și l-a luat înăuntru.

S-a auzit sunetul ușii închizându-se în spatele lui Green. Venise momentul acțiunii.

A durat doar câteva secunde până când s-au deschis exploziv ușile din spatele dubiței, ceea ce a declanșat un val de sunete de portiere deschise de la mașinile parcate după colț. Zeci de bărbați de la diviziile locale SWAT și DEA au țâșnit din mașini, cu arme lungi și închise la culoare în mâini, și au năvălit pe iarba uscată din curte. Apoi unii au venit cu un berbec negru pe care l-au izbit în ușa de la intrarea în micuța casă albă. Agenții din grupul operațional Marco Polo au intrat în forță.

— La podea! a țipat unul dintre ei în timp ce Green se afla în fața coletului care acum era deschis, ținând în mână o foarfecă și cu urme de cocaină pe față.

Green, bâlbâindu-se, a făcut așa cum i s-a spus, întinzându-se pe jos cât de rapid a putut. I-a strigat pe cei doi câini Chihuahua pe care îi avea, Max și Sammy, în timp ce aceștia lătrau la bărbații înarmați.

— Ține-ți mâinile la vedere! a țipat un agent.

Max, câinele mai în vârstă, nu a putut să facă față stresului și a făcut pe el, dându-și drumul pe podeaua sufrageriei, în timp ce Sam, cățelul mai mic, a încercat să muște șireturile altui agent. Pe unul dintre pereți erau poze cu soția și copiii lui Green, precum și o placă pătrată decorativă cu un mesaj de întâmpinare: „Dacă aș fi știut că veniți, aș fi făcut curățenie!".

Green a fost percheziționat (polițiștii au găsit 23 000 de dolari îndesați în borseta lui), a fost arestat și i s-a spus ce drepturi are. Era vizibil împietrit de frică, spunându-le polițiștilor că va face orice îi vor zice; le va spune orice voiau să afle; le va arăta cum funcționa sistemul Bitcoin și calculatorul pe care îl folosea pentru a se înregistra pe Silk Road.

Polițiștii din spatele casei scormoneau prin sertarele lui Green, scoțând și vibratorul mare și negru al soției sale, pe seama căruia s-au făcut mai multe glume. Alți agenți s-au dus la subsol, acolo unde au descoperit mai multe calculatoare conectate între ele pentru ceea ce li s-a spus că era ferma prin care Green recolta Bitcoin. Pe aceste calculatoare rula un program descărcat de Green care procesa constant cifre în timp ce încerca să găsească în mediul online Bitcoin pe care le putea transforma în bani reali.

Pe măsură ce polițiștii căutau prin lucrurile lui, unul dintre agenții din cadrul Departamentului de Securitate Internă, filiala Baltimore, l-a tras deoparte pe timidul Green și a început să-l interogheze. Mai rămăseseră Carl și Shaun Bridges, agentul din cadrul Serviciilor Secrete care încercase să organizeze întâlnirea cu NSA, cu misiunea de a examina calculatorul lui Green. Au descoperit curând că Green, în calitate de angajat la Silk Road, avea un cont special pe site, cu drepturi care îi permiteau să

schimbe parolele utilizatorilor și chiar să-i blocheze pe alții. Acesta era un drept administrativ care, conform lui Green, îi fusese acordat chiar de Dread Pirate Roberts.

În timp ce Shaun și Carl analizau contul lui Green pentru a descoperi dovezi care să îi aducă mai aproape de capturarea lui DPR, au observat încă unul dintre drepturile administrative ale lui Green, care părea destul de neobișnuit. Aparent, Green, în calitate de administrator, avea acces și la rezervele de Bitcoin ale altora de pe Silk Road. Sute de mii în Bitcoin, mai exact. Dacă ar fi vrut, Green ar fi putut să fure cu ușurință acei bani. La urma urmei, toată lumea credea că valuta Bitcoin nu putea fi urmărită, la fel cum se întâmplă în cazul banilor gheață. Dar Green nu ar fi făcut așa ceva niciodată, temându-se de o răzbunare cruntă din partea lui Dread Pirate Roberts. La fel cum nici agenții federali din echipa Marco Polo nu ar fi făcut asta, pentru că juraseră să îi protejeze pe cetățeni, „așa să mă ajute Dumnezeu".

Însă, în zilele care au urmat, fără să mai știe nimeni altcineva din căsuța din Spanish Fork, Utah, și nimeni altcineva din guvernul american, Shaun Bridges de la Serviciile Secrete era pe cale să facă ceva de neînchipuit. A început să se joace cu acel calculator care îi aparținuse lui Green și a delapidat 350 000 de dolari din conturile altora de pe Silk Road folosindu-se de contul lui Curtis Green. În loc să ducă acești bani la guvernul american ca dovadă, Shaun urma să-și transfere acei 350 000 de dolari în propriile conturi bancare online.

Asta nu a fost tot.

Nu a durat mult până când Carl Force, binefăcătorul și tatăl iubitor care frecventa biserica – fără să aibă legătură cu Shaun Bridges –, să înceapă să fure și el bani de pe Silk Road. Dar, în loc să ia bani, așa cum făcuse Shaun, Carl îi vindea informații lui Dread Pirate Roberts în schimbul

unor sute de mii de dolari în Bitcoin. Aceste informații urmau să îl ajute pe Ross Ulbricht să rămână cu un pas în fața autorităților în timp ce acestea îl vânau pe omul din spatele Silk Road.

La fel cum făcuse și înainte, Carl era pe punctul de a trece granița dintre a juca rolul unui infractor și a deveni infractor.

Așa să mă ajute Dumnezeu.

curtis este torturat

Zona de recepție a hotelului Marriott din Salt Lake City era la fel de ștearsă și tăcută ca oricare alta. Mocheta era tare ca cimentul și în aer se simțea miros de cafea stătută. În colț era deschis un televizor pe care se putea vedea o burtieră sub un crainic care citea cele mai recente titluri, indicând că vânzările de locuințe noi din Statele Unite scăzuseră cu 7,8% pe parcursul ultimei luni și că economia era din nou în declin.

Mai sus, într-unul dintre apartamentele din hotel, un baston roz zăcea pe podea. Și la câțiva metri depărtare, în baie, proprietarul bastonului – Curtis Green – era ținut cu capul în apă de un lucrător poștal din grupul operațional Marco Polo. În fața lui, în timp ce Green era ținut cu capul în apă și dădea panicat din mâini, se afla Carl Force de la DEA care filma tortura cu o cameră video digitală.

Trecuse o săptămână de când DEA intrase în casa lui Green cu ajutorul unui berbec, doborând ușa de la intrare și făcându-i pe bieții lui câini Chihuahua să facă pe ei de frică (în sensul cel mai propriu). După ce fusese arestat, înregistrat și eliberat de la secția de poliție locală, acesta se dusese acasă, se prăbușise pe canapea și plânsese. S-a gândit că următorul pas era să angajeze un avocat, apoi i se comunica o dată la care trebuia să se prezinte la

tribunal și poate că urma să cadă la învoială cu cei de la DEA pentru o sentință redusă. Dar lucrurile s-au petrecut altfel.

După arestarea lui, echipa Marco Polo s-a întors în Baltimore, iar mormonului, Green, i se spusese să se dea la fund. Carl și ceilalți din echipă presupuseseră că vor avea timp să îl ia la întrebări pe Green mai târziu și că între timp puteau să mai scormonească prin calculatorul lui în căutarea mai multor dovezi. Însă, așa cum aflase Carl (ca Nob), Dread Pirate Roberts își dăduse seama că angajatul lui fusese arestat.

Complet derutați, Shaun Bridges, Carl Force și un angajat din serviciul poștal implicat în grupul operațional se întorseseră la hotelul Marriott din Salt Lake City pentru a-l interoga pe Green, încercând să adune tot ce se putea câtă vreme încă avea acces la fișierele de pe Silk Road.

Green a venit la Marriott însoțit de avocatul lui și a început imediat să turuie despre cum, cât de curând, nemilosul Dread Pirate Roberts avea să-și trimită, cu siguranță, călăii care să îl execute. Era atât de îngrozit încât nu putea să doarmă, a spus el. Tot pândea la fereastra lui din Spanish Fork, temându-se că va veni cineva care să îi bată la ușă, iar acela va fi sfârșitul lui Curtis Green și a celor doi câini Chihuahua ai săi. Green a continuat să turuie ca un adolescent speriat care îi povestea directorului despre niște bătăuși care urmau să-l prindă după ore.

Green fusese întotdeauna un aiurit și, așa cum a ajuns să creadă în curând Carl, un tip slab. În liceu colegii lui Green îl porecliseră „the Gooch". La acea vreme, tânărul Green cel rotunjor nu știa ce însemna asta și râdea cu ceilalți băieți când îi spuneau așa. Abia după ani buni, a aflat că acel cuvânt se referea la acea zonă a corpului unui bărbat cuprinsă între scrot și anus.

Carl putea să înțeleagă cu ușurință cum primise acea poreclă. După câteva minute de turuit aiurea, Carl își dorea să-l pocnească sau să-i spună să tacă naibii din gură, ori ambele variante. (Gooch!) Green părea la fel de agitat pe cât fuseseră câinii lui mai mici de un kilogram și jumătate. Uneori se smiorcăia în timp ce vorbea cu grupul operațional Marco Polo despre rolul lui la site și despre temutul Dread Pirate Roberts. Alteori îi implora, cerând clemență: „Eu sunt doar un mormon cuminte".

În cele din urmă, după un interogatoriu de câteva ore, avocatul lui Green (care părea să fie cel mai prost avocat din Utah) s-a plictisit și a hotărât să plece, consemnând că cel care îl angajase pur și simplu trebuia să le spună polițiștilor tot ce știa. În timp ce avocatul pleca, Gooch a început să plângă. Carl s-a gândit la cât de jalnic era omul acesta și la cum întruchipa el tot ce ura Carl pe lumea asta: nu era suficient de tare încât să-și asume alegerile pe care le făcuse.

În jurul prânzului, epuizați după ore întregi de interogatoriu, au hotărât să meargă la restaurantul din incinta hotelului Marriott și să ia prânzul. În timp ce toată lumea mânca, Carl a intrat pe laptop și s-a logat ca Nob pentru a discuta cu DPR și pentru a afla dacă acesta știa mai multe despre tipul care stătea în fața lui. Acela a fost momentul – în timp ce Green își mânca porția de cartofi prăjiți și încerca să nu-i supere pe agenții care îl capturaseră – în care Dread i-a spus lui Nob ce se întâmplase. Unul dintre angajații lui furase niște Bitcoin și el nu era încântat de asta. „Nu mulți bani", a spus DPR la începutul discuției, „dar enervează teribil."

„Cine este și unde se află", i-a răspuns Nob în timp ce și-a scos nasul din laptop pentru a se uita la Gooch care la rândul lui, l-a privit temător, la rândul lui.

„O să-ți trimit actul lui de identitate", a răspuns DPR.

Nob l-a întrebat imediat de ce avea el actul de identitate al acestui tip.

„L-am pus să mi-l trimită când l-am angajat", i-a scris Dread, „exact pentru eventualitatea unor astfel de situații".

Câtă vreme a vorbit cu Dread, s-a făcut că nu știa ce se întâmplase cu kilogramul lui de cocaină, dar în același timp a fost surprins să afle că Green avusese îndrăzneala să fure Bitcoin în valoare de 350 000 de dolari la scurt timp după ce fusese arestat.

— Ai furat bani de la DPR? l-a întrebat Carl pe Green, șocat fiind că Gooch ar face așa ceva.

Shaun, cel care chiar furase banii, se uita fără să spună nimic.

— Nu! a răspuns Green cuprins de panică. Cred că glumești. Nici măcar nu aș ști cum să fur un bănuț de la el.

— Recunoaște! a țipat Carl.

Și apoi a intervenit și Shaun. Privirea lui Shaun era intimidantă din cauza ochilor lui înguști și cinici.

— Recunoaște că tu ai furat banii!

— Nu am fost eu!

— De ce îl protejezi? a întrebat Carl.

— N-am făcut eu asta! a scâncit Green.

În timpul acestui schimb de replici, lui Carl îi apăruse pe ecran o rugăminte lansată de Dread Pirate Roberts, acesta întrebându-l dacă știa pe cineva care putea să îl bată pe Green și să îl forțeze să trimită banii înapoi. Considerând că se dădea drept mare traficant de droguri, i-a spus lui DPR că știa, desigur, indivizi care puteau să se ocupe de așa ceva.

„Cât de repede crezi că poți să trimiți pe cineva acolo?" a întrebat DPR. „Și cât te costă asta?"

Carl și-a luat ochii din calculator și l-a informat pe Green că ziua lui urma să-și schimbe cursul – puțin. Green,

încă bolborosind, a fost cuprins de teroare când a auzit ce aveau de gând să facă în continuare. Trebuia să facă în așa fel încât bătaia să pară autentică, l-a informat Carl pe Green. DPR voia dovezi.

S-au întors în camera de hotel, iar Carl i-a spus lui Green să se ducă în baie. Cada era plină cu apă. Camera de filmat s-a deschis, iar lucrătorul poștal l-a forțat pe Green să intre cu capul în apă, dând panicat din brațe în timp ce se zbătea după aer. Țipetele lui se auzeau forfotind sub apă. Nu putea să respire. Și apoi, după câteva secunde, agentul din serviciile poștale i-a tras capul din apă ținându-l de păr și a ținut chipul înecatului în fața camerei în timp ce Gooch horcăia, încercând să-și recapete suflul și străduindu-se din răsputeri ca să nu înceapă să plângă din nou.

— Cred că ar trebui s-o mai facem o dată, a spus Carl în timp ce se uita pe deasupra aparatului la chipul jalnic al lui Green.

Angajatul de la poștă a fost de acord, l-a apucat iar de cap pe Green și l-a împins înapoi sub apă. Era haos în formă pură, ca în *Împăratul muștelor**, dar în locul copiilor care încercau să îl omoare pe bietul Piggy cel dolofan, agenți speciali din guvernul Statelor Unite îl înecau pe Gooch.

Green i-a implorat să se oprească, dar ei au continuat iar și iar.

— Trebuie să facem în așa fel încât să pară pe bune, a rânjit Carl.

— Jur, a spus Green în timp ce chipul îi era împins din nou sub apă. Nu am furat eu banii!

— Recunoaște! a țipat la el Carl. Nu mai încerca să-l protejezi pe DPR!

* Carte apărută la Editura Humanitas, traducere de Constantin Popescu, 2008 (n.t).

Și totuși, în timp ce se petreceau toate acestea, din baie lipsea cineva. Shaun de la Serviciile Secrete le spusese celorlalți din echipă că luase laptopul lui Green pentru a-l înregistra ca dovadă la biroul din apropiere. Dar, în schimb, avea de gând să-l folosească pentru a fura mai mulți bani de pe Silk Road, bani pe care nimeni nu știa că-i lua. În timp ce Shaun închidea ușa în urma lui, în apartamentul de la Marriott se auzea ecoul urletelor lui Gooch și Carl, care continua să țipe la el.

— Recunoaște, nenorocitule!

— Jur, plângea Green. N-am furat niciun bănuț!

prima crimă

Ross își dăduse seama că s-ar putea să se ajungă la așa ceva cândva. Că într-o zi avea să se confrunte cu acest gen de decizie nemiloasă – să „apelez la băieții cu pumnii", așa cum îi spusese unui asociat. El își închipuise că, atunci când avea să vină acea zi, probabil că trebuia să pună capăt zilelor unui traficant de droguri care o luase razna sau unei persoane care amenința misiunea Silk Road. Dar nu-și imaginase că putea fi vorba despre unul dintre oamenii lui. Și, cu siguranță, nu Curtis Green din Spanish Fork, Utah.

Deși această decizie îl descumpănea pe DPR, cel puțin o parte din ea urma să fie ușoară: cine avea să se ocupe de sarcină. Având atâția bani la dispoziție, s-a dovedit că existau destui oameni dispuși și capabili să omoare pe cineva – mai ales într-o zonă pustie din Utah. Variety Jones cunoștea un tip, „Irlandezul", care putea veni – din Irlanda – în Utah, unde urma să-l găsească pe Curtis și să-l lichideze. (Exista o mică problemă aici, pentru că Irlandezul nu era chiar foarte priceput în domeniul tehnologiei, așa că recuperarea celor 350 000 de dolari, echivalentul lor în Bitcoin, pe care îi furase Green putea să fie o provocare complicată.) Inigo, un alt angajat la Silk Road și unul dintre puținii în care DPR chiar avea încredere, s-a oferit să meargă el însuși și să rezolve problema, dar era mult prea

important în infrastructura site-ului pentru a face treaba murdară. Așa că DPR a hotărât că misiunea urma să fie îndeplinită de Nob, traficantul sud-american cu care devenise atât de apropiat.

La urma urmei, Nob era cel care pierduse un kilogram din „ce avea Columbia mai bun" atunci când Green fusese săltat de DEA cu o săptămână mai devreme, o informație importantă pe care Ross o aflase dintr-o simplă căutare pe Google a numelui lui Curtis Green, după ce acesta nu se mai logase pe contul lui, iar căutarea îl trimisese la un site care cataloga arestările recente.

Acolo a găsit, în toată splendoarea, fotografia angajatului său dolofan.

Ross nu-și închipuise că va trebui să se confrunte cu așa ceva vreodată când se trezise într-o dimineață friguroasă de iarnă de la începutul lui 2013. Când a aflat despre Green, singura lui reacție a fost o senzație de greață, așa cum i-a spus lui VJ într-o discuție. Apoi, după câteva ore, gustul de vomă a început să se transforme rapid în sete de răzbunare.

DPR a vorbit cu toți asociații lui despre ce era de făcut. Exista o teamă reală că Green urma să le dezvăluie polițiștilor despre Silk Road, să le povestească agenților federali despre mecanismele interne ale site-ului, despre cum funcționa și despre cei care erau implicați în asta. Toate acestea, plus cei 350 000 de dolari pe care îi furase, nu i-au dat lui Ross decât trei opțiuni prin care putea gestiona situația cu angajatul lui rebel.

Prima posibilitate era cea mai simplă: să i se facă o vizită lui Green în casa lui din Spanish Fork, Utah, și să i se bage frica în sânge până când returna banii furați. A doua era mai dificilă – dar cu siguranță mai corectă – și presupunea ca Green să fie bătut pentru trădarea lui. Poate că unul dintre oamenii lui DPR l-ar lega pe Green de un

scaun, l-ar pocni puțin, i-ar rupe câteva degete, nasul, i-ar amenința familia și l-ar speria suficient de mult încât să dea banii înapoi. Dar în cazul ambelor variante exista o problemă: dacă se afla că era în regulă să vorbești cu poliția și să furi sute de mii de dolari de pe site, Dread Pirate Roberts nu avea să mai fie cel mai temut pirat care navighează prin Dark Web, ci doar un tip slab de care poți să-ți bați joc. Silk Road ar fi devenit un loc în care se puteau încălca regulile fără să existe repercusiuni.

Toate acestea au dus la a treia variantă în cazul lui Green: să fie ucis.

Decizii, decizii.

Cât de repede se schimbă viața! Într-o clipă, faci 300 de dolari pe săptămână, fiind cercetător în mediul universitar. Dormi într-un subsol și singurele tale posesiuni sunt doi saci negri de gunoi, unul cu haine curate și celălalt cu haine murdare, iar cea mai mare grijă pe care o ai este dacă te va suna sau nu tipa drăguță cu păr cârlionțat pe care tocmai ai cunoscut-o la clubul de tobe. Apoi îți vine o idee. E doar un gând, e ca visul unui puști la o invenție măreață. Însă nu mai scapi de ea. Apoi se întâmplă ceva, ca un fulger care atinge un zmeu sau ca mucegaiul care contaminează din greșeală un experiment, și îți dai seama că această idee chiar e realizabilă. Începi să scrii secvențe de cod la calculator și din ele se naște o lume nouă. Nu are legi, este în afara celor pe care le stabilești tu. Tu ești cel care hotărăște cui i se dă putere și cui nu. Și apoi te trezești într-o dimineață și nu mai ești tu; ești unul dintre cei mai cunoscuți traficanți de droguri în viață. Iar acum hotărăști dacă cineva ar trebui să trăiască sau să moară. Ești judecător în propriul tribunal. Ești Dumnezeu.

Însă Dumnezeu nu era pregătit să pună capăt vieții unui om. Cel puțin nu încă. Așa că l-a instruit pe Nob să meargă să-l găsească pe Green și să-l *boțească.*

„Aș vrea să fie bătut. Apoi forțează-l să dea înapoi banii furați", i-a scris DPR lui Nob. „Adică pune-l în fața calculatorului și obligă-l să o facă." Apoi i-a repetat lui Nob că „ar fi minunat" să recupereze banii.

Nob a spus că-și va trimite băieții în Utah ca să rezolve asta.

Dar, în timp ce Nob pleca să îl caute pe Green, iar Ross îi acordase acestuia din urmă un fel de amnistie, încă nu era sigur dacă aceea era decizia corectă. Cum putea să-i permită cuiva să fure atât de mulți bani de la DPR și să îl lase să scape cu o amărâtă de bătaie? Dilema își avea rădăcinile în faptul că Ross nu era obișnuit cu violența, deși credea în ea atunci când era absolut necesară.

Pe când era la Penn State, cu puțin timp în urmă, Ross militase exact pentru această idee alături de Alex și prietenii lui din clubul studenților libertarieni, cu toții adunați în clădirea Willing de lângă Pollock Road.

„Da, dar uzul de forță este pe deplin justificat, dacă trebuie să-ți aperi drepturile sau proprietățile", susținuse tânărul Ross în timp ce vorbea despre una dintre cele mai recente cărți scrise de Murray Rothbard, carte pe care tocmai o devorase. Pe atunci era doar ceva idealist, un joc ipotetic într-un grup de studenți. Conversația chiar se și prelungise, de data asta într-un grup mai restrâns în barul Corner Room de pe College Avenue, unde, pe fundalul discuțiilor despre sport și al zgomotelor de halbe pline cu bere Samuel Adams, discutaseră despre cartea lui Rothbard, *War, Peace, and the State*, care explica de ce se putea folosi violența împotriva oricărui răufăcător care încerca să-ți facă rău sau să-ți fure din proprietăți.

Acum, în pielea lui Dread Pirate Roberts, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se întreba mai mult dacă să îl bată pe Green avea să fie o pedeapsă suficient de mare pentru a-i descuraja pe alții de pe site în privința trădării.

A început să se întrebe dacă nu cumva nu va mai avea de ales și va trebui să-și supună teoriile libertariene la testul suprem. La urma urmei, Curtis Green furase din „proprietatea personală" a lui DPR. Toți cei 350 000 de dolari din ea.

Pe măsură ce Ross cântărea decizia, principalul lui consilier i-a oferit un argument alternativ. „În ce moment hotărâm că am înghițit suficient de mult din porcăriile altcuiva și o terminăm cu el?", a întrebat retoric Variety Jones când a auzit de furt. Nu mai vorbea despre Green folosindu-i numele, ci se referea la el ca „Donator de Organe". Pentru VJ heroina era dăunătoare și nu voia să aibă de-a face cu ea, dar crima, ei bine, era cu totul altă poveste.

Dat fiind faptul că Green fusese arestat, Variety Jones (care știa câte ceva despre cum era să fii arestat cu adevărat) l-a atenționat că Donatorul de Organe putea să negocieze o înțelegere cu „Feebs" prin care să spună tot ce știa despre Silk Road. Sau putea să fugă din țară, l-a avertizat VJ, și să dispară cu cei 350 000 de dolari ai lui DPR.

Curând au început și alții să vină cu sfaturi. „Există anumite reguli ale lumii subterane", i-a scris cineva lui DPR. „Și uneori problemele nu pot fi gestionate decât într-un singur fel."

Printre atâția drăcușori pe umărul lui DPR, singurul înger era Ross Ulbricht. (Dar Ross nu putea să-l sune pe cel mai bun prieten al său din lumea reală, pe René, și să-i ceară părerea. *Bună, prietene, poți vorbi puțin? Mă gândesc dacă să dau ordin să fie ucis tipul ăsta care a furat de la mine sute de mii de dolari din traficul de droguri. Crezi că ar trebui să fac asta?*)

Tot ceea ce-i spuneau atâția lui DPR începuse să aibă logică. Nu erau într-un spațiu de joacă; era un nenorocit de imperiu al drogurilor și existau consecințe pentru

acțiunile tuturor. „Dacă ăsta ar fi fost Vestul Sălbatic, și cam e", i-a răspuns Ross lui Variety Jones, „ai fi spânzurat doar pentru furtul unui cal."

Exact! Acum mai vii de-acasă! VJ a pus paie pe foc, întrebând de ce ar fi trebuit ca șeriful acestui Vest Sălbatic să și facă asta. „În ce moment este aceasta reacția potrivită?" a întrebat Jones.

„E o întrebare bună la care m-am tot gândit în ultimele 24 de ore", a scris DPR

În cele din urmă, Variety Jones a atins punctul nevralgic.

„Așadar, ai avut timp să analizezi", a spus el. „Tu stai în scaunul cel mare și tu trebuie să iei o decizie."

Ross, sari de pe o stâncă.

„Nu aș avea nicio problemă cu asasinarea acestui individ", a răspuns DPR.

Și în nouă cuvinte s-a pronunțat sentința la moarte a lui Curtis Green. Din câteva tastări, creatorul Silk Road tocmai aprobase prima lui crimă. Acum doar trebuia să găsească omul potrivit care să-l omoare.

fbi-ul se alătură operațiunii

Era ora 04:45 când mașina de teren argintie parcase în locul obișnuit de la intersecția dintre străzile Church și Thomas în Lower Manhattan. La fix. Mașina avea geamuri fumurii, numere de înmatriculare guvernamentale și lumini roșii de girofar ascunse în spatele grilei frontale. Ușa SUV-ului s-a deschis larg și agentul special din FBI Chris Tarbell a coborât din mașină, îmbrăcat în haine sport și cu o jachetă subțire deasupra, chiar dacă temperatura din timpul iernii în orașul New York se apropia de minus zece grade.

Fie soare, fie ploaie, lapoviță sau ninsoare, acesta era ritualul lui Tarbell. Se antrena în fiecare dimineață, înainte să intre în biroul FBI de la numărul 26 din Federal Plaza, care se afla la câteva străzi distanță. Dar antrenamentul din acea zi urma să fie altfel. Deși agenții din Divizia de Infracțiuni Cibernetice a FBI-ului nu-și pierduseră interesul față de Silk Road, subiectul nu avansase mai departe de nivelul discuției din Whiskey Tavern, purtate printre shoturi de Pickle Back și șeam-pah-nie, în mare parte din cauza porcăriilor birocratice din interiorul sistemului, pe care Tarbell nu putea să le sufere. Mai-marii din FBI

(căruia îi spuneau Beau și îl pronunțau „B-you") susțineseră că drogurile nu făceau obiectul diviziei lor din cadrul FBI.

Dar, în sfârșit, după luni de discuții despre cum se puteau implica în cazul Silk Road, apăruse o oportunitate. Mai târziu în acea zi, urma să treacă pe la ei o tipă de la DEA din New York pentru a vorbi despre site și a se interesa dacă Tarbell și echipa lui puteau să contribuie la investigația DEA.

După ce pleca de la sala de forță, Tarbell se schimba într-un costum închis la culoare și cămașă albă și își lua o cafea de la un Starbucks din apropiere înainte să urce la etajul 23 din clădirea federală. În timp ce se afla în Groapă cu alți agenți de-ai lui, a apărut o tipă de la DEA, împreună cu Serrin Turner, procurorul responsabil pentru zona New York City, cu care FBI-ul lucrase la cazul LulzSec.

Agenta DEA purta blugi și un pulover, afișându-și cu mândrie legitimația și pistolul în talie. S-a așezat pe un scaun liber și a explicat că făcea parte dintr-un grup operațional din New York cu sediul la câțiva kilometri distanță, în Chelsea. Cercetaseră ocazional – „bine, am încercat să cercetăm" – cazul Silk Road în ultimul an și jumătate și nu ajunseseră nicăieri. La puțin timp după ce fusese publicat în *Gawker* acel articol din iunie 2011, senatorul Chuck Schumer făcuse ce fac mai toți politicienii, adică susținuse o conferință de presă spontană și ceruse ca guvernul să închidă site-ul de droguri, chiar dacă habar nu avea ce presupunea asta.

Din moment ce se vindeau droguri prin Silk Road, a explicat agenta DEA, guvernul îi ceruse instituției din care făcea parte să cerceteze problema site-ului. S-a dovedit că aceasta fusese o greșeală, pentru că DEA nu știa să facă decât arestări fizice cu droguri fizice, nu și capturi digitale

cu tehnologii ca Bitcoin, Tor sau măcar cu Dark Web, indiferent ce naiba ar mai fi însemnat și asta.

— Cei de sus sunt nervoși că nu am ajuns prea departe, s-a plâns ea.

Și apoi a explicat că omul din spatele site-ului – „care acum își spune Dread Pirate Roberts, știți voi, din filmul *File de poveste*" – devenise mai sfidător în privința mărfurilor de contrabandă care se vindeau pe site, comercializând inclusiv arme și instrumente pentru hacking. Mai mult, acest Dread Pirate Roberts ataca în mod public guvernul american. Divizia DEA din New York ajunsese într-un punct mort și avea nevoie de ajutorul celor de la FBI. La finalul întâlnirii, Tarbell și echipa lui au spus că vor discuta între ei și că vor păstra legătura. Și-au strâns mâinile și s-au despărțit.

— Ei bine, le-a spus Tarbell agenților din Groapă, avem aici două probleme.

Prima era că echipa lui nu voia doar să-i asiste pe cei de la DEA din New York. Dacă era ca FBI-ul să se ocupe de cazul Silk Road, atunci urmau să o facă singuri. FBI-ul nu lucra bine cu alții. Niciodată nu se întâmplase asta. Mai ales cu tâmpiții de la DEA.

Ceea ce ducea la a doua problemă importantă: cei din vârful ierarhiei le spuseseră de mai multe ori că, potrivit fișei postului, ei nu trebuiau să se ocupe de cazurile cu droguri, ci de cele cu calculatoare.

Însă întâlnirea cu agenta DEA le dăduse lui Tarbel și celor din echipa lui o idee. Site-ul nu mai vindea acum doar droguri. Lumea vindea acum și câteva sute de tipuri de instrumente pentru hacking, inclusiv *key loggers*, viruși de tip *Trojan*, aplicații *malware*, *spyware* și o serie de alte mărfuri digitale care făceau întocmai obiectul activităților celor din Groapă.

În acel moment, echipa FBI a hotărât că aceea era calea prin care urmau să se implice în cazul Silk Road. În loc să-i ajute pe cei de la DEA să-i găsească pe traficanții de droguri, agenții de la Infracțiuni Cibernetice urmau să se ocupe ei înșiși de site. Tarbell a pus mâna pe telefon și le-a prezentat șefilor strategia.

După câteva săptămâni, s-au primit în cele din urmă și aprobările de sus în jos, ceea ce însemna că echipa putea să înceapă o investigație a acestui site. După luni întregi de birocrație și oficialități inutile, Tarbell și agenții lui au deschis un nou dosar cu numărul 288-3-696.

Pe lângă filiala din Chicago, un grup operațional în Baltimore din cadrul Departamentului de Securitate Internă și încă un grup de oficiali locali și federali din New York, acum apăruse încă o agenție care îl vâna pe Dread Pirate Roberts: Divizia de Infracțiuni Cibernetice din cadrul FBI, iar acel Eliot Ness al spațiului cibernetic urma să conducă atacul.

excursia cu cortul și bulgărul de zăpadă

Februarie 2013

„Nu mai știu dacă ți-am spus", i-a scris DPR lui Inigo. „Dar am să fiu plecat până duminică după-amiază."

Ross era încântat că pleca. Ultimele săptămâni fuseseră dezastruoase. Chiar se și întrebase dacă nu cumva era ceva în neregulă cu el. Nimic nu mergea cum trebuie în lumea lui online. Angajații lui dădeau rateuri peste tot (inclusiv Variety Jones, care nu livrase la timp niște secțiuni noi de cod pe partea de securitate). Și nici în lumea offline nu o ducea cu mult mai bine, considerând faptul că era și se simțea singur și nu putea să ceară sfaturi de la nimeni în care avea încredere cu adevărat.

Pe lângă această stare de spirit melancolică, descoperise că, în plus față de cei 350 000 de dolari furați de Curtis Green în urmă cu câteva săptămâni, altcineva deturnase 800 000 de dolari într-un alt furt.

Opt. Sute. De mii. De dolari. Dispăruți pur și simplu. Asta însemna mai bine de 1,15 milioane de dolari furați în doar câteva zile. Din fericire pentru Ross, un milion de dolari însemna acum doar o mică parte din economiile pe care le avea, dar tot îl deranja. Desigur, existaseră represalii. Și DPR dăduse până la urmă ordinul de execuție pentru

Green. Și nici nu-l costase nebunește de mult: 40 000 de dolari în avans și încă 40 000 de dolari după ce murea.

Decizia nu fusese una ușoară. Asta era o certitudine. Dar era convins că fusese cea corectă; arătând lumii că era mai importantă siguranța societății, dobândită prin legalizarea drogurilor, decât era viața unui individ care putea să toarne la federali. În plus, Green încălcase regulile din lumea lui DPR. Trebuiau să apară consecințe. Fără ele ar fi fost haos.

Înainte să plece din oraș, DPR i-a trimis lui Inigo un ultim mesaj în care îi dădea instrucțiuni prin care să „apere cetatea în lipsa lui". Apoi Ross și-a închis laptopul, ascunzându-l pe DPR prin programul de criptare pe care îl instalase pe calculatorul lui. Nu avea să fie nevoie de el acolo unde se îndrepta Ross pentru următoarele câteva zile. Și-a înșfăcat geanta și a plecat.

Temperatura din San Francisco se menținea în jur de opt grade Celsius mai toată ziua, dar Ross era îmbrăcat de parcă se ducea la plajă, nu undeva în nord, în sălbăticie, pentru o drumeție cu cortul de două zile. Ceilalți cu care mergea se organizaseră adecvat. Selena, a cărei zi de naștere o sărbătoreau, era înfofolită cu șosete de lână și un fular gros. René avea pe el trei rânduri de haine, ca o piesă prețioasă din porțelan care urma să fie expediată prin curier. Și Kristal, sora Selenei, care venise în vizită din Portland, arăta de parcă mergea cu cortul în Antarctica. Pe de altă parte, Ross hotărâse că această excursie avea să necesite doar o pereche de pantaloni scurți Adidas și acești noi, bizari, pantofi sport de un roșu aprins, Vibram FiveFingers, care parcă arătau ca niște mănuși gigantice.

Dar, în câteva minute, frigul a încetat să mai conteze pentru Ross; se simțea cuprins de un val de căldură în timp ce se uita la Kristal, care era, sincer, prea frumoasă pentru ca el să se mai îngrijoreze din cauza ținutei.

Ross s-a amorezat instantaneu.

Era înnebunit după Kristal. Părul ei lung, negru și drept era împletit perfect pe spate, dezvăluindu-i ochii de culoarea alunelor de pădure și linia perfectă și roz a buzelor. Arăta exact ca Pocahontas.

Odată ce s-au pus în mașină toate bagajele, au sărit cu toții înăuntru și mașina a plecat în timp ce vorbeau unii peste alții. Au pornit la drum pe autostrada 101, iar când începuse să se vadă podul Golden Gate, Selena și-a scos aparatul și a început să fotografieze turnurile portocalii care păreau nesfârșit de înalte. Ross se uita la cerul albastru și luminos, la fel de vast și deschis ca oceanul pe care îl văzuse în Dominica. În dreapta vedea din nou Alcatrazul, acea închisoare amenințătoare de la distanță.

Au continuat de-a lungul drumurilor șerpuitoare din Sausalito și apoi prin Mill Valley, parcurgând drumul de o oră cu mașina, până la intrarea pe poteca prin care urmau să urce în pădure.

Începutul traseului era o potecă bătătorită de pietriș care se transforma curând într-o cărare îngustă, șerpuitoare. Ross și René au fost niște gentlemani și s-au oferit să care rucsacurile fetelor. Fiecare a luat câte unul în spate și în față. Au bătut palma încântați.

***

De cealaltă parte a lumii, în Perth, Australia, Preston Bridges, în vârstă de șaisprezece ani, și prietenii lui planificau și ei de ceva timp propria sărbătoare. Preston își alesese deja ținuta pentru balul de la sfârșitul clasei a douăsprezecea și tot vorbise cu ceilalți puști din Churchlands Senior High School despre petrecerile la care să meargă după bal.

Preston era un puști arătos, cu sprâncene groase și bogate, cu păr blond aranjat pe o parte, care îi acoperea

parțial chipul. El alesese să-și petreacă ultimele ore de dinainte de festivitate cu amicii lui, la plajă, jucându-se în apa călduță și primitoare și vorbind despre ce îi aștepta în acea seară.

„Arăți de parcă te-ai dat cu spray autobronzant", a glumit tatăl lui, Rodney, când acesta a ajuns acasă în jurul orei 16:00. Preston a rânjit și s-a îndreptat spre capătul holului pentru a se schimba în fracul ales pentru petrecere.

După o oră și încă puțin, în jurul orei 17:30, Preston ieșea din dormitorul lui și urma să fie ultima dată când avea să mai facă acest lucru în viața lui.

Arăta bine în acel frac negru, cu papion asortat, perfect aranjat în jurul gâtului. Când a ajuns să-l ia de acasă, mama lui, Vicky, a subliniat cât de chipeș era băiatul ei. Tatăl lui a făcut câteva fotografii cu ei împreună. Într-una dintre ele, Preston era întors spre mama lui, o trăsese aproape de el și o pupase apăsat pe obraz în timp ce ea radia. Curând a plecat spre bal.

Ross și cei trei prieteni ai săi găsiseră în sfârșit un loc în care să se așeze și pe care să-și ridice corturile cu alb și albastru; era o porțiune de teren plat pe coama dealului care dădea spre un ocean verde infinit de brazi Douglas, specifici zonei de nord a Californiei. Mirosea a pin și pe toți i-a cuprins o stare de calm – mai ales pe Ross. René a mărturisit că se simțea ca în paradis în timp ce grupul se așezase pe terenul înclinat și privea cum lumea stătea în loc. Ross ronțăia fistic, prăjiturele cu orez și descojea niște portocale. În curând au făcut un foc de tabără. Pe măsură ce se lăsa noaptea, Ross și Kristal tot vorbeau și se uitau spre cer, la stele, iar mirosul de fum se risipea spre rai.

Restul weekendului a fost ca un vis pentru Ross. A înotat în Lacul Kent lângă Peter's Dam – chiar dacă apa din baraj era rece ca gheața. S-a dat de-a dura pe un deal verde-aprins și a chicotit ca un copil. Au jucat cărți; au fost în drumeții, au glumit, s-au jucat cu un Frisbee și au țopăit, la propriu, explorând sălbăticia.

Însă, mai important, Ross și Kristal s-au îndrăgostit unul de celălalt ca doi adolescenți la un bal de liceeni.

Hotelul Sunmoon Resort din Perth, Australia, era locul ideal pentru o petrecere organizată pentru zeci de adolescenți după ce plecaseră de la balul de absolvire a liceului. Hotelul avea camere ieftine cu balcoane care dădeau spre esplanadă și spre oceanul verde de-a lungul plajei dantelate Scarborough. Mirosul de clor se ridica ușor de la piscina de mai jos în timp ce Preston și prietenii lui se îndreptau către ultimul etaj al hotelului, spre apartamentul pe care îl închiriaseră împreună.

Pe tot timpul nopții au venit și au plecat prieteni și cunoștințe. Totuși, dimineață, în jur de ora 04:30, când băieții se gândeau să încheie petrecerea, a apărut la hotel un adolescent cu o surpriză. Nu era unul dintre prietenii apropiați ai lui Preston, dar voia să fie și adusese un cadou.

— Ce e asta?

— E N-bomb, i-a explicat puștiul lui Preston.

E ca LSD-ul. Îl produc în China, a adăugat el. Era sintetic, un drog produs într-un laborator neacreditat și, deși era de 60 de ori mai puternic decât LSD-ul, era perfect sigur. Puștiul a spus că luase un „pachet de petrecere" – dacă iei zece, primești unul gratuit. Îl cumpărase de pe un site de care aflase și care se numea Silk Road. Drogurile pur și simplu veniseră prin poștă.

Dintre cei opt băieți care se aflau în camera de hotel în acea noapte, cinci au hotărât să ia o doză de N-bomb. Puștiul care adusese drogurile i-a dat lui Preston două folii. Dintre cei cinci băieți care au luat drogul, doar unul a avut o reacție adversă aproape imediată: Preston Bridges.

Imediat a început să se comporte haotic. Lumea din jurul lui începuse să pară supranaturală. A intrat în panică. Ce naiba se întâmpla? Halucinațiile preluau controlul și nu putea să facă nimic în această privință. Opriți-le! Nu știa unde era sau ce făcea. Prietenii lui au încercat să îl calmeze, dar fără succes. Toată lumea era în stare de panică, mai ales Preston.

Camera părea să se învârtă. Ajutor! Ajutor! Se învârtea și se învârtea. Preston a început să alerge. Încă se afla în camera de hotel. Încă era la al doilea etaj. Dar a fugit. A fugit prin balcon și s-a aruncat în gol, căzând cu capul înainte, de la o înălțime mai mare de nouă metri, în parcarea de mai jos.

Din depărtare au început să se audă sirene.

Monitorul cardiac scotea un sunet lent și repetitiv în timp ce Preston era întins pe targă, la spital. Sprâncenele stufoase și părul blond dat într-o parte îi erau inerte, în vreme ce trupul îi era înfășurat de tuburi. Nu mai avea pe el frac; era la bustul gol acum, cu senzori lipiți de piept care să-i monitorizeze semnele vitale. Papionul negru îi fusese înlocuit de o proteză care să-i susțină gâtul. Iar acel zâmbet clasic al lui Preston Bridges dispăruse; în locul lui era un furtun de plastic, inserat până în gât pentru ca el să poată respira.

Mama lui, Vicky, s-a prăbușit când l-a văzut. Tatăl lui plângea în brațele surorii lui Preston. Pe parcursul zilei, au venit sute de puști de la școală, în grupuri de câte opt, care intrau în salonul lui de la spital și plângeau pentru

prietenul lor care zăcea acolo în fața lor, cel care juca fotbal, adolescentul care mergea la plajă și care acum era inert.

Luni după-amiază, doctorul a chemat familia lui Preston într-o cameră mică din spital. Apoi, pe măsură ce lacrimile și șocul acopereau fețele mamei, tatălui și surorii lui, doctorul îi informă pe membrii familiei că la ora 15:48 Preston Bridges, în vârstă de șaisprezece ani, murise.

***

Și apoi, într-o clipă, weekendul se terminase. Ross, René, Selena și Kristal și-au făcut bagajele și s-au întors printre turnurile portocalii ale podului. Înapoi în San Francisco. Înapoi spre Silk Road.

Ross s-a întors acasă cu un zâmbet larg. Se simțea ca un om nou în timp ce își deschidea laptopul și intra în lumea lui.

„Deci totul a mers lin cât am fost plecat?", l-a întrebat pe Inigo.

„Dap. Nu s-a întâmplat nimic palpitant."

„Biiiiiiiine", a răspuns Dread Pirate Roberts.

„Surprinzător, nu?", a răspuns Inigo. „Adică tot timpul se întâmplă ceva când ești plecat. E ca și cum s-a spart blestemul."

Viața părea plină de optimism. Ross și Kristal făceau planuri pentru ca el să o viziteze în Portland în săptămânile următoare. Urmau să stea într-o cabană, în pădure. Plănuiau să aibă parte de masaje și să comande mâncare într-o cabană intimă, apoi să petreacă împreună un întreg weekend romantic prelungit.

Jubila atât de mult la gândul acestei noi povești, încât chiar își încălcase una dintre propriile reguli de securitate, spunându-le câtorva angajați și confidenți de pe site

despre fata pe care tocmai o cunoscuse. I-a spus chiar și lui Nob, traficantul său de droguri care devenise între timp și asasin care era atunci în căutarea lui Curtis Green.

„Pari să fii într-o dispoziție foarte bună!", i-a scris Nob.

„Sunt", i-a răspuns DPR. „E vorba de o fată :). Ar trebui să spun o femeie. Un înger."

Un weekend care începuse nasol se transformase într-unul grozav. Iar marea, cărnoasa și zemoasa cireașă de pe tort era că Silk Road își făcuse obișnuita cotă de avere în acea săptămână, vânzând droguri oamenilor de peste tot din lume, inclusiv un „pachet de petrecere" de N-bomb unui puști de șaisprezece ani din Perth, Australia.

partea a patra

gary alford, de la irs

Trotuarele din Manhattan le aminteau locuitorilor orașului New York că vara era încă departe. De-a lungul străzilor erau aliniate grămăjoare de mâzgă pe jumătate înghețate, iar vântul plimba gunoaiele pe bulevarde de parcă erau niște scaieți țepeni. Într-o dimineață de la mijlocul lui februarie 2013, în fața numărului 290 de pe Broadway, chiar lângă strada Duane, un șir de femei și bărbați așteptau îngânduraţi să treacă printr-un punct de control pentru a putea intra într-un uriaș turn bej. Deși clădirea arăta destul de intimidant, numele care era scris pe plăcuța aurie de pe zidul estic putea – indiferent de temperatura de afară – să dea oricui fiori; era vorba despre IRS.

Aceasta era una dintre puținele clădiri ale unei instituții de stat în care cineva care își câștiga existența cu un calculator putea să inspire mai multă autoritate decât cineva care ar avea asupra sa un pistol.

Unul dintre acești indivizi era Gary Alford, care sosea la serviciu în fiecare zi, în fața turnului bej, punctual ca un ceas elvețian. Era un bărbat masiv și impunător, lat în umeri și cu maxilarul pătrățos, așa că atunci când stătea pe loc, nemișcat, Gary arăta ca o nicovală care căzuse pe podea și nu putea fi mișcată. Era afro-american, iar tenul închis la culoare părea adesea și mai închis în contrast cu

albul cămășii, ceva ce purta întotdeauna, alături de un costum impecabil și cravată.

Deși, în ținuta lui de serviciu, Gary părea un angajat deloc deosebit de la Fisc, acesta era departe de a fi obișnuit și avea mai multe excentricități care îl făceau să se distingă de toți colegii lui.

Una dintre cele mai mari ciudății ale sale era faptul că citea totul – la propriu totul – de trei ori. Nu conta ce era; dacă avea text pe pagini, Gary citea o dată, apoi încă o dată și după încă o dată. Când primea un e-mail, îl citea de trei ori înainte să răspundă la el. Citea articolele de știri de câte trei ori. Cărți, mesaje pe telefon, cercetări, declarațiile fiscale ale cuiva. El le spunea oamenilor că făcea asta pentru a fi sigur că reține mai multe informații decât cei din jurul lui. Când era mai tânăr, auzise despre creier că ar reține doar un mic procent din cuvintele pe care le citim, așa că el s-a gândit că, dacă începea să consume fiecare bucățică de text de cel puțin trei ori, urma să-și amintească mai mult.

Sigur, era ceva repetitiv, dar așa erau și cele mai multe dintre lucrurile pe care le făcea Gary.

Fiecare dimineață era o copie a celei de dinainte. Gary făcea naveta pe exact același drum până la muncă, ajungea la sediul Fiscului la exact aceeași oră și mergea pe exact aceeași cale bătătorită prin același hol de marmură.

La etajul lui Gary nu exista nici birou de recepție, nici zonă de așteptare, ci numai două uși încuiate – una spre nord și alta spre sud. Pe peretele de pe hol era un afiș cu Al Capone, gangsterul american care controlase fluxul de alcool în timpul Prohibiției. Poza lui de arest de pe afiș era acolo ca să le amintească angajaților că, atunci când venea vorba despre Divizia de Investigații Infracționale a Fiscului, acolo unde lucra Gary, matematica veche și de încredere fusese cea care îl pusese la pământ pe Al Capone

în anii 1930, nu sticlele de băutură sau pistoalele fumegânde. Și Fiscul fusese cel care îl băgase pe gangster în penitenciarul federal Alcatraz din largul coastei orașului San Francisco.

La fel ca mulți dintre colegii lui, Gary avea un accent puternic de New York. Crescuse în oraș, mersese la facultate acolo, iar acum locuia cu soția lui și cu Paulie, pufoasa lor metisă de Bichon maltez și Yorkie. Însă, spre deosebire de alți agenți cu care lucra, care crescuseră în apartamente luxoase din suburbiile din afara zonei Long Island, el copilărise într-una dintre cele mai dificile și sărace zone de locuințe sociale.

Se născuse în Marlboro Houses, în Gravesend, în vara lui 1977. În săptămâna în care s-a născut Gary, se înregistrase un val de căldură copleșitor care a dus la o furtună cu descărcări electrice, în timpul căreia un fulger a lovit o centrală electrică, ceea ce a aruncat orașul New York în beznă totală. La câteva ore după ce Gary ajunsese pe această lume, s-a dezlănțuit haosul, cu furturi, revolte și incendieri peste tot în cartierele din New York. (Gary obișnuia să glumească și le spunea altora că: „Eu am închis orașul când m-am născut!".) Pe lângă revolte și pene de curent, New Yorkul mai era bântuit în acea vară și de un ucigaș în serie poreclit Son of Sam.

Gary nu a stat mult în locuințele sociale. În anii 1980, familia lui s-a mutat spre est, în Canarsie, după ce fiole colorate de cocaină lichidă, apărute din cauza epidemiei de cocaină în expansiune din New York, începuseră să umple șanțurile de pe lângă Stillwell Avenue, acolo unde locuiau ei.

Acum, după 30 de ani, Gary stătea în mijlocul birourilor de tip separeu, cu verde pal și alb, de la numărul 290, pe Broadway, verificându-și e-mailul (citind fiecare mesaj de trei ori) și încheind rapoarte de la investigații

anterioare asupra unor indivizi care încercaseră să ascundă bani de guvernul american în țări îndepărtate.

Însă, deși dimineața lui Gary începuse la fel ca oricare alta, era pe cale să se schimbe semnificativ. A primit un telefon de la un supervizor din Fisc care îl invita pe tânărul și ambițiosul agent să vină până în biroul său.

În timp ce Gary intra în cameră, luând loc pe un scaun inconfortabil și colorat într-o nuanță verde-lămâie, directorul l-a abordat imediat.

— Vreau să te alături unui grup operațional, i-a spus supervizorul lui.

Nu existau discuții de complezență acolo; la urma urmei, erau la Fisc. Supervizorul a continuat, explicându-i despre ce era vorba. Cazul, i-a spus lui Gary, avea legătură cu un site de unde se puteau cumpăra droguri și arme.

— Ce știi despre site-ul Silk Road? (Gary nu știa nimic despre site și s-a uitat la el cu ochi mari.) Dar despre Tor? (Nu. Nimic.) Și Bitcoin? (Absolut nimic.) Ei bine, nu contează, a spus supervizorul. Grupul operațional este unul centrat pe droguri, iar tu vei fi cel care se va ocupa de partea de spălare a banilor din caz.

O urmă de entuziasm.

— Gary, e o mare schimbare.

A naibii de mare.

Lui Gary i s-a spus că grupul de investigație includea anchetatori din poliția locală și de stat, agenți DEA și Procuratura Statelor Unite prin biroul Districtului de Sud a orașului New York. Fie și doar atât și lui Gary deja i se părea un caz important. În cele din urmă, i s-a spus că urma să se mute într-un birou nou, în Chelsea, la câteva zeci de străzi spre nord.

Era momentul să fie introduși în scenă oamenii cu calculatoarele.

A ieșit din biroul supervizorului său simțindu-se recunoscător și însuflețit de noua lui misiune. Întors în micul lui birou, și-a deschis imediat calculatorul și a început să citească tot ce a putut despre Silk Road, de câte trei ori.

A început cu articolul din *Gawker*, apoi a accesat o duzină de alte linkuri mai noi, trecând prin cuvinte și imagini până când s-a lăsat pe spate în scaun, holbându-se la calculatorul lui copleșit de pagini de articole despre site-ul de trafic de droguri, Bitcoin și Tor. Știa cât se poate de bine, pentru că îi spusese supervizorul, că echipe de oameni ai legii îl căutau de aproape doi ani pe creatorul Silk Road și fiecare pistă pe care o urmăriseră dusese la o fundătură. Mai știa și că trebuia să găsească o nouă tehnică de investigare, dacă avea să aibă vreo șansă să contribuie la descoperirea omului din spatele site-ului și la închiderea platformei.

Dar cum?, s-a gândit el.

Gândurile i s-au împrăștiat într-o mie de direcții diferite pe măsură ce încerca să-și dea seama cum putea să abordeze cazul într-o lumină nouă. Aproape imediat i-a venit o idee. S-a gândit la o perioadă din viața lui pe care nu și-o amintea, dar despre care auzise atât de multe povești: vara lui 1977, anul în care se născuse Gary Alford. Și-a amintit povestea lui David Berkowitz, ucigașul în serie din America responsabil pentru uciderea a șase oameni și rănirea altor șapte în acel an în orașul New York, omul cunoscut mai bine ca Son of Sam. Și Gary s-a gândit că avea să-l prindă pe liderul platformei Silk Road exact prin aceeași metodă prin care polițiștii îl capturaseră pe nemilosul ucigaș în serie.

pe viață și pe moarte

„Green e mort și am scăpat de el", i-a scris Nob. „O să-ți trimit o poză drept dovadă a morții."

„OK, mulțumesc", i-a răspuns Dread Pirate Roberts. „Presupun că nu au reușit să îl facă să trimită banii furați."

„Au trebuit să îi aplice manevre de resuscitare o dată; de fapt, uneori trucul torturii este să-l ții pe individ în viață", i-a scris Nob, explicându-i că hoțul care extrăsese echivalentul celor 350 000 de dolari în Bitcoin din contul lui Dread Pirate Roberts, Curtis Green, fusese torturat și înecat înainte să-și dea ultima suflare din cauza unui atac de cord. „A murit din cauza asfixierii / i-a cedat inima."

Când Dread nu a răspuns la descrierea macabră a crimei, Nob l-a întrebat: „Ești bine?"

„Puțin răscolit", i-a spus DPR. „Dar sunt bine." Și apoi a recunoscut în fața lui Nob: „Atâta doar că nu sunt obișnuit cu genul ăsta de lucruri".

Variety Jones l-a asigurat din nou pe Dread că nu fusese doar decizia corectă, ci singura decizie posibilă. „Jucăm serios", i-a scris VJ. „Eu sunt pe deplin împăcat cu decizia și am să dorm ca un mielușel la noapte și în fiecare noapte de acum încolo."

„Bine spus", a fost replica lui DPR. „Bucură-te de restul serii, amice."

„Așa voi face, și tu la fel", i-a răspuns VJ. „Vise plăcute."

Când Ross a deschis următorul mesaj primit de la Nob, a fost întâmpinat de imaginea unui Curtis Green lipsit de viață care îl privea din ecran. Maxilarul lat al lui Green atârna într-o parte și o baltă de vomă țâșnise din gura mortului. Din imagine părea că tricoul lui Curtis era ud leoarcă, probabil din cauza tentativei de înec la care îl supuseseră bătăușii lui Nob înainte ca hoțul de Green să-și dea ultima suflare.

Apoi Ross a salvat imaginea într-un dosar criptat pe calculatorul lui și i-a trimis încă un mesaj lui Nob, întrebându-l unde voia să fie trimisă ultima tranșă de 40 000 de dolari pentru asasinat. „Trimit în același cont?"

„Da", a răspuns Nob.

Ross era în mod evident răvășit de ce făcuse. Să omoare pe cineva nu fusese o decizie ușoară, dar mai știa că exista posibilitatea să mai dea astfel de ordine în viitor ca să-și apere imperiul de cei care îl amenințau. Nu putea să existe soartă mai crudă pentru el decât pierderea controlului asupra a ceea ce construise.

La urma urmei, era moștenirea lui, acel lucru pentru care lumea își va aminti de el peste 200 de ani. Își dorea atât de mult să-și lase amprenta asupra lumii și ca oamenii să afle (până la urmă) că el fusese cel care făcuse asta.

Faptul că fusese forțat să omoare pe cineva nu era decât prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a-și lăsa acea amprentă. Și cine naiba putea să-l judece? Toți oamenii excepționali din istorie au fost constrânși să ia astfel de decizii. Președintele Statelor Unite se confrunta în fiecare zi cu astfel de decizii, prin apăsarea unui buton care lansează o dronă deasupra unui sat din Afghanistan, ordonând uciderea unor oameni pentru a apăra țara. Același lucru se întâmpla și în lumea afacerilor. Zeci de lucrători

chinezi din lanțul de producție al iPhone săriseră de la etaj și se sinuciseră din cauza condițiilor de lucru atât de rele, dar Steve Jobs a trebuit să accepte acele sacrificii pentru că, la naiba, altfel nu ar mai fi produs toate acele schimbări uriașe în lume. Aceasta era, pur și simplu, obligația bărbaților și a femeilor care își doreau să-și lase amprenta asupra lumii.

Pe lângă crimă, Ross se confrunta și cu alte probleme. În ultima vreme, hackerii începuseră din nou să atace Silk Road în mod regulat, reușind să dea jos site-ul și să-l mențină offline timp de câteva ore neîntrerupte. Deși angajații lui DPR lucrau neîncetat la securizarea site-ului, singura modalitate de a-i face pe hackeri să se oprească era să le plătească o recompensă de 50 000 de dolari pe săptămână.

Ross avea nevoie în acel moment de o pauză. Din fericire, în același weekend în care DPR îl plătise pe Nob pentru serviciile prestate și devenise clar că Green era mort, Ross urma să o viziteze pe noua lui iubită, Kristal.

Relația lor chiar evoluase de când se cunoscuseră cu câteva săptămâni înainte, în excursia făcută cu cortul. După o noapte petrecută în pădure, în jurul unui foc de tabără în care s-au uitat la stele, se întorseseră în oraș și își făcuseră planuri pentru a se vedea cât de des puteau. Și-au povestit întâmplări din trecut și au împărtășit speranțe pentru viitor prin e-mail și mesaje pe telefon – deși pentru Ross acele visuri nu aveau să se concretizeze niciodată.

Se simțise atât de singur de-a lungul ultimului an în care se ocupase de Silk Road. Avea atât de mult succes și nu avea pe nimeni cu care să-l împărtășească. Așa că s-a îndrăgostit nebunește de Kristal. Un weekend petrecut împreună s-a transformat în curând în fiecare weekend petrecut împreună. Odată, Ross a zburat la Portland, acolo

unde locuia Kristal, și au stat o zi întreagă îmbrățișați sub așternuturi în apartamentul ei. În altă vizită, au pornit într-o aventură într-un camping din apropiere, unde s-au ascuns într-o cabană din pădure timp de un weekend, Ross purtând doar un halat albastru și pantofii lui sport cu degete, iar Kristal, o rochie verde. Ross se simțea viu! Schița portrete cu ea. După călătorie, ea îi trimitea mesaje cu poze în care îi sufla din palmă câte un sărut. El îi trimitea înapoi mesaje de adorație. Dar niciodată nu i-a spus despre site. Niciodată n-ar fi putut să o facă; niciodată nu avea să o facă.

Printre toate acestea, a continuat să conducă nava Silk Road, furișându-se ca să se transforme în supereroul care urma să legalizeze drogurile și să facă lumea un loc mai sigur. Bărbatul care naviga prin probleme pe care doar oameni cu nivelul lui de putere le puteau gestiona. Iar în acel moment, întocmai acea putere trebuia să și-o protejeze mai mult decât orice altceva.

Acum exista cineva care avusese legături profunde cu Silk Road și fondatorul său și era mort, așa că nu era o exagerare să creadă că polițiștii urmau să descopere curând cadavrul lui Curtis Green. Nu avea să le ia prea mult până să-și dea seama ce se întâmplase. Crima, site-ul și flagrantul cu cocaina aveau să-i îndrepte pe oamenii legii spre Dread Pirate Roberts. Avea nevoie acum de supuși loiali care chiar puteau să apere și să contribuie la dezvoltarea platformei Silk Road astfel încât să devină cea mai mare afacere de pe planetă.

Așa cum Ross îi explicase unuia dintre angajații săi: „Fac asta ca să câștig". Apoi a explicat din nou care era miza. „Înainte să mor, vreau ca lumea să fie atât de semnificativ diferită, încât să pot să-mi spun povestea în persoană fără să existe repercusiuni."

Ross era cât se poate de conștient că avea nevoie de mai mulți soldați în oastea lui pentru a atinge acel scop. „Mă gândesc că am putea chiar să ne extindem echipa", îi spusese lui VJ în timp ce vorbeau despre următorul nivel al operațiunii. Omorâseră pe cineva și acum gestionau un site care făcea trafic de droguri și orice altceva ilegal în valoare de sute de milioane de dolari. Oricare dintre aceste delicte i-ar fi putut arunca în pușcărie pe viață.

Dar Ross nu era îngrijorat. El chiar credea că Dread Pirate Roberts pur și simplu nu putea fi oprit – nu poți opri înfăptuirea unui ideal! Dar Ross era conștient și că trebuia să fie cu un pas înaintea polițiștilor cu care ar fi putut oricând să se trezească la ușă – trebuia să știe mereu mai multe decât ei.

În timp ce se întorcea din weekendul petrecut la cabană cu Kristal, hotărâse să recruteze mai mulți oameni care să ajute la protejarea lumii pe care o guverna acum. Dar nu voia să aducă pur și simplu hackeri și traficanți de droguri. Trebuia să facă un pas înainte. Avea nevoie de un arsenal de asasini și forță brută, în cazul în care mai era vreunul arestat sau dacă încerca vreunul să toarne la Feebs. Dar cel mai important, Ross trebuia să găsească pe cineva din interiorul aparatului de stat care să-l țină la curent cu ce știau federalii. Poate un polițist local, un agent din FBI sau DEA, ori poate chiar cineva din Departamentul de Justiție. Era dispus să plătească această persoană cu oricât ar fi cerut. Pur și simplu, miza era prea mare ca să nu facă asta. Nu avea de gând să mai permită vreo greșeală. Era vremea să înceapă războiul.

gary trece printr-o mare schimbare

Lui Gary i se părea că nimic nu era la locul lui când ajungea la sediul grupului operațional din DEA din New York, unde fusese repartizat. Spre deosebire de clădirea bej a Fiscului din centrul orașului, care era înconjurată de un lanț de monoliți instituționali și tribunale, noul lui loc de muncă era mai sus de Fourteenth Street, plasat între bodegi de hipsteri, patiserii și complexul rezidențial Chelsea-Elliot.

La Fisc fiecare compartiment din birou avea înălțimea medie a unui om, ceea ce le oferea intimitate agenților și activităților lor. În schimb, cele din noul lui spațiu de lucru erau joase și deschise. Astfel, când era așezat, indiferent de direcție, Gary se trezea uitându-se direct în ochii altcuiva. (I s-a spus că toate acestea erau amenajate astfel în mod intenționat, fiind menite să-i încurajeze pe angajații din diferite agenții de stat – NYPD, DEA, Fisc și polițiile locale și statale – care făceau parte dintr-un grup operațional să discute despre cazurile lor.) Nu avea deloc intimitate. Cei din noul sediu se și îmbrăcau altfel, purtând haine de stradă, o vestimentație „casual", cum ar fi adidași sau tricouri. Gary nu avea așa ceva în garderobă, așa că a trebuit să meargă la cumpărături cu soția lui pentru a-și lua ghete și blugi, care îl făceau să se simtă foarte

inconfortabil, de parcă purta hainele altcuiva. Noul Gary nu se simțea deloc în elementul lui.

Cel mai diferit aspect al acestei echipe noi era politica ușilor deschise. Toți împărtășeau informațiile pe care le aflaseră din investigațiile lor. Erau toți pentru unul, nu o legiune de angajați la Fisc, pe cont propriu și îmbrăcați în costume, fiecare numărând bănuți de unul singur.

Înainte să ajungă aici, Gary își făcuse temele, trecând prin articole de știri, postări de pe forum scrise de Dread Pirate Roberts, făcuse cercetare pe tema Dark Web, toate acestea pentru a se familiariza cu acest caz de care era pe cale să se ocupe. Pe când citea toate acestea, Gary dăduse peste prima prezentare publicată despre Bitcoin, lucrare scrisă de creatorul valutei digitale, un tip anonim care era cunoscut ca Satoshi Nakamoto.

Gary a citit lucrarea o dată și nu i s-a părut că ar ieși nimic în evidență. A citit-o a doua oară și tot nu s-a remarcat nimic. Dar a treia oară a remarcat ceva, într-o secțiune care făcea referire la „problema ruinei pariorului", o teorie conform căreia, indiferent câți bani ai avea într-un scenariu cu pariuri, cazinoul (sau gazda) are o cantitate infinită de bani, așadar, dacă tot faci pariuri, gazda va câștiga, în cele din urmă. Gary s-a gândit că aceeași teorie era valabilă și pentru DPR și Silk Road. Guvernul american era cazinoul; DPR era pariorul. Gary credea că, în cele din urmă, din cauză că Dread Pirate Roberts nu se va opri din joc, acesta va pierde.

A spune că Gary era entuziasmat de acest caz ar fi fost cea mai mare subestimare din cariera lui. Era în extaz! Imediat ce și-a găsit locul în birou (sau încercând să se instaleze cât de confortabil putea), a fost pus la curent cu evoluția cazului de noii săi coechipieri. Acela a fost momentul în care și-a dat seama rapid că ceilalți nu erau la fel de entuziasmați de cazul Silk Road pe cât era el – cel puțin nu mai erau.

Investigatorii ajunseseră la capătul puterilor și începuseră să se sature, dat fiind faptul că toate pistele pe care le urmaseră nu duseseră nicăieri. Li se părea că entuziasmul pentru caz al lui Gary era similar cu al unui puști care s-ar trezi la mijlocul lui august imaginându-și că era dimineața primei zile de Crăciun.

Și agenții cu care lucra la caz au remarcat imediat ceva în privința lui Gary. Atunci când vorbea, se oprea adesea pentru a adresa un „Știi?" retoric sau spunea „Riiiiight!" aproape de parcă cineva ar fi spus „rye" și „tight" deodată foarte rapid, fără vreo pauză. Făcea asta tot timpul. Putea să fie implicat într-o discuție intensă, când, deodată, în mijlocul propoziției, de parcă încerca să imite un urs, scotea un „Riiiiight!" urmat de „Știi? Știi?", continuând apoi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Chiar și așa, făcând abstracție de „Știi?" și „Riiiight", agenții din grupul operațional i-au explicat în ce stadiu se afla investigația. Era luna mai a anului 2013, la exact doi ani de când fusese publicat celebrul articol din *Gawker* și existau în întreaga lume zeci de agenți guvernamentali și grupuri operaționale care încercau să găsească o metodă prin care să atace Silk Road. Exista o echipă în Baltimore (Carl), un agent singuratic în Chicago (Jared) și mai mult de zece împrăștiați peste tot prin lume, cu toții încercând să-și dea seama cine era Dread Pirate Roberts, dar până la acel moment tot nu reușiseră să rezolve cazul.

Apoi Gary a fost informat că, din moment ce nimic altceva nu funcționase, grupul avea să încerce o altă strategie. I-au spus lui Gary să urmărească banii în locul drogurilor. Trebuia să înceapă cu cazul unui utilizator de pe Silk Road care cumpărase și vânduse Bitcoin pentru traficanții de droguri de pe site și pentru creatorii site-ului, acesta având rolul unei mașini digitale de spălat bani. Grupul i-a cerut lui Gary să încerce să descopere cine era acel bancomat care schimba Bitcoin pe bani gheață. Apoi

puteau încerca să urmărească unele dintre acele transferuri de Bitcoin.

Gary era cu totul pregătit pentru sarcina de a-l descoperi pe cel care se ocupa de spălarea banilor, dar avea și o idee pentru cum ar fi putut să-l prindă pe Dread Pirate Roberts.

— Cum? a întrebat plin de dubii unul dintre polițiști.

— Son of Sam, i-a răspuns Gary.

Gary auzise povești despre acel ucigaș în serie din orașul New York cunoscut ca Son of Sam și le auzise în copilărie de atât de multe ori, încât îi era imposibil să le uite. Însă, i-a explicat Gary polițistului, ceea ce întotdeauna i se păruse remarcabil fusese modalitatea prin care a fost prins de către autorități.

Totul se petrecuse între 1976 și 1977 în același cartier în care crescuse Gary. La acel moment, Son of Sam se lansase într-o frenezie de crime în New York, terorizând orașul și ridiculizându-i pe polițiștii din NYPD. Indiferent cât de mulți agenți de poliție și detectivi aloca primăria pentru investigația de la acea vreme, cazul rămânea de nerezolvat. Fusese organizat un grup operațional care să-l găsească pe criminal, dar acesta tot nu reușise să facă niciun progres. Totuși, la puțin timp după acea pană de curent din 1977, un polițist a hotărât să încerce o nouă abordare creativă pentru a-l descoperi pe ucigaș. În loc să caute la locul crimei arme sau indicii, polițistul a hotărât să caute mașinile din proximitatea crimelor care primiseră amenzi pentru parcări neregulamentare cam în același moment în care avuseseră loc crimele. Polițistul se gândise că nici măcar cel mai curajos criminal nu s-ar fi oprit în toiul acțiunii pentru a mai pune niște bani în aparatele din parcări. Așa că poate Son of Sam primise vreo câteva amenzi pentru parcări neregulamentare în timpul atacurilor.

După o căutare dificilă prin zeci de mii de contravenții, polițiștii au descoperit un tipar. Exista un Ford Galaxie galben din 1970 care îi aparținea unui individ domiciliat în Yonkers și care primise numeroase amenzi în zone din proximitatea crimelor. Atunci când detectivii i-au făcut o vizită la domiciliu proprietarului mașinii, aceștia au fost întâmpinați de David Berkowitz, un tip sfidător de 24 de ani care a recunoscut instantaneu că el era Son of Sam. „Ei bine, m-ați prins", le-a spus Berkowitz în acel moment, ironizându-i pentru ultima dată pe polițiști: „De ce v-a luat atât de mult?".

Gary le-a spus celor din noua lui echipă că existau o mulțime de asemănări. În 1977, misterul crimelor nu fusese elucidat prin tehnicile tradiționale ale poliției, la fel cum nici DPR nu avea să fie găsit prin procedurile moderne ale lui 2013, folosite de regulă pentru prinderea traficanților de droguri. Ambii bărbați au luat în derâdere poliția. Ambii au devenit din ce în ce mai îndrăzneți pe măsură ce au comis infracțiuni fără să fie prinși. Iar grupurile operaționale, și cele de atunci, cele de acum, eșuaseră în misiunile de a-i găsi pe amândoi.

— Am de gând să găsesc o breșă în caz, spunea Gary oricui îl asculta. Eu chiar cred că am să-l prind pe DPR.

Gary era convins că, așa cum, în vara lui 1977, Son of Sam fusese prins în baza amenzilor pentru parcări, și fondatorul Silk Road făcuse pe undeva o greșeală. El credea că undeva, într-un colț întunecat al internetului, exista un echivalent digital al unei amenzi pentru parcare neregulamentară care avea să ducă la demascarea lui Dread Pirate Roberts. Și Gary Alford era hotărât că el avea să fie cel care s-o descopere.

ross intră în subteran

Era momentul să se ascundă.

Însă, de această dată, nu Dread Pirate Roberts trebuia să se ascundă. Era rândul lui Ross.

O mulțime de alte lucruri îngrozitoare se mai întâmplaseră de la uciderea lui Green. Cineva era pe urmele lui DPR din răzbunare. Era și sub mare presiune, pentru că Departamentul de Securitate Internă, FBI, DEA și încă vreo câteva agenții dădeau târcoale site-ului Silk Road, semnal clar că nu era loc de nicio scăpare acum. Era timpul să inițieze operațiunea „Aterizarea de urgență".

Era la începutul lui iunie 2013 și Ross nu avea altă alternativă decât să treacă prin lista pe care o întocmise cu câteva luni înainte. Lista cu puncte „în caz de urgență". „Găsește pe Craigslist un loc în care să stai și pentru care poți plăti cu bani cash", își scrisese el atunci. „Creează o identitate nouă (nume, istoric)."

Parcurgând anunțurile de închirieri de pe Craigslist, a dat peste locul perfect: o cameră separată într-o casă cu trei camere de pe Fifteenth Avenue, în apropiere de Outer Sunset, în San Francisco, pentru care putea plăti chiria lunară de 1 200 de dolari cu bani gheață. I-a trimis un e-mail anonim celui care închiria camera și a trecut la al doilea punct de pe listă – „Creează o identitate nouă (nume,

istoric)". În loc să-și spună Ross Ulbricht, a folosit un nume fictiv, Joshua Terrey. Un alt nume despre care credea că nu va putea niciodată să fie legat de adevărata lui identitate.

Însă crearea unei noi identități urma să fie dificilă. La urma urmei, deja existau două persoane: Ross și DPR. Dacă trebuia să rețină detalii despre o a treia persoană, minciunile puteau să se complice foarte repede. Pentru a se asigura că Ross nu uita prea multe despre Joshua, s-a rezumat la povești cunoscute atunci când le-a trimis mesajul noilor proprietari. A explicat că el, Josh (mai pe scurt), avea 29 de ani, era din Texas și se întorsese de curând dintr-o călătorie din Sydney, Australia. „Sunt broker pe piața valutară și mai lucrez independent și pe nișa IT", i-a scris Ross, în calitate de Josh, cuplului care dădea în chirie apartamentul. „În mare parte, sunt un tip rezervat și îmi petrec majoritatea timpului lucrând."

Ross nu trebuia să-și facă griji că vreunul dintre prietenii lui din lumea reală, cum ar fi René sau Selena, avea să afle despre acest nou alter-ego, Josh, pentru că plănuia să păstreze fiecare categorie separată de celelalte, fără să-i invite pe vechii lui prieteni în noua sa casă și fără să-i invite în oraș pe noii colegi de apartament pentru a-i cunoaște pe vechii lui prieteni. Cât despre Kristal, care ar fi putut să vină în vizită din Portland, ei bine, povestea aceea se stinsese aproape la fel de rapid pe cât se aprinsese. Ross și-a pierdut interesul imediat ce lucrurile au început să devină ceva mai serioase. Cum puteai să ai o relație cu cineva în condițiile în care îi ofereai acelei persoane doar jumătate din tine? Așa cum le mărturisise amicilor lui, atât din lumea reală, cât și celor de pe Silk Road, își dorea să aibă cândva o familie. Doar că nu venise încă momentul și nu avea să fie alături de Kristal.

Dar asta nu conta, pentru că, imediat ce Ross a început să se ascundă, o altă persoană specială urma să revină în

viața lui încet, dar sigur. Persoana cu care jurase că nu avea să mai vorbească niciodată: Julia.

Asta nu apărea pe lista lui.

Înainte să hotărască să iasă din peisaj pentru o vreme, citise o carte despre productivitate. Așa ajunsese la o concluzie care nu era diferită de abordarea lui din timpul facultății, când renunțase la banalitățile inutile din viața lui – când, de exemplu, hotărâse să nu mai facă duș cu apă caldă timp de o lună sau să supraviețuiască doar cu o pungă de orez pe săptămână. Unul dintre mesajele cărții era că cititorul trebuia să-și anuleze toate evenimentele programate online și să o ia de la început. Când a făcut asta, calculatorul a anulat un vechi eveniment cu Julia, fiindu-i trimis un mesaj automat prin care era anunțată de respectiva acțiune.

„Cum mai ești?", i-a scris ea drept răspuns. „Eu tot cred că ești uimitor."

Aceasta a dus la un schimb sporadic de e-mailuri între cei care fuseseră cândva atât de îndrăgostiți. Deși deocamdată doar flirtau, poate că urma să se transforme din nou în ceva în viitor. Iar dacă era să nu se mai întâmple nimic, măcar era o modalitate plăcută prin care putea să se detașeze puțin de tot haosul cauzat de multiplele lumi în care trăia acum.

În pielea lui Josh, Ross a mers la casa de pe Fifteenth Avenue și a făcut un scurt tur. I-au fost prezentați cei care închiriaseră celelalte dormitoare ale casei și, după ce i-a dat un cec lui Andrew Ford, bărbatul care închiria camera, Ross s-a mutat imediat.

Noii colegi de apartament ai lui Josh nu știau că texanul de 29 de ani care își despacheta acum puținele posesiuni, tipul care venise la propriu cu un laptop și o geantă mică de haine – suficient pentru o călătorie de o săptămână –, se numea, de fapt, Ross Ulbricht. Și, cu siguranță, nu

suspectau absolut deloc că el era și Dread Pirate Roberts, cel care avea zeci de milioane de dolari în Bitcoin pe laptop și pe carduri de memorie în buzunar. Pentru colegii de apartament, Josh părea un broker liniștit și politicos, nu tipul care ordonase uciderea a șase oameni în ultimele câteva luni.

Da, mai mulți oameni fuseseră omorâți din cauza lui Dread Pirate Roberts.

La scurtă vreme după înecul și omorul ulterior al lui Curtis Green, încă o persoană încercase să fure de la DPR 500 000 de dolari în Bitcoin. Totuși, spre deosebire de situația anterioară, când banii fuseseră pur și simplu furați și lucrurile trebuiau gestionate corespunzător, cel care îi luase acum amenința că avea să facă publice sute de nume reale și adrese ale unor utilizatori de pe Silk Road care fuseseră furate cumva. Singura metodă prin care se putea evita acel lucru, i-a spus șantajistul lui DPR, era să-i plătească 500 000 de dolari.

Dar Ross nu avea de gând să se mai lase păcălit încă o dată de o astfel de manevră, așa că recrutase un nou grup de adepți, Hells Angels, pe care îi cunoscuse prin intermediul site-ului, a căror misiune era să găsească hoțul și să-l omoare. „Pentru mine, acest gen de comportament este de neiertat", le-a explicat DPR celor de la Hells Angels prin intermediul chatului. „Mai ales aici, pe Silk Road, anonimitatea e sfântă."

Costul pentru acest asasinat fusese stabilit la 150 000 de dolari și trebuia să fie o crimă „curată". Dread nu era încântat de acest preț, așa cum le-a și spus celor de la Hells Angels; plătise jumătate din această sumă pentru un omor anterior.

Oricum, negocierile cu un grup de bătăuși nemiloși nu erau tocmai o sarcină ușoară și 150 000 de dolari nu însemnau nimic pentru Dread la acest moment, așa că a

acceptat. Pe parcursul următoarelor zile, printre mesajele primite de DPR, a apărut și un e-mail cu fotografia unui bărbat mort, alături de un mesaj care spunea: „Problema ta a fost rezolvată... Și stai liniștit, pentru că nu va mai șantaja pe nimeni. Niciodată".

Din păcate, aceasta nu era ultima dintre problemele lui Ross. Cu puțin timp înainte ca Hells Angels să-l omoare, șantajistul recunoscuse că împărtășise informațiile secrete cu patru alți asociați, dintre care unul era prezent pe Silk Road cu numele de cont „tony76". Fără să clipească, DPR a plătit 500 000 de dolari pentru ca și acesta să fie ucis.

Ross scrisese în jurnalul lui de pe calculator ce făcuse. „Am trimis banii la angels pentru uciderea lui tony76 și a celor trei asociați ai săi", după care urma o actualizare despre o operațiune complicată pe care o făcuse la nivelul serverelor site-ului în acea zi: „O încărcare foarte mare (300/16) a făcut ca site-ul să se prăbușească în offline și am reconfigurat paginile principale și cele de categorii pentru eficiență sporită".

Părea că și crima, la fel ca în cazul codului, devenea mai ușor de executat odată ce era exersată.

Pe lângă tot acest haos, DPR primise o amenințare cu moartea din partea cuiva care își spunea DeathFromAbove și care susținea că știa că fusese implicat în uciderea lui Curtis Green. Ross a avut parte de încă o sperietură când, din cauza unei greșeli de cod de pe site, a fost expusă adresa de IP a serverului. Dacă cineva de la FBI sau din altă parte s-ar fi uitat atunci, ar fi putut să-și dea seama unde era serverul care susținea Silk Road – ceva ce Ross reușise să țină ascuns mai bine de doi ani.

Astfel, din cauza amestecului de crime, amenințări cu moartea, afaceri cu Hells Angels, la care se adăuga presiunea aferentă tuturor acestora, Ross fusese forțat să se ascundă.

Și Variety Jones făcuse același lucru, mutându-se în Thailanda, în încercarea de a nu fi prins, dacă lucrurile se agravau. VJ a explicat că acolo cunoștea niște polițiști corupți, așa că putea să afle dacă cineva era pe urmele lui și să fugă ușor înainte să-i bată la ușă niște Feebs.

Dar în tot acest haos în care se afla Dread, se întâmplase și ceva bun. VJ nu mai era singurul care avea contacte printre polițiștii corupți. Și DPR reușise să angajeze un polițist.

Făcuse niște aluzii în rețeaua de pe site, oferise niște stimulente pe ici, pe colo, și se părea că putea să aibă un informator în aparatul de stat care să-l țină la curent, în schimbul unei taxe, cu ce se întâmpla în cazul operațiunii pentru prinderea lui Dread Pirate Roberts. Informatorul a spus că suma pe care o cerea pentru fiecare informație clasificată era una modică, de 50 000 de dolari. Încă era neclar cum aveau să decurgă lucrurile și dacă informațiile cumpărate aveau să-l ajute să scape de agenții federali. Dar nu strica să încerce.

Din fericire pentru DPR, afacerile mergeau din plin. Până la sfârșitul lui iulie, Silk Road avea să ajungă la un milion de utilizatori. Iar asta în doi ani. Ross nu ar fi putut să-și închipuie vreodată că Silk Road pe care vânduse prima punguță de ciuperci magice urma să se dezvolte într-un site prin care ajuta un milion de oameni să cumpere și să vândă droguri și alte mărfuri restricționate. Chiar și cu tot stresul cu care se confrunta în acel moment, tot i se părea uluitor unde ajunsese.

Prin urmare, faptul că îi dădea unui informator 50 000 de dolari sau celor de la Hells Angels o jumătate de milion pentru câteva crime era ceva care ținea de costurile implicite ale afacerii. Abia dacă se simțea la nivelul profiturilor site-ului.

Din fericire pentru Ross, acesta devenise un CEO expert și încrezător pentru Silk Road. Nu mai punea nimeni la îndoială acum că el era la cârmă și, deși alții îl susțineau, DPR era ultima instanță decizională în orice situație și nici nu mai căuta aprobarea lui Variety Jones, cel care îi fusese mentor cândva.

În calitate de șef, Ross le amintea adesea unora dintre angajați că „suntem aici pentru a transforma civilizația umană". Și le oferea prelegeri lungi și pline de inspirație, prin care îi învăța cum să motiveze soldații atunci când tensiunile se amplificau. Iar unii dintre cei care lucrau pentru el aveau întocmai nevoie de așa ceva acum, ținând cont de presiunea la care era supus site-ul din partea hackerilor și a autorităților.

„Dă-mi voie să-ți prezint o scurtă pildă", i-a scris Dread unui angajat. „Este perioada Evului Mediu în Europa...", a început el. Un bărbat apare pe un șantier și vede un grup de muncitori care ciopleau bucăți de marmură pentru o clădire. Cei mai mulți dintre bărbați lucrează încet și au chipuri trase, nefericite. „Ce faceți?", îi întreabă acesta pe muncitori, la care ei răspund: „Ce pare că facem? Cioplim bucăți de marmură". Dar apoi bărbatul zărește un alt muncitor cu o scânteie în privire și care zâmbește. Acest lucrător pare să-și facă treaba cu o viteză de două ori mai mare decât ceilalți, iar piesele tăiate de el sunt impecabile. Așa că bărbatul se îndreaptă spre acesta și îl întreabă: „Ce faci?", la care acest muncitor îl privește și îi spune: „Construiesc o catedrală în numele gloriei Domnului".

„Dacă te-ar întreba cineva ce faci", a continuat DPR către angajatul său, „i-ai spune că «te ocupi de probleme ale oamenilor» sau că «lucrezi la eliberarea omenirii»?"

Acesta era motivul pentru care Ross trebuia să se ascundă: pentru că avea prea mult de pierdut. Nu avea să

mai lucreze din apartamentul lui René, nu avea să mai meargă la Momi Toby's de pe strada Laguna pentru a se pierde în cafeneaua lui preferată și pentru a lucra la Silk Road de acolo. Când DPR era căutat de atât de multe agenții de stat, dar și de „DeathFromAbove" care îl amenințase cu moartea, era imperativ să devină mai atent.

Așadar, când se închidea ușa dormitorului de pe Fifteenth Avenue, din apropiere de Outer Sunset, cei rămași afară, în sufragerie, presupuneau că noul lor coleg de apartament, „Josh", lucra la tranzacționarea unor acțiuni sau făcea cine știe ce muncă independentă de IT.

Dar în acea cameră Ross, Josh și DPR știau că lucrau cu toții împreună la construcția propriei „catedrale în numele gloriei Domnului" și că, prin aceasta, contribuiau la eliberarea omenirii din lanțurile tiraniei guvernului american.

carl trece în cealaltă tabără

Mirosul de cafea încă persista în aer în timp ce Carl stătea în micul lui birou din sediul DEA din Baltimore, lucrând de zor la laptop. Tăcerea a fost întreruptă de sunetul telefonului, din nou. Știa exact cine era înainte ca măcar să pună mâna pe telefon, pe ecran apărându-i prefixul zonei Spanish Fork, Utah. Era din nou Curtis Green, Gooch! Trebuia să fie a opta oară în acea zi când Green îl sunase și începea să fie al dracului de enervant.

— Nu pot să cred că tu mă acuzi în continuare că am furat banii de la DPR, i-a spus Green la telefon cu glas subțire. Jur că n-am furat nimic de la el.

Dar Carl nu-l credea.

— Ești un mincinos.

După ce l-a mai ascultat puțin pe Green plângându-se, i-a spus să se relaxeze și să continue să se ascundă, căci DPR credea în continuare că era mort și, băgând puțin frica în el, i-a garantat că, dacă liderul Silk Road afla că Green era încă în viață, putea fi sigur că lucrurile nu aveau să rămână așa prea mult timp.

— Câtă vreme ar trebui să rămân ascuns? s-a plâns Green. N-am mai ieșit afară de luni întregi.

Apoi a început din nou să se smiorcăie că nu avea nimic de-a face cu banii furați. Carl, sătul de aceste aiureli, i-a închis.

După falsa tortura, dar nu chiar, de la hotelul Marriott, DPR îl rugase pe Nob să le spună „gorilelor" lui să-l omoare pe Green. Carl n-avea timp să zboare din nou până la Spanish Fork Utah, așa că i-a spus lui Green să-și înscenezе propria moarte. Instrucțiunile au fost simple: scufundăți capul în apă, de parcă ai fi fost înecat. Apoi deschide o conservă de supă de la Campbell. Un sortiment cu roșii. Și toarnă-ți supa aia din gură, de parcă ai fi murit din cauză că ai fost ținut cu forța sub apă și ai fi vomitat, ceva să arate a mucus. La urmă, ca să avem ceva ce poate fi arătat, pune-o pe soția ta să ia telefonul mobil și să-ți facă o poză cu trupul tău neînsuflețit.

Nob i-a trimis apoi poza neclară lui Dread Pirate Roberts ca dovadă că Green, un hoț și un om de nimic, fusese omorât. „A murit asfixiat / i-a cedat inima", i-a scris Carl lui Dread.

Aici trebuia să se termine totul. Totuși, la puțin timp după acea interacțiune, Carl a observat o schimbare la Dread. Ca și cum ordinul de a omorî pe cineva, sau cel puțin convingerea că asta se și întâmplase, îl făcuse pe DPR să simtă gustul puterii și al controlului, lucruri pe care nu le mai simțise înainte. Căpitanul de pe Silk Road începuse să fie mai impunător și mai încrezător ca niciodată. Atunci când Carl – în calitate de prieten, „sunt de partea ta" – a încercat să-l avertizeze pe DPR în privința consecințelor potențiale aferente acelei afaceri, răspunsul lui Dread a fost unul recalcitrant, atitudine pe care față de Carl n-o mai avusese până atunci.

„Nu am fost constrâns să fac asta. Eu am ales", a afirmat sfidător Dread. „Eu am ales asta cu deplina conștientizare a consecințelor care vor urma." Apoi și-a expus percepția intransigentă conform căreia Silk Road urma să crească atât de mult încât „va forța guvernele să legalizeze drogurile". Nu trebuia să pui la îndoială ce

spunea Dread Pirate Roberts, pentru că era dispus să facă orice ai putea să-ți închipui pentru a-și atinge scopul.

Dread devenise mai ferm și în privința unor aspecte mai mărunte. Atunci când Nob a întârziat la o discuție despre afaceri pe care o programaseră, DPR l-a apostrofat și i-a ținut un lung discurs despre importanța loialității și „a respectării cuvântului dat".

O, căpitane, căpitanul meu.

Nu a durat mult până când DPR, deși la început întristat de moartea lui Curtis Green, a ajuns să fie convins că acea crimă avusese loc chiar din vina lui Green. „Sunt nervos că s-a întors împotriva mea", i-a scris lui Nob. „Sunt nervos că a trebuit să-l omor. Pur și simplu, mi-ar plăcea ca oamenii să aibă ceva integritate."

Carl a fost întru totul de acord. „S-ar putea ca integritatea să fie cel mai dificil lucru de găsit [la oameni]", i-a scris el, evidențiind faptul că loialitatea, teama, lăcomia și puterea sunt trăsături care îi caracterizează pe mulți, „dar integritatea este rară". Se părea că „integritatea" era o trăsătură rară și pentru Carl.

Pe parcursul ultimelor câteva luni, la fel ca celălalt agent cu care lucra și care furase 350 000 de dolari de pe site, Carl încercase să găsească o modalitate prin care să obțină și el bani din cazul Silk Road în propriul beneficiu. Carl s-a gândit că era o ocazie unică în viață. Nimeni nu avea să afle vreodată. Era vorba despre Bitcoin, nu se putea urmări – erau bani digitali.

Și astfel a pus la cale un plan. Mai multe planuri chiar.

Într-o după-amiază din vara lui 2012, i-a scris lui Dread Pirate Roberts ca să-i facă o propunere. Se părea că Nob cunoștea, din pură întâmplare, un agent corupt. I-auzi, cum de? Un tip care se întâmpla să fie implicat în cazul Silk Road. Interesant. Numele agentului, a explicat Nob, era Kevin și acesta era dispus să îi divulge lui Dread Pirate

Roberts informații despre caz, dar în schimbul unei mici donații.

Dread a vrut să știe de unde îl cunoștea Nob pe acest agent corupt.

„El m-a abordat", i-a explicat Nob. „Mi-a spus despre o investigație care mă privea."

„De ce a făcut asta?", a întrebat DPR.

„A făcut-o pentru bani :)", a spus Nob. „Kevin e un tip foarte inteligent și perfid."

La fel cum Carl se inspirase din tot ceea ce știa despre traficul de droguri din America de Sud pentru a-l construi pe Nob, acum se folosea de demonii lui interiori pentru a-l crea pe „Kevin", un agent lipsit de scrupule căruia îi plăcea să încalce regulile și care era pe punctul de a încălca una dintre cele mai sfinte granițe ale aplicării legii. Avea de gând să înceapă să-i vândă secrete omului pe care îl urmărea.

Până la acel moment, supervizorii lui Carl avuseseră acces la tot ce îi scrisese lui DPR, pentru că toate conversațiile lor erau clasate ca dovezi, în documentația „Raportului de investigație" al DEA. Conștient de acest lucru, Carl a sugerat ca o parte din discuțiile dintre Nob și Dread, mai ales cele cu informații primite de la Kevin, să fie transferate pe PGP, un sistem de chat privat și foarte bine securizat care criptează absolut orice mesaj. Dacă era să comită o infracțiune gravă, ceea ce era pe punctul să facă, Carl voia să se asigure că autoritățile nu aveau să afle niciodată din citirea acelor mesaje.

Și așa s-a creat o nouă relație.

Deghizat în Kevin, Carl putea să-l ajute pe DPR să rămână cu un pas înaintea autorităților federale, împărtășindu-i informații secrete și extrem de sensibile referitoare la cursul investigației de până atunci. În

schimb, acest polițist corupt cerea o „donație" de aproximativ 50 000 de dolari de fiecare dată când transmitea ceva de valoare. O donație pe care DPR era mai mult decât încântat să o plătească. Era un plan perfect: mesajele erau criptate, așa că nimeni în afară de Carl și DPR nu puteau să le citească vreodată, iar plata se făcea în Bitcoin, așa că nimeni nu putea să le dea de urmă vreodată. Carl îi dădea informații despre anchetă lui Dread Pirate Roberts, împărtășindu-i pe ascuns numele celor care ar putea fi suspecți în caz sau numele traficanților de droguri de pe site care fuseseră arestați și s-ar putea să fi ciripit – informații pertinente care îl vor ajuta pe DPR să aibă un avans în fața agenților federali. În schimb, cel pe care Carl se presupunea că trebuia să îl prindă îi plătea câte 50 000 de dolari, câte 100 000 de dolari. În cele din urmă, Carl va ajunge astfel la o sumă de 757 000 de dolari.

Pentru Dread Pirate Roberts erau bani bine cheltuiți: se asigura că, dacă cineva din rândul autorităților avea să-și dea seama cine era cu adevărat, Ross putea să fugă înainte să se trezească la ușă cu poliția.

o amendă pentru parcare neregulamentară pe internet

Gary Alford citise luni întregi tot ce reușise să găsească despre Silk Road. Absolut fiecare informație, de cel puțin trei ori. Devenise obsedat de ideea că el putea să îl găsească pe Dread Pirate Roberts.

Apoi, în ultima zi de vineri a lunii mai din 2013, în timp ce era în pat cu laptopul deschis, obsesia lui Gary i-a oferit un prim semnal că era posibil să ducă la un rezultat.

Era finalul unei săptămâni lungi de muncă în cadrul grupului operațional din New York care era pe urmele lui DPR. În acea seară, Gary se bucurase de o masă alături de soția lui acasă, iar apoi cuplul s-a pornit ușor pe scări pentru a merge la culcare. Doamna Alford a adormit aproape imediat, iar câinele lor, Paulie, stătea covrig la marginea patului, sforăind ușor.

Multe dintre obiectele decorative din dormitorul familiei Alford erau roșii. Pătura, pernele și inclusiv pereții arătau de parcă ar fi fost dați cu un tub de vopsea într-o nuanță intensă de roșu-închis. În această cameră roșie, Gary tot stătea pe laptop, citind în continuare despre Silk Road.

Pe parcursul ultimelor luni, Gary venise cu câteva ipoteze despre cine putea fi DPR. Dread cunoștea sistemul politic american incredibil de bine, ceea ce însemna că,

probabil, locuia în Statele Unite. Și trebuia să aibă o experiență impresionantă în IT ca să fi construit un astfel de site.

Apoi mai era și cel mai mare indiciu dintre toate.

Gary citise primele texte (de câte cel puțin trei ori) scrise de către creatorul platformei Silk Road, în care susținuse că achiziționarea de droguri de pe străzi, acolo unde alții puteau să te păcălească sau să te bată, era ceva periculos, în timp ce cumpărarea lor de pe Silk Road oferea mult mai multă siguranță. Gary, care era de culoare și care crescuse în zonele de locuințe sociale, s-a simțit imediat ofensat.

— Ce vrea să spună prin „alți oameni"? i-a spus soției lui când discutau despre caz. În mod evident, a judecat el, nu crescuse printre acești „alți oameni", pentru că, dacă ar fi făcut-o, așa cum a fost cazul meu, nu ne-ar fi numit „alți oameni".

Însă, chiar dacă fusese ofensat de afirmație, aceasta i-a oferit acel ultim și cel mai important indiciu: DPR era un tip alb și era foarte probabil să fi provenit din suburbii.

Chiar și cu aceste piste, Gary reușise să limiteze cercul suspecților la vreo, eh, poate 20 de milioane de oameni. Chiar și așa, era un indiciu.

La fel ca toți ceilalți agenți din cadrul forțelor de ordine care lucrau la caz, Gary adunase deja o listă de nume dintre care credea că avea să-l descopere pe Dread Pirate Roberts. Printre aceste nume apărea și cel al unui programator care avea credințe cu puternice tendințe libertariene, cel al unei persoane care lucra cu Bitcoin și încă unul, cel al unui tip care se ocupa de un forum online. Însă probabilitatea ca DPR să fie oricare dintre aceștia era foarte mică.

Așa s-a făcut că, târziu în acea seară, în timp ce stătea culcat în patul lui cu lenjerie roșie, cu capul pe perna lui roșie, lui Gary i-a venit o idee.

S-a gândit la prima persoană care a scris vreodată despre Silk Road pe internet. Toată lumea știa că fusese Adrian Chen, bloggerul de la *Gawker*, care publicase celebrul prim articol despre Silk Road. Gary s-a gândit că poate chiar Adrian Chen era, de fapt, Dread Pirate Roberts.

Dacă era așa, poate că Adrian Chen mai scrisese despre Silk Road și în altă parte înainte să abordeze subiectul pe *Gawker*.

Prin urmare, Gary a revenit la Google și a recitit articolul din Gawker, de trei ori. La ultima parcurgere, a văzut ceva interesant într-un link, ceva ce nu mai văzuse înainte: în locul extensiei „.com", adresa site-ului Silk Road era urmară de „.onion", adică domeniul folosit de browserul Tor.

Cu această informație, Gary s-a întors la Google și a scris „Silk Road.onion" în bara de căutare, apoi a aplicat un filtru pentru intervalul de timp, astfel încât să i se afișeze doar rezultatele de dinainte de 1 iunie 2011, ziua în care fusese publicat articolul din Gawker. De această dată i-au apărut doar câteva linkuri pe care nu le mai accesase până atunci. Clic. Clic. Clic iar. Și din neant a dat peste o postare de pe un forum numit Shroomery, postare publicată exact la 16:20 într-o zi de marți, pe 27 ianuarie 2011 – în aceeași săptămână în care se spunea că s-ar fi deschis oficial Silk Road. A accesat linkul și a început să citească.

„Am dat peste un site numit Silk Road", scrisese cineva în 2011 pe Shroomery. A continuat să se uite prin Shroomery, care oferea explicații despre cultivarea ciupercilor magice, până când a observat că autorul comentariului despre Silk Road își spunea Altoid. Gary s-a ridicat din pat.

— Unde te duci? a întrebat soția lui Gary, pe jumătate adormită, în timp ce acesta se ridica din pat.

— Jos, a șoptit el.

Lumina albăstruie a laptopului său s-a estompat pe măsură ce Gary traversa holul. Paulie a sărit din pat și a fugit în spatele lui.

Stătea pe canapeaua din sufragerie și continua să caute mai departe. A revenit iar la Google, de această dată căutând „Silk Road.onion" și „Altoid", dând peste încă niște link-uri albastre. Clic. Clic. Clic. Și descoperise încă un comentariu, pe un alt forum, în care se vorbea despre ideea de a crea un „magazin de heroină" care să le permită oamenilor să cumpere „H" de pe internet cu ajutorul lui Tor și al monedei Bitcoin. La fel ca pe celălalt site, această postare fusese scrisă de Altoid.

„Ce subiect grozav! Aveți o mulțime de idei foarte bune. A intrat cineva deja pe Silk Road?" Altoid scrisese cam în aceeași perioadă, în ianuarie 2011: „E ca un fel de amazon.com sub anonimat".

Pe parcursul următoarelor zile, Gary a contactat aceste forumuri și, folosindu-se de autoritatea funcției sale, a solicitat numele și adresele de e-mail care erau asociate conturilor „Altoid". Se părea că fuseseră înregistrate de cineva care avea adresa de e-mail frosty@frosty.com, ceea ce nu era un cont de e-mail real, deci nu ducea nicăieri. Însă, pe măsură ce Gary a săpat mai adânc, a descoperit că utilizatorul Altoid avea încă o adresă de e-mail asociată, adresă care fusese ștearsă de atunci, dar care rămăsese în baza de date a site-ului.

Așa a descoperit că acel cont îi aparținea lui RossUlbricht@gmail.com.

O altă căutare a relevat că Ross Ulbricht era un tânăr caucazian din suburbiile Texasului și care se apropia de vârsta de 30 de ani. Dar lipsea ceva din profilul acestui nou suspect: Ross Ulbricht nu avea experiență în IT.

Desigur, să fii primul care să scrie vreodată despre Silk Road în mediul online nu trebuia să însemne în niciun caz că el era creatorul Amazonului drogurilor. Din câte știa Gary, zeci sau chiar sute de oameni poate că vorbeau deja

despre site în conversații private sau în zone ale internetului neindexate, înainte ca „Altoid" să scrie despre asta pe acele forumuri. Dar era suficient pentru a adăuga numele lui Ross Ulbricht la lista restrânsă a suspecților adunați de Gary, toți fiind persoane care ar putea fi, într-un fel sau altul, implicate în cazul Silk Road.

Deși nu știa asta la acel moment, Gary tocmai descoperise echivalentul unei amenzi pentru parcare neregulamentară prinsă de mașina lui Son of Sam. Doar că aceasta era o postare obscură pe un forum online.

tarbell descoperă o greșeală

Chris Tarbell a ieșit grăbit din biroul Procuraturii, situat la adresa Saint Andrews Plaza, numărul 1, din New York. Se îndrepta cu pași repezi spre sediul FBI de vizavi în timp ce a scos din buzunar un card de memorie mic și gri care putea să schimbe lumea – cel puțin lumea lui Chris Tarbell.

Abia putea să se abțină de cât de entuziasmat era, gândindu-se că acel card de memorie pe care îl ținea în mână putea să aibă pe el serverele Silk Road. Cardul ajunsese prin poștă în acea dimineață și fusese trimis de autoritățile din Islanda. Dacă serverul de pe card nu era criptat, exista posibilitatea ca FBI-ul să poată să ajungă la Dread Pirate Roberts.

În momentul în care FBI-ul începuse anchetarea oficială a cazului Silk Road cu câteva luni mai devreme, Tarbell și mica lui echipă de agenți federali se aflau deja cu o mie de pași înaintea oricărui alt grup guvernamental care lucra la caz. La urma urmei, agenții de la Infracțiuni Cibernetice își petrecuseră ani buni cu urmărirea și arestarea indivizilor de pe Dark Web, prinseseră hackeri, pedofili, hoți de identitate și chiar teroriști, dintre care mulți adoptaseră aceste tehnologii ca arme silențioase.

Agenții FBI mai știau și că se întâmpla destul de des ca răufăcătorii pe care îi urmăreau să facă greșeli. Uneori era

vorba despre gafe mici și aparent lipsite de risc, dar tot erau greșeli. Adesea, tot ce aveau de făcut agenții pentru a rezolva un caz era să descopere o astfel de greșeală.

Și asta făcuse Tarbell în ultima vreme.

Dată fiind experiența lui de criminalist specializat în calculatoare, Tarbell putea să caute prin forumuri online care discutau despre codul care stătea la baza site-ului Silk Road și chiar putea să și înțeleagă ce spunea lumea. Curând după începerea investigației, Tarbell a observat ceva ce văzuseră online și alți programatori cu experiență: o actualizare recentă a serverului Silk Road lăsase o eroare mică, dar cu potențial letal, în pagina de log-in a site-ului. Eroarea părea să dezvăluie adresa de IP a serverului, o serie de numere similare cu adresa unui domiciliu, dar în loc să ducă la o casă, duceau la un server, inclusiv la unul ascuns de pe Dark Web.

La o examinare mai atentă, s-a dovedit că greșeala era un indiciu real și, după câteva ore de execuție a unui program care profita de eroare, Tarbell a reușit să identifice adresa de IP care găzduia serverul Silk Road și care s-a dovedit a fi în Islanda. (La câteva ore după ce descoperise eroarea, a văzut-o și Dread Pirate Roberts și a eliminat breșa.) A fost un pas uriaș pentru caz, dar încă era neclar ce se afla, dacă se afla ceva, pe acel calculator. Unul dintre scenarii spunea că serverul ar fi putut să le indice agenților FBI cine erau cei care se ocupau de site. Însă, dacă serverul era criptat, și probabil că era, sau chiar șters până când să ajungă aceștia la el, indiciul putea să însemne fix nimic.

Durase câteva săptămâni, fusese nevoie de o vizită scurtă peste ocean, de câteva pârghii legale și de câteva beri băute cu niște polițiști islandezi ca autoritățile din Islanda să le dea toate informațiile pe care le aveau despre server. Și apoi, la mijlocul lui iunie, ajunsese prin poștă o copie la adresa Procuraturii, sub forma unui card de

memorie gri (care probabil se strecurase pe lângă niște droguri care fuseseră cumpărate de pe Silk Road).

Tarbell, care avea acum în mână obiectul, a trecut în mare grabă pe lângă gardienii din clădirea FBI-ului. Le-a arătat din mers cardul de acces și s-a dus țintă spre etajul 23, căutându-l pe Thom Kiernan, specialistul în calculatoare cu care lucra în cadrul Diviziei de Infracțiuni Informatice.

— Am pus mâna pe el, a spus bucuros Tarbell atunci când l-a găsit pe Thom în laboratorul 1A.

Stația informatică din laborator era o bancă lungă cu monitoare, tastaturi și hard-diskuri așezate în toate direcțiile. Cei doi și-au tras câte un scaun în fața unuia dintre calculatoare și Tarbell i-a întins cardul de memorie lui Thom, care tremura din cauza nerăbdării în timp ce îl introducea în calculator. Degetele lui Thom au început să danseze cu repeziciune pe tastatură, deschizând dosare și afundându-se în conținutul cardului. Cei doi bărbați erau teribil de entuziasmați de posibilitatea de ce ar putea găsi pe el. Și apoi chipul lui Thom s-a întunecat. S-a întors la Tarbell dezamăgit și i-a spus ultimele două cuvinte din lume pe care oricare dintre ei ar fi vrut să le audă:

— E criptat.

Pe ecranul din fața lor se afla un șir nesfârșit de caractere aleatorii, cifre și litere care nu arătau a nimic care putea să aibă sens. Mii de linii de mizerii neinteligibile.

Tarbell a pus descumpănit mâna pe telefon și l-a sunat pe Serrin Turner de la Procuratură, cel care tocmai îi înmânase cardul de memorie, și i-a lăsat un mesaj vocal: „Sună-mă înapoi cât de repede poți. Avem o mare problemă".

— Futu-i! a izbucnit Tarbell, trântind telefonul. Am ieșit din joc.

După câteva tentative inutile de deschidere a dosarelor (ceva similar cu a încerca să pătrunzi în Fort Knox cu o

agrafă de birou), Tarbell s-a îndreptat rezervat și dezamăgit înapoi spre biroul lui. După-amiază, a fost sunat de Serrin.

— Ce vom face acum? l-a întrebat Serrin.

— Sincer, habar n-am, i-a răspuns Tarbell. Nu sunt sigur că există ceva ce am putea face.

Pentru ei, jocul chiar se încheiase. A închis telefonul descumpănit.

După câteva zile, Tarbell l-a sunat din nou pe Serrin pentru a discuta despre altceva. La finalul convorbirii, Serrin l-a întrebat dacă făcuseră vreun progres cu serverul Silk Road.

— Nimic, a spus Tarbell.

— Și parola nu a mers?

— Care parolă?

— Băieții din Islanda au trimis și o parolă odată cu cardul de memorie, i-a explicat Serrin.

— Nu mi-ai dat nicio parolă! a răspuns Tarbell, șocat că abia acum auzea despre asta, în timp ce îi revenea entuziasmul pe care îl simțise cu câteva zile în urmă.

— Sunt destul de sigur că ți-am dat-o. Bine, stai să o găsesc, i-a spus Serrin, frunzărind prin niște hârtii de pe biroul lui. E „try to crack this NSA"* fără spații.

Era o lovitură din partea autorităților islandeze la adresa NSA, după ce Edward Snowden dezvăluise presei un val de informații secrete cu câteva luni mai devreme. Când Thom a scris parola în fișierele de pe cardul de memorie cel gri, acestea s-au deschis ca prin magie, iar acolo, în fața ochilor lui Tarbell, se afla întregul server Silk Road, necriptat și clar ca lumina zilei.

— Mama naibii! a țipat Tarbell.

— Chiar că mama naibii.

---

* În traducere, „încearcă să spargi asta NSA" (n.t.).

— E deschis. E complet deschis, i-a spus Tarbell lui Serrin.

— Da, fir-ar să fie! a chiuit Serrin. La naiba. Da!

În timp ce Thom se apucase de treabă cu ceilalți agenți, refăcând baza de date și construind un calculator virtual care să găzduiască Silk Road, Chris Tarbell s-a îndreptat spre camera din spate și a rupt o fâșie uriașă de hârtie din rola unui plotter, lungă cam de doi metri și jumătate. A luat-o în mână și a lipit-o cu bandă adezivă pe peretele laboratorului 1A. Apoi a scos un marker negru și a scris cuvintele „silk road" sus pe foaie, iar dedesubt, o serie de căsuțe și numere.

La fel cum, în urmă cu zeci de ani, agenții FBI de la crimă organizată lucraseră din Groapă cu scheme pe același perete în care scriau unde își aveau locul mafioții în ierarhia unei familii infracționale, așa și Tarbell avea de gând să deseneze o schiță plină de numere și adrese de IP care consemnau unde se aflau ascunse serverele Silk Road. Și la fel ca în trecut, când mafioții de rang mic îi duceau pe federali la Don, așa sperau și ei că unul dintre acele servere avea să-i conducă direct la Dread Pirate Roberts.

actele de identitate false – partea întâi

Ziua de 10 iulie 2013 a fost una cu vânturi puternice pe Aeroportul Internațional din San Francisco. Rafale puternice zgâlțâiau avioanele în timp ce se apropiau de golf. La bordul unor zboruri cu pasageri, bagajele din cală erau aruncate în toate părțile, iar în avioanele care transportau corespondență, plicurile și coletele erau amestecate în toate felurile. Însă, atunci când un avion canadian încărcat de corespondență s-a pregătit de aterizare, rafalele au părut să se oprească pentru o clipă, iar roțile avionului au atins lin pista.

Avionul s-a oprit, iar cutiile de carton din cală, pline cu plicuri, și-au croit drumul spre Centrul vamal poștal de la SFO. Inspectorii au descărcat cutiile una câte una și au așezat conținutul lor pe diferite benzi transportoare, toate menite să ajungă în orașele sau metropolele de peste tot din Statele Unite.

Manipulantul care era de serviciu în acea zi a desfăcut una dintre cutii, întinzându-se spre o grămăjoară de plicuri pătrate care rămăseseră lipite unele de altele pe tot parcursul călătoriei din Canada. Luate individual, niciunul dintre acele plicuri pătrate nu părea suspect, dar împreună, grupate, era ceva în neregulă cu ele.

Ce i s-a părut lucrătorului poștal că ieșea în evidență era faptul că plicurile aveau exact aceeași formă și dimensiune, iar scrisul de pe fața fiecăruia era cu siguranță același, un scris ascuțit și dezordonat, semn că expeditorii le scriseseră în grabă. Însă, în mod curios, adresele de retur și numele de pe plicuri erau toate ușor diferite între ele.

Una fusese trimisă de către un „Cole Harris" care locuia în Vancouver. O alta venea de la un „Arnold Harris" care stătea în alt loc din Vancouver. Și o a treia fusese expediată de „Burt Harris", tot dintr-o zonă din Vancouver. Trei de Harris, cu toții din zone diferite din Vancouver, toți cu același scris de mână, trimițând plicuri de aceeași dimensiune – așa ceva nu doar că era bizar, ci era suspect. Pe lângă toate aceste curiozități, scrisorile trebuiau să ajungă la persoane diferite din America, dintre care una trebuia să-i fie trimisă unui „Andrew Ford" care locuia la numărul 2260 de pe Fifteenth Avenue, chiar acolo, în San Francisco.

Lucrătorul a înșfăcat un formular de confiscare, a completat tot ce trebuia și apoi a desfăcut plicurile pentru a vedea ce se afla înăuntru.

Ross lucrase permanent la site, încercând să se descurce cu problemele noi care tot se iveau, unele din partea unor clienți nemulțumiți, altele în relație cu angajații care încă nu lucrau la adevăratul lor potențial, hackeri, traficanți de droguri arestați de agenții federali și colete care erau puse sub sechestru sau furate pe undeva pe drum. De asemenea, aduna și informații împotriva autorităților de la cineva numit Kevin, care îi spusese că federalii începuseră să-i aresteze pe unii dintre cei mai importanți vânzători de pe site.

Din fericire, Ross era în siguranță față de tot acest haos, ascunzându-se în pielea lui Josh, în locul pe care îl

închiriase în apropiere de Outer Sunset și putând să lucreze neîncetat fără să fie luat la întrebări de colegii de apartament. (Deși lua câteva pauze pentru a se uita la scheciuri de *stand-up comedy* cu Louis C.K. și din nou la *V for Vendetta* și pentru a citi cărți cu mesaje libertariene care îi aminteau de misiunea pe care o avea.)

Pentru că era mult mai încrezător în el, Ross începuse să fie mai strict cu angajații lui, ținându-le unora predici în mod constant pentru a-i face să lucreze mai productiv. „Pot mai mult", a recunoscut intimidat un subaltern după o predică recentă.

La care Ross i-a răspuns: „Sunt sigur că poți".

Ross, ascuns în spatele măștii misterioase și înfricoșătoare a lui Dread Pirate Roberts, hotărâse să acorde primul său interviu, organizând o sesiune de întrebări și răspunsuri cu un reporter îndrăzneț de la *Forbes*, Andy Greenberg, care l-a întrebat despre site și despre misiunea lui. Ross hotărâse să organizeze sesiunea în format de chat, în așa fel încât să poată să se consulte cu Variety Jones în privința fiecărei întrebări și să răspundă la ele împreună. Era oportunitatea perfectă pentru a răspândi și a implementa mesajul libertarian al lui Ross. Planul lui VJ era să sugereze că nu exista doar un singur Dread Pirate Roberts, ci mai mulți.

Atunci când Greenberg a întrebat: „Ce te-a inspirat să construiești platforma Silk Road?", Ross a fost viclean: „Nu eu am creat Silk Road, ci predecesorul meu" și apoi a explicat că „totul era pregătit, el doar a pus piesele cap la cap".

„Ah, scuze, nu am știut că ai avut un predecesor", a răspuns Greenberg. „Când ai preluat site-ul de la el? Înainte să te prezinți ca Dread Pirate Roberts?"

Ross a continuat să tragă de păr povestea. „E OK", i-a scris el. „Este prima dată când spun asta în mod public."

I-a explicat lui Greenberg că cel care fusese creatorul inițial a fost „recompensat și mulțumit de înțelegerea noastră" și că „de fapt ideea de a preda ștafeta a fost a lui". Interviul a durat patru ore și a fost strigătul de luptă perfect pentru misiunea lui DPR.

Atunci când Ross nu era acasă, pierdut în laptopul lui, dând ordine subalternilor săi, făcea plimbări lungi în parcurile din apropiere sau își petrecea timpul cu vechii lui prieteni din Austin și cu noii amici din San Francisco, o deconectare plăcută de la celelalte lumi ale sale.

***

Agentul Ramirez lucra pentru Departamentul de Securitate Internă din San Francisco de mai mult de un deceniu și era din toate punctele de vedere un veteran cu experiență. Întotdeauna era atent la detalii și știa ce întrebări să le pună răufăcătorilor cu care se intersecta.

În iulie 2013, lucra la mai multe cazuri și tocmai primise un e-mail de la cineva din serviciile vamale din SFO, referitor la un grup de plicuri pătrate pe care le interceptaseră din Canada. Mesajul spunea că acele plicuri conțineau, toate, acte de identitate false sau cel puțin unele care păreau să fie false.

Agentul Ramirez știa că, de cele mai multe ori, ofițerii vamali de la Aeroportul Internațional din San Francisco (SFO) pur și simplu distrugeau coletele cu droguri sau documente false; pur și simplu era mai ușor așa decât să le dea agenților de la Departamentul de Securitate Internă. Dar unul dintre acele plicuri conținea nouă – nouă! – acte de identitate false. Era un semnal puternic de îngrijorare. Cine are nevoie de nouă documente de identitate false? Unul, sigur. Două – agentul putea înțelege. Dar nouă? Destinatarul de pe acel plic, deci persoana care

trebuia să primească actele de identitate, era un „Andrew Ford" care se pare că locuia în San Francisco, pe Fifteenth Avenue, la numărul 2260.

Deși actele erau copii perfecte făcute după permise de conducere din New York, California, Colorado și Regatul Unit, toate păreau să aibă cam același chip pe ele: un bărbat caucazian cu ochi căprui, înalt de 1,87 metri, născut pe 27 martie 1984. În unele poze, bărbatul avea o barbă deasă care părea să fi fost adăugată în Photoshop, iar în altele era proaspăt bărbierit.

Așa ceva era foarte neobișnuit, s-a gândit agentul Ramirez, și după ce-a studiat mai mult documentele, a hotărât să-i facă o vizită lui Andrew Ford, de la adresa de pe Fifteenth Avenue, pentru a-l întreba despre permisele false.

***

Deși Ross o văzuse pe Julia cu luni în urmă, jurând să nu mai vorbească niciodată cu ea din cauză că îi dezvăluise Ericăi secretul lui, încă era indubitabil atras de ea. Așa că, după ce au început să vorbească din nou, el a invitat-o să-i facă o vizită – un weekend romantic și relaxant de care Ross avea nevoie pentru a se deconecta de tot ceea ce se întâmpla. Mai era cel puțin încă o lună până când urma să vină în San Francisco, așa că avea timp să se mai gândească la detalii, dar era extrem de improbabil să o aducă în locul pe care îl închiriase.

Casa de pe Fifteenth Avenue în care închiriase Ross acea cameră nu era cine știe ce frumusețe. Era un amestec de elemente spaniole, cu exterior alb, acoperiș maro de teracotă și cinci ferestre în partea din față a casei cu orice trebuie să fi fost la promoție la Home Depot în acea săptămână. Ușa de la intrare era de sticlă și curtea din față era

un petec jalnic de plante țepene verzi, înalte de vreo cincisprezece centimetri.

Lui Ross, pentru că era Ross, nu îi păsa cum arătau lucrurile. Pentru el nu era importantă decât intimitatea casei, aceasta fiind aproape de marginea orașului, în apropiere de plajă.

Agentul Ramirez s-a uitat la harta de pe telefonul lui în timp ce oprea în fața numărului 2260 de pe Fifteenth Avenue din San Francisco. A parcat și apoi a analizat clădirea, întrebându-se dacă „Andrew Ford" era, oare, acasă.

Casa era în cartierul Duboce Triangle, exact în mijlocul orașului, și avea o formă lungă, paralelipipedică, vopsită în alb și gri la exterior. Nu avea curte în față, iar intrarea era o ușă groasă din lemn. Agentul Ramirez a stat la pândă câteva ore, așteptând să vadă dacă tipul cu documentele false urma să iasă afară și să-și verifice căsuța poștală, pentru a putea vorbi cu el. Dar acesta nu s-a arătat.

Așa că agentul s-a dat jos din mașină și a bătut în ușa vopsită într-un albastru intens, în timp ce avea în mână o poză cu actele de identitate false.

***

Coletele pe care le aștepta Ross ar fi trebuit să ajungă de câteva zile, dar încă nu erau acolo. Se plimbase pe treptele portocalii din cărămidă în fiecare zi pentru a verifica dacă sosise ceva în căsuța poștală. Dar nu era nimic acolo. Desigur, nu căuta ceva care să aibă numele lui scris clar, ci ceva care îi fusese trimis lui Andrew Ford, bărbatul de la care închiriase Ross camera, ceva care venea din Vancouver.

Site-ul Poștei din Canada nu era nici el de mare ajutor. Atunci când a scris numărul care i se dăduse pentru a urmări localizarea coletului cu actele de identitate false pe care le cumpărase, tot ce putea să vadă era că acel colet era „încă pe drum".

***

După ce a așteptat câteva minute, ușa de la numărul 2260 de pe Fifteenth Street s-a deschis și în fața agentului Ramirez a apărut un bărbat asiatic în vârstă.

— Bună ziua, sunt agentul Ramirez, s-a prezentat acesta. Andrew Ford este acasă?

Asiaticul în vârstă s-a uitat la agentul Ramirez, presupunând că încerca să-i vândă ceva, și a încercat să-l alunge.

— Nu! a țipat plin de furie bărbatul asiatic. Nu! El nu locuiește aici!

Agentul a mai întrebat o dată.

— Andrew Ford?

De această dată, ținea în mână o poză cu cele nouă acte de identitate false, fiecare având pe față o poză cu Ross Ulbricht.

— Locuiește aici cineva cu numele de Andrew Ford?

— Nu! a răspuns cu vehemență asiaticul, închizându-i rapid ușa în nas. Acum pleacă!

***

La fel cum nu vorbea cu cei cu care împărțea apartamentul, Ross alesese să nu socializeze nici cu vecinii. Stătea doar în camera lui lucrând la laptop. Dacă ar fi vorbit cu cei care locuiau lângă el pe Fifteenth Avenue, ar fi auzit poveștile de groază despre coletele care se încurcau la

poștă. Poate chiar ar fi auzit povestea despre istoria străzii pe care locuia: povestea despre cum se întâmplase, în primăvara lui 1909, ca primarul orașului San Francisco să formeze o comisie care să numeroteze din nou casele și drumurile din oraș, după ani întregi de confuzii cauzate de asemănările dintre străzi și bulevarde. Deși comisia pornise la drum cu scopuri nobile, a reușit să creeze dispute între cartiere întregi, locuitorii certându-se pe tema căror străzi ar trebui redenumite și care nu.

Până la urmă, numerele străzilor și bulevardelor au rămas neschimbate.

Astfel, coletele care erau trimise la adrese de pe Fifteenth Avenue ajungeau, uneori, la adrese de pe Fifteenth Street și plicurile care trebuiau să ajungă la oamenii de pe Fifteenth Street erau livrate, uneori, pe Fifteenth Avenue.

Iar la mijlocul lui iulie 2013, un agent din cadrul Departamentului de Securitate Internă a ajuns și el la adresa greșită, căutându-l, din pură întâmplare, pe individul care cumpărase nouă acte de identitate false la casa de pe Fifteenth Street, numărul 2260, în loc să îl caute la adresa scrisă pe plic: Fifteenth Avenue, numărul 2260. Adresa la care locuia Ross Ulbricht.

ședința de coordonare

În acea perioadă, în fiecare an, Gary își lua o zi liberă de la serviciu pentru a sărbători acea săptămână din 1977 în care orașul New York rămăsese în beznă – ziua în care se născuse el. Însă, în acel an, cu doar câteva zile înainte de ziua lui, a fost rugat să meargă într-un loc secret din apropiere de Washington, DC, pentru a participa la o ședință extrem de secretă și incredibil de importantă. Poate cea mai importantă din cariera lui.

I s-a spus că adunarea era o „ședință de coordonare" referitoare la cazul Silk Road și urma să fie condusă de mai-marii din Departamentul de Justiție, cel mai de sus eșalon al sistemului judiciar din Statele Unite. Se părea că DOJ* convocase această ședință, pentru că toate grupările guvernamentale care se ocupau de investigarea cazului Silk Road (adică aproape toate facțiunile aparatului de stat) nu reușeau să colaboreze între ele. Agenții nu-și împărtășeau dovezile descoperite. Resursele guvernamentale, adică banii publici, adunați de la cetățeni prin taxe și impozite, se risipeau în această investigație. Inclusiv cei aparținând acelorași agenții nu comunicau între ei; agenții DEA din Baltimore nu-și împărtășeau

* Abreviere pentru „Department of Justice" (n.t.).

descoperirile cu cei din New York și nici agenții din cadrul Departamentului de Securitate Internă din San Francisco nu vorbeau cu cei din Chicago sau Baltimore.

De asemenea, existau certuri neîncetate între agenții. Aceste ciondăneli erau ceva obișnuit în cadrul oricărei anchete de proporții, dar în cazul Silk Road erau semnificativ mai grave. Toată lumea își dorea celebritatea și gloria care veneau odată cu prinderea țintei supreme.

De aici și această ședință de coordonare.

Gary s-a trezit în dimineața aniversării sale, și-a sărutat soția în semn de rămas-bun și s-a urcat în mașina lui Ford Explorer pentru a parcurge drumul de cinci ore pe care îl avea de făcut până în DC, acolo unde urma să-și prezinte descoperirile de până atunci din caz.

Pe măsură ce semnele de circulație se tot înșirau fulgerător pe drum și norii de pe cer se adunau, întunecând cerul, Gary era oarecum bucuros că urma să aibă ocazia să ia cuvântul în timpul ședinței în fața tuturor acelor oameni impresionanți și importanți și să le explice că descoperise câteva persoane care s-ar putea să fi fost implicate de la început în povestea Silk Road. Nu era clar dacă Dread Pirate Robers era una dintre acele persoane, dar putea să-și dea cărțile pe față și, cel puțin, să vorbească despre ele. Printre aceste indicii, putea să vorbească și despre „Altoid", nume de utilizator despre care Gary aflase cu ajutorul câtorva citații că îi aparținea unui anume Ross Ulbricht.

***

Chris Tarbell hotărâse să nu meargă la ședința de coordonare pe care o organiza Departamentul de Justiție. Știa că va fi mai cu moț, dar mai știa și că „nu avea timp pentru asemenea prostii".

Agenții FBI din Groapă nu prea mai aveau timp pentru altceva în acea perioadă. La urma urmei, treceau prin cea mai mare comoară pe care ar fi putut cineva să spere să o găsească vreodată în acest caz: serverele Silk Road.

— Vom intra în legătură prin telefon din New York, i-a spus Tarbell lui Serin Turner, procurorul din Districtul de Sud al orașului New York. În plus, ai să fii tu acolo.

Nu prea era nimic de discutat pe tema asta; Tarbell era hotărât. Însă, pentru a fi siguri că nu enervau pe nimeni din DOJ, au hotărât să trimită acolo alți doi agenți care lucrau la caz.

***

Jared a auzit cum s-a închis în urma lui ușa camerei după ce ieșise pe holul hotelului Hilton din centrul Washington, DC, îndreptându-se spre lift. Mintea i-o luase razna în timp ce încerca să-și dea seama ce avea să spună în timpul ședinței de coordonare care fusese organizată de DOJ.

Fusese avertizat de agenții din grupul operațional din Baltimore că nu ar fi trebuit să spună nimic. I-au explicat că existau zvonuri că aveau să participe la ședință și cei de la FBI și „toată lumea știe cât de dubioși pot fi nenorociții ăia din FBI". Dacă Jared lua cuvântul și nominaliza unul dintre suspecții pe care îi cerceta în cadrul investigației, iar în sală se afla într-adevăr cineva de la FBI, putea să se folosească de acea informație în propria lor anchetă. „Sunt cei mai îngrozitori șerpi din lume", l-a avertizat echipa din Baltimore. „Să nu spui nimic în timpul ședinței."

Dar Jared nu era convins pe deplin că așa stăteau lucrurile. Poate că cea mai bună cale pentru progres era colaborarea. Cei de la Baltimore nu-i erau de niciun ajutor, dar poate că acolo aveau să fie alți agenți cu care să colaboreze. Atitudinea lui de tipul „Descurcă-te pe cont propriu" îl

adusese departe în acest caz, dar începea să pună la îndoială faptul că ar fi putut să-l rezolve de unul singur.

În timp ce conducea spre locul secret al întâlnirii din DC, Jared nu știa ce să facă. Nu știa dacă trebuia să le spună tuturor despre arestările pe care făcuse recent sau despre celelalte conturi pe care le preluase pe Silk Road, ori despre cele peste 3 500 de colete puse sub sechestru care îi ocupau acum tot biroul, clădite de la podea până la tavan.

Futu-i, s-a gândit el. *Ce-ar trebui să fac?*

***

Sala de conferință era uriașă, cu suficient de multe locuri pentru cel puțin 35 de persoane. Gary stătea într-un colț, holbându-se la adunătura de oameni, dintre care pe mulți nu-i mai văzuse vreodată. În alt colț, stătea Jared, care cerceta ecranul de pe perete și care afișa chipurile a doi bărbați, ambii aflându-se în altă locație și uitându-se de sus la toată lumea. Iar din acel ecran, Tarbell se uita la mulțimea de angajați guvernamentali care se așezau atunci.

Uau, participă mulți oameni la ședința asta, s-a gândit Tarbell. *Cu siguranță, sunt bine folosiți banii guvernului.*

— Bine, haideți să începem, a spus un bărbat în timp ce s-a făcut liniște în sală. Haideți să o luăm de la un capăt și să ne prezentăm pe rând. Încep eu. Eu sunt Luke Dembosky de la DOJ.

Într-o clipă, întreaga sală a amuțit, de parcă cineva ar fi apăsat undeva un buton care punea totul pe mut. Luke Dembosky era foarte, foarte, foarte sus în ierarhia guvernului american. Era cineva pe care nu-l întrerupeai și nici nu te puneai cu el. Toată lumea știa asta.

Regulile de bază ale ședinței, a explicat Dembosky, erau că toată lumea trebuia să fie deschisă și onestă în

privința evoluției lor din cadrul investigației. Apoi DOJ urma să hotărască cine va prelua conducerea cazului.

— Începem? a spus Dembosky, uitându-se direct la anchetatorii din Baltimore aflați în sală.

O femeie din grupul operațional din Baltimore s-a ridicat în picioare, s-a prezentat și a început să vorbească despre dovezile pe care le adunase echipa Marco Polo pe parcursul ultimului an și jumătate. A citit câteva idei punctuale care erau în mare parte neînsemnate, referindu-se la câțiva informatori pe care îi arestase echipa și apoi a încheiat rapid prezentarea, la foarte scurt timp după ce o începuse.

— Cum rămâne cu acel cont sub acoperire pe care îl aveți? a întrebat Luke Dembosky, referindu-se la personajul Nob, traficantul de droguri sub acoperire, care fusese în ultimul an Carl Force de la DEA (un individ care, în mod bizar, nu era prezent la această ședință) și de care toată lumea din DOJ știa prea bine.

— Nu putem vorbi despre asta, a răspuns ea. E vorba de 6E.

Cei din încăpere s-au uitat șocați unii la alții. Fiecare membru al aparatului de stat care se afla acolo știa că „6E" însemna că operațiunea respectivă era supusă unei audieri în fața marelui juriu, aceasta fiind o modalitate prin care se putea evita divulgarea oricăror informații dintr-o investigație. Dar nu avea niciun rost să facă apel la un 6E în cadrul unei ședințe cu DOJ.

— Scopul acestei întâlniri este tocmai să dăm cărțile pe față, a spus Dembosky la auzul acestor cuvinte.

— Este 6E, a spus din nou femeia, agitată, dar în același timp sfidătoare.

Nu voia să vorbească despre caz, dar nu pentru că proteja pe cineva supus unei investigații în fața marelui juriu,

ci pentru că nu voia ca restul din acea încăpere să fure din informațiile celor din Baltimore.

În câteva minute, toată lumea a început să țipe, avocații din DOJ solicitând informații despre investigația din Baltimore, iar grupul din Baltimore repetând hotărât „6E" iar și iar.

Dembosky, pierzându-și răbdarea, a spus că era timpul pentru o pauză.

Când s-a întors toată lumea înapoi în cameră, era rândul lui Jared să vorbească. Era agitat. Deși intrase în acea sală cu hotărârea de a nu împărtăși prea multe despre investigația lui, temându-se că cei din FBI aveau să-i fure toată munca, Jared tocmai se răzgândise. După acea catastrofă la care tocmai fusese martor, cu Luke Dembosky spunându-le celor din Baltimore că se comportau „cu totul nepotrivit", Jared luase decizia de a-și asuma acel risc și de a le spune totul celorlalți prezenți.

S-a ridicat și a vorbit mai mult de 40 de minute, explicând că el confiscase aproape 3 500 de colete cu droguri. Și-a împărtășit tehnicile pe care și le dezvoltase pentru a depista aceste plicuri care tot veneau și cum își dădea seama care droguri fuseseră cumpărate de pe Silk Road prin comparații făcute între conținutul coletelor și pozele și localizările de pe site. A vorbit despre traficanții pe care îi arestase sau îi interogase, inclusiv indivizi din Olanda și alții de pe întregul teritoriu al Statelor Unite. A descris conturile vânzătorilor pe care le preluase pe site și a explicat mecanismele interne de funcționare ale Silk Road cu diagrame și ilustrații care arătau cine era cine. În cele din urmă, a vorbit despre un cont pe care îl preluase recent și care aparținuse unui angajat important de pe Silk Road, demonstrând cum îi permisese lui Jared acel cont să fie ca o muscă pe un perete în timpul ședințelor pe care le organiza DPR cu subalternii lui.

În New York, în mijlocul prezentării lui Jared, Tarbell s-a uitat la procurorul principal care stătea lângă el și i-a spus: „Vreau să lucrez cu tipul ăsta". Procurorul a dat din cap, fiind total de acord.

Până ca Jared să-și încheie prezentarea, toată lumea era uluită de ce făcuse acesta. Hotărârea de a vorbi fusese în avantajul lui și, prin comparație, agenții din Baltimore erau acum într-o lumină și mai proastă decât fuseseră cu 40 de minute mai devreme.

Dar finalul măreț abia acum urma.

Când a venit rândul celor de la FBI să vorbească, Tarbell și echipa lui hotărâseră să-l lase pe procurorul din New York să explice investigația lor de până atunci. Și totuși, în timp ce se ridica în sala de conferințe și începea să vorbească, nimeni nu avea habar ce urmau să audă.

— Avem serverul, a declarat brusc Serrin Turner.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Nu s-a scos nici măcar un cuvânt. În New York, Tarbell stătea în sala de conferințe și se uita la ecran rânjind.

În câteva secunde, pe măsură ce conștientizau ce tocmai auziseră, agenți din toate colțurile încăperii au început să vorbească, întrebând când puteau să aibă și ei acces la server.

— Nu știm încă ce avem, a spus Serrin. Lăsați-ne pe noi să ne uităm la el întâi.

A subliniat că puseseră mâna pe server cu doar câteva săptămâni în urmă, iar specialiștii lor în calculatoare încă îl refăceau în așa fel încât să poată căuta prin conținutul său.

După o discuție despre această descoperire uriașă, Luke Dembosky a spus că ședința urma să se încheie și că avea să păstreze legătura cu fiecare la nivel individual pentru a stabili în ce direcție urmau să meargă mai departe. Până atunci, i-a instruit pe toți agenții aflați în acea

cameră să se străduiască în continuare să facă progrese, fiecare cu ancheta lui.

— Mai are cineva ceva de zis? a întrebat Dembosky în timp ce se uita prin cameră.

Nimeni nu a spus nimic. Nici măcar Gary Alford de la Fisc.

— Bine, vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit, le-a zis Dembosky. Vom păstra legătura în privința următorilor pași.

***

Stropi mici de ploaie începuseră să cadă pe parbrizul lui Gary. Câțiva aici, câțiva acolo. Ștergătoarele i-au făcut să dispară. Apoi au apărut mai mulți. Sute, milioane poate. Ștergătoarele se mișcau înainte și înapoi, dar nu făceau nimic. Absolut niciun căcat. Toate mașinile de pe autostradă s-au oprit pur și simplu, neavând vizibilitate nici la câțiva metri în față, iar Gary și-a tras mașina de teren pe marginea drumului.

La mulți ani nenorociți, Gary, s-a gândit el în timp ce se uita pe geam și reflecta la ședința de coordonare de la care tocmai plecase. O ședință care îl lăsase descumpănit.

Când i se spusese că avea să lucreze la cazul Silk Road, Gary crezuse că el era tânărul agent-vedetă pe care guvernul îl aducea ca să ajute la prăbușirea imperiului online de droguri. Și totuși, în toiul ședinței cu DOJ, își dăduse seama că mai erau și alte staruri. O întreagă constelație. Sigur, știa de existența echipelor din Chicago și Baltimore, dar nimeni nu-i spusese despre FBI. Același FBI care lucra la câteva străzi depărtare de biroul lui. Când Serrin Turner s-a ridicat și a spus „Avem serverul", Gary a simțit că încasase un pumn în stomac. Nimeni nu-i spusese că aceasta nu era o colaborare, ci mai degrabă o competiție.

Așadar, de ce își irosea Gary tot timpul cu citirea unor discuții de pe forumurile site-ului (fiecare de câte trei ori) și de ce studia limbajul lui Dread Pirate Roberts (tot de trei ori) și de ce își petrecea ziua de naștere – singura zi din an în care Gary făcuse ca tot orașul să se întunece! – conducând până la o ședință în Washington, DC?

Gata, s-a gândit Gary în timp ce ploaia îi bătea în geam, *am terminat-o cu asta. Cei de la FBI au serverele; în mod evident, știu despre existența tuturor suspecților din caz și au numele lor. Pentru ce mai au nevoie de mine?*

Câteva minute mai târziu, pe măsură ce se însenina și ploaia dispărea, Gary pornea din nou la drum, îndreptându-se spre nord, către orașul New York. Hotărâse să continue, dar avea să se concentreze doar pe indivizii care spălaseră bani pentru site, sarcina care îi fusese alocată. La ce se gândise oricum? Că un negru care lucra cu cifre, care se trăgea din zona locuințelor sociale, care lucra în rândul investigatorilor guvernamentali cel mai puțin respectați și care nu știa nimic despre programare sau droguri ar fi putut să doboare cea mai faimoasă rețea infracțională de droguri din vremurile noastre? Dă-o naibii! În timp ce accelera spre autostradă, Gary hotărâse că nu avea să-l mai caute pe Dread Pirate Roberts, cu toate că îl găsise deja.

jared se transformă în cirrus

Pe când era boboc la liceu, profesorul de matematică al lui Jared Der-Yeghiayan intra în clasă în fiecare zi cu un cub Rubik în mână. Tânărul Jared urmărea cum profesorul dădea mai departe prin sala de clasă cubul cu pătrățele colorate, încurajând fiecare elev să-l amestece cât de mult era posibil. „Dacă pot să fac acest cub în mai puțin de un minut, primiți cu toții teme", le spunea profesorul în fiecare zi la oră. „Dacă nu pot, nu primiți teme." Sigur că absolut fiecare oră se încheia cu exerciții matematice complicate pentru acasă.

După ce fusese martor la acest spectacol de câteva ori, Jared a fost cuprins de dorința de a înțelege cum reușea profesorul lui să rezolve întotdeauna problema cubului. A fugit și și-a cumpărat propriul cub Rubik și săptămâni întregi a încercat să rezolve problema. Cu multă tenacitate și cu puțin ajutor din partea profesorului, a reușit, în cele din urmă, să facă și el asta. Pe parcursul timpului, Jared colecționase zeci de modele diferite de cuburi, care acum erau împrăștiate prin toată casa și peste tot prin biroul lui. Atârnau la chei și cădeau inexplicabil din rucsacuri. Până acum Jared încă nu întâlnise un cub pe care să nu-l poată rezolva în mai puțin de un minut.

Cazul Silk Road se dovedise o provocare cu totul diferită și începuse să-i fie clar că nu avea să reușească să

deslușească singur această problemă. Dar nu știa cu cine putea să colaboreze. Din fericire, după ședința de coordonare din Washington, DC, această situație urma să se schimbe rapid. Prezentarea pe care o făcuse Jared, prin care ilustrase toată munca pe care o făcuse până atunci la acel caz, îi impresionase pe avocații importanți din DOJ, într-atât de mult încât agenții FBI din New York au spus că își doreau să lucreze cu el pentru a-l găsi pe Dread Pirate Roberts. (Aceasta în sine era un compliment suficient, pentru că celor de la FBI nu le plăcea să lucreze cu nimeni al cărui nume nu se termina cu „de la FBI".)

Jared se întorsese la Chicago, se oprise să-și vadă soția și fiul și, ca de obicei, adormise în timp ce se uita la *Antiques Roadshow*. Deși acum, când ațipea pe canapea, fiul lui, Tyrus, se ghemuia lângă el. Fusese dificil pentru Tyrus să fie atât de mult departe de tatăl său, dar Jared îi explicase că toată situația era temporară și că era important să călătorească, pentru că „Încerc să prind un pirat care face lucruri rele". (Tyrus, auzind aceasta, a acceptat misiunea tatălui său. La urma urmei, pirații erau personaje negative în toate cărțile cu povești pe care le citise și trebuiau să fie prinși.) Însă Tyrus a venit cu o rugăminte: să vorbească pe Skype în fiecare seară înainte de culcare.

— Desigur, a răspuns Jared în timp ce se ghemuiau amândoi pe canapea și adormiră.

În dimineața următoare, Jared s-a trezit și a plecat din nou spre serviciu. În timp ce își parca mașina pe un loc de lângă sediul Departamentului de Securitate Internă din Chicago, i-a sunat telefonul chiar când motorul se oprea, iar pe ecran îi apărea un apel cu prefix de New York.

— Aici agentul Der-Yeghiayan.

— Bună, Jared, a spus o voce. Sunt Serrin Turner de la biroul de Procuratură din Districtul de Sud al New Yorkului și îl am alături pe Chris Tarbell, investigatorul principal din FBI pentru cazul Silk Road.

Jared s-a ridicat imediat, salutându-i cu respect pe cei doi la telefon.

— Chiar am apreciat ieri sinceritatea ta, în timpul ședinței, a spus în telefon o voce care era în mod evident a lui Chris Tarbell.

Apoi acesta a explicat că FBI-ul avea atât de multe dovezi – când vorbea despre server, Tarbell folosea expresia „Sfântul Graal" – și, dat fiind faptul că Biroul nu lucra la caz de foarte mult timp, agenții nu știau prea bine de unde să înceapă.

— Ne-ar plăcea mult să te aducem aici ca să lucrezi cu noi.

Jared s-a simțit flatat și a glumit:

— Sunt deja pe drum!

Apoi, pe un ton mai serios, a explicat că tocmai finaliza o nouă parte importantă a cazului său și că urma să aranjeze lucrurile în așa fel încât să ajungă în New York în cel mult o săptămână.

Au mai fost câteva schimburi cordiale și apoi au închis. Jared era pur și simplu încântat. Puștiul fără diplomă de facultate care nu reușise să obțină un post în FBI cu ani în urmă era acum invitat să lucreze cu cei mai buni oameni ai legii – așa cum îi considerau mulți – la unul dintre cele mai importante cazuri de infracțiuni informatice ale generației lui.

Însă Jared trebuia să se ocupe întâi de acea „nouă parte importantă a cazului său" despre care îi spusese lui Tarbell la telefon. Deși încă nu știa cât de importantă avea să fie.

La câteva zile după apel, Jared se afla Mașina Perversului, îndreptându-se către Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago, așa cum mai făcuse de zeci de mii de ori până atunci. Dar de data aceasta nu mai prelua corespondență care conținea droguri; venise după un pasager care zburase din Texas.

— Scuzați-mă, a spus Jared în timp ce se strecura printre oamenii din aeroport, ținând la vedere legitimația cu Departamentul de Securitate Internă.

Se îndrepta spre scara avionului, iar acolo îl aștepta o tânără timidă din Texas, cu părul închis la culoare, și pe care Jared o amenințase cu pistolul la tâmplă cu câteva săptămâni mai devreme. Femeia lucra ca moderator voluntar pentru Silk Road și, pe parcursul ultimelor săptămâni, Jared reușise să se împrietenească prin intermediul site-ului cu ea și apoi depistase unde se afla, după ce-i spusese că voia să-i trimită prin curier un cadou. Așa a ajuns Jared în Texas și i-a bătut în ușă cu arma în mână, (însoțit de niște agenți din Baltimore), iar atunci i-a oferit două alternative – fie lucra cu el, fie urma să aibă de-a face cu altcineva din aparatul de stat care nu avea să fie la fel de amabil.

După acea întâlnire, au vorbit la telefon, iar femeia din Texas a fost de acord să-l ajute pe Jared, oferindu-i acces la contul ei de pe Silk Road. Cam în aceeași perioadă, îi explicase că Dread Pirate Roberts o contactase, întrebând-o dacă era interesată de un job plătit ca moderator pe forumurile site-ului, un fel de asistentă care să se ocupe de treburi mărunte pentru el. Urma să fie plătită cu 1 000 de dolari pe săptămână. Acum sperau ca Jared să-i preia identitatea și să accepte oferta în locul ei.

A condus-o la hotel, cerându-și iertare tot drumul pentru dezordinea din mașina lui, și i-a explicat că în dimineața următoare aveau să se întâlnească la sediul Departamentului de Securitate Internă pentru a trece la treabă.

— Să nu-ți uiți calculatorul, a glumit el.

Sala de conferințe din sediul Departamentului de Securitate din Chicago era la fel de ștearsă ca biroul lui Jared. Nu existau ferestre, mocheta era veche și uzată, iar

plantele din cameră erau toate artificiale. Atunci când a ajuns femeia din Texas, el a condus-o înăuntru, i-a oferit o cană mare de cafea și apoi s-au așezat și au început să vorbească.

— Deci, a început Jared în timp ce deschidea un carnețel pentru notițe și scotea capacul pixului. Am nevoie să-mi spui totul: povestește-mi despre forumuri. Spune-mi care este cursul zilnic al activităților tale. Când te înregistrezi? Când te deconectezi? Cât de mult stai online? Unde scrii? Despre ce scrii?

Jared urma să se transforme în ea. Și voia să fie sigur, în felul său obsesiv, că știa absolut fiecare detaliu despre contul ei și care ar fi putut să fie cunoscut și de alții de pe Silk Road. Pe parcursul următoarelor două zile, acesta a învățat cum să scrie ca ea, a învățat să scrie cu literă mare inflexiunile, să repete de două ori ideile importante și chiar să se folosească de emoji și zâmbete la fel cum o făcea ea.

Ea i-a oferit lui Jared zeci de capturi de ecrane pe care le făcuse în discuții anterioare cu DPR și cei trei adjuncți ai săi: SameSameButDifferent, Libertas și Inigo, toți fiind incredibil de puternici pe site și, l-a mai avertizat, nu trebuia să intre în conflict cu ei.

Jared a cumpărat un laptop MacBook identic cu al ei și au petrecut a doua zi cu descărcarea tuturor aplicațiilor pe care ea le folosea pentru a accesa site-ul, asigurându-se că avatarurile lui erau la fel cu ale ei (ea alesese să folosească drept avatar pe Silk Road o imagine cu Spider-Man care mânca un taco) și că versiunile programelor pe care le foloseau nu se puteau distinge între ele. Și-a denumit utilizatorul la fel ca ea – Cirrus.

Apoi, la finalul celor două zile, femeia din Texas i-a dat lui Jared informațiile cu care se înregistra pe Silk Road. În timp ce el scria numele de utilizator și parola pe

calculatorul lui, ea și-a exprimat îngrijorarea față de ce se putea întâmpla dacă lucrurile nu mergeau conform planului.

— Sunt foarte îngrijorată că DPR mă va găsi, a spus ea.

La urma urmei, umblau zvonuri prin Dark Web că nemilosul Dread Pirate Roberts aranjase de curând ca niște indivizi să fie uciși. Ultimul lucru pe care și-l dorea femeia din Texas era să i se bată la ușă și... Ei bine, gândul o înfricoșa.

Jared a asigurat-o că nu avea niciun motiv de îngrijorare și a spus că el era disponibil zi și noapte, dacă se întâmpla ceva.

— Cei mai mulți dintre indivizii de pe acest site sunt doar niște tocilari, a spus el. Nu sunt lorzi nemiloși ai drogurilor.

Din toate investigațiile lui reieșise că Silk Road semăna mai puțin cu *Nașul* și mai mult cu Împăratul mușteloor. Erau în stare acești oameni de acțiuni nemiloase? Da, absolut. Dar cu o mențiune: mulți dintre ei erau în stare doar pentru că poziția din spatele tastaturii le oferea o anumită siguranță.

— Sfatul meu este să te faci dispărută pentru o vreme. Nu intra pe rețelele de socializare. Nu intra pe site. Pur și simplu păstrează distanța.

Cei de pe Silk Road urmau să o vadă încă online sub pseudonimul ei – Cirrus. Doar o mână de oameni din rândul autorităților aveau să afle că Cirrus era, de fapt, Jared sub acoperire.

DPR îi ceruse lui Cirrus să îi pună la dispoziție permisul de conducere, dacă își dorea să lucreze pentru el, așa că Jared a rugat echipa sub acoperire din cadrul Departamentului de Securitate Internă să încropească un permis fals, cu poza unei agente, pe care i l-a trimis lui Dread.

„Hei, sunt dispusă să fac pe site orice ai nevoie", i-a spus Jared lui Dread Pirate Roberts în timpul primei interacțiuni cu bărbatul pe care îl vâna de doi ani. „Sunt aici ca să ajut."

DPR i-a trimis o listă de sarcini banale care trebuiau îndeplinite și i-a spus să se apuce de treabă. Nu era loc de discuții de complezență acolo.

Poate că acest puzzle se va rezolva până la urmă, s-a gândit Jared.

În timp ce o conducea pe femeia din Texas înapoi la Aeroportul Internațional O'Hare, Jared se simțea revigorat de faptul că nu mai era un simplu angajat din cadrul Departamentul de Securitate Internă. Acum lucra și sub acoperire ca angajat al Silk Road. Iar șeful lui nu era orice individ mărunt de pe site, ci chiar cel mai nemilos pirat dintre toți.

julia e salvată! aleluia!

— Iisus mi-a spus că trebuie să mă rog pentru tine, i-a mărturisit femeia spaniolă în timp ce își punea ceașca de cafea pe masă, lângă un șir de imagini care înfățișau, în mare parte, femei dezbrăcate. Așa că m-am tot rugat pentru tine – așa cum mi-a spus Iisus să fac.

Julia s-a uitat la femeie și a început să plângă. Lacrimi negre de la rimel i se scurgeau pe obraji în timp ce își acoperise chipul cu mâinile.

Pentru toți cei care nu o văzuseră de ceva timp, Julia ar fi părut mult mai slabă decât de obicei, cu ochii plini de îngrijorare. Viața nu fusese ușoară pe parcursul ultimului an. Întâi fuseseră depresia și alcoolul. Apoi a apărut bărbatul mai în vârstă care avea bani și care o putea proteja. Lui îi plăceau fetele slabe, așa că Julia a slăbit, ajungând să aibă o tulburare alimentară care să-l mulțumească pe noul ei iubit. Apoi a devenit evident că protectorul avea o problemă cu alcoolul. Nu a trecut mult până când acesta să o izbească de un perete în timpul unei crize de furie la beție.

La scurt timp după aceste întâmplări, o femeie spaniolă a trecut pe la studioul Juliei pentru a lua niște cărți, apoi i-a explicat de ce se afla acolo de fapt.

— Iisus mi-a spus că trebuie să mă rog pentru tine.

Julia a izbucnit în plâns.

Scopurile pe care le avea în viață nu erau atât de nerealiste. Julia nu-și dorise să schimbe lumea; ea doar își dorise ca lumea ei să se schimbe. Era atât de greu să găsească un bărbat bun cu care să se căsătorească, să facă un copil sau doi, să aibă casa lor cu gărduț alb și, cel mai important, să-i vadă pe acei copii crescând altfel decât cum crescuse ea? Avea în minte un vis în care acel bărbat bun era Ross Ulbricht, vis care se încheia cu ei doi trăind fericiți împreună până la adânci bătrâneți.

Din păcate, basmul nu se transformase în realitate.

După ce doamna spaniolă care îl știa pe Iisus a ajuns la studioul ei, ea a invitat-o pe Julia la biserică.

Mai târziu în acea dimineață, Julia se afla în spatele bisericii și a auzit îngerii care îi șopteau în urechi. A fost fermecată de acel loc. Razele de lumină pătrunzând prin ferestre, răspunsurile pe care păreau să le aibă toți ceilalți. Băncile din biserică erau pline cu Biblii, iar cei care le citeau cântau imnuri despre Dumnezeu. În timp ce asculta mesajele predicatorului bisericii, Julia s-a simțit de parcă aceasta putea fi casa ei cu gărduț alb, că Iisus putea fi acel bărbat bun pe care îl căutase dintotdeauna. În acea după-amiază, și-a anulat toate întâlnirile cu clienții și s-a întors la biserică.

Dar, de această dată, lucrurile erau diferite. Spre deosebire de dimineață, când Julia ajunsese la capelă tristă și abătută, acum radia. Băncile erau pline în acea după-amiază, adunând mai bine de 150 de oameni care frecventau biserica. În timp ce asculta slujba și oamenii își fluturau mâinile în aer și strigau către cer „Slăvit fie Domnul!" și „Amin! Iisus!", un grup a abordat-o pe Julia și a întrebat-o: „Ai fost botezată?"

Nu. Dar pot să fiu? Veți face voi asta? Iisus i-a spus de curând cuiva să se roage pentru mine.

Grupul a condus-o ușor pe Julia către o cadă din mijlocul capelei. Au înfășurat-o într-o robă neagră și întreaga adunare a început să cânte. „Treci prin moarte și intri în viață!" Dar apoi ceva nu a mers bine. Cada din mijlocul bisericii era stricată și nu exista apă sfințită care să o umple. Toată lumea a continuat să cânte în timp ce rămăseseră pe loc, încercând să-și dea seama ce era de făcut. Cineva din mulțime a strigat că ar trebui să o ducă pe fata nebotezată într-un apartament din apropiere și să o boteze într-o cadă.

Grupul a ieșit prin ușa lată de la intrare, conducând-o pe Julia prin străzile din Austin și incantațiile începeau să se audă din ce în ce mai tare, în vreme ce Julia, îmbrăcată în roba ei neagră, era chemată într-un mic apartament din apropiere.

— În numele Domnului Iisus Hristos, vei trăi veșnic! au strigat în cor în timp ce treceau alături de ea printr-o sufragerie întunecată și lipsită de culoare și apoi într-o baie și mai mică.

Baia era plină cu apă și Julia a pășit printre 20 de enoriași care cântau și care acum o înconjuraseră într-o baie pentru o singură persoană. Au așezat-o pe tânăra Julia într-o cadă, în timp ce nivelul apei continua să se ridice ca fluxul unui ocean.

— În numele Domnului Iisus Hristos...

Au împins-o în spate, iar capul ei s-a scufundat sub apă în timp ce lichidul i-a înconjurat chipul și a atenuat sunetul slujbei.

— ... vei trăi veșnic!

Atunci când o mână i-a ridicat capul din apă, Julia era salvată. A simțit o senzație de ușurare pe care nu o mai

trăise până atunci. O speranță pentru un viitor care să fie altfel decât trecutul. Era încântată.

Iar apoi, în timp ce Julia păși spre exterior, s-a uitat în sus la cerul liber și liniștit și s-a întrebat dacă avea să mai aibă vreodată ocazia să îl vadă pe Ross. Și dacă da, exista vreo șansă ca și el să poată fi salvat?

actele de identitate false – partea a doua

Mașina gri Jeep Commander se deplasa de-a lungul străzii California din San Francisco, strecurându-se prin trafic. În interiorul mașinii de teren masive, se aflau doi bărbați: unul care conducea vehiculul și un altul care studia harta de pe smartphone-ul lui, dând instrucțiuni pentru viraje.

Era 23 iulie 2013, spre sfârșitul după-amiezii, când Jeepul a parcat în fața numărului 2260 de pe Fifteenth Avenue din San Francisco. După ce-a oprit motorul, Dylan Critten, un agent din cadrul Departamentului de Securitate Internă, s-a întins după geanta lui și a scos de acolo o poză cu un permis de conducere emis în California.

Dylan arăta de parcă era făcut să lucreze în cadrul forțelor de ordine. Avea o tunsoare cazonă de polițist, umeri lați și un chip care putea fi sculptat cu ușurință cu un ciocan dintr-o singură cărămidă. În timp ce ieșea din SUV, s-a uitat la casa din fața lui, o construcție în stil spaniol, cu exterior alb și acoperiș maro de teracotă.

Cu o zi în urmă, Dylan fusese rugat de vechiul lui amic de la Departamentul de Securitate Internă, agentul Ramirez, să verifice și el o pistă care venise din partea agenților vamali, referitoare la nouă acte de identitate false descoperite în centrul de corespondență din cadrul Aeroportului Internațional San Francisco. Agentul

Ramirez aproape că se dăduse bătut în privința actelor de identitate, înainte să-și dea seama că fusese la casa greșită cu două săptămâni mai devreme, atunci când ajunsese pe Fifteenth Street, numărul 2260, în loc de Fifteenth Avenue, numărul 2260.

Acum era rândul lui Dylan să se ducă unde trebuie. Alături de partenerul lui, Dylan a urcat pe scările din față și s-a uitat prin ușa de la intrare din sticlă într-un hol lung. Exact în clipa în care își ridicase pumnul pentru a bate la ușă, a văzut un bărbat, care purta doar o pereche de șosete, ivindu-se pe holul din fața lui. Dylan s-a blocat, având pumnul la o distanță de numai câțiva centimetri de ușă, și s-a oprit înainte să atingă sticla.

Ross Ulbricht a înghețat și el.

Dylan s-a uitat la bucățica de hârtie pe care o avea în mână, apoi la bărbatul care stătea acum pe jumătate dezbrăcat în hol. Nu exista niciun dubiu că erau aceeași persoană. Individul cu nouă acte de identitate false se îndrepta acum spre ușa de la intrare, punând mâna pe clanță și deschizând ușa. Era Ross, fără bluză, fără pantofi, doar cu o pereche de pantaloni scurți kaki murdari, uitându-se la necunoscuții din fața lui și părând să presupună – chiar sperând – că erau la casa greșită.

— Bună, numele meu este agent Critten, a spus Dylan în timp ce se întorsese să se uite la partenerul lui. Și acesta este agentul Taylor.

Pe chipul lui Ross începuse să se citească îngrijorarea.

— Și suntem de la Departamentul de Securitate Internă.

Pe măsură ce cuvintele pluteau în aerul dintre cei trei bărbați, pe fața lui Ross se putea vedea clar teroarea.

— Puteți ieși ca să stăm de vorbă? l-a întrebat Dylan.

O, Doamne. Acesta era momentul. Sfârșitul.

Ross a făcut câțiva pași afară și Dylan a ridicat imaginea actului de identitate fals pentru ca Ross să o poată vedea.

— Vrem să discutăm cu dumneavoastră despre aceste documente false care trebuiau să fie livrate aici, a spus Dylan, privind cum Ross s-a făcut palid la față.

Asta este. Fir-ar!

Dylan a așteptat ca Ross să răspundă, dar în schimb acesta doar îl privea împietrit. Mâinile începuseră să îi tremure vizibil. Agenții puteau să vadă cât de speriat era Ross, așa că au început să vorbească rapid, când unul, când celălalt, amândoi jucând rolul polițistului bun în încercarea de a-l face să se liniștească – ultimul lucru pe care și-l doreau era cineva care să nu coopereze cu ei.

— Nu suntem aici ca să vă arestăm pentru posesie de documente false, au început ei. Vrem doar să stăm puțin de vorbă cu dumneavoastră despre actele de identitate.

Pe măsură ce vorbeau, tot asigurându-l că se aflau acolo doar pentru o discuție, mâinile lui Ross au început să se oprească din tremurat și culoarea a început să-i revină în obraji.

— Deci nu mă veți aresta? a mormăit Ross șovăind.

— Nu, nu, au spus agenții. Dar vom avea nevoie să vedem actele dumneavoastră de identitate reale pentru a ști cine sunteți.

Ross a ezitat, dar știind că nu prea avea de ales, s-a dus până în camera lui și s-a întors cu actul lui de identitate adevărat din Texas. A întrebat din nou:

— Deci nu sunteți aici ca să mă arestați?

— Nu, a răspuns Dylan în timp ce analiza permisul de conducere cu numele lui Ross Ulbricht. Vrem doar să vorbim despre aceste documente și să ne asigurăm că sunteți cine spuneți că sunteți, nu un fugar.

Dylan i-a mai explicat și că, în calitate de agenți, treaba lor era să-i găsească pe cei care făceau actele false, nu neapărat pe cei care le cumpărau.

Auzind aceasta, Ross și-a dat seama că cele mai mari temeri ale sale nu se adeveriseră. Acești agenți habar nu aveau cine se afla în fața lor. Devenind conștient de această realitate, a început să se simtă încrezător.

— Înțeleg dacă nu vreți să dați o declarație prin care să recunoașteți că aceste documente vă aparțin, pentru că asta v-ar incrimina, a spus Dylan, oferindu-i lui Ross o portiță de scăpare pentru ca agenții să poată continua să-i pună întrebări. Așadar, ipotetic, dacă eu aș avea nevoie de astfel de documente, de unde le-aș putea lua? Spuneți-mi strict ipotetic.

— Vorbim strict ipotetic?

— Da, a spus Dylan, strict ipotetic.

Le era clar tuturor celor trei bărbați aflați în acea zi în acel prag de ușă că Ross era cel mai inteligent dintre ei. Răspunsul pe care i l-a dat lui Dylan evidența că el era și cel care își dădea importanță cel mai mult.

— Așadar, oricine, a început Ross, poate, teoretic, să folosească rețeaua Tor și să intre pe un site numit Silk Road și să cumpere de acolo orice vrea.

A făcut o pauză de o secundă, apoi a concluzionat:

— Inclusiv arme, droguri sau acte de identitate false.

Cei doi agenți s-au uitat unul la celălalt, încruntându-și fețele, niciunul dintre ei nefiind sigur ce era Silk Road.

Ross, care cu doar câteva minute mai devreme fusese pregătit să cadă în genunchi, a început să se joace cu agenții, dându-le răspunsuri obraznice. Totuși agenții nu știau asta la acel moment; lor li se părea că bărbatul din fața lor, care nu purta pantofi și nici tricou, făcea un favor guvernului prin faptul că le oferea acele informații. Poate că acest individ din Texas putea chiar să devină o sursă pentru ei?

Dylan învățase devreme în timpul carierei lui că, pentru a atrage pe cineva de partea ta într-un caz, trebuia să cultivi acea relație.

— Cum putem să păstrăm legătura cu dumneavoastră în viitor? a întrebat Dylan.

— Păi, nu am telefon mobil, a spus Ross.

— Aveți o adresă de e-mail?

— Sigur, a spus Ross.

Dylan i-a dat un pix și o bucată de hârtie, iar Ross a scris pe ea „fractalform@tormail.org." Spera ca discuția să se încheie aici, dar agenții mai aveau pentru el o ultimă întrebare.

— Înainte să plecăm, a spus Dylan, credem că sunteți un om inteligent – un bărbat isteț –, dar ni se pare ciudat că ați comandat nouă acte de identitate. Oamenii obișnuiți, chiar și infractorii obișnuiți, nu dau comandă de nouă permise de conducere false. Toată povestea ni se pare foarte bizară.

Ross nu a răspuns cât timp Dylan a vorbit.

— Așa că va trebui să vorbim cu vecinii și colegii de apartament, a intervenit partenerul lui Dylan, terminând propoziția în locul lui. Ca să fim siguri că nu există cadavre.

Chipul lui Ross s-a încruntat din nou și a început să-i fie iar frică.

— Ei bine, a spus Ross, asta s-ar putea să fie o problemă.

— De ce?

— Pentru că cei care împart apartamentul mă știu ca Josh, a răspuns Ross.

Imediat a risipit suspiciunile referitoare la această chestiune, vorbindu-le agenților despre intimitatea lui și, în același timp, le-a transmis în mod evident prin limbajul corporal că își dorea ca ei să plece.

Faptul că Ross își spunea „Josh" nu a fost neapărat un semnal de alarmă pentru Dylan. Întâlnise destui indivizi în Silicon Valley care erau adepții unei filosofii „libertariene" și aproape că erau paranoici în privința intimității lor. Dar Dylan încă spera că putea să-l transforme pe Ross într-o sursă și, cu scopul de a-l depista în cele din urmă pe creatorul documentelor false, agenții au adunat informațiile necesare despre colegii de apartament ai lui Ross.

— Numai bine, a spus politicos Dylan în timp ce s-a întors în direcția opusă alături de partenerul lui și au coborât pe scări.

Când au ajuns la stradă, Ross a închis ușa în spatele lor.

Agenții s-au urcat apoi în Jeepul lor și au verificat numele lui Ross Ulbricht în baza de date a Departamentului de Securitate Internă, dar nu au găsit niciun rezultat.

— Tipul ăla chiar e deștept, i-a spus Dylan celuilalt agent, care a fost de acord și mașina a plecat de pe loc. E ceva cu povestea asta despre Silk Road, chiar ar trebui să verificăm.

Odată intrat înapoi în casa de pe Fifteenth Avenue, Ross s-a grăbit să ajungă în dormitorul lui. Știa că trebuia să acționeze cumva înainte ca agenții să-și dea seama că adresa de e-mail pe care le-o dăduse era una falsă sau să-l caute pe Andrew Ford și să-i spună că „Josh", chiriașul lui, se numea, de fapt, Ross și comandase documente ilegale de pe un site care vindea droguri, arme, instrumente pentru hackeri și acte de identitate false și solicitase să-i fie livrate la numărul 2260 de pe Fifteenth Avenue, în numele lui Andrew Ford.

drept înainte către federal plaza

De la fereastra camerei lui de hotel, Jared putea să vadă cele două urme pătrate uriașe din pământ pe care fuseseră cândva cele două turnuri. Macarale, camioane și un întreg șantier înconjurau acum gropile, dar, cu numai un deceniu înainte, acolo își pierduseră viețile 2 606 oameni.

În timp ce se uita la peisajul în transformare, prin mintea lui Jared treceau un milion de gânduri. Și-a amintit de momentele în care avioanele au intrat în acele turnuri. Explozii, incendii și oameni care nu au mai avut de ales decât să sară și să moară. S-a gândit la acei pompieri și polițiști care au intrat în clădiri pentru a ajuta pe oricine au putut. Și apoi toți s-au transformat în praf, chiar lângă locul din care Jared reflecta acum la toată povestea. Se gândea la familiile care își pierduseră mamele, tații, fiii și fiicele în acea zi. Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce punea mâna pe telefon pentru a lansa un apel video cu fiul lui, Tyrus, ca să îi spună că îl iubea și ca să îl pună la curent cu vânătoarea după piratul rău pe care îl căuta.

După ce a închis, trimițând un sărut în aer din acea cameră de hotel din New York spre dormitorul fiului său din Chicago, Jared s-a întors la laptopul lui, lucrând sub acoperire pentru DPR. Jared spera că putea să ajute la oprirea unui atac împotriva Americii, care nu se desfășura

cu ajutorul unor avioane 747 care intrau în niște clădiri cu viteze de aproape 1 000 de kilometri pe oră, ci în ritm lent, prin intermediul unui site care voia să răstoarne democrația țării.

Jared se temea aproape în fiecare zi că membri ai rețelei Al-Qaeda puteau să intre legal în țară, fără arme, iar apoi să cumpere un arsenal de bombe sau otrăvuri chiar de pe teritoriul Statelor Unite, toate de pe Silk Road, cu o mână de Bitcoin și cu ajutorul browserului Tor. La un nivel mai personal, gândindu-se la fiul lui, era îngrijorat că un adolescent putea să cumpere un pistol de pe site și să înceapă să tragă în tot ce prindea într-o grădiniță din Chicago. Jared era hotărât să facă tot ce putea pentru a împiedica oricare dintre aceste atrocități.

În dimineața următoare, după o noapte lungă în care lucrase la site pentru DPR, ocupându-se de sarcini administrative, Jared a mers pe jos de-a lungul străzii Church și apoi pe Broadway, până a ajuns la numărul 26 din Federal Plaza, clădirea neagră uriașă care găzduia divizia informatică din FBI.

Era la începutul lui august 2013, iar Jared venise în New York pentru a lucra alături de Chris Tarbell, cu scopul de a trece prin servere și de a vedea dacă puteau să se folosească de ce știa Jared și de contul lui sub acoperire, Cirrus, pentru a pune cap la cap niște detalii despre posibila identitate a lui DPR.

Tarbell l-a întâmpinat pe Jared la recepție și l-a ajutat să intre în birourile FBI cu laptopul și telefonul lui. În condiții normale, poliția FBI (care se ocupă de protecția clădirii) interzice oricui să intre cu dispozitive în clădire – inclusiv altor agenți din aparatul de stat –, de teamă că vreun virus sau cine știe ce program de supraveghere ar putea să ajungă în rețeaua FBI. Dar Jared nu era orice agent dintr-o instituție de stat, a insistat Tarbell; el lucra sub acoperire și

trebuia să poată avea acces tot timpul la calculatorul lui. Poliția FBI i-a permis acest lucru, în cele din urmă.

În ultimele săptămâni, Jared trebuise să fie online aproape constant pentru a imita comportamentul femeii a cărei identitate o preluase. Fusese nevoit să-și ia laptopul la ieșiri cu familia, la petreceri aniversare și chiar la ședința săptămânală de înot a fiului său. (Părinții altor copii, neștiind de ce Jared era tot timpul cu nasul în laptop în timp ce fiul lui, Tyrus, tot făcea ture de bazin, nu au fost impresionați.)

Când au ajuns la etajul 23, lui Jared i s-a făcut un tur sumar al diviziei informatice înainte ca Tarbell să-l conducă prin Groapă, până în laboratorul 1A.

— Poți să îți instalezi aici calculatorul, i-a spus Tarbell, indicându-i masa din centrul încăperii, unde agenții luau adesea prânzul. Iar acolo se află calculatorul care are pe el serverul Silk Road.

În timp ce își scotea gadgeturile din bagaj, Jared a observat coala lungă de hârtie care fusese lipită pe perete. Cineva scrisese cu un marker negru „silk road" în partea de sus. Peste tot erau adrese de IP, cu descrieri adăugate dedesubt care explicau ce reprezenta seria de numere. Unul era un server pentru chat, altul era pentru un server care stoca sute de milioane de dolari în Bitcoin și un altul, numit „secțiune principală", era pentru administratorul site-ului. Așa cum i-a explicat Tarbell, acestea erau toate informațiile care fuseseră extrase de pe server. (Pentru a râde de Tarbell, ceilalți agenți care lucrau la caz făcuseră o schemă de decor, lângă versiunea cu Silk Road, cu pozele personajelor din *File de poveste*, inclusiv cu Prințesa Buttercup, Westley și Prințul Humperdinck, cu săgeți puse aiurea între toți.)

Studiind acea schemă cu Silk Road, Jared a văzut numele unei cafenele din San Francisco, numită Momi

Toby's. Când a întrebat de ce se afla în schemă, Tarbell i-a explicat că unul dintre serverele pe care le găsiseră fusese șters. Curățat de orice fel de dovadă ca locul unei crime care fusese dezinfectat cu clor. Însă, atunci când s-a deconectat de la server, persoana care eliminase informațiile de acolo a lăsat din greșeală în urmă un mic indiciu: adresa de IP a locului din care se conectase pentru a se ocupa de curățenie. Cu alte cuvinte, poate că Dread Pirate Roberts curățase impecabil locul crimei, dar lăsase o amprentă parțială pe ușa de la intrare atunci când a plecat.

Această amprentă digitală i-a dus pe agenții FBI la o cafenea micuță, un bistro, de pe strada Laguna din San Francisco, care se numea Momi Toby's. Oricine ar fi fost Dread Pirate Roberts, acesta fie locuia în San Francisco, fie petrecuse ceva timp acolo. Dar asta era tot. Un indiciu rătăcit care ar fi putut să sugereze unde se afla Dread Pirate Roberts.

— Nu prea pot face mare lucru cu asta, i-a spus Tarbell lui Jared. Ce pot să fac, să trimit un agent FBI într-o cafenea din San Francisco și să îi spun să se uite după cineva cu un laptop?

Chiar și așa, se tot uitau prin traficul de internet din acea cafenea în căutarea altor piste.

După ce a făcut cunoștință cu toată lumea și a fost supus câtorva glume de-ale lui Tarbell din categoria „ai prefera să", Jared s-a așezat la calculatorul care era acum o clonă offline a site-ului Silk Road și a început să se uite prin ce se afla pe el. A văzut înregistrările discuțiilor de pe chat de când DPR îi plătise pe cei de la Hells Angels pentru a-i ucide pe alții și a văzut și alte mesaje între DPR și Carl (sub masca lui Nob) care erau, în mod bizar, criptate și nu puteau fi citite.

— Asta e ciudat, i-a spus Jared lui Tarbell. Crezi că agentul Carl Force încearcă să ne obstrucționeze investigația?

— Habar n-am, dar ceva nu miroase a bine.

Oricum, aveau pe cap probleme mai mari decât un agent DEA din Baltimore capricios și posibil corupt. Jared și-a petrecut următoarele câteva zile cu echipa din FBI; au lucrat în laboratorul 1A, au scormonit prin server, au ascultat glumele chinuitoare ale lui Tarbell și apoi și-au încheiat serile la Whiskey Tavern, la câteva străzi distanță, unde Jared a aflat ce gust avea zeama de murături în combinație cu un whisky ieftin. Când și serile de la bar se încheiau, toată lumea se întorcea acasă la familii, iar Jared se îndrepta greoi spre camera lui de hotel cu vedere la zona sfântă de la World Trade Center și se transforma în Cirrus, moderatorul online al forumurilor de pe Silk Road, petrecându-și nopțile sub acoperire ca administrator care lucra la site.

După câteva zile, Tarbell i-a spus lui Jared că urma să treacă un tip pe la birou.

— Un tip de la Fisc o să treacă pe aici mai târziu... Gary Alford sau ceva de genul... Vrea să se uite prin server.

— Sună bine, i-a răspuns Jared.

Apoi s-a întors la calculator și a continuat să vorbească cu Dread Pirate Roberts, dându-se drept Cirrus.

Câteva ore mai târziu, Tarbell a intrat în laborator cu un bărbat de culoare în urma lui.

— Jared, acesta este Gary Alford de la Fisc. Gary, acesta este agentul Der-Yeghiayan de la Departamentul de Securitate Internă, filiala Chicago.

Jared a ridicat ochii să-l întâmpine pe Gary, observându-i statura impunătoare, și era pe punctul de a-l saluta când Gary s-a uitat frustrat și confuz la el.

— El de ce are dreptul să-și aducă dispozitivele aici, dar eu trebuie să le las pe ale mele jos? l-a întrebat Gary pe Tarbell.

Tarbell nu avea niciun chef să-i explice că Jared lucra sub acoperire pe calculatorul lui și a răspuns doar prin

„reguli diferite pentru oameni diferiți". Lui Gary nu i-a plăcut acest răspuns și părea acum chiar mai enervat decât fusese în urmă cu câteva secunde.

Apoi Jared l-a surprins pe Gary uitându-se spre fâșia de hârtie de pe perete pe care era scris „silk road" în partea de sus. O inspecta, observând toate glumele pe tema *File de poveste* din colțul foii și adresele de IP de peste tot. Gary a părut și mai enervat când a văzut toate acestea, de parcă ar fi ajuns la o petrecere la care el nu fusese invitat.

Apoi Tarbell i-a făcut cunoștință lui Gary cu Thom Kiernan, expertul în analiza criminalistică a calculatoarelor. Acesta i-a spus lui Gary că avea să-l ajute să sape prin serverul Silk Road. Tarbell s-a așezat apoi la masa din centrul camerei, fără să-și dea seama sau fără să-i pese că Gary era trist și dezamăgit din cauză că nu fusese implicat în investigația lor.

Fiind destul de demoralizat, Gary s-a apucat să-i caute pe cei care spălau bani pe Silk Road, dar se tot uita la Jared și la Tarbell și iar la fâșia de hârtie. În cele din urmă, Gary a vorbit din nou. Și el observase cuvintele „cafeneaua Momi Toby's" de pe strada Laguna din San Francisco, scrise sub una dintre adresele de IP și a întrebat ce era.

Tarbell, cu capul îngropat în calculatorul lui, i-a explicat că era unul dintre locurile din care Dread Pirate Roberts se conectase la server. Singurul indiciu identificat care îl lega pe DPR de un loc anume.

— Ha! Am pe cineva în San Francisco, a spus Gary.

— A, da? a spus cu nonșalanță Tarbell. Va trebui să ne dai datele lui de contact.

Se vedea că lui Gary nu îi plăcuse nici acest răspuns. Jared urmărea această interacțiune și îi cam părea rău pentru Gary, care era vizibil deranjat. Dar Jared mai știa și la ce se gândea Tarbell, pentru că și el se gândea la același lucru: un tip în San Francisco nu însemna nimic.

Agenți din toată țara investigaseră peste douăzeci de oameni despre care crezuseră, la un moment dat, că ar fi fost Dread Pirate Roberts și jumătate dintre aceștia se aflau acolo, în zona golfului.

După această replică a lui Tarbell, Gary s-a întors la server și i-a ignorat pe cei doi pentru tot restul după-amiezii. Câteva ore mai târziu, Gary s-a ridicat și a plecat. Hotărâse în acel moment că aceea era în mod evident investigația lui Tarbell și că nu era loc și pentru el acolo. Ținând cont de muntele de dovezi de pe server, fâșia de hârtie de pe perete cu toate acele adrese de IP și contul sub acoperire al lui Jared, Gary a decis că, în mod clar, nu avea niciun motiv să le trimită celor de la FBI numele acelui „tip" din San Francisco.

julia vine la san francisco

Ușa trenului s-a deschis și Julia a pășit pe peron, într-o altă lume. Nu era sigură că era stația corectă până când nu a văzut indicatorul pe care scria „Glen Park". S-a îndreptat spre ieșire, trăgând după ea o valiză mare pe roți.

Când a pășit în lumina soarelui din San Francisco, l-a văzut așteptând pe stradă. Părul îi era la fel de ciufulit ca atunci când se cunoscuseră, deși acum arăta puțin diferit. Era mai în vârstă? Mai înțelept? Sau mai dur? Nu știa ce era, dar se schimbase ceva la el. Chiar și așa, Julia nu a putut să se controleze. A fugit la Ross și l-a îmbrățișat în timp ce a rostit un „ahhhh" sfâșietor. Apoi s-a dat în spate, l-a privit din cap până în picioare și a izbucnit într-un râs isteric, întrebându-l:

— Pe bune? Porți aceiași blugi pe care ți i-am cumpărat eu în urmă cu cinci ani!

Ross s-a uitat în jos și a zâmbit în timp ce se întindea după valiza ei.

— Trebuie să ne grăbim să ajungem la apartament, a spus el în timp ce mergeau în pas alert de-a lungul străzii Diamond, pe lângă saloanele de manichiură și cafenele. Astăzi fac rost de niște mobilă, i-a explicat el. M-am mutat într-un loc nou de câteva zile și...

— Lasă-mă să ghicesc, l-a întrerupt ea. Ai locuit acolo fără mobilier, așa-i?

Fără să îi dea ocazia să răspundă, l-a împuns într-un fel în care puțini își permiteau să o facă.

— Ești atât de zgârcit!

În timp ce mergeau, Julia părea să debordeze de entuziasm, gândindu-se la weekendul care urma. Ross era ușor neliniștit, în timp ce ea îi punea tot felul de întrebări despre San Francisco, insistând cât de mult trebuie să-i fi plăcut acolo.

— Nu sunt sigur că a fost cea mai bună idee să mă mut în San Francisco, s-a plâns el, fără să mai dea alte detalii.

După câteva străzi, au ajuns la casa cu trei niveluri și fațadă din plăci de lemn în care locuia Ross. Au urcat la ultimul etaj și i-a făcut un mic tur. Apoi Julia a stat și s-a uitat jumătate de oră cât Ross și noul lui coleg de apartament au tot cărat un dulap vechi, un birou și un cadru de pat în dormitorul lui Ross – toată mobila fiind cumpărată de la cineva de pe stradă cu câteva ore mai devreme. La final, i-a mulțumit colegului de apartament, a închis ușa și a făcut dragoste cu Julia pe noul lui pat.

Mai târziu, în timp ce stăteau pe pat, Ross părea distant față de ea, dar Julia a presupus că era doar obosit sau că devenise nostalgic odată cu reluarea vechii lor relații.

— Mi-e foame, i-a spus ea în timp ce s-a ridicat și s-a îmbrăcat.

— Sushi? a întrebat el.

— Sună grozav.

Au mers pe jos până la restaurant. Era un loc cu destul de multe kitsch-uri, cu reclame luminoase și o pisică asiatică aducătoare de noroc care atârna la geam, și s-au așezat înăuntru, la o masă mică. Ea a comandat un platou de rulouri, iar în timp ce mâncau, Ross i-a spus o poveste pe care ea nu o mai auzise până atunci. El i-a explicat că

în copilărie obișnuia să meargă la pescuit cu familia. După o zi lungă de stat în apă, mânca atât de mult pește încât i se făcea rău. Dar pur și simplu nu putea să se oprească, a spus el; continua să mănânce și să mănânce și să mănânce, pentru că avea un gust atât de bun.

Ea a râs. Apoi (cum se întâmpla de obicei) Julia a vorbit cel mai mult, iar Ross a ascultat cel mai mult. I-a povestit despre viața ei din ultimul an și ceva. Despre afacerea ei și despre cum înflorea aceasta și i-a spus că de curând renunțase la alcool.

— Ai evoluat atât de mult, i-a spus Ross. Ești atât de matură acum.

— Ei bine, a spus Julia în timp ce înghițea o bucată de sushi, asta pentru că am fost salvată.

Ross știa exact despre ce vorbea. Discutaseră despre religie în timpul facultății. Atunci Ross îi spusese Juliei că și el fusese salvat când era mai tânăr, deși se îndepărtase de credință de multă vreme.

Au tăcut amândoi pentru o clipă în restaurantul acela cu sushi.

— Pot să te întreb ceva? a zis Julia, spărgând tăcerea.

— Desigur, a răspuns el.

— Vii cu mine la biserică duminică?

— Da, i-a spus Ross. Aș fi încântat să te însoțesc.

Apoi Julia a sugerat să meargă acasă și să se odihnească. La fel ca în vremurile de odinioară, au făcut dragoste din nou și au adormit îmbrățișați, cu Ross pe fundalul sunetelor orașului San Francisco.

În dimineața următoare când s-au trezit, au făcut duș și au pornit la drum. S-au plimbat până la gara din unde venise Julia cu o zi înainte, apoi au mers la un restaurant micuț din apropierea unei intersecții.

Julia se uita pe geam în timp ce așteptau să le fie servit micul dejun. Păreau să fie într-un cartier de oameni care

făceau muncă de birou, o mică enclavă la marginea orașului, cu un pub irlandez și o mulțime de familii din clasa mijlocie. Totuși, printre cei care treceau prin zonă, îndreptându-se spre serviciu sau spre o cafenea din apropiere, Julia a observat tipi pasionați de tehnologie îmbrăcați cu hanorace cu glugă și tricouri cu Google; părea că se depășise fenomenul de gentrificare.

— Deci ce facem astăzi? l-a întrebat ea în timp ce sorbea puțin din cafeaua arsă și nasoală a restaurantului.

— Păi, a spus Ross, eu am de lucrat la ceva, așa că ce-ar fi să mergi să te plimbi prin magazine și putem să ne întâlnim mai târziu?

— E în regulă. Am să fac niște cumpărături.

După micul dejun, Ross i-a dat un set de chei și s-a îndreptat spre bulevardul Monterey, în direcția apartamentului în care stătea. Julia a mers în direcția opusă, către Mission District.

Julia plănuise să se plimbe pe tot parcursul dimineții, poate să cumpere câteva rochii sau niște piese de lenjerie intimă provocatoare, dar nu era îmbrăcată potrivit pentru frigul din San Francisco. De fiecare dată când ieșea din vreun magazin, o învăluia un vânt rece care o tot împingea înapoi, spre direcția din care venise. După o oră petrecută astfel, îi ajunsese. S-a întors și a renunțat la misiunea cumpărăturilor.

Era spre sfârșitul dimineții când s-a întors la apartament, a băgat în yală cheia pe care i-o dăduse Ross, a rotit-o și apoi a deschis încet ușa.

A urcat pe scări cu nonșalanță, frecându-și mâinile între ele pentru a se încălzi și s-a îndreptat spre camera lui Ross. Când a intrat, l-a văzut acolo, cu spatele la ea, cu laptopul deschis pe birou. Iar, într-o clipă, a văzut ceva care a purtat-o înapoi în timp, în vremurile în care fuseseră împreună în Austin: o mulțime de ferestre în alb și

negru deschise pe calculatorul lui, niște ferestre de chat, altele cu linii de cod și un site cu o cămilă mică și verde pe post de logo, într-un colț. În câteva milisecunde, a știut exact ce făcea el.

— Bună, a spus ea din spatele lui.

Speriat, a apăsat rapid pe o singură tastă a laptopului, care a făcut ca ecranul să se întunece și s-a întors spre ea.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Nimic, a spus el, agitat și speriat. Doar puțină treabă.

Apoi, pentru o clipă, n-au mai zis nimic. Dar ea știa. Și el știa. Ross nu renunțase la site așa cum spusese cândva. Încă era cât se poate de implicat în Silk Road. În acel moment, Julia a știut că avea două alternative: să rămână și să îl accepte așa cum era sau să se întoarcă în cealaltă direcție și să plece.

Sau poate că exista și o a treia cale.

eu sunt dumnezeu

— Cum ți se pare asta? l-a întrebat Julia pe Ross în timp ce făcea piruete într-o rochie galbenă cu motive florale.

— Seducătoare. Tu arăți întotdeauna seducător.

Ea și-a pus repede niște tenișii și i-a spus să se grăbească.

— Vom întârzia la biserică, i-a spus ea.

— O să ajungem la timp, a asigurat-o el.

Era duminică dimineața și, în timp ce mergeau spre autobuz, Julia se întreba dacă trebuia să-i spună ceva lui Ross despre Silk Road. Când ajunsese în San Francisco, presupunea că el nu mai avea legătură cu site-ul – asta îi spusese el iar și iar. Dar existaseră atât de multe indicii în cele câteva ore pe care le petrecuseră împreună. Agitația lui, mai ales în privința calculatorului; felul în care răspundea la întrebările despre muncă; și apoi faptul că îl prinsese la calculator. Sigur, încă trăia ca un sărac, închiriase o cameră ieftină la marginea orașului cu mobilier pe care îl cumpărase din stradă și încă purta aceleași haine din facultate. Dar așa era el. Zgârcenia lui Ross nu dovedea nimic, dar nici nu nega.

Pe durata drumului cu autobuzul până la biserică, Julia i-a explicat că în biserica spre care se îndreptau exista credința că toată lumea putea să discute cu Dumnezeu.

Astfel, spunea ea, nu exista un singur pastor care citea slujba; toată lumea participa pe rând, fiecare citind pasaje timp de două minute, până când se auzea sunetul pianului, iar apoi altcineva se ridica și îi lua locul la pupitru.

— Cam aduce a cult, a glumit ea, dar chiar e frumos.

Biserica arăta mai degrabă ca o clădire de birouri din anii 1980 care aparținea unei agenții de spionaj decât ca un lăcaș al Domnului. Avea două niveluri și era zugrăvită într-o culoare bizară, similară lămâii verzi. Zeci de camere albe de luat vederi filmau în jos din orice direcție. Singurul semn care indica un loc de cult erau cuvintele din partea de sus a clădirii, pictate cu vopsea neagră: „Locul de întâlnire al enoriașilor din San Francisco".

Slujba începuse deja când ei se grăbeau să intre, Julia înghesuindu-l pe Ross pe o bancă din spatele sălii. În timp ce se așezau pe banca de lemn, rugăciunile erau cântate de enoriașii care erau, în mare parte, asiatici. „O, Doamne!" și „Iisus, slavă Domnului!" ricoșau în întreaga sală mare. Aproape imediat adunarea a fost rugată să se ridice în picioare.

— Vom citi din Copacul vieții, a spus primul enoriaș, începând să citească pasajul din Biblie în care Adam și Eva sunt amăgiți de un șarpe.

Toți cei din biserică mai auziseră povestea, una care îi fusese spusă lui Ross în copilărie, la fel și Juliei. În ea, Dumnezeu îi instruiește pe Adam și pe Eva să nu mănânce din copacul din mijlocul grădinii, pentru că, dacă vor face asta, vor muri. Dar apare un șarpe cu un alt mesaj.

— Șarpele era mai ingenios decât oricare dintre animalele sălbatice pe care le făcuse Domnul Dumnezeu, a citit cu voce tare enoriașul. „Cu siguranță că nu veți muri", i-a spus șarpele femeii. „Căci Dumnezeu știe că, atunci când mâncați din el, vi se vor deschide ochii și veți deveni ca Dumnezeu, cunoscând tot ce e bun și tot ce e rău."

S-a auzit sunetul pianului și a continuat următorul enoriaș.

— O, Doamne! Aleluia!

Pe măsură ce povestea continua, o poveste despre bine și rău, Julia și-a dat seama că nu trebuia să îl confrunte pe Ross în privința subiectului Silk Road, un subiect atât de delicat. Ea credea că predica din acel moment nu era pentru zecile de oameni care frecventau biserica și care deja îl slăveau pe Dumnezeu și nici măcar pentru ea; era un mesaj de la Dumnezeu, care vorbea direct cu Ross. I-a căutat brațul și l-a strâns de mână câtă vreme au ascultat restul poveștii, în care Dumnezeu explica faptul că aveau să existe consecințe pentru acțiunile lui Adam.

— Lui nu i se poate permite să întindă mâna și să ia și el din copacul vieții, să mănânce și să trăiască veșnic.

Încă un sunet de pian a străbătut încăperea.

— O, Doamne!

Când s-a terminat slujba, Ross și Julia au ieșit afară și au așteptat să vină autobuzul.

— Cum ți s-a părut? l-a întrebat Julia. Ți-a plăcut vreunul dintre versetele pe care le-am citit?

— Da, a spus Ross. Înțeleg moralitatea. Pot să pricep cum poate fi ceva foarte important pentru unii oameni. Chiar înțeleg asta, dar pentru mine... eu chiar nu am nevoie de așa ceva.

— Păi, cum știi ce e bine și ce e rău? l-a întrebat Julia.

— Evaluez, i-a spus Ross, apoi a făcut o scurtă pauză. Mă gândesc la asta singur.

Julia putea să vadă în depărtare autobuzul care se apropia. L-a privit pe Ross și a încercat să insiste încă o dată cu întrebarea.

— Dar cum știi ce e bine și ce e rău fără să ai un punct de referință? Iisus mă ajută să-mi dau seama dacă ceea ce fac în viață este bine.

— Eu cred că omul e propriul lui Dumnezeu și poate decide singur ce e bine și ce e rău, i-a spus Ross. Ca om, eu decid pentru mine însumi.

Julia l-a ascultat și a înțeles că Ross se vedea pe sine ca pe un far călăuzitor și că nu mai era loc pentru altcineva. În ochii lui el era propriul lui Dumnezeu.

Când a venit autobuzul, s-au urcat în tăcere. Julia era tristă că nu le acceptase versetele, dar își dorea să se bucure de acea zi și de ce mai rămăsese din weekend, așa că s-a hotărât să schimbe tonul, căutându-și aparatul de fotografiat. Au început să-și facă poze împreună pentru a surprinde un moment pe care ea nu avea să-l uite vreodată. Au hotărât să coboare lângă un parc din apropiere și apoi s-au plimbat spre podul Golden Gate. La marginea unei stânci era un indicator pe care scria: „Nu intrați".

— Hai, a îndemnat-o Ross, în timp ce se strecurau pe lângă barieră.

Ea chicotea de entuziasm. I-a dat lui aparatul de fotografiat și Ross s-a uitat prin obiectiv, începând să facă o succesiune rapidă de poze. În timp ce degetul lui apăsa butonul de închidere, Julia și-a dat jos de pe umeri rochia până când s-a transformat într-o grămăjoară mototolită pe platoul suspendat plin de iarbă. În câteva secunde, nu mai era nicio rochie, iar apoi el a lăsat jos aparatul și au făcut sex pe marginea stâncii.

Au plecat spre casă în acea seară vizibil schimbați. Tot ce își dorise Julia să audă era că el o terminase cu vechea lui viață și era gata să fie cu ea, dar era clar că avea alt plan. În acea noapte, în timp ce stăteau împreună în pat, Julia a încercat pentru ultima dată să-l facă să se răzgândească.

— Ai luat vreodată în calcul ideea de a te căsători? l-a întrebat Julia.

Ross a râs.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme. A trecut mai mult de un an.

— Și ce dacă? Înainte de asta am fost împreună mult timp.

— Nu, nu sunt pregătit, i-a spus el. Încă am unele lucruri de făcut.

Ea știa exact care erau acele lucruri și știa că nu putea să-l oprească să le facă. Avea să mănânce și să mănânce și să mănânce și tot așa.

De obicei, Ross o lua în brațe pe Julia. Dar, în acea noapte, Ross s-a întors cu spatele și s-a holbat gânditor la perete, iar, de această dată, Julia l-a îmbrățișat, ținându-l strâns în timp ce ea plângea în tăcere.

Dimineață când s-au trezit, ea și-a strâns lucrurile și el a ajutat-o cu bagajele în timp ce au luat-o spre gară.

Au stat acolo unde se salutaseră la începutul săptămânii și Ross a sărutat-o în vreme ce se lăsa ceața rece.

— Te iubesc, i-a spus ea.

— Și eu te iubesc.

— Vii la Austin să stai cu mine?

— Poate luna viitoare, i-a răspuns el.

S-au sărutat din nou și apoi s-au întors cu spatele unul la altul, îndreptându-se în direcții opuse. Julia s-a grăbit spre intrarea în gară. A început să plângă din nou uitându-se înapoi la Ross, iar el s-a oprit în loc pentru o clipă ca s-o privească. În cele din urmă, a zâmbit, și-a băgat mâinile în buzunare pentru că se făcuse frig, apoi s-a întors cu spatele și a început să meargă în pas alert pe strada Diamond, înapoi către Silk Road.

apelul telefonic

Gary stătea tăcut în biroul lui compartimentat și începea să fie din ce în ce mai frustrat din cauza conversației pe care o auzea în jurul lui. Era o discuție care l-a făcut să-și amintească de o dimineață fatidică de la care se împlineau doisprezece ani, fără o zi. Aceea a fost ziua în care lumea s-a schimbat.

La acel moment, era student la Baruch College și văzuse primele echipaje care s-au grăbit spre turnuri. Mai târziu în acea dimineață, pe când mergea pe jos spre casă de-a lungul podului Brooklyn, World Trade Center se făcuse pulbere în spatele lui, lăsând în urmă 2 606 de morți.

În zilele de după atacuri, în timp ce procesa ce se întâmplase cu orașul New York – cu Statele Unite ale Americii –, Gary a început să descopere unele dintre numele și chipurile celor care muriseră. În fiecare dimineață, mergea spre școală pe Lexington Avenue și trecea pe lângă o clădire numiră Armory, care era acoperită de anunțuri cu miile de oameni care erau acum dispăruți sub muntele de praf. În curând, a devenit clar că niciunul dintre cei ale căror fotografii îl priveau neajutorate nu avea să mai ajungă acasă la cei dragi vreodată.

Poveștile care se spuneau despre acea zi i se păreau lui Gary, la fel ca tuturor celor din New York, cât se poate de palpabile. Dar nimic nu era la fel de real pe cât era dialogul care avea loc în fața lui exact în acel moment, la mai bine de un deceniu după – pe 10 septembrie 2013 – între doi bărbați din echipă care aveau birourile apropiate de al lui, în separeuri adiacente. Se părea că acești bărbați se grăbiseră spre turnuri în acea zi fatidică, petrecându-și următoarele săptămâni săpând prin praf și ruine în căutarea supraviețuitorilor, dar, cu câteva excepții, nu au găsit decât cadavre.

— Îți faci controlul medical mâine? l-a auzit din greșeală Gary pe unul dintre ei, un detectiv din NYPD, care stătea în compartimentul de vizavi, adresându-i-se altuia din departamentul de poliție Clarkstown din New York.

În timp ce Gary asculta, cei doi au vorbit în treacăt despre problemele respiratorii și alte afecțiuni cu care încă se confruntau după doisprezece ani. Au vorbit despre alți membri ai echipajelor care interveniseră imediat la fața locului și care ajunseseră să sufere de boli grave, iar unii chiar muriseră. Auzind acestea, Gary devenea din ce în ce mai furios gândindu-se la ce încercaseră să facă teroriștii în 2001, în Statele Unite, și la ce încerca Dread Pirate Roberts să facă în 2013.

Gary citise toate textele scrise de DPR (de trei ori) și văzuse cum acesta susținea în fața legiunii lui de adepți că epoca guvernului „se apropia de sfârșit"; că statul era „inamicul"; că oamenii trebuiau să fie total împotriva autorităților federale, inclusiv împotriva celor care se aflau în aceeași cameră cu Gary în acel moment. Aceiași bărbați și aceleași femei care se grăbiseră să ajungă la World Trade Center pe 11 septembrie și care mâine trebuiau să meargă la spital pentru controale medicale necesare din cauza eforturilor eroice pe care le-au depus atunci.

În timp ce toate aceste gânduri se adunau unele peste altele, Gary și-a dat seama că ajunsese la o limită. S-a întors în scaun, s-a uitat direct la un alt detectiv din grupul operațional care lucra la cazul Silk Road și, pe un ton ofensat, i-a spus:

— Cred că am dreptate. Știi? Cred că el e.

— Despre ce vorbești?

— El e. Ross Ulbricht, i-a explicat Gary.

— Tu chiar crezi că ai să-l găsești dintr-o căutare pe Google? i-a spus colegul lui Gary.

Gary suspectase că Ross Ulbricht era implicat cumva în afacerea Silk Road și îi spusese asta colegului său cu luni în urmă, dar pista nu dusese la nimic. Nu puteau să construiască un caz împotriva cuiva doar bazându-se pe faptul că scrisese pe internet despre Silk Road. Însă, după ce Gary văzuse pe peretele din biroul FBI-ului adresa de IP din cafeneaua din San Francisco, orașul în care se părea că locuia acest anume Ross Ulbricht, începuse să fie convins că era cel puțin implicat, dacă nu cumva era însuși Dread Pirate Roberts.

— Da! a exclamat Gary, dând agitat din mâini și vorbind din ce în ce mai tare. Am dreptate. Îți zic eu, am dreptate.

După câteva minute în care a reluat informațiile, Gary s-a ridicat în picioare și a anunțat că avea de gând să mai treacă o dată prin caz, de la început. La fel cum citise fiecare e-mail, articol de blog, articol de știri și comentariu de pe forum de câte trei ori, Gary avea de gând să mai treacă de trei ori prin investigația lui, de la început până la sfârșit. Poate, s-a gândit el, îi scăpase ceva.

S-a îndepărtat de separeul lui și s-a dus la o femeie care lucra la Departamentul de Securitate Internă.

— Am nevoie să verifici numele lui Ross Ulbricht, i-a spus Gary în timp ce s-a așezat pe un scaun liber din apropiere.

Îi solicitase aceeași verificare a istoricului pe care i-o făcuse și el lui Ross cu niște luni înainte. Gary nu se aștepta ca femeia să găsească nimic nou. Doar voia să vadă dacă nu cumva trecuse neobservat vreun mic detaliu. O urmă de ADN, o amendă pentru parcare neregulamentară, orice.

După un minut, înregistrările s-au încărcat pe monitorul ei. Femeia s-a uitat întâi la istoricul lui de călătorii, observând că acesta fusese în Dominica, o informație pe care Gary o știa și pe care o considerase suspectă, pentru că infractorii ascund bani adesea în Caraibe. Ea a continuat să parcurgă dosarul lui Ross și apoi s-a oprit deodată.

— Știi că există un consemn pentru tipul ăsta? l-a întrebat femeia.

— Ce? a întrebat Gary nedumerit.

— Da, există un consemn pentru tipul ăsta în urmă cu vreo câteva săptămâni.

Gary era șocat de când auzise cuvântul „consemn". El doar încercase să-și pună la punct toate detaliile, de trei ori.

— Vrei să-ți citesc? l-a întrebat femeia.

— Da!

Ea a citit cu voce tare, explicând că cei de la vamă „confiscaseră documente de identitate false" și că un anume Dylan Critten de la Departamentul de Securitate Internă îl vizitase pe Ross Ulbricht la casa lui de pe Fifteenth Avenue din San Francisco. Fișierul din care citise consemna că cei cu care Ross împărțea casa spuseseră că numele lui era Josh, nu Ross, și că Josh plătea pentru camera lui cu bani gheață. Ea a făcut o pauză, uitându-se pentru o clipă la Gary, și a spus:

— Vrei să continui să citesc? E util?

Gary s-a încruntat. Ce auzea era ireal.

— Da! a izbucnit acesta. Continuă să citești! Continuă să citești!

Ea s-a întors înapoi spre calculatorul ei și a continuat. Pe lângă adresa de pe Fifteenth Avenue, se părea că Ross locuise și pe strada Hickory din centrul orașului San Francisco. Și apoi a început să citească cuvânt cu cuvânt raportul întocmit de Dylan. „În general, Ulbricht a refuzat să răspundă la orice întrebare legată de cumpărarea acestor documente de identitate false sau a altora similare", a citit ea. Și apoi, de parcă ar fi fost un fel de farsă, ea a citit următoarea propoziție: „Totuși Ulbricht a menționat voluntar că, ipotetic, oricine putea să intre pe un site numit «Silk Road» pe «Tor» și să cumpere orice fel de droguri sau documente false".

Inima lui Gary a început să bată cu putere. Nu se putea. Era prea mult ca să fie o coincidență. Gary a pornit imediat spre biroul supervizorului său și a năpustit în cameră, în timp ce simțea adrenalina în sânge.

— El e! a strigat Gary. El e!

Supervizorul i-a spus să se calmeze și apoi a ascultat pledoaria lui Gary despre faptul că Ross Ulbricht era făptașul – o pledoarie care era acum mai convingătoare ca niciodată. Însă supervizorul l-a avertizat că erau încă multe detalii care nu aveau noimă. Oricum, i-a spus lui Gary să respire adânc și să se calmeze ca apoi să sune la Procuratură și să explice totul.

***

Când a răspuns la telefon, Serrin Turner nu se aștepta să audă la celălalt capăt un angajat agitat al Fiscului.

— Mai ușor, i-a spus lui Gary, căci el intrase direct în pledoarie. Despre cine vorbești?

— Despre individul despre care eu cred că s-a tot ocupat de site, a spus Gary.

— Ce e cu el?

Gary s-a lansat într-un discurs amplu, prezentând totul, începând cu rezultatele căutării de pe Google și până la călătoria în Dominica – aspecte pe care i le spusese lui Serrin cu vreo câteva săptămâni mai devreme, când Gary trecuse printr-o listă de alți potențiali subiecți, doar că de data aceasta adăugase detaliile din raportul agenților de la Departamentul de Securitate Internă, punând accent pe povestea actelor de identitate false, pe faptul că avea un nume fals, „Josh", și pe mențiunea făcută despre site-ul Silk Road.

Serrin nu a fost convins de dovezile pe care tocmai i le oferise Gary, dar a devenit curios.

— Și tipul ăsta locuiește în San Francisco? a întrebat Serrin. Care e adresa lui?

Pe măsură ce Gary citea adresa din raportul agenților de la Departamentul de Securitate Internă, Serrin a început să o scrie în Google Maps. Harta de pe ecran a trecut de la imaginea de ansamblu a Statelor Unite la suprafața dantelată a orașului San Francisco, apoi în prim-plan pe strada Hickory, care era aproape în centrul orașului întins pe mai bine de optsprezece kilometri pătrați. În timp ce Gary vorbea pe fundal, Serrin a accesat adresa de pe hartă și apoi a adăugat singura dovadă care lega site-ul Silk Road de vreo persoană sau vreun loc: cafeneaua Momi Toby's de pe strada Laguna din San Francisco.

— Mama naibii! a izbucnit Serrin. E fix după colț, după nenorocita aia de cafenea Momi Toby's, de unde am găsit adresa de IP.

Gary s-a lăsat pe spate în scaunul lui în timp ce Serrin se apleca mai în față pe al lui.

Serrin nu înțelegea cum un puști fără experiență în programare, în ale cărui poze de pe Facebook erau surprinse, în mare parte, momente în care mergea cu cortul, făcea surf cu zmeul alături de prieteni din suburbii și își îmbrățișa

mama, putea fi responsabil pentru creația a ceea ce autoritățile credeau acum că era un imperiu al drogurilor de miliarde de dolari. Și ce era chiar mai puțin logic era că acest puști ordonase ca șase oameni să fie uciși cu sânge rece. Nu. Pur și simplu nu se lega. Dar nu se lega nici faptul că acest puști locuise la o stradă depărtare de cafeneaua Momi Toby's, nici că fusese primul de pe internet care să fi scris vreodată despre Silk Road și nici că fusese prins cumpărând nouă documente de identitate false.

— Am să le trimit un e-mail lui Jared și lui Tarbell, a spus Serrin. Vreau să intrăm cu toții într-o conferință telefonică.

Biroul din Dirksen Federal Building la care stătea Jared era cu totul pustiu. Nu existau în cameră nici calculatoare și nici cărți, doar un birou din stejar masiv și un telefon spre care se întindea acum Jared.

S-a uitat la e-mailul pe care îl primise de la Serrin cu câteva minute mai devreme și a început să formeze numărul prin care putea intra în conferința telefonică. În timp ce suna, s-a lăsat pe spate în scaunul lui, întinzându-se epuizat și uitându-se în gol spre fereastra prin care se putea vedea panorama orașului Chicago.

***

Tarbell a intrat în casa lui din New York, și-a salutat soția, pe Sabrina, și pe copii, iar apoi a spus că trebuia să participe la o conferință telefonică scurtă. A intrat în dormitor și și-a început ritualul de seară, scăpând de pantofii eleganți și de costum și înlocuindu-le cu o pereche de pantaloni scurți Adidas, pătați, și un tricou. Apoi s-a aruncat zgomotos pe burtă pe pat. Era atât de obosit încât ar fi

putut să închidă ochii în acel moment și să doarmă o lună. Dar, în schimb, a oftat lung, iar apoi s-a întins după dispozitivele pe care le avea în geantă.

La fel ca un dealer dintr-un cazinou care împarte un pachet de cărți, Tarbell și-a așezat și el în față laptopul, iPad-ul și telefonul. Apoi a sunat la numărul din e-mailul lui Serrin și s-a uitat în gol la iPad-ul care stătea între celelalte două dispozitive și pe care era afișată adresa trimisă de Serrin în urmă cu o oră.

***

— Gary.
— Serrin.
— Tarbell.
— Jared.
— Suntem aici cu toții?
— Da.

Serrin a început să vorbească, recapitulând pentru Jared și Tarbell discuția pe care o încheiase cu Gary în urmă cu câteva minute. Apoi l-a rugat pe Gary să le spună ce descoperise.

Gary a început să vorbească pe un ton grăbit. A explicat cum și-a făcut documentarea pe Google și cum prima referință despre Silk Road în mediul online apăruse într-o postare de pe forumul site-ului Shroomery la sfârșitul lui ianuarie 2011, postare care fusese făcută de cineva cu numele de utilizator Altoid.

Tarbell și Jared nu erau prea impresionați de dovezile pe care le prezenta Gary. Poate că Altoid era doar unul dintre primii utilizatori de pe site. Și coincidențe erau ușor de găsit într-un caz de o asemenea anvergură. Cine știe câte alte zeci de coincidențe se mai găsiseră și în cazul altora. Agențiile se tot gândiseră la omul din spatele Silk

Road și luaseră în calcul varianta unui CEO al unui sistem de schimb valutar cu Bitcoin, a unui inginer de la Google și chiar varianta unui profesor de la o universitate americană. Alții crezuseră că era un traficant de droguri dintr-un oraș sau poate chiar cartelurile mexicane care lucrau acum cu programatori. Iar unii chiar se gândiseră și la hackeri din Rusia sau la infractori cibernetici din China. Însă acum Gary Alford insinua că necruțătorul, batjocoritorul și bogatul Dread Pirate Roberts era un puști de 29 de ani din Austin, Texas, care nu avea experiență în domeniul programării și care locuia într-un apartament din San Francisco pentru care plătea o chirie de 1 200 de dolari.

Jared nu era convins. Nici Tarbell nu era. Și Serrin știa că, dacă ei nu erau convinși, cu siguranță nici el nu era. La urma urmei, Jared era cel care petrecuse cel mai mult timp cu DPR, lucrând pentru el sub acoperire timp de luni bune și discutând mult cu el online. În plus, Jared avea un birou întreg plin cu acte de identitate false și oameni care recunoșteau că le luaseră de pe Silk Road, iar aceștia cu siguranță nu erau DPR.

Dar Gary a continuat să vorbească.

— Și apoi am găsit o întrebare pusă pe Stack Overflow, unde un utilizator cu numele Ross Ulbricht ceruse ajutor pentru programarea cu Tor. Știți? Și apoi, la un minut după ce pusese întrebarea pe Stack Overflow, a intrat din nou și și-a schimbat numele din Ross Ulbricht în Frosty și după...

— Ce-ai zis? l-a întrerupt Tarbell care se ridicase din pat.

Gary a fost luat prin surprindere de întrebare, dar a răspuns oricum.

— Stack Overflow. E un site unde poți pune întrebări legate de programare...

— Nu, nu asta, a spus Tarbell, tonul lui părând agresiv. Ce-ai spus după asta?

Gary a explicat că Ross Ulbricht se înregistrase pe contul de pe Stack Overflow cu numele real și adresa lui de e-mail, dar, la un minut după ce pusese întrebarea pe site, și-a schimbat numele de utilizator în Frosty.

Jared și Serrin ascultau tăcuți, nefiind siguri ce însemnau toate acestea.

— Frosty? a întrebat Tarbell, care acum părea entuziasmat. Ești sigur?

Apoi a spus nerăbdător pe litere:

— F-R-O-S-T-Y, adică „frosty"?

— Da! Frosty! i-a răspuns Gary, începând să fie enervat că Tarbell era atât de nepoliticos. Și mai târziu și-a schimbat adresa de e-mail în frosty@frosty.com. Care-i treaba? De ce tot întrebi asta?

— Pentru că, a spus Chris în timp ce a inspirat adânc, atunci când am primit serverul din Islanda – a mai tras o dată aer în piept –, am văzut că serverul și calculatorul care îi aparțineau lui Dread Pirate Roberts se numeau amândouă „Frosty".

Nu se mai auzea nimic, doar o undă de aer în vreme ce acei patru bărbați se gândeau la ce tocmai auziseră cu toții.

În cele din urmă, tăcerea a fost întreruptă.

— Ei bine, a spus Serrin. E interesant.

Pe măsură ce informația se așeza, Jared a căutat online „Ross Ulbricht" și a dat peste un canal de YouTube, unde, printr-o mulțime de videoclipuri despre libertarianism, se vedea și titlul pe care Ross i-l dăduse contului său de YouTube: „OhYeaRoss". Acela era cuvântul pe care DPR îl folosea tot timpul în discuțiile cu Cirrus: „yea".

Fără h la final, doar „yea".

petrecerea de rămas-bun

Plaja era sinistru de întunecată și tăcută în timp ce camioneta albă oprea în parcare. Se putea vedea cum mici particule de lumină de la felinarele stradale încercau cu disperare să pătrundă prin ceața din San Francisco. Valurile se spărgeau ritmat la țărm. Când a coborât din camionetă, Ross și-a strâns bine jacheta groasă și neagră pentru că era frig. Aerul era sărat și umed.

A privit către orizontul întunecat și, chiar dacă nu era mare lucru de văzut, avea în față plaja și era frumoasă.

Dacă timpul ar fi putut să stea în loc în acea clipă, următoarele patru ore ar fi putut să țină pentru totdeauna. Dar așa ceva nu era posibil. Legile timpului, la fel ca gravitația, nu sunt negociabile. Iar Ross rămânea fără timp.

Dar chiar și așa, noaptea din San Francisco avea să-i ofere lui Ross ceva special în semn de despărțire. O noapte de petrecut. Din spatele lui, din întuneric, un prieten a țipat:

— Hai să facem un foc de tabără!

Au început să descarce din camionetă o mulțime de bușteni și lemne aruncate, toate adunate din Parcul Glen Canyon care se afla la doar câteva străzi de casa lui Ross, eforturi la care contribuise și Ross.

Noul lui coleg de apartament, Alex, era acolo. La fel și René și Selena. Alți prieteni veniseră în vizită din Austin, iar în total erau doisprezece oameni. Focul a fost aprins și în curând a început să pârâie. S-au deschis sticle de șampanie. S-au deschis și beri. Un joint a fost dat din mână în mână. Ross și-a luat toba djembe, iar sunete înfundate străpungeau zgomotos aerul în timp ce mâinile lui băteau în fața din piele a tobei în formă de pocal.

Sunetele îi aminteau de acea perioadă din facultate când se alăturase grupului NOMMO de la Penn State. Dacă nu ar fi fost acel club de tobe, poate că nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Julia într-un subsol obscur de la școală. Dacă nu ar fi fost clubul libertarian în care intrase, poate că nu ar fi devenit niciodată cine era astăzi.

De atunci călătorise milioane de kilometri și ajutase pe parcurs un milion de oameni. Ross de atunci fusese un suflet pierdut și idealist; Ross de acum schimbase lumea. Celălalt Ross ar fi valorat câteva sute de dolari; acesta avea o valoare estimată la câteva sute de milioane. Tipul acela citise operele unor libertarieni influenți, cum ar fi Rothbard, Mises și Block; și totuși, Ross Ulbricht scria acum pentru cel mai influent libertarian dintre toți: Dread Pirate Roberts.

Sau poate că doar Ross scria acele cuvinte. În multe privințe, cei doi erau acum imposibil de separat. Ross cel drăguț încă era pe undeva pe acolo. Văzuse recent o pungă prinsă într-un copac în parc și se urcase pe crengi, din ce în ce mai sus, pentru a scăpa parcul de acea pungă de plastic periculoasă. Dar bunătatea lui avusese consecințe. „Am din cap până în picioare o iritație din cauza stejarului otrăvitor", îi scrisese într-un e-mail Juliei câteva zile după. „Mi-aș dori să fii aici să mă alini :(."

Oricum, alifia care putea să elimine durerea urma să apară destul de curând, pentru că Ross avea să o vadă pe

Julia din nou. Rezervase un zbor spre Austin și plănuia să plece în câteva săptămâni. O terminase cu San Francisco. Ce alternativă avea? Orașul știa prea multe. Urma să se ducă întâi în Austin, să găsească o altă ascunzătoare. Probabil, undeva departe, departe de tot, unde putea să-și vadă împlinită viziunea. Poate că toată povestea avea să fie un nou început.

Site-ul făcea mai mulți bani decât știa el ce să facă cu ei. Avea zeci de milioane de dolari în dispozitive de stocare împrăștiate prin apartament. Problemele, deși existau din plin, deveniseră pur și simplu obstacole zilnice din rutina de lucru a lui Ross. Când scria în jurnal că îi împrumutase unui traficant o jumătate de milion de dolari sau că îl pusese pe Variety Jones să-și trimită unul dintre soldați pentru a gestiona o altă problemă, sau când le plătea hackerilor ori informatorilor câte 100 000 de dolari, pentru Ross toate acestea însemnau, pur și simplu, o zi obișnuită la birou. Crimele, șantajul, răzbunările și atacurile făceau parte din slujba în sine și nimic mai mult. Sigur, uneori era stresant, dar, în universul lui paralel, Ross era rege.

Pe plajă, în timp ce focul se întețea, începuse să se vadă în depărtare un spectacol uriaș de artificii, ca o ploaie magică și plină de culoare. Bum! Bum! Bum! Zgomotul tobelor s-a amestecat cu cel al exploziilor de artificii de deasupra, iar scânteile celor din urmă se presărau peste ocean.

Cam la miezul nopții s-au alăturat grupului doi noi membri, deși nu unii pe care Ross și-ar fi dorit să-i vadă: au venit lângă ei doi agenți de poliție din San Francisco și i-au întrebat ce se întâmpla. Dar nu veniseră acolo după el. Au spus politicos că era vremea să stingă focul; plaja se închidea. Într-o clipă, se înălțau violent spre cer scântei roșii, iar în următoarea, se arunca nisip peste jar, întunericul întorcându-se pe plajă.

Grupul și-a strâns lucrurile și s-a întors în parcare spre camioneta albă.

Se părea că petrecerea se terminase.

În timp ce Ross își trăgea pe el jacheta neagră și privea spre întuneric, habar nu avea că o echipă de agenți FBI sub acoperire se uita la el și că în ultimele două săptămâni îl urmăriseră la fiecare pas.

partea a cincea

apusul roz

Roz. Așa era. Vast, roz și nesfârșit.

Un apus minunat, ireal, care acoperea orașul San Francisco. Jared nu-și putea lua ochii de la el. Se uita în jos prin geamul avionului și, pentru o clipă, și-a amintit cât de mărunți putem să ne simțim câteodată, trudind prin viață, făcându-ne treaba la serviciile noastre nesemnificative și gândindu-ne că nu suntem cu adevărat importanți – și totuși, dintr-o altă perspectivă, putem să vedem că suntem cu toții importanți.

Când avionul a luat-o în stânga, pregătindu-se de aterizare, Jared și-a scos telefonul și a făcut o poză pentru a imortaliza momentul. O amintire a cerului roz de dinainte ca el, Jared Der-Yeghiayan, să ajute la prinderea lui Dread Pirate Roberts. Asta dacă vor reuși cu adevărat să-l prindă. Conform lui Tarbell, exista o problemă, motiv pentru care Jared trebuia să ajungă la hotel cât mai repede posibil ca să discute cu echipa FBI de la fața locului.

În aproape aceeași secundă în care s-a auzit scrâșnetul trenului de aterizare al avionului United Airlines la atingerea pistei, Jared s-a întins după laptop și a căutat o rețea wireless la care să se conecteze pentru a intra pe Silk Road. Nu voia să-și asume riscul ca DPR să încerce să o contacteze pe Cirrus în timpul zborului său, așa că Jared

a lăsat în locul lui un agent al Departamentului de Securitate Internă, filiala Chicago, care trebuia să se dea drept o femeie din Texas, în timp ce Jared zbura la San Francisco. A fost complicat, dar când a aterizat a observat că, din fericire, schimbul nu fusese observat.

Contul sub acoperire se dovedise a fi mai util decât și-ar fi putut închipui vreodată Jared în ceea ce privea confirmarea faptului că Ross Ulbricht era, într-adevăr, DPR. Una era să aibă un suspect; și cu totul altceva era să adune suficiente dovezi pentru condamnarea lui.

La scurt timp după conferința telefonică la care participaseră Gary, Tarbell, Jared și Serrin, FBI-ul trimisese în misiune o echipă de agenți sub acoperire care să îl urmărească pe Ross. Timp de două săptămâni, aceștia s-au ținut după Ross când ieșea la plimbare în parc, l-au supravegheat în timpul unei întâlniri cu o fată la un restaurant din Mission sau când ieșise să bea ceva cu prietenii. Dar atunci când Ross nu făcea aceste lucruri, contul lui Jared devenise inestimabil de valoros.

De fiecare dată când Jared vedea că Dread Pirate Roberts intra pe Silk Road, acesta anunța echipa FBI sub acoperire de la fața locului, iar membrii echipei confirmau că exact în același moment și Ross își deschisese laptopul. Apoi, atunci când DPR se deconecta de la site, oamenii sub acoperire confirmau că Ross își închisese laptopul. Așadar, asigurarea prezenței permanente în mediul online pentru Jared era imperativă pentru investigație.

A coborât din avion pe Aeroportul Internațional din San Francisco, ținând laptopul într-o mână și bagajele într-alta, iar apoi a pornit spre hotel, cu totul epuizat. Nu dormise mai mult de câteva ore legate de la conferința telefonică din urmă cu trei săptămâni și nici nu era vreun semn că lucrurile urmau să se schimbe prea curând.

Jared s-a cazat la hotel și a planificat cu Tarbell să se întâlnească la restaurantul hotelului pentru a discuta despre aspectele logistice ale operațiunilor din zilele următoare. Tarbell i-a făcut cunoștință lui Jared cu un fost pușcaș marin masiv pe nume Brophy, care era un agent special „dat naibii" din cadrul biroului din New York al FBI-ului și care venise în San Francisco pentru a ajuta la arestarea propriu-zisă. Thom, specialistul în calculatoare din biroul din New York, pe care Jared îl cunoscuse înainte, se afla și el acolo. Thom avea o singură sarcină, respectiv să îi mențină calculatorul deschis și conectat în eventualitatea în care îl prindeau cu mâinile pe tastatură. Dar exista o problemă cu această parte a operațiunii. Au comandat beri și Tarbell a explicat că echipa FBI din San Francisco urma să fie cea responsabilă pentru arest, pentru că se aflau pe teritoriul lor (aceasta era procedura standard din FBI), iar agenții locali voiau să intre în casa lui Ross Ulbricht cu o echipă SWAT.

— A, la naiba.

— Mda.

Tarbell făcuse această greșeală înainte de arestarea celor din LulzSec și știa că puteau să-l aresteze de zeci de mii de ori pe Ross Ulbricht, dar, dacă nu îl prindeau cu laptopul deschis, exista riscul să nu poată dovedi faptul că îl prinseseră pe Dread Pirate Roberts. Nu era nevoie decât să zărească un agent cu coada ochiului sau să audă zgomotul unui pas și Ross putea să cripteze dovezile de pe laptop. Sigur, puteau să-l lege de site prin conexiunile înregistrate la cafeneaua Momi Toby's și prin dovezile strânse în timpul supravegherii la care lucrau agenții federali și Jared. Dar un avocat bun putea să spună că toate erau doar coincidențe.

— Ce vom face? l-a întrebat Jared.

— Mâine voi merge la biroul local al FBI și am să încerc să-i fac să se răzgândească în privința intervenției SWAT, i-a răspuns Tarbell.

— Crezi că va merge?

— Trebuie.

Însă Tarbell știa că avea să fie greu să-i convingă. Așa cum consemnau rapoartele de informare ale FBI, Dread Pirate Roberts era periculos. Din informațiile extrase de pe servere de către Tarbell și echipa lui, se părea că DPR aranjase uciderea unor indivizi – mai multor indivizi – și că avea legături cu Hells Angels și alți asasini. Din câte presupuneau, DPR nu avea de gând să se lase prins fără să lupte. Poate până la moarte. Iar cei din vârful ierarhiei FBI-ului nu aveau de gând să riște să piardă nici măcar un agent, dacă era să fie așa. Mai mult, directorul FBI informase Casa Albă despre operațiune, ceea ce însemna că președintele Statelor Unite urma să afle dacă operațiunea fusese un succes sau nu.

Brophy, agentul masiv, i-a întrerupt.

— Trebuia să-l fi înșfăcat astăzi.

— Ce vrei să spui? a întrebat Jared.

Mai devreme în acea zi, i-a explicat Brophy, echipa sub acoperire îl urmărise pe Ross până la o cafenea din apropiere, acolo unde a rămas în fața calculatorului timp de câteva ore. Brophy a intrat în cafenea și s-a așezat exact lângă el și, chiar dacă Brophy era suficient de mare încât să-l doboare atunci, acolo, exista posibilitatea ca Ross să nu fi fost autentificat pe Silk Road și să-l prindă când doar își verifica adresa de e-mail. Dacă Jared nu ar fi fost în avion, poate că ar fi putut să verifice dacă DPR era logat pe site și să-l aresteze, dacă era, dar nu au putut să-și asume riscul, așa că Brophy l-a lăsat să plece.

— Pe bune?!

— Mda.

— Păi, a oftat Jared în timp ce se uita la laptopul lui, acum e logat. Prin urmare, ce vom face?

— Nu sunt sigur. Hai să vedem ce va spune mâine ASAC, a intervenit Tarbell, referindu-se la agentul special local care coordona lucrurile.

Tarbell a luat un gât de bere așa cum se mănâncă stridiile, când și-a amintit de ceva ce uitase să împărtășească și cu Jared.

— N-o să-ți vină să crezi cine naiba m-a sunat înainte să vin aici!

— Cine? a întrebat Jared mușcând din hamburgerul lui.

— Carl Force! Și insista că vrea să vadă serverul; a fost aproape sfidător în privința asta, comportându-se ca un cretin. I-am spus că, dacă vrea să vadă asta, să ia legătura cu cel care mi-e ASAC.

— Cei din Baltimore sunt al naibii de neprofesioniști, a spus Jared în timp ce dădea dezaprobator din cap. Pot să jur că e ceva cu acest Carl. Simt că ceva nu-i în regulă.

În următoarele 45 de minute, agenții au discutat despre cât de lipsiți de profesionalism se comportaseră cu ei, în timpul investigației, Carl și echipa din Baltimore, în timp ce Brophy și Thom ascultau șocați. Deși niciunul dintre ei n-avea cu adevărat habar încă de magnitudinea lipsei de profesionalism.

— Trebuie să mă apuc de treabă pentru DPR, a spus Jared ridicându-se în picioare pentru a părăsi încăperea, știind prea bine că îl aștepta o noapte lungă.

Tarbell avea și el o misiune dificilă. În ziua următoare, trebuia să se se ducă la sediul local al FBI și trebuia să încerce cumva să-i convingă să nu intre în casa lui Ross Ulbricht cu o echipă SWAT.

carla sophia

Carl citea e-mailul trimis de supervizorul grupului din Baltimore.

„Baltimore trebuie să înceteze toate activitățile aferente SR timp de o săptămână, în așteptarea rezultatului operațiunii de săptămâna viitoare coordonate de FBI NY", spunea mesajul. Curând a fost urmat de instrucțiuni mai stricte. „Deocamdată, este important să nu facem nimic care ar putea să împiedice în absolut orice fel arestarea lui DPR și adunarea dovezilor din cursul arestului și al percheziției. Așadar, vă rog să încetați toate activitățile de investigare, inclusiv autentificarea pe Silk Road, pe forumurile site-ului sau orice altă formă de comunicare sub acoperire."

E rău. Foarte, foarte rău.

Zvonurile că agenții din FBI împreună cu alții îl găsiseră pe Dread Pirate Roberts circulaseră deja din New York, prin Washington, DC, până la micul birou al lui Carl din separeul lui de culoare mov, din Baltimore. Iar acum acest e-mail confirma totul. Erau pur și simplu cele mai proaste vești pe care și-ar fi închipuit vreodată Carl că le-ar putea primi. Aceasta nu era o problemă doar pentru DPR, dar și pentru Carl și identitățile lui secrete din mediul online care îi furnizau informații individului pe care ar fi trebuit să-l prindă.

Până acum planul lui Carl funcționase fără cusur. În timpul zilei, era Nob, iar conversațiile erau salvate și înregistrate în raportul de anchetă al DEA. Apoi le trimitea acele rapoarte extrem de riguroase și detaliate lui Nick și celorlalți agenți din grupul operațional Marco Polo.

O treabă bine făcută. Bravo, Carl!

Însă, după lăsarea întunericului, Carl devenea Kevin, agentul guvernamental, și, pentru o anumită taxă, îi trimitea pe ascuns mesaje lui Dread, mesaje care nu erau înregistrate și nici incluse în vreun raport.

Când cele două personalități se intersectau și Dread Pirate Roberts (nefiind conștient de ceea ce se petrecea la celălalt capăt al conexiunii) discuta despre plăți pentru informații, Carl îl certa pe Dread, reamintindu-i „Folosește PGP!", platforma de mesagerie cu grad mare de securitate. În cele câteva situații în care DPR greșise, Carl se prefăcea că apăruse o eroare tehnică în raportul lui zilnic. „NOTA AGENTULUI: agentul special Force nu a reușit să facă unele înregistrări video ale mesajelor de mai sus din cauza unor probleme cu site-ul SR."

Totul funcționase perfect până când minciunile s-au adunat în asemenea hal încât Carl a început să încurce cine se presupunea că trebuia să fie și când. În loc să se potolească sau chiar să înceteze să mai sară calul, Carl a mărit miza și a început să creeze mai multe conturi false și mai multe aranjamente prin care să facă mai mulți bani.

Înainte să primească e-mailul care îi spunea să se retragă, Carl hotărâse să creeze încă o identitate online fictivă, una diferită de Nob, traficantul de droguri, sau Kevin, angajatul corupt din DOJ, un personaj numit French Maid. Sub această mască nouă, Carl i-a trimis lui DPR încă un mesaj prin care se oferea să-i vândă mai multe informații despre ancheta făcută asupra site-ului. „Am primit

informații importante pe care trebuie să le afli imediat. Te rog, trimite-mi codul tău public pentru PGP." Acesta a fost momentul în care minciunile lui Carl au devenit prea complicate pentru a le mai ține șirul și tot ce spunea i se amesteca în minte. Astfel, Carl era pe punctul de a face o greșeală ireversibilă.

Într-un mesaj trimis lui DPR, în timp ce se prefăcea a fi French Maid, acesta a semnat mesajul din greșeală cu numele lui, Carl.

La puțin timp după aceasta, când și-a dat seama ce făcuse, Carl i-a trimis rapid încă un mesaj lui Dread. „Ooops! Îmi cer scuze pentru asta. Numele meu este Carla Sophia și am mulți iubiți și multe iubite în acest mediu. DPR va dori să audă ce am de spus ;) xoxoxo."

Din fericire pentru Carl, lui Dread Pirate Roberts nu-i păsa câtuși de puțin cine era Carl sau Carla; Dread voia doar informația care se vindea și i-a plătit bucuros mai bine de 100 000 de dolari lui French Maid pentru mai multe informații prin care putea să-i țină la distanță pe agenții federali.

Carl credea că reușise să scape nedescoperit cu abuzurile lui, dar la mijlocul lui septembrie 2013 a auzit că agenții federali îl depistaseră pe DPR. Apoi au urmat e-mailurile de la șefii lui care îi spuneau să se retragă. Carl intrase în panică. Dacă cei din FBI îl prindeau pe Dread la calculatorul lui, atunci exista posibilitatea să fie mai multe înregistrări ale conversațiilor dintre agentul DEA necinstit și Dread Pirate Roberts.

I-a trimis lui DPR un mesaj ca Nob și i-a spus: „Informatorul meu (Kevin) este sigur că ai să fii identificat și prins. Îmi ești ca un membru al familiei, dar trebuie să-ți spun că am aranjat ca unii indivizi care au ajuns la închisoare să fie uciși. Este foarte ușor și ieftin", i-a spus Carl,

iar apoi a concluzionat amenințarea sugerată de mesajul anterior. „Am încredere că ai distrus toate mesajele, discuțiile etc. dintre noi."

Dar dacă Dread nu șterse mesajele? După ce s-a gândit bine la toate acestea, Carl a înțeles că singura cale prin care putea să afle ce știau cei din FBI sau prin care putea să afle dacă l-au prins pe Dread era să vadă serverele pe care, aparent, le găsiseră agenții federali. Așa că a mai născocit o idee – încă o minciună – și l-a sunat pe Chris Tarvell de la FBI, cineva cu care nu mai vorbise niciodată până atunci.

— Salut, sunt agentul special Carl Force de la DEA din Baltimore, s-a răstit la Tarbell. Când pot să vin acolo și să mă uit la server?

— Cine e la telefon? a răspuns Tarbell.

— Agentul special Carl Force de la... Uite, știi, chiar am nevoie să văd acel server.

Tarbell a devenit imediat agresiv din cauza răspunsului lui Carl.

— Ai obținut aprobare de la ASAC?

— Da, da, da, am, s-a bâlbâit Carl, mințind în mod evident. Când pot să vin acolo? În ce zi ai putea?

— Nu am timp. Dacă vrei să-l vezi, atunci va trebui să o faci prin ASAC.

Și apoi Tarbell i-a închis brusc.

După această interacțiune, Carl rămăsese fără idei. Nu putea să spere decât că DPR făcuse ceea ce Nob îi ceruse și șterse mesajele din calculatorul lui. Sau poate că amândoi puteau să aibă noroc și Dread Pirate Roberts scăpa, luând cu el toate secretele lui Carl.

felina

Ultima zi de libertate a lui Ross a început la fel ca oricare alta. S-a trezit în apartamentul lui de pe bulevardul Monterey și și-a tras pe el blugii albaștri și maleta roșie. Apoi s-a apucat de treabă pe Silk Road, fără să știe că până la ora 15:16 din acea zi se va afla încătușat pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

Fusese abătut în ultimele zile, pentru că lucrurile nu merseseră cum ar fi vrut. Primul lucru era că unul dintre informatorii lui din aparatul de stat, care folosea porecla „French Maid", i-a spus că agenții federali aveau încă un nume pe care îl adăugaseră la lista de indivizi care ar fi putut să fie Dread Pirate Roberts, iar French Maid (care spunea că numele său real era Carla Sophia) i-ar spune bucuroasă acel nume în schimbul unei sume de 100 000 de dolari. Așa că DPR plătise și încă aștepta un răspuns. Apoi un alt angajat, căruia îi împrumutase 500 000 de dolari, dispăruse. Peste toate acestea, iritația cauzată de stejarul otrăvitor încă nu dispăruse.

Dar erau și lucruri pentru care trebuia să fie recunoscător.

Ross pleca în curând în Austin, acolo unde urma să o vadă pe Julia. Ea îi spusese într-un e-mail că avea să-l aștepte la aeroport și că putea să stea la ea. Ca în

vremurile bune de altădată. Avuseseră multe discuții romantice prin Skype și își tot trimiseseră e-mailuri lungi și provocatoare despre ce urmau să-și facă unul celuilalt când aveau să se întâlnească. Ross avusese și o revelație în timpul weekendului. După focul de tabără și artificiile de pe Ocean Beach, scrisese în jurnalul lui (pe lângă problemele cu Silk Road și explicația pentru apariția iritației) că trebuia „să mănânc bine, să dorm bine și să meditez pentru a rămâne optimist".

12:15

Casele aflate de-a lungul bulevardului Monterey erau, în mare parte, cadre din lemn cu două sau trei niveluri. Erau vopsite în culori diferite, unele albe, altele albastre sau verzi. Apartamentul în care locuia acum Ross Ulbricht era într-o clădire bej cu trei niveluri, aflată la mijlocul bulevardului. Din când în când, trecea pe acolo o mașină de teren cu numere din suburbii și geamuri fumurii. Mașina făcea dreapta pe strada Baden, apoi din nou dreapta și încă o dată până când ajungea iar în fața clădirii bej de pe bulevardul Monterey.

Chiar dacă ar fi observat cineva mașina de teren care făcea ture prin cartier în acea dimineață, nimeni nu ar fi ghicit ce se afla în acel vehicul.

14:42

Tarbell se muta de pe un picior pe altul în fața unei cafenele de pe strada Diamond și se tot uita fix la telefon, încercând cu disperare să-și dea seama ce putea să facă. Fusese la sediul local al FBI și își susținuse cauza conform căreia nu era nevoie de o echipă SWAT, dar de la supervizorul care se afla la conducerea FBI-ului local primise un „nu" clar. Supervizorul a spus că nu avea de gând să riște să piardă un agent din cauza unui laptop deschis. În mod

evident, nu știa cât de important era acel calculator. Tarbell i-a sunat pe toți cei pe care îi cunoștea în rândul autorităților și a încercat să-i convingă să nu intre în casa lui Ross cu un berbec și cu pistoalele scoase, dar tot ce a reușit să obțină de la biroul local al FBI a fost acordul de a întârzia intervenția echipei SWAT cu o zi.

Jared, Thom și Brophy stăteau în fața cafenelei din apropierea casei lui Ross, ascultând explicațiile lui Tarbell și nefiind siguri ce aveau să facă în continuare. Știau că Ross era acasă la laptop, pentru că FBI-ul avea un SUV sub acoperire care făcea ture în jurul străzii lui și îi monitoriza traficul de internet. Sistemul pe care îl foloseau putea să verifice forța semnalului rețelei wireless de pe calculatorul lui și apoi, folosindu-se de informațiile din alte trei puncte diferite pe care le descoperiseră în timp ce mergeau prin cartier, au reușit să-și dea seama care era locul precis în care se afla Ross, ceea ce, în acel moment, însemna dormitorul lui de la cel de-al treilea etaj al casei de pe bulevardul Monterey.

În timp ce agenții stăteau în fața cafenelei și discutau despre dilema cu care se confruntau, Jared s-a uitat la calculatorul lui pentru a verifica nivelul bateriei, care acum trecea în zona roșie, fiind la 18% și scăzând rapid. În acel moment, a observat că iconița de lângă numele lui Dread Pirate Roberts dispăruse din fereastra de chat.

— DPR tocmai s-a deconectat, le-a spus Jared. Am să intru în Bello Coffee și am să pun porcăria asta la încărcat și-mi iau și o cafea.

Thom l-a urmat, lăsându-i afară pe Brophy și pe Tarbell.

Cafeneaua era plină și fiecare scaun era ocupat de cineva cu un laptop în față. Câteva mame sorbeau ceai cu o mână pe cărucioare, iar alții se uitau fix în telefoane. Jared a găsit o singură priză liberă pe tot peretele, și-a pus calculatorul la încărcat și a comandat o cafea.

După doi ani în care trecuseră printr-un munte de rahat, erau atât de aproape de DPR încât practic puteau să-i audă respirația. Și totuși, pierduseră bătălia. Echipa SWAT urma să intre peste el. Nu aveau să-l prindă cu laptopul deschis; nu aveau să-l prindă pe Ross Ulbricht conectat la site.

14:46

Ross și-a înșfăcat laptopul, l-a îndesat în geanta lui de umăr și a ieșit pe scări în bulevardul Monterey. Aerul era neobișnuit de cald, cu doar o urmă de răcoare datorată brizei din San Francisco.

Stătuse în casă toată ziua și trebuia să schimbe locul. Plus că voia să găsească o conexiune wireless de mare viteză pentru a descărca un interviu cu creatorul serialului *Breaking Bad*. Ultimul episod al seriei, „FeLiNa", fusese difuzat în noaptea de dinainte, episod în care protagonistul, Walter White, murise și, odată cu el, și alter-egoul lui, Heisenberg.

Ross nu avea de gând să lipsească mult. Poate doar câteva ore cât să șterpelească internet wireless de la o cafenea din apropiere ca să descarce emisiunea și să lucreze puțin la Silk Road.

14:50

Tarbell supraveghea strada când telefonul i-a vibrat din cauza unui mesaj primit de la agenții FBI care îl monitorizaseră pe Ross. „E în mișcare", au scris aceștia.

Tarbell s-a ascuns rapid în cafenea pentru a-i anunța pe Jared și Thom.

— Prietenul nostru se apropie pe stradă! s-a răstit Tarbell la Jared.

Fusese dur și la obiect. Jared s-a uitat la el epuizat, neînțelegând ce-i spusese Tarbell.

— Care prieten? a întrebat Jared, gândindu-se că putea fi încă una dintre glumele lui Tarbell.

— Prietenul. Nostru, a spus Tarbell cu fermitate. E. Pe. Drum.

Nu putea să urle chiar „Ross Ulbricht" sau „Dread Pirate Roberts" sau „geniul infracțional pe care-l urmărești de doi ani nenorociți".

Și apoi Jared a înțeles.

Mama naibii! Prietenul nostru!

Și-a înșfăcat cafeaua și laptopul, a ieșit în grabă din cafenea și a fugit cu Thom până pe celălalt trotuar, pe o bancă dintr-un parc, încercând să se piardă cât mai bine în lumea din jurul lor.

14:51

Tarbell a ieșit din cafenea. „Descriere și direcție?" a scris pe BlackBerry-ul lui pentru agenții sub acoperire. Toți membrii echipei lui Tarbell s-au împrăștiat. Brophy a făcut dreapta pentru a se ascunde în biblioteca de la câteva numere mai încolo. Îl văzuse pe Thom fugind vizavi și așezându-se pe o bancă în fața unei pizzerii. Jared nu era departe în urma lui. Tarbell s-a întors în singura direcție rămasă și a început să meargă spre sud, de-a lungul străzii Diamond, direct în drum spre Ross Ulbricht.

Tarbell știa că agenții FBI sub acoperire îl urmăreau pe Ross, dar voia să-l vadă cu ochii lui.

Oameni și mașini treceau în toate direcțiile pe măsură ce Tarbell se apropia de trecerea de pietoni. Lumea se mișca într-un ritm perfect normal. Totuși, lui Tarbell i se părea că se mișcă mult mai încet. Inima îi bătea în piept cu putere, pentru că știa că era pe punctul de a da nas în nas cu Dread Pirate Roberts.

Și apoi a dat peste el.

În timp ce Tarbell traversa, de parcă făcea asta cu încetinitorul, observa fiecare detaliu din mediul care îl înconjura: păsările care zburau, culorile mașinilor de pe stradă, vopseaua sărită de pe trecerea de pietoni cea galbenă și pe bărbatul care îi apărea acum în cale, un bărbat care purta blugi albaștri, o maletă roșie și o geantă de laptop maro pe umăr. Tarbell a făcut încă un pas în față până în centrul drumului și l-a privit drept în ochi pe Ross, care a făcut la fel.

15:02

Ross a mers înainte, a traversat pe trecere și s-a îndreptat spre Bello Coffee. Cafeneaua era plină. Fiecare loc era ocupat de cineva cu un laptop deschis sau de o mamă cu un cărucior după ea. Le spusese angajaților lui despre importanța siguranței într-o cafenea, dându-i, la un moment dat, lui Inigo acest sfat: „Ia-ți laptopul și găsește un loc într-o cafenea în care ecranul să nu poată fi văzut de nimeni. Ia-ți o cafea mare, ia loc și nu te ridica decât ca să te întinzi". Și pentru că nu exista niciun loc liber în care să poată fi respectat acest protocol, s-a întors și a ieșit din cafenea.

Ca de obicei, avea multe pe cap. Aranjase cu Julia să aibă o conferință video în acea seară.

„Putem vorbi pe skype la noapte?" întrebase ea într-un e-mail.

„Sigur, la ce oră?"

„E bine la opt, după fusul meu orar?"

„Sigur, ne vedem atunci," a scris el, adăugând „:)", pentru că știa exact ce fel de sesiune Skype urmau să aibă.

Totul în jur era calm în timp ce Ross se gândea unde să meargă de acolo. Avea nevoie de o rețea wireless, dar la ora 15:00 nu avea multe opțiuni în acest colț liniștit al orașului. S-a uitat spre stânga, în direcția din care tocmai venise și știa că se închisese în urmă cu o oră Cup Coffee

Bar. Drept în fața lui, mașinile tot treceau în goană, o femeie se plimba cu fiica ei și doi bărbați stăteau pe o băncuță de lemn, unul uitându-se în laptop și celălalt, la telefon. Ross a continuat să analizeze strada, privirea trecându-i peste toneta cu burrito, apoi peste barul din zonă, până când s-a întors spre dreapta, uitându-se fix la Biblioteca Publică din Glen Park.

15:03

Jared și Thom stăteau pe bancă holbându-se drept înainte la acea cafenea de parcă erau la un concurs de clipit. Laptopul lui Jared era deschis și Thom avea în mână telefonul mobil. L-au văzut pe Ross ieșind din cafenea și ținându-și mâna pe geantă. Ross se uita împrejur și apoi și-a oprit privirea fix în direcția în care se aflau Jared și Thom, amândoi uitându-se rapid în altă parte, încercând să nu iasă în evidență.

— Pun pariu că acum caută o rețea wireless, i-a șoptit Jared lui Thom.

Se uitau cu coada ochiului și l-au văzut pe Ross îndreptându-se spre bibliotecă, în partea dreaptă.

Aproape în aceeași clipă, a apărut Tarbell, cu telefonul în mână, citind actualizări de la agenții sub acoperire care erau pe urma lui Ross.

— Unde e? a întrebat Tarbell.

Jared a făcut un semn spre bibliotecă.

În acel moment, Tarbell, cel care urmase regulile întocmai toată viața, trebuia să hotărască ce era de făcut. Studiase și se pregătise pentru absolut fiecare clipă a vieții lui, indiferent cât de mărunt fusese evenimentul. Totuși, acum nu știa dacă trebuia să urmeze regulile sau să le încalce. Era pe deplin conștient că agenții locali ai FBI-ului ar fi luat-o razna dacă ar fi știut că lua în calcul să încerce să îl aresteze pe Ross Ulbricht în absența echipei

SWAT. Dar nu avea de ales dacă voia să-l prindă pe Dread Pirate Roberts în fața laptopului. S-a uitat la Jared, apoi la Thom, apoi la bibliotecă și i-a trecut în minte un singur gând: *Fie ce-o fi.*

— Intră în bibliotecă și pregătește-te, i-a spus lui Thom. Să nu faci nimic, să nu spui nimic, doar pierde-te în peisaj.

Uitându-se la telefon, era pe deplin conștient că, la câțiva kilometri spre sud față de unde se afla atunci, exact în acele clipe, zeci de membri SWAT intrau într-o sală de conferințe din sediul local al FBI-ului, pregătindu-se să facă o simulare pentru cum urmau să-l prindă pe Ross Ulbricht, cu armele pregătite, în ziua următoare. A mai scris un e-mail pentru a-i anunța pe cei din echipa lui care era planul, că urmau să intre în bibliotecă pentru a încerca să-l prindă pe Ross Ulbricht. Asta însemna că și cei care participau la ședința cu echipa SWAT urmau să vadă mesajul și că, în câteva minute, aveau să o ia la fugă spre mașini, cu sirenele urlând și girofarurile aprinse, grăbindu-se spre nord pe autostrada 101, pe lângă aeroportul din San Francisco, în direcția cartierului liniștit Glen Park, până la destinația micuței biblioteci.

15:06

În dreapta rafturilor bibliotecii erau câțiva copii care stăteau la o măsuță cu scaune mici și care frunzăreau în liniște paginile unor cărticele de povești. Alți câțiva cititori se foiau printre rafturi. Era o bibliotecă foarte mică, amintindu-i de depozitul de la *Good Wagon Books*, acolo unde cele mai multe dintre secțiuni erau formate doar din unul sau două rafturi.

Ross s-a îndreptat spre o masă bej rotundă, ascunsă între secțiunea SF și romanele de dragoste. S-a așezat, și-a scos laptopul din geantă și l-a deschis.

15:08

Poziționat într-un colț al încăperii, Brophy își scosese telefonul și le trimisese un mesaj celorlalți agenți FBI: „Așezat în partea de N-V".

Lângă băncuța din fața bibliotecii, Tarbell se tot muta de pe un picior pe altul. DPR încă nu era online. Jared s-a uitat la Tarbell, apoi iar la laptop, indicatorul nivelului bateriei arătându-i acum 20%.

— Dă-mi ocazia să vorbesc cu el, i-a spus Jared.

Tarbell a scris cu palmele transpirate un e-mail către grup. „NU s-a conectat încă", a precizat el, iar apoi a menționat că agentul sub acoperire de pe Silk Road (Jared) trebuia să-l ademenească pe Dread Pirate Roberts în zona de vânzare a site-ului, ceea ce asigura capturarea lui cu droguri digitale și bani virtuali în mână. Dacă nu îl prindeau cu laptopul deschis și conectat la site, iar Ross reușea să închidă capacul sau să apese pe o tastă care cripta hard-diskul, cazul se ducea pe apa sâmbetei! La final, Tarbell le-a reamintit tuturor că, atunci când primeau semnalul, să „IA laptopul, apoi să-l aresteze".

Când Jared a văzut că „dread" apăruse în fereastra lui de chat, gândul care i-a trecut prin minte a fost: *A, fir-ar! Ăsta e momentul*. Orice urmă de adrenalină pe care ar fi avut-o cu o clipă înainte s-a risipit când a început să se concentreze pe sarcina pe care o avea în față. Și-a dat seama că totul depindea de acel moment. Un convoi de agenți FBI gonea pe autostradă; Tarbell era în apropiere și supraveghea; și agenți din Departamentul de Securitate Internă, Fisc, DEA, CBP, DOJ, ATF* și de la Procuratura Statelor Unite, precum și senatori, guvernatori, ba chiar și președintele Statelor Unite așteptau să audă că toată acea operațiune se desfășurase fără cusur.

* Abreviere pentru „Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives" (n.t.).

Jared a început să scrie în fereastra de chat de pe Silk Road deschisă pe calculatorul lui. „Hey", a tastat. Dar nu a primit niciun răspuns. După un minut, Jared a scris din nou „Hey". Totuși, de această dată adăugase o solicitare pentru DPR: „Poți să te uiți, te rog, la unul dintre mesajele marcate?"

Jared știa că această rugăminte avea să-l facă pe DPR să se autentifice pentru a putea accesa secțiunea de administrare a site-ului și, dacă bărbatul care era acum în biblioteca aflată la câteva zeci de metri distanță era cu adevărat Dread Pirate Roberts, același individ urma să fie autentificat în acea secțiune a site-ului, dacă puneau mâna pe laptopul lui. După ceea ce a părut a fi o veșnicie, în sfârșit s-a auzit un sunet din calculatorul lui Jared, iar pe ecran îi apăruse un răspuns.

„Sigur", i-a scris DPR. „Stai să mă conectez." Și apoi a urmat o întrebare ciudată. „Te-ai ocupat de schimburi de bitcoin înainte să lucrezi pentru mine, nu-i așa?", i-a scris Dread.

Dintr-un motiv anume, DPR îl punea la încercare. Mintea lui Jared a început să o ia razna de îngrijorare. Știa DPR că se întâmpla ceva? Jared a scormonit prin minte încercând să-și amintească răspunsul corect.

15:13

O tânără asiatică se plimba prin bibliotecă și scotea cărți de pe rafturi. După o vreme, a ajuns în spatele rafturilor de pe colț, în fața secțiunilor cu SF și dragoste, și și-a tras un scaun la masa cea bej și rotundă la care stătea Ross. Rucsacul îl avea lângă el; laptopul lumina în timp ce scria. S-a uitat pe deasupra ecranului la tânără. Avea un ten deschis și frunzărea un teanc de cărți pe care le avea în față. Părea să fie destul de în siguranță, așa că Ross s-a întors din nou spre calculator, mișcându-și degetele metodic în sus și în jos de-a lungul tastaturii în timp ce scria.

15:14

Jared se gândea, încercând să-și amintească ce-i spusese femeia din Texas în august, atunci când îi preluase contul. Se ocupase cu schimburi de Bitcoin? Sau nu? A respirat adânc și și-a asumat un risc: „Da, dar numai puțin".

„Nimic mai mult", i-a răspuns DPR, așteptând în continuare un răspuns.

Într-adevăr, un test.

„Nu", a scris apoi Jared, „m-am oprit din cauză că trebuia să raportez anumite lucruri."

Ce-a spus trebuie să fi fost OK, pentru că Dread a întrebat curând: „OK, care mesaj?"

Acum era cu siguranță autentificat în toate cele trei zone administrative ale site-ului Silk Road. Jared s-a uitat la Tarbell și a început să-și miște degetul în aer ca un elicopter care era pe cale să decoleze.

— Hai, hai, hai, a spus repezit. Hai!

Opozabilele lui Tarbell tastau grăbite pe telefon, încercând să scrie cât de repede putea. „S-a autentificat", a scris el, urmat de „IA LAPTOPUL – HAI".

Jared a venit alergând în spatele lui Tarbell. Acum era adrenalină pură. Amândoi s-au grăbit pe treptele bibliotecii până când Tarbell s-a oprit brusc în toiul goanei și a ridicat mâna pentru a-l opri pe Jared.

— Lasă-i să-și facă treaba, i-a șoptit Tarbell.

Timp de zece secunde Jared și Tarbell nu au mai spus nimic. Au rămas acolo, înghețați pe treptele de ciment ale bibliotecii. Și apoi au auzit zgomotul. Țipetele și agitația care tocmai se porniseră în interiorul bibliotecii liniștite de pe strada Diamond.

arestat

15:15

Într-o clipă, biblioteca era cufundată în liniște; în următoarea, o femeie asiatică a țipat „Futu-te!" la un bărbat care stătea lângă ea.

Toți cei din bibliotecă s-au uitat în acea direcție, speriați de ieșire. Bărbatul care tocmai fusese insultat își ridicase pumnul pentru ceea ce părea să fie aplicarea unui pumn în chipul femeii. În timp ce mâna lui încleștată s-a ridicat în aer, Ross Ulbricht, speriat, s-a întors în scaun pentru a se uita la ce se întâmpla.

Și exact în acel moment, în timp ce Jared și Tarbell stăteau la baza scărilor, femeia asiatică cu ten deschis care stătuse la masă, în fața lui Ross, s-a întins și i-a împins ușor laptopul Samsung. Ross s-a întors, înțelegând pe jumătate ce se întâmpla în timp ce încerca să se întindă spre laptop. Însă nu putea. Cineva îi prinsese brațele din spate.

„FBI! FBI!" striga acum cuplul care tocmai se certase în timp ce îl izbeau pe Ross de masă. Brophy s-a grăbit spre ei, i-a pus cătușele la încheieturi lui Ross și l-a preluat. Thom, vizibil tulburat de intensitatea momentului, a venit să preia laptopul, care încă era deschis și care, mulțumită lui Jared, era și autentificat în cele trei zone administrative

ale site-ului Silk Road, inclusiv pe „Mastermind", o zonă a site-ului în care puteau să aibă acces doar Dread Pirate Roberts și Ross Ulbricht.

În timp ce Tarbell și Jared intrau în încăperea de la cel de-al doilea etaj al bibliotecii, a apărut Brophy, ținând de braț un tânăr care acum era încătușat și care avea o privire panicată.

— Acesta va fi noul vostru cel mai bun prieten, le-a spus Brophy lui Tarbell și lui Jared în timp ce li-l înmâna pe Ross Ulbricht.

În bibliotecă, toți cei care asistaseră la acel moment au început să țipe la Brophy și la ceilalți. „Ce-a făcut puștiul ăla?!" au strigat ei. „Lăsați-l în pace!" Pentru ei, tânărul care era acum încătușat își văzuse de treabă, doar stătuse în fața laptopului.

Tarbell și Jared l-au condus pe Ross pe treptele de beton, ajungând pe stradă. Tarbell l-a întors apoi pe Ross și l-a pus ușor cu fața la un perete, începând percheziția corporală. În buzunarele lui Ross nu erau decât două bancnote de un dolar, niște mărunțiș și un set de chei de la apartament.

— Sunt agentul special Chris Tarbell de la FBI, s-a prezentat el în timp ce îl întorcea cu fața spre el pe Ross cel încătușat, punându-și mâna pe pieptul acestuia pentru a se asigura că acesta nu suferea un atac de cord sau vreo altă urgență. Ai vreo problemă de sănătate? Ai nevoie de îngrijiri medicale?

— Nu, sunt bine, a spus Ross.

Starea de șoc dispăruse deja, iar Ross era acum nonșalant, de parcă acel episod era doar un mic obstacol.

— De ce sunt acuzat? a întrebat el, știind cât se poate de bine că polițiștii puteau să-l fi săltat dintr-o mulțime de motive.

Poate că era vorba despre documentele de identitate false pe care le comandase sau despre cine știe ce lucru mărunt legat de Silk Road.

— Vom vorbi despre asta în mașină, a răspuns Tarbell, când nu vom mai fi în stradă.

Acum scârțâiau din toate unghiurile și direcțiile mașini și dube de la FBI și din echipa locală, năpustind pe strada Diamond, și aproape 30 de agenți mișunau în toate direcțiile. Tarbell l-a condus pe Ross spre o dubiță sub acoperire care era oprită în mijlocul străzii, iar Jared a mers înapoi la etaj pentru a se uita la laptopul pe care îl confiscaseră în timpul arestării.

În bibliotecă era din nou liniște când Jared s-a așezat lângă Thom, care acum făcea fotografii pentru raportul de arest. Pe măsură ce Jared se uita cu atenție la ecran, a văzut-o. Cealaltă parte a chat-ului în care vorbise cu DPR cu câteva minute mai devreme. Calculatorul era deschis, prin Tor, pe pagina de relații cu clienții de pe Silk Road, autentificat pe un panou de control numit Mastermind, care afișa o comoară de milioane și milioane de dolari în Bitcoin. Acolo, în dreapta, era o fereastră de chat prin care era în mijlocul unei discuții cu Cirrus – contul sub acoperire al lui Jared – și acolo era numele bărbatului cu care vorbise: „Dread". Numele calculatorului era „Frosty".

— Mama naibii! a exclamat Jared.

Tarbell îl ajuta pe Ross să se așeze pe bancheta din spate a dubiței sub acoperire.

— Ai întrebat ce acuzații ți se aduc, a spus Tarbell.

O femeie stătea pe scaunul din față, purtând o jachetă de la FBI, iar în spatele ei era un scaun gol de mașină pentru copii. Lângă el era Ross cu mâinile încătușate la spate. Apoi Tarbell a ridicat o coală de hârtie și a ținut-o în fața ochilor lui Ross, în așa fel încât să o poată citi. Uitându-se la acea pagină, a văzut scrise în partea de sus următoarele cuvinte:

STATELE UNITE ALE AMERICII
-v.-

ROSS WILLIAM ULBRICHT
a/k/a „Dread Pirate Roberts”,
a/k/a „DPR”,
a/k/a „Silk Road”.

Ochii lui Ross s-au îngustat când s-a uitat la Tarbell și a murmurat trei cuvinte:

— Vreau un avocat.

laptopul

La marginea unui parc industrial poluat din Coreea de Sud, în timp ce soarele se reflectă în roua dimineții, mii de bărbați și femei se trezesc și se îndreaptă spre câteva fabrici uriașe. Cu toții poartă aceeași uniformă – o salopetă roz, ca un flamingo, și o șapcă trandafirie asortată. Muncitorii nu se opresc niciodată, lucrează zi și noapte, făcând schimb de locuri ca niște rotițe înlocuite dintr-un ceas care nu poate să se oprească. Oră de oră, zi de zi, aceștia vor asambla calculatoare pentru Samsung Electronics Limited.

La fiecare minut, un laptop Samsung iese din mâinile acestor muncitori. Ecranul LCD se leagă de carcasă; harddiskul SSD se introduce în locașul lui de aluminiu; cipurile se sudează de plăci de circuite verzi. Brațe robotice au grijă ca balamalele laptopului să se închidă și să se deschidă cum trebuie. Apoi aceste lucruri, care fuseseră, în urmă cu câteva clipe, doar bucăți de metal, silicon și plastic, se trezesc la viață. Calculatoarelor strălucitoare li se încarcă programe, apoi sunt puse în cutii, transportate prin clădire și intră în vastele artere logistice ale sistemelor globale de expediere.

În aprilie 2012, unul dintre aceste laptopuri Samsung a fost cumpărat online pentru 1 149 de dolari. A călătorit

11 248 de kilometri, din acea fabrică din Coreea de Sud până la o căsuță cochetă din suburbiile orașului Austin, în Texas. Nimeni în afară de Ross Ulbricht și Dread Pirate Roberts nu mai puseseră mâna vreodată pe acel Samsung 700Z, asta până în după-amiaza zilei de 1 octombrie 2013. În timp ce Ross era dus de Tarbell la închisoarea din apropiere, laptopul Samsung cel argintiu era purtat cu grijă de către Thom Kiernan de la FBI pe scările bibliotecii, apoi pe stradă și, în cele din urmă, pe bancheta din spate a mașinii fără însemne ale poliției pe care o conducea Brophy.

Thom mergea încet cu laptopul, de parcă transporta un ou într-o lingură. Acolo, alături de Jared care stătea lângă el pe bancheta din spate, Thom își mișca temător degetul înainte și înapoi peste mouse pentru a se asigura că laptopul rămânea deschis până când parcurgeau cele câteva străzi până acasă la Ross Ulbricht, acolo unde afară îi așteptă un laborator mobil de analiză criminalistică pentru calculatoare.

Duba cu laboratorul era o mașină albă imensă, de lungimea unui iaht mic. Nu avea ferestre în spate. Înăuntru se întindea un birou lung și gri, din fața până în spatele dubei, cu echipamente și calculatoare peste tot. Ecranele luminau datorită unei încrengături de fire și un șir lung de prize era pregătit, iar un expert în calculatoare de la biroul local al FBI aștepta să ia în primire laptopul.

Thom și celălalt agent au început să verifice dacă nu existau capcane bine ascunse în calculator, pentru a fi siguri că laptopul nu avea să se închidă automat dacă l-ar fi conectat la un hard-disk extern pe care aveau să transfere toate fișierele. Acela a fost momentul în care Thom a văzut un dosar denumit „scripts". Acolo se găsea codul pe care îl scrisese Ross pentru a proteja calculatorul în eventualitatea unui astfel de scenariu.

La o distanță de câțiva metri, agenții FBI umblau prin casa lui Ross, căutând dovezi și indicii care să-l lege de Silk Road. Au găsit în coșul de gunoi o notă scrisă de mână pe o bucată de hârtie mototolită care conținea schița unui nou sistem de fișiere pe care îl construia pentru site. Pe măsuța de lângă patul lui Ross se aflau două carduri de memorie, deși agenții federali nu știau încă ce se afla pe acestea.

Pe parcursul următoarelor zece ore, tot conținutul de pe calculatorul Samsung a fost copiat în cinci-șase feluri diferite. S-au făcut copii de rezervă la copiile de rezervă. Agenți au venit și au plecat. Au mâncat de la McDonald's cât au lucrat. Luminile de pe stradă s-au aprins, iar duba a fost mutată în apropiere, la o casă conspirativă a FBI-ului. Când a ajuns Tarbell, după ce îl lăsase pe Ross în arest, Thom și colegul lui de analiză criminalistică încercau să pătrundă tot mai mult în interiorul calculatorului, sperând să poată descoperi parolele lui Ross din memoria laptopului și astfel să aibă acces și la cealaltă secțiune a laptopului. Cea a lui Ross Ulbricht. Dar, în jurul orei două dimineața, în timp ce încercau acest lucru, laptopul s-a închis.

Aveau copii de rezervă, dar urmau să treacă zile întregi înainte să afle exact ce fel de dovezi recuperaseră.

La câțiva kilometri distanță, într-o închisoare de piatră de pe Seventh Street din San Francisco, Ross se uita fix la un perete de beton, speriat de locul în care se afla, dar nefiind deranjat de cât de mult timp putea să petreacă în închisoare. Trecuse prin acest scenariu de o mie de ori până atunci. Sigur, îl prinseseră cu degetele pe laptop în timp ce era conectat ca DPR pe Silk Road. Dar asta nu însemna că el era acel DPR care se afla în spatele afacerii Silk Road. Puteau fi mai mulți Dread Pirate Roberts, ca în *File de poveste*.

Ross era sigur și că nu aveau să reușească niciodată să-i descopere parolele de pe calculator. Cele mai multe dintre fișierele importante fuseseră criptate și ascunse printr-un cod de siguranță – „purpleorangebeach". Nimeni, nici măcar cei de la FBI, nu avea cum să deslușească asta. Era sigur că, în cel mai bun caz, puteau să dovedească faptul că era autentificat pe site atunci când l-au arestat. Iar asta nu însemna nimic. În cel mai pesimist scenariu, știa că putea să recunoască faptul că, sigur, fusese cândva implicat în Silk Road, dar îi înmânase altcuiva site-ul în urmă cu ani buni. Dacă FBI-ul îl întreba cui i-l dăduse, Ross putea să spună pur și simplu că: „Nu știu cine era. Tot ce știu este că își spune Dred Pirate Roberts".

ross, la închisoare

În primele două săptămâni de arest, deținutul cu numărul ULW981 fusese încarcerat într-o închisoare din Oakland, California. Hainele lui de stradă îi fuseseră luate, primind în schimb salopeta roșie a închisorii, care avea scris pe spate ALAMEDA COUNTY JAIL. Pantofii îi fuseseră schimbați cu o pereche de șosete și una de șlapi. Încheieturile i-au fost legate de un lanț pe care îl avea în jurul taliei. Avea voie să iasă afară timp de o oră pe zi până când urma să fie dus la New York, acolo unde urma să audă ce acuzații i se aduceau și unde avea să fie judecat.

Vestea că fusese arestat a fost ca un fel de explozie nucleară pe internet. Mii de bloguri, ziare și posturi TV au preluat povestea cercetașului care se ocupase în secret de un site prin care, conform celor de la FBI, se făcuse trafic de droguri, arme și otrăvuri în valoare de 1,2 miliarde de dolari în doar câțiva ani.

Pentru cei care îl cunoșteau pe Ross, toată povestea aceea și arestarea lui, pur și simplu, nu aveau sens. Prietenii și familia credeau că totul era o uriașă eroare.

Atunci când un reporter l-a contactat pe cel mai bun prieten al său, pe René, cel la care Ross locuise pe strada Hickory din San Francisco, pentru a-l întreba ce știa despre implicarea lui Ross în Silk Road, aceasta a fost atât de

uluit și nedumerit încât a spus că: „Nu știu cum au greșit și nu știu cum l-au implicat pe Ross în asta, dar eu sunt sigur că nu este el". De aceeași părere au fost și membrii familiei lui, la aflarea veștii. Nu era posibil ca Ross să fie implicat într-un astfel de site. Veri, mătuși, unchi și frații lui erau siguri că i se înscenase totul. Că avea să fie eliberat atunci când ieșea la iveală adevărul. Pe Facebook, colegi din școala primară, amici din liceu și vechi vecini distribuiau neîncrezători linkuri, șocați de ceea ce citeau. Nu era posibil așa ceva. În niciun caz. Nu Ross.

În San Francisco, unul dintre tipii cu care locuise Ross pe Fifteenth Avenue a aflat în timp ce mergea la serviciu, când s-a oprit să-și ia un exemplar din *San Francisco Examiner*. Pe prima pagină a ziarului, în partea de sus, era o poză cu Ross zâmbind, alături de o captură de ecran de pe Silk Road. Colegul de apartament a făcut o fotografie primei pagini din ziar și i-a trimis-o celuilalt chiriaș din apartamentul de pe Fifteenth Avenue.

„Amuzant", i-a scris în mesaj. „Seamănă cu fostul nostru coleg", Josh.

„Nu seamănă cu", i-a răspuns celălalt coleg de apartament. „Este."

„Mama naibii..."

Și apoi mai era Julia, care plănuise o conferință pe Skype cu Ross în noaptea în care a fost arestat. S-a dezbrăcat și a rămas doar în lenjeria provocatoare pe care o purta și a intrat pe Skype, sperând să-l găsească acolo pe chipeșul Ross care o privea prin camera video a laptopului lui. Dar el nu a apărut. Ea a sunat și a sunat, încercând să dea de el, dar nu i-a răspuns nimeni. Habar nu avea că, exact în acele momente, bărbatul cu care spera să flirteze prin micuța cameră video din calculatorul ei ajunsese încătușat într-o celulă și că laptopul lui era examinat într-o dubă de analiză criminalistică a FBI-ului de către doi agenți

federali. În cele din urmă, a renunțat să-l mai sune în acea seară, presupunând că Ross uitase de întâlnirea lor online și s-a dus la culcare.

În dimineața următoare, a fost vizitată la birou de către un client și, în timp ce se uitau prin fotografii, Juliei i-a sunat telefonul mobil, întrerupând astfel întâlnirea. Era un prieten din Austin care nu i-a spus decât atât:

— Caută pe Google Ross Ulbricht.

— Ce? a întrebat Julia.

— Caută, a insistat prietenul. Caută pe Google Ross Ulbricht.

Julia s-a întors la calculatorul ei și a scris un nume pe care îl mai scrisese de zece mii de ori până atunci și a așteptat rezultatele căutării. Când a văzut știrile, aproape că a leșinat. A avut un șoc, s-a prăbușit la pământ și a început să jelească.

***

Două săptămâni mai târziu, Ross se îmbarca într-un zbor Con Air (o poreclă dată companiei aeriene care transportă deținuți) cu destinația New York. Când a aterizat, după un lung zig-zag prin țară, preluând și lăsând alți deținuți, Ross a fost închis într-o pușcărie obișnuită din Brooklyn, iar acolo urma să stea până la începerea procesului.

Părinții lui distruși au venit din Austin ca să-l vadă, prietenii au parcurs lungi distanțe pentru a-și arăta sprijinul, iar Ross s-a întâlnit cu noul lui avocat, Joshua Dratel, un avocat important, cunoscut pentru că îi apărase pe unii dintre cei mai notorii infractori de pe teritoriul american, inclusiv pe doi bărbați care fuseseră implicați în atacurile cu bombe asupra ambasadelor americane din Kenya și Tanzania, în care muriseră 224 de oameni. Ross îl alesese pe Dratel pentru că îl percepea ca pe un avocat care

aderase la filosofia conform căreia convingerile cuiva nu ar trebui să fie o infracțiune și că sistemul ar trebui să le ofere tuturor – inclusiv presupușilor teroriști – un proces corect.

Agenții FBI încercaseră să găsească rămășițele celor implicați în afacerea Silk Road care fuseseră uciși, cei pentru care DPR plătise să le fie curmate viețile, dar nicio bază de date nu descoperise crime care să se potrivească. Se părea că ori cei de la Hells Angels scăpaseră de cadavre în mod perfect, ori, mai mult ca sigur, nimeni nu fusese ucis, de fapt. Mai curând, Dread Pirate Roberts fusese păcălit cu sute de mii de dolari.

Statul i-a oferit lui Ross varianta de a cădea la înțelegere pentru o pedeapsă de cel puțin zece ani și poate chiar pe viață, dar nu era dispus să-și asume riscul ca un judecător să hotărască pentru a doua variantă. Ross încă era foarte convins că putea să iasă singur din asta. A refuzat oferta. Drept răspuns și în semn de frustrare, Procuratura a hotărât să pună la bătaie tot ce avea despre Ross și să îl folosească drept exemplu.

Ceea ce Ross nu știa la acel moment era că laptopul pe care cei de la FBI reușiseră să i-l ia din mâini nu fusese chiar pe cât de sigur sperase. Capcanele lui Ross eșuaseră, la fel și parola lui („purpleorangebeach"), pentru că echipa FBI reușise să descopere parola ascunsă în memoria RAM a calculatorului. Echipa de specialiști descoperise numeroase dovezi digitale, inclusiv notițele din jurnalul lui Ross, tabelele cu situația financiară a site-ului Silk Road și, cel mai rău pentru Ross, niște documente despre care nici măcar Ross nu știa că existau în calculator, inclusiv milioane și milioane de cuvinte înregistrate din discuțiile între DPR și acoliții lui – Nob, Smedley și Variety Jones.

După ce a refuzat înțelegerea, Ross a fost pus oficial sub acuzare pentru șapte infracțiuni. Primul cap de acuzare era traficul de narcotice, despre care i s-a spus că putea

să-i aducă o sentință cuprinsă între zece ani și tot restul vieții. Al doilea era distribuția de narcotice prin intermediul internetului, care putea să-i aducă între zece ani și cât mai avea de trăit. Al treilea cap de acuzare era conspirație la traficul de droguri; de la zece ani la închisoare pe viață. Cel de-al patrulea era cel mai înfricoșător, chiar și pentru Ross: era acuzat de coordonarea unui demers infracțional continuu. Această lege era cunoscută ca „Statutul de Lord"* și le viza pe marile căpetenii ale crimei organizate. Deși această acuzație se pedepsea cu cel puțin 20 de ani în închisoare și un maximum de detenție pe viață, dacă se dovedea că lordul omorâse pe cineva, sentința putea să se transforme într-una la moarte. Apoi Ross era acuzat de hacking, spălare de bani și trafic cu acte de identitate și documente false; dacă era găsit vinovat, acestea puteau să îi aducă încă 40 de ani la sentință. Era o listă lungă și dureroasă de acuzații. Deși Dratel l-a asigurat că urmau să născocească un plan pentru apărare, gravitatea situației începuse să îi fie clară lui Ross.

Din fericire, exista și o mică excepție de la toate aceste vești proaste: Julia urma să vină la New York pentru a-l vizita.

Când s-au văzut pentru prima dată au plâns amândoi. „Ți-am spus eu, Ross", a spus ea. „Ți-am spus." El știa exact la ce se referea chiar și fără ca ea să-i spună mai mult. Apoi Julia l-a întrebat dacă era dispus să citească „Tatăl nostru" alături de ea. Băiatul ciufulit pe care îl cunoscuse cu ani în urmă la un club de tobe și care se afla acum într-o uniformă de închisoare i-a spus că ar fi fericit să facă asta – știa că avea nevoie de tot ajutorul.

Ea a îndreptat o bucată de hârtie mototolită și a început să citească. „Tatăl nostru care ești în Ceruri, sfințească-se

* În original, Kingpin Statute sau Continuing Criminal Enterprise Statute (n.t.).

numele Tău." Ross își amintea cuvintele de când mergea la biserică în copilărie și le-a rostit și el împreună cu ea. Vocea lui era cu câteva respirații în urma Juliei. Și apoi au ajuns la finalul rugăciunii, iar ea a spus ultima frază cu voce tare. „Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău." Apoi Julia i-a dat lui Ross câțiva dolari ca să poată merge la automatul cu sucuri și i-a strecurat rugăciunea printre bancnotele pe care i le pusese în mână. Se părea că Julia încă își dorea să-l salveze pe Ross, deși acum știa că el nu o mai putea salva pe ea.

statele unite ale americii versus ross ulbricht

— Toată lumea în picioare, a strigat aprodul. Începe procesul. Onorabila judecătoare Katherine Forrest se află la prezidiu.

Ross și-a pus mâinile pe masa de stejar din fața lui pentru a-și face vânt să se ridice. Echipa lui de avocați și cei doi gardieni s-au ridicat și ei la unison, alături și în spatele lui. S-a uitat la judecătoare, care era o femeie slăbuță și stoică, în vârstă de aproximativ 50 de ani.

În fața lui Ross, se afla un grup de avocați de la Biroul de Procuratură al Statelor Unite, care au salutat-o pe judecătoare cu formula consacrată „onorată instanță" în timp ce procesul începea. Judecătoarea Forrest era clară și concisă, conștientă că timpul petrecut în sala 15A din Tribunalul Statelor Unite din Lower Manhattan reprezenta banii altor oameni, că se cheltuiau bani publici. A anunțat zilele în care urmau să se facă selecția juraților, programul de judecată și a consemnat că experții citați ca martori urmau să primească aprobare, planurile lor de călătorie aveau să fie acceptate și că unii dintre agenții implicați în cazul lui Ross, inclusiv Jared, Gary și Thom, aveau să fie chemați să depună mărturie.

Judecătoarea Forrest avea o reputație în privința sentințelor dure date în cazurile celor cu acuzații legate de

droguri. Însă echipa de reprezentanți legali a lui Ross, coordonată de Joshua Dratel, era pregătită de luptă.

Trecuseră luni buni de când Ross ajunsese la închisoarea din Brooklyn. Dar, pe când toamna se transforma în iarnă și frunzele cădeau din copaci, Ross a fost transferat de cealaltă parte a podului, la Metropolitan Correctional Center din Manhattan, care urma să îi fie noua casă pe parcursul procesului.

Închisoarea MCC, așa cum i se spune, era un turn înfricoșător din beton și oțel care se afla doar la câteva străzi distanță de World Trade Center și chiar mai aproape de sediul Fiscului și cel al FBI-ului. De-a lungul timpului, închisoarea avusese parte de oaspeți celebri, inclusiv John Gotti, șeful familiei infracționale Gambino și câțiva teroriști din Al-Qaeda. Când a ajuns Ross, au început să circule zvonuri care spuneau că li se alăturase un nou musafir important. Un pirat.

Câtă vreme a așteptat ca procesul să înceapă, viața din închisoarea MCC a devenit la fel de monotonă precum cea din instituția omoloagă din Brooklyn. Ross și-a făcut prieteni. Le-a predat cursuri de yoga unor deținuți, s-a oferit să-i ajute pe alții cu finalizarea unor studii și le-a oferit gardienilor explicații spontane despre fizică, filosofie și teorie libertariană.

Procesul a început la scurt timp după Crăciun.

Fiecare zi trecea la fel. Ross era trezit de gardieni la răsărit. Cât timp încă era în uniforma închisorii, avea gleznele legate în lanțuri, fiind încătușat în talie și de mâini. Cu polițiști alături de el, deținutul 18870-111 mergea încet de-a lungul coridoarelor de beton, până la tribunalul federal. Încuietoarea de la ușa celulei scotea câte un semnal sonor pentru a anunța venirea sau plecarea lui Ross. Era închis în cuști și celule și i se spunea să aștepte până când era transferat în alt loc.

Zilele petrecute la tribunal oscilau între plictisitoare și înfricoșătoare. Procuratura a prezentat toate înregistrările discuțiilor și consemnările din jurnal care fuseseră descoperite în calculatorul lui Ross. Discuții care gravitau în jurul vânzării de cocaină și heroină, arme și alte ilegalități, respectiv despre profiturile pe care le aduna DPR. Existau înregistrări ale discuțiilor cu Variety Jones care îi promisese să-l scoată din închisoare pe DPR dacă era să fie prins vreodată de Feebs. „Ține minte că, într-o zi, când vei ieși să faci mișcare în curtea închisorii, eu voi fi tipul din elicopter care se apropie rapid și la altitudine joasă, promit", a citit cu voce tare acuzarea. „La câți bani facem, aș putea angaja o mică țară care să vină după tine." Și apoi mai erau și discuțiile despre presupusele crime.

Acuzarea a prezentat tabele care ilustrau creșterea uriașă a site-ului Silk Road, sutele de milioane de dolari din vânzări și cele mai bine de 80 de milioane de dolari care reprezentau profitul despre care se spunea că ajungea la Ross Ulbricht. Ochii juriului păreau să sticlească atunci când avocații au încercat să explice cum funcționau secvențele de Bitcoin, de ce erau atât de importante criptarea serverelor, sistemul CAPTCHA și adresele de IP și ce se întâmpla când rulai sistemul de operare Ubuntu, bazat pe Linux, pe un Samsung 700Z.

Apoi a urmat rândul apărării.

Dratel a susținut elocvent că, sigur, Ross fusese prins cu mâinile pe tastatură, dar el nu era singurul Dread Pirate Roberts. Puteau să fie zeci de oameni. Dratel chiar a recunoscut (șocând sala de judecată) că Ross fusese cel care pusese bazele afacerii Silk Road cu ani în urmă, înainte să fi fost inventat pseudonimul de „Dread Pirate Roberts", dar că site-ul a luat-o razna în curând, ca un Frankenstein digital. Ross devenise prea stresat pentru a se mai ocupa de Silk Road și l-a dat altcuiva. Dratel i-a acuzat pe alții care

lucrau cu Bitcoin, spunând că ei ar putea fi foarte bine Dread Pirate Roberts. A susținut că era foarte evident faptul că existau mai mulți DPR și că Ross nu făcea parte dintre ei.

Apărarea lui Ross a venit cu transcrieri ale e-mailurilor schimbate între Jared și alți agenți care crezuseră cu toții, la un moment dat, cu mult înainte să-l prindă pe Ross Ulbricht, că DPR era altcineva. Apoi Dratel a susținut că lui Ross îi fusese înscenat totul de către adevăratul DPR.

În timpul audierilor, în spatele sălii de judecată, se revărsau zilnic valuri de oameni. Băncile din partea dreaptă a sălii de judecată erau pline de reporteri și bloggeri care relatau ce se întâmpla. În partea stângă, era o altă atmosferă, ceva mai sobră, acele bănci fiind rezervate familiei și susținătorilor lui Ross. Oameni din toată țara veniseră să-și arate sprijinul față de Ross, protestând pe treptele tribunalului și aclamându-l ca erou, pentru că tot ce făcuse fusese să coordoneze un site și, dacă asta era o infracțiune, atunci și directorii executivi de la eBay și Craigslist trebuiau să ajungă și ei în fața judecătorilor, pentru că și pe acele site-uri se vindeau mărfuri ilegale.

Mama lui Ross, Lyn, venea în fiecare zi, înfofolită în haina ei neagră și groasă, cu o eșarfă elegantă închisă la culoare și o privire rănită pe chip, de parcă ceea ce se întâmpla nu era real. Niciodată, nici în cele mai negre coșmaruri, n-ar fi putut să-și închipuie că aceasta era soarta care îl aștepta pe fiul ei. Tânărul Ross, băiețelul ei, care era atât de blând, amabil, drăguț și deștept, care plecase la școală ca să se facă fizician, era acum la câțiva metri depărtare și se confrunta cu o sentință mai rea decât moartea.

Însă, atunci când Ross o privea pe ea, se uita încrezător și neclintit, spunându-i să nu-și facă griji, că era bine.

Apărarea știa că exista un munte de dovezi care îl incriminau direct pe Ross – actele de identitate false, vechiul

lui prieten din Austin, Richard Bates, care depunea mărturie împotriva lui, zecile de milioane de dolari descoperite pe laptopul lui Ross și Jared care depunea mărturie, spunând că lucrase pentru Ross sub acoperirea unui angajat. Cei din sala de judecată puteau să vadă că în procesul dintre Statele Unite ale Americii și Ross William Ulbricht una dintre părți câștiga în mod evident.

După trei săptămâni de proces, s-au prezentat discursurile finale.

— Comportamentul lui a fost fățiș ilegal. A știut cât se poate de bine ce făcea de la bun început, a enunțat ferm procurorul, Serrin Turner, în timp ce se plimba în fața juriului. El l-a construit. El l-a crescut. El l-a administrat în totalitate până la final.

Pe măsură ce vorbea, Serrin devenea din ce în ce mai exasperat de apărarea lui Ross.

— El crede că poate să vă păcălească! a tunat Serrin către juriu.

— Obiecție! a încercat avocatul lui Ross să intervină.

— Și apoi mai e tentativa apărării de a găsi justificări pentru muntele de dovezi de pe calculatorul lui, a continuat Serrin, ignorându-l pe avocatul apărării. E un hacker.

— Obiecție!!

— E un virus, l-a ironizat Serrin. E absurd. Nu au existat niște spiriduși care au pus toate acele dovezi în calculatorul acuzatului.

În cele din urmă, a concluzionat, uitându-se la bărbații și femeile din juriu:

— A știut de la bun început exact ce făcea și ar trebui să-l găsiți vinovat de toate acuzațiile care i se aduc.

Când a venit rândul apărării, Dratel s-a ridicat, arătându-se ofensat de discursul lui Serrin.

— Unul dintre principiile fundamentale din acest caz este că DPR și domnul Ulbricht nu pot fi aceeași persoană,

a început Dratel. Salvarea acelor discuții de pe chat, vi se pare că asta sună a ceva ce-ar fi făcut DPR? Trebuie să activați efectiv salvarea conversațiilor.

A continuat, punând accent pe faptul că Dread Pirate Roberts nu ar fi făcut o astfel de greșeală prostească:

— Să ții un astfel de jurnal și apoi să-l salvezi pe laptop? Puțin cam prea convenabil.

S-a oprit la dovezile descoperite pe laptop și a spus că fuseseră puse acolo de altcineva. Era vorba despre adevăratul Dread Pirate Roberts, care știa că agenții federali se apropiau din urmă și, chiar dacă Ross se afla în bibliotecă și descărca pe laptopul lui o emisiune TV, adevăratul DPR pusese înregistrările discuțiilor și alte dovezi pe calculatorul lui.

— Sunt o mulțime de semnale clare în acest caz care au fost create special pentru a-l incrimina pe domnul Ulbricht! a strigat el. Nu este aceeași persoană cu Dread Pirate Roberts.

Dând dovadă de iscusință, Dratel a susținut că Ross dăduse altcuiva site-ul în noiembrie 2011. Un site pe care, în mod regretabil, el îl fondase. Acel Ross a plecat atunci în Australia pentru a-și lua viața de la capăt și pentru a scăpa de monstrul pe care îl crease.

— Internetul nu este ceea ce pare; poți crea o întreagă ficțiune.

La final, Dratel a susținut că, în niciun caz, guvernul nu înlăturase acea îndoială justificată, anume că Ross Ulbricht era Dread Pirate Roberts.

— Am încredere... în deliberarea dumneavoastră, am încredere că veți ajunge la o singură concluzie: Ross Ulbricht nu se face vinovat de toate acuzațiile care i se aduc.

capturarea piratului

— Toată lumea în picioare, a strigat din nou aprodul. Sesiunea se suspendă.

Ross a fost condus în afara sălii de judecată către celula lui. La câțiva metri distanță, Jared ieșise pe o altă ușă, trecuse de ofițerii Curții și ieșise pe holul de marmură al încăperii de la al cincisprezecelea etaj. Jared avea nevoie de un loc în care să gândească și știa exact unde avea de gând să se ducă: Ground Zero, locul în care se prăbușiseră turnurile.

Jared fusese pus la pământ în boxa martorilor. A fost acuzat de către avocații lui Ross că greșise în absolut orice fel posibil în timpul cazului. Avocatul i-a conturat lui Jared un portret de agent tânăr care era supus la atât de multă presiune pentru a-l prinde pe Dread Pirate Roberts, încât el și amicii lui din FBI îl prinseseră pe omul greșit. Întrebările adresate lui Jared deveniseră atât de discutabile, încât fiecare interogare era întâmpinată de procuratură cu o „Obiecție!" rostită zgomotos și cu indignare.

Presa a amplificat drama, difuzând teoriile lui Dratel, care subliniase că Jared avusese, în diferite momente ale cazului, „suspecți diferiți" pe care se concentrase. După zile întregi în care fusese disecat și acuzat de

apărare, Jared a auzit, în cele din urmă, și cele șapte cuvinte eliberatoare: „Nu mai am alte întrebări, onorată instanță".

Acum, în timp ce se îndrepta pe jos către Ground Zero, Jared derula în minte ultimii câțiva ani. *Ce țară!*, se gândea el în timp ce mergea pe Broadway, îndepărtându-se de tribunal. Într-o clipă ești un nimeni, fiul unui imigrant armean care lucrează într-un cinematograf, încercând iar și iar să obții un interviu pentru zeci de slujbe la stat și ești refuzat la toate. Ți se spune că nu ai studiile necesare. Ești prea direct. Nu ai răspuns corect la întrebarea mea. Nu. Nu. Nu. Și apoi, în sfârșit, după ani buni în care ai tot încercat, ești angajat să pui ștampile pe pașapoarte. Îți dai silința și încerci din nou și, în cele din urmă, devii agent în cadrul Departamentului de Securitate Internă. Apoi primești un telefon de la un angajat oarecare dintr-un uriaș centru de corespondență guvernamental de la aeroport și ți se vorbește despre o singură pastiluță roz. Și apoi iată-te.

În timp ce intra pe terenul World Trade Center, Jared a fost înconjurat de echipamente pentru construcții zgomotoase care săpau, de lucrători cu căști de protecție care țipau, de camioane uriașe și macarale care făceau o gălăgie de nedescris, dar și de turiștii care își scoteau telefoanele și aparatele de fotografiat pentru a surprinde noul One World Trade Center, aproape terminat. El se gândea la Silk Road. Pornise la drum cu gândul să oprească de unul singur ceea ce credea că putea să distrugă nucleul acestei țări și a ajuns să facă asta întocmai, dar avusese nevoie de ajutorul atât de multor altor oameni, fiecare dintre aceștia contribuind cu câte o piesă într-un puzzle uriaș.

A continuat să se plimbe pe șantierul aglomerat, devenind mai emotiv cu fiecare pas, gândindu-se încă la faptul

că era posibil ca descoperirea unei singure pastile să fi salvat atât de multe vieți. Gândindu-se că absolut fiecare individ putea să aibă un impact semnificativ, uriaș, asupra lumii în care trăia. Unii aleg să aibă o influență pozitivă, alții, una negativă; câțiva nu-și dau seama de diferența dintre cele două. Însă cei mai mulți dintre oameni cred că rolul lor în această lume mare, mare de tot, este lipsit de sens. Nu e altceva decât o slujbă.

Cu această concluzie în minte, Jared s-a îndreptat spre unul dintre paznicii corpolenți de la One World Trade Center, un tip care părea plictisit, l-a privit fix în ochi și i-a spus direct:

— Îți mulțumesc pentru ceea ce faci.

Gardianul l-a privit cu totul nedumerit. Credea că bărbatul din fața lui – Jared – o luase razna. Jared i-a mai spus încă o dată.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce faci.

Paznicul s-a uitat perplex la acel om ciudat în timp ce se îndepărta. Ochii lui Jared erau plini de lacrimi când a dat peste un alt paznic.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce faci! a strigat el. Îți mulțumesc pentru ceea ce faci, a spus din nou în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraji.

S-a dus la fiecare paznic pe care l-a putut găsi, unii în vârstă, alții tineri, bărbați și femei, mari și mici, zicându-le tuturor în parte: „Îți mulțumesc pentru ceea ce faci". Știa că părea nebun, dar nu putea să se abțină. Voia ca fiecare dintre ei să știe acest lucru.

„Îți mulțumesc pentru ceea ce faci."

În dimineața următoare, toată lumea s-a adunat din nou la tribunal, iar judecătorul a dat instrucțiuni juraților pentru ceea ce urmau să facă în continuare. Ross și părinții

lui, Lyn și Kirk, erau acolo. La fel și Tarbell și Gary. Zeci de reporteri și chiar mai mulți susținători. Doar cineva lipsea din sala de judecată: Jared.

În timp ce doisprezece juraţi se retrăgeau pentru deliberare, Jared se afla într-o cursă United Airline, în drum spre Chicago. Își petrecuse ani, luni, săptămâni și zile vânându-l pe Dread Pirate Roberts și fusese departe de familia lui atât de mult timp pe durata acelei urmăriri. Nu mai trebuia să stea departe de soția și fiul său și chiar nu-i păsa care era verdictul. El își făcuse treaba.

În timp ce avionul ateriza pe Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago, același loc în care ajunsese pilula roz în urmă cu aproape patru ani, Jared a primit un mesaj de la Tarbell. Juriul deliberase doar trei ore și jumătate.

„Vinovat pentru toate capetele de acuzare."

Jared a zâmbit în timp ce se îndrepta spre Mașina Perversului și a condus spre casă, acolo unde a fost întâmpinat cu bucurie la intrare de fiul lui.

— Tati, ați prins piratul?

— Da, l-am prins, i-a răspuns Jared în timp ce se așeza pe canapea ca să joace împreună cu fiul lui un joc video. L-am prins pe pirat.

sentința

Judecătoarea Katherine Forrest a rămas așezată la biroul ei pentru o clipă înainte să-și pună pe umeri roba lungă și neagră, iar apoi s-a îndreptat spre sala de judecată 15A. Juriul îl găsise vinovat pe Ross Ulbricht și era momentul ca ea să dea sentința.

În săptămânile de dinaintea pronunțării sentinței, Procuratura și avocatul lui Ross o imploraseră pe judecătoare să ia o decizie sau alta. Familia și prietenii lui Ross au scris scrisori lungi și emoționante prin care implorau eliberarea lui, sau cel puțin cea mai scurtă sentință posibilă. Lyn îi scrisese judecătoarei Forrest din ipostaza de mamă, implorând milă. „Vă implor să nu dați o sentință mai lungă decât este necesar și să-i oferiți lui Ross ocazia de a-și îndrepta greșelile."

Ross însuși îi scrisese judecătoarei, explicându-i că acum știa că închisoarea nu era un loc în care se putea trăi ușor și că, deși fusese dureros să-și piardă libertatea, durerea pe care o cauzase familiei sale fusese catastrofală. Fusese naiv; își regreta acțiunile; nu se gândise bine la ce făcea atunci când se apucase de Silk Road. Apoi, spre finalul scrisorii, Ross a cerut îngăduință. „M-am bucurat de tinerețe și știu că trebuie să-mi luați vârsta mijlocie, dar vă rog să-mi lăsați bătrânețea."

Sala de judecată 15A era atât de plină în după-amiaza zilei de 29 mai 2015, încât se pregătise încă o sală de judecată, plină și ea, din care se transmitea în direct procesul. Afară fuseseră instalate detectoare de metal pentru un plus de securitate după ce un justițiar online făcuse publice pe internet datele personale ale judecătoarei, inclusiv adresa de domiciliu, alături de un bilet în care spunea: „S-o ia naiba pe curva asta proastă și sper ca vreun cartel de droguri care a pierdut o mulțime de bani din cauza închiderii Silk Road să o omoare pe femeia asta, cu tot cu familia ei".

Acuzarea a militat pentru o sentință mai lungă de 20 de ani. Îi aduseseră pe părinții unora dintre adolescenții și adulții care muriseră din cauza supradozelor de droguri pe care le cumpăraseră de pe Silk Road, inclusiv pe mama lui Preston Bridges, care a plâns în timp ce a povestit ultimele momente în care l-a mai văzut în viață pe fiul ei, acea noapte în care fusese la balul de absolvire a liceului, în Perth, Australia.

Apărarea a contracarat cu „martori de caracter" care îl cunoșteau pe Ross încă din vremea copilăriei, oameni care au povestit despre altruismul și bunătatea lui. Și apoi Ross însuși s-a ridicat în picioare și a vorbit.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am înțeles despre legislație este că legile naturii seamănă mult cu legile omului. Gravitației nu îi pasă dacă ești de acord cu ea – dacă sari de pe o stâncă, tot o să te doară, a spus el, concluzionând că îi părea sincer rău de ceea ce făcuse.

— Vă mulțumesc, domnule Ulbricht, a spus judecătoarea în timp ce Ross se întorcea la locul lui.

Apoi judecătoarea Forrest a anunțat că urmau să ia o pauză de cincisprezece minute.

***

Inițial, când judecătoarea Forrest începuse să pronunțe sentința lui Ross, era calmă și hotărâtă. A explicat că voia să-i poarte pe Ross și pe ceilalți din sala de judecată prin întreg procesul de evaluare prin care trecuse pentru a ajunge la respectiva sentință.

A început prin a explica faptul că site-ul era, în mod evident, creația lui Ross, nu doar un experiment, o idee fulgerătoare, ci era ceva care fusese planificat mai bine de un an înainte de lansare, că fusese menit ca un atac la adresa democrației din țara pe care ea avea datoria să o apere.

— Tu ai fost căpitanul vasului, ca Dread Pirate Roberts, ți-ai făcut propriile legi și ai impus aplicarea acelor legi așa cum ai considerat de cuviință, i-a spus lui Ross uitându-se la el. De fapt, a fost capodopera unei vieți atent planificată. Ai vrut să fie moștenirea pe care să o lași în urmă – și este.

Judecătoarea a menționat că apărarea prezentase cercetări care susțineau că o mai mare distribuție a drogurilor putea fi mai benefică pentru societate din punct de vedere moral, pentru că reducea rata violenței și încuraja vânzarea unor droguri de calitate mai bună, deci a unora mai sigure. Judecătoarea Forrest părea ofensată de acest argument. Ca și cum Ross susținuse că, doar pentru că el vânduse droguri din spatele unui calculator, ar fi fost altfel.

— Niciun dealer din Bronx care vinde metamfetamină, heroină sau cocaină nu a adus vreodată astfel de argumente în fața Curții, a spus judecătoarea Forrest. Este un argument care impune un statut privilegiat. Dar nu ești o persoană mai bună decât niciun alt traficant de droguri, iar educația pe care o ai nu-ți oferă un statut special, privilegiat, în sistemul nostru de justiție.

Ea a vorbit despre daunele colaterale ale drogurilor. Ross susținuse că, în principiu, consumul de droguri se petrece într-un cocon și că nimeni altcineva, cu excepția

celui care ia drogurile, nu este afectat. Dar din punctul ei de vedere lucrurile nu stăteau așa. Adesea au existat o mulțime de oameni care au suferit din cauza substanțelor periculoase care fuseseră vândute prin Silk Road, a susținut judecătoarea. Mor oameni. Apar dependenții de droguri. Există costuri sociale și în multe dintre cazuri, dependenții de droguri nu mai reușesc să aibă grijă de copiii lor, ceea ce înseamnă că o generație crește confruntându-se cu multe lipsuri.

S-a referit la crime, subliniind că, desigur, nu fuseseră descoperite cadavre, dar asta nu conta pentru ea.

— Ai ordonat o crimă? Cinci? Da, i-a reproșat ea. Ai plătit pentru asta? Da. Ai primit fotografii cu ceea ce ai crezut că era rezultatul acelor ordine de asasinare? Da.

În timp ce se apropia de final, s-a uitat la Ross și i-a spus:

— Ceea ce este clar este că oamenii sunt foarte, foarte complecși, iar tu ești unul dintre ei. Domnule Ulbricht, nu am niciun dubiu că în tine există bine, dar există și rău și ceea ce ai făcut legat de Silk Road a fost teribil de nociv pentru societatea noastră.

Sala de judecată a fost cuprinsă de tăcere când judecătoarea Forrest i-a cerut lui Ross să se ridice.

Ross, în vârstă de 30 de ani, s-a ridicat în picioare și și-a arcuit gâtul în sus, uitându-se la judecătoare și gândindu-se la ce urma să spună. Mama și tatăl lui se aflau în spatele sălii de judecată și se uitau la Ross și la judecătoare, care, între timp, începuse să vorbească.

— Domnule Ulbricht, judecata pe care o aplic aici, acum, din partea țării noastre, este ca pentru capetele de acuzare cu numărul doi și patru să primești o condamnare la închisoare pe viață, a declarat judecătoarea.

Apoi a adăugat 40 de ani la această sentință pentru alte acuzații care îi fuseseră aduse. Ross stătea acolo, nemișcat

de ceea ce auzea. În spatele lui, pe băncuțele din sala de judecată, nu se puteau auzi decât plânsetele necontenite.

— În sistemul federal, a continuat judecătoarea, nu există eliberare condiționată și îți vei petrece tot restul vieții în închisoare.

spuneți-mi mangustă

A fost nevoie de mai bine de un an după proces până să fie arestat și ultimul angajat care lucrase pentru Silk Road. Și totuși era, fără îndoială, cel mai influent de pe site. Unul dintre consilierii de cel mai înalt rang și unul dintre traficanții cei mai prolifici, cel care își spunea „Variety Jones".

Pentru o vreme, păruse că Jones chiar putea să scape. Se ascunsese mai bine de doi ani într-un orășel de pe o plajă din Thailanda. Mituise niște polițiști locali și, de fiecare dată când începea să se apropie cineva, Jones reușea să scape de autorități.

Jones era într-o cameră de hotel din Asia, uitându-se la știri, când a descoperit că prietenul și șeful lui, Dread Pirate Roberts, fusese arestat. *Ei, dă-mă naibii!*, s-a gândit Jones în acel moment, când a văzut o fotografie a lui Ross Ulbricht la televizor.

La fel ca toți ceilalți care aveau legătură cu site-ul, și VJ urmărise cu sfințenie procesul lui Ross și avusese ocazia să afle mai multe despre fostul cercetaș și fizician pe care îl sfătuise și la a cărui transformare în Dread Pirate Roberts contribuise. Însă, spre deosebire de alții, VJ a avut ocazia să vadă cât de mare fusese influența lui asupra liderului site-ului, pe măsură ce se prezentau consemnări din

jurnalele de pe calculatorul lui Ross ca dovezi la tribunal. „Este personajul cu cea mai mare și puternică voință din câți am cunoscut prin intermediul site-ului până acum", scrisese Ross despre prietenul și consilierul lui, Variety Jones. „M-a ajutat să interacționez mai bine cu toți cei din comunitatea formată în jurul Silk Road, să transmit proclamații, să am grijă de cei care făceau probleme, să coordonez o vânzare, să-mi schimb numele, să formulez reguli și tot așa... El a fost un adevărat mentor."

Și mai existase o dovadă despre care se vorbise în timpul procesului: agenții federali descoperiseră dosarul din laptopul lui Ross cu actele de identitate ale tuturor angajaților săi, inclusiv o fotografie cu un pașaport care îi aparținea unui canadian în vârstă de 54 de ani, al cărui nume adevărat era Roger Thomas Clark. Un bărbat despre care autoritățile au descoperit curând că se ascundea în Asia.

Devreme, într-o dimineață de decembrie din 2015, printr-o operațiune în care fuseseră implicați agenți din cadrul Departamentului de Securitate Internă, din FBI, din DEA și din poliția locală thailandeză, VJ a fost prins într-o cămăruță din Thailanda. Când polițiștii au descins în ascunzătoare și i-au pus cătușele, primul lucru pe care Clark l-a spus a fost: „Spuneți-mi Mangustă", referindu-se la o poreclă mai cunoscută pe care o folosise pe alte forumuri digitale, „The Plural of Mongoose"*.

Însă, chiar dacă îl prinseseră pe individul care se ascundea sub masca lui Variety Jones, tentativele de a-i ghici trecutul au scos la iveală un profil complex și plin de contradicții. Existau indicii că acesta era un infractor cu adevărat periculos, cu mult mai periculos decât și-ar fi închipuit vreodată DPR. Dar mai existau și alte indicii în mediul online care zugrăveau imaginea unui individ

* Ceea ce s-ar traduce prin „pluralul pentru mangustă" (n.t.).

distrus, care se ascundea în spatele unui calculator cu un scop unic: să chinuie lumea.

Sau poate că internetul îi permitea să fie și una, și alta.

Poveștile despre Clark și identitățile lui sunt vechi de zeci de ani în online. Unii susțin că acest Clark fusese cândva cel mai puternic traficant de iarbă din Europa. Alții vorbesc despre indivizi care l-au înșelat cândva și pe care i-a trimis la închisoare printr-o înscenare. Cineva a susținut că era mai multe persoane și că adevăratul Roger Thomas Clark murise cu mulți ani în urmă. Alte povești despre Clark și primii lui acoliți sunt pline de furturi, crime, droguri, conflicte armate și intrigi internaționale.

Clark însuși, sau cel puțin o versiune a sa, susținuse în trecut că suferea de scleroză multiplă; că mușchii i se deteriorau; că avea crampe musculare, spasme sau convulsii; și că „orice puști de șapte ani de la un loc de joacă putea să mă bată zdravăn, fără să trebuiască să-și lase din mână înghețata". Se crede că are o familie în străinătate, în Anglia și Canada, o parte și în Scoția, dar nu a vorbit cu niciunul dintre membri de ani buni.

Oricum, Clark era cineva de care trebuia să te ferești.

În 2006, un reporter de la *High Times*, o revistă dedicată consumului de marijuana, a scris un articol despre un grup de indivizi care obișnuia să vândă semințe de iarbă pe forumuri online și, chiar dacă reporterul vorbise cu mai mulți oameni pentru acel articol, acesta alesese să nu-l intervieveze pe Clark, despre care credea că ar fi fost un maestru păpușar periculos. Despre bărbatul cunoscut ca Variety Jones se știa că infecta calculatoarele oamenilor cu viruși și că spunea povești lungi și ample, dar nimeni nu știa cu adevărat dacă erau adevărate – desigur, cu excepția lui Roger Thomas Clark.

Când a fost arestat în Thailanda, agenții i-au făcut o poză lui Clark cu telefonul pe care le-au trimis-o

omologilor din Statele Unite. În imaginea pixelată, cu rezoluție mică, un bărbat cu ochi căzuți, ciufulit și distrus privea spre cameră. Corpul lui sfrijit și răvășit arăta de parcă ar fi fost al unui individ care se întorsese din iad și care iubise fiecare clipă a călătoriei.

Acum acest bărbat se află în închisoarea Bangkok Remand, iar acolo există o echipă de avocați care se luptă să îl extrădeze în Statele Unite, unde va fi acuzat de trafic de narcotice și spălare de bani și ar putea să ajungă să-și petreacă tot restul vieții în închisoare.

muzeul

Pe Pennsylvania Avenue din Washington, DC, se află numeroase muzee care spun povestea Statelor Unite ale Americii. Unele dintre relicvele din aceste clădiri sunt vechi de sute de ani, cum ar fi steagul zdrențuit care a inspirat actualul imn al Statelor Unite sau pistolul care a fost folosit la asasinarea președintelui Lincoln. Și apoi mai sunt și obiecte mai recente, dar care vor rămâne celebre încă sute de ani. Unele dintre aceste artefacte se află în zona Hubbard Concourse din incinta contemporanului Newseum de pe Pennsylvania Avenue, numărul 555, la câteva străzi distanță de Casa Albă.

Relicvele din acest muzeu sunt rămășițe ale unora dintre cele mai mari cazuri de infracțiuni din istoria americană. Într-unul din colțurile expoziției, se află o cabină veche din lemn, în care abia dacă încape un om și care i-a aparținut lui Ted Kaczynski, așa-numitul Unabomber. În apropiere, stă o pereche de pantofi sport negri și groși, cu tălpile sfâșiate; au fost purtați de Richard Reid, cunoscut ca Shoe Bomber, atunci când a încercat să arunce în aer un avion al American Airlines în 2011. Iar apoi, mai încolo în cadrul expoziției, este expus, într-o casetă de sticlă, obiectul cu numărul 2015.6008.43a, care este un laptop Samsung argintiu.

„Își spunea Dread Pirate Roberts, după un personaj din *File de poveste*", apare scris lângă laptop. Iar apoi textul explică faptul că laptopul i-a aparținut lui Ross Ulbricht, „cel care a coordonat un magazin virtual în valoare de 1,2 miliarde de dolari care se numea Silk Road". Totuși textul nu precizează cum a ajuns acel laptop în caseta de sticlă sau ce încă se ascunde pe hard-diskul lui.

În săptămânile de după arestarea lui Ross, Tarbell, Thom și Jared au scotocit prin laptop, în căutare de urme lăsate de Silk Road. Deși echipa de criminaliști din FBI reușise să intre în acea secțiune a calculatorului pe care o folosea Ross când prelua identitatea lui Dread Pirate Roberts – acea secțiune care conținea milioanele de cuvinte din discuțiile avute de DPR cu angajații de pe site și cu hackerii, asasinii și traficanții de droguri și arme cu care avea legături –, aceiași agenți FBI nu reușiseră să acceseze și cealaltă parte a calculatorului, cea pe care intra Ross atunci când voia să fie Ross Ulbricht pentru a le trimite mesaje prietenilor, pentru a vorbi cu familia și pentru a-și trăi cealaltă viață.

Agenții încercaseră să spargă parolele din acea parte a calculatorului, dar i-ar fi luat unui calculator mai mult de o sută de ani ca să ghicească care este codul de acces corect. Prin urmare, acea parte a calculatorului, partea lui Ross, rămâne încuiată pe vecie.

La fel și proprietarul laptopului.

Acum zilele lui Ross încep adesea înainte de răsăritul soarelui, pe fundalul sunetelor de chei și de uși de la fiecare celulă care se descuie. Celula lui are o lungime de doar câțiva metri și o lățime de două ori mai mică. Zidurile închisorii, care sunt, în mare parte, grămezi de beton portocaliu, reprezintă un peisaj chinuitor și cumplit. Ross se trezește, își îmbracă hainele de închisoare și iese afară, alături de restul deținuților. Zilele sunt plictisitor de

structurate, existând o oră alocată micului dejun, 30 de minute pentru prânz și la fel pentru cină. Mesele sunt servite pe tăvi de plastic, cu scobituri pe laterale pentru furculițe sau linguri de plastic, pahare de plastic și pachețele de margarină. Magazinașul din închisoare vinde gustări, băuturi și haine. Din banii pe care i-a pus în cont mama lui, Ross poate să-și cumpere, uneori, dulciuri și sucuri sau o pereche nouă de pantofi sport sau pantaloni de trening.

Deținuților ca Ross, cei care se poartă regulamentar înăuntru, li se acordă o oră de ieșit afară, unde se pot plimba în cercuri pe acoperișul închisorii, îngrădit de bare metalice ca o cușcă. Seara Ross este gonit înapoi în celula lui, iar încuietorile de la ușa celulei sunt ferecate. Camera de beton se cufundă în întuneric.

După ce Ross a fost arestat, site-ul Silk Road a fost imediat închis. Dar nu a durat decât vreo câteva săptămâni până la apariția unei noi versiuni de Silk Road, cu un nou Dread Pirate Roberts la cârma navei. Când și această a doua versiune a fost închisă de agenții federali, a apărut încă una, alături de alte sute de site-uri care vând droguri sub protecția anonimatului. Cei care se ocupă de aceste site-uri se văd pe ei înșiși ca făcând parte dintr-o mișcare, iar unii cred că prin activitatea lor lumea va deveni loc mai sigur. Poate că este doar o justificare; sau poate că nu.

În 2015, anul în care Ross a fost condamnat la închisoare pe viață, un grup de cercetători din mediul academic a finalizat un studiu de 67 000 de ore care s-au strâns din interviuri cu 100 000 de oameni din întreaga lume pe tema consumului de droguri. Spre exemplu, parti-cipanții fuseseră întrebați cum făceau rost de droguri. Conform datelor adunate de cercetători, în anul de după lansarea site-ului Silk Road, până la 20% dintre parti-cipanții la studiu începuseră să cumpere droguri online. Atunci când

cercetătorii i-au întrebat pe aceștia de ce alegeau să cumpere drogurile de pe internet, nu de pe stradă, utilizatorii au explicat că pe stradă era de șase ori mai probabil să pățească ceva. În mod evident, Ross își îndeplinise scopul care îl determinase să pună bazele Silk Road și zeci de mii de oameni se simțeau mai în siguranță pentru că puteau să cumpere droguri online.

Însă, la fel cum se întâmplă cu toate tehnologiile, există o parte bună și una rea. Tot în 2015 a fost publicat un alt studiu. Acesta era coordonat de Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor, iar acesta spunea că, pentru prima dată în istoria recentă, în Statele Unite ale Americii se înregistraseră mai multe decese din cauza supradozelor de heroină și opiacee decât cele cauzate de arme de foc. Potrivit informațiilor prezentate de presă, uneori însoțite de videoclipuri înfiorătoare găsite pe telefoane, mulți copii rămâneau orfani din cauza sutelor de incidente cu supradoze. Unul dintre motivele pentru care se înregistrase creșterea numărului de decese a fost ușurința cu care lumea putea acum să aibă acces la opiacee de sinteză, cum ar fi fentanyl, care sunt produse în laboratoare din China. Aceste droguri sunt mai puternice decât heroina tradițională de 50 până la 100 de ori, iar utilizatorii estimează adesea incorect doza pe care și-o injectează, ceea ce duce, în mod inevitabil, la o supradoză fatală. Graficele date publicității odată cu acest raport și care arată numărul de persoane decedate din cauza acestor opiacee sintetice nu sunt cu mult diferite de graficele care ilustrează profiturile și veniturile obținute de Silk Road, ambele tinzând spre forma unei linii abrupte care se îndreaptă în sus și spre dreapta.

Adesea, atunci când se scriu articole despre studii legate de achiziția de droguri prin platforme online, se menționează și numele lui Ross Ulbricht, ca pionier al

începuturilor acestei lumi noi. Linkurile din articole îi vor duce, în cele din urmă, pe cititori la un videoclip online care a fost înregistrat cu vreo câțiva ani mai devreme în Muzeul Contemporan Evreiesc din San Francisco. În acest videoclip, Ross vorbește cu vechiul lui prieten din liceu, René, despre cum își văd viețile în viitor. Înregistrarea nu este perfect focalizată și, chiar dacă pare că cei doi prieteni poartă o conversație, Ross dă impresia că vorbește despre altcineva.

— Crezi că vei trăi veșnic? îl întreabă René.

Există o scurtă pauză de gândire, apoi Ross Ulbricht se uită la cameră și răspunde:

— Cred că există posibilitatea asta. Chiar cred asta. Cred că, într-o anumită formă, s-ar putea să trăiesc veșnic.

ceilalți

La câteva zile după ce Ross a fost arestat, agenții FBI au plecat din San Francisco și s-au întors la New York pentru a începe să strângă dovezi și să examineze laptopul Samsung. Chris Tarbell credea că povestea se încheiase odată cu prinderea lui Dread Pirate Roberts.

Se întorsese la birou și era în Groapă când i-a sunat telefonul.

— Toate informațiile tale sunt online! a țipat Jared în receptor.

— Ce? a răspuns Tarbell nedumerit. Despre ce vorbești?

Jared i-a explicat că site-ul o luase razna. Liderul lor dispăruse, iar angajații își doreau răzbunare. Ținta lor devenise numele scris pe ultimul rând al raportului arestării lui Ross Ulbricht: „Christopheer Tarbell. Agent special. FBI."

Când s-a uitat la linkul pe care i-l trimisese Jared, care detalia ce publicaseră online subordonații lui DPR, Tarbell și-a văzut adresa de domiciliu, adresele școlilor la care mergeau copiii lui, adresa de acasă a socrilor lui, părinții Sabrinei, și o mulțime de mesaje despre necesitatea de a-l prinde pe Tarbell și de a-i distruge familia.

Tarbell a intrat imediat în panică. A țipat la colegii lui:

— Vin după familia mea!

Apoi și-a sunat agitat soția, pe Sabrina, rostind codul lor secret:

— Quicksand! Quicksand!

FBI-ul s-a mobilizat imediat. A fost trimis acolo un centru de comandă din Washington, care era specializat în protejarea agenților amenințați. A fost anunțat NYPD, iar mașini de poliție au pornit spre casa lui Tarbell, spre școala la care mergeau copiii lui și spre domiciliul socrilor lui. Cu sirenele pornite, Tarbell și familia lui au fost duși în grabă într-o cameră de hotel din New Jersey, acolo unde urmau să stea ascunși un weekend lung.

După câteva zile, când cei din FBI și NYPD l-au asigurat că putea să se întoarcă acasă în siguranță împreună cu familia lui, au condus pe același drum pe care veniseră și au intrat într-o casă care acum era monitorizată prin transmisiuni video în direct, în care erau prezente echipe de supraveghere federale pe tot parcursul zilei și al nopții. În acea seară, după ce copiii fuseseră duși la culcare și sărutați de noapte-bună, Tarbell și Sabrina stăteau față în față, așezați la masa din bucătărie. Amândoi aveau pistoale lângă ei pentru eventualitatea în care cineva încerca să intre în casă. În timp ce luau cina, arătau ca doi oameni care se pregăteau de război.

Ceva se schimbase pe parcursul acelui weekend. Instinctele materne ale Sabrinei fuseseră activate de riscurile care trecuseră milimetric pe lângă copiii ei și, uitându-se la soțul ei, i-a vorbit despre pericole cu dragoste, dar hotărât.

— Ți-am oferit șaisprezece ani din viață, a spus ea, dar poate că acum e momentul să faci ceva pentru familia ta.

El știa exact ce îi cerea. Toată viața Chris Tarbell nu-și dorise decât să fie polițist. Nu îi păsa dacă tăia amenzi pentru cei care nu traversau regulamentar sau dacă vâna cel mai căutat om de pe internet; acela era motivul pentru

care exista. Dar, în același timp, își dorise dintotdeauna și o familie. Și între FBI și Sabrina și copii, nici măcar nu exista vreun dubiu față de ce urma să aleagă.

Tarbell și-a predat pistolul și legitimația; acest Eliot Ness al spațiului informatic demisiona din FBI.

Tarbell lucrează acum pentru o importantă companie de consultanță informatică din orașul New York și oferă asistență companiilor și statului în probleme legate de infracțiuni cibernetice. Încă joacă „Ai prefera să". Chiar dacă soția lui, Sabrina, se simte acum mult mai în siguranță, ea încă poartă prin casă un pistol, punându-l chiar deasupra unui teanc de prosoape proaspăt spălate și puse în coș, câtă vreme spală rufe.

În lunile de după prinderea lui Dread Pirate Roberts, Carl Force și Shaun Bridges trăiseră cu impresia că reușiseră să scape cu înscenarea unei crime și furtul a milioane de dolari în Bitcoin. Își ascunseseră inteligent cea mai mare parte a capturii în conturi din străinătate, sub numele unor afaceri inexistente. Ambii presupuneau că acei bani digitali nu ar fi putut să ducă vreodată la ei. La urma urmelor, în mintea lor, monedele Bitcoin erau ca banii cash – sub anonimat deplin.

Carl era atât de sigur, încât a încercat să contacteze edituri din New York și case de producție din Hollywood, sperând să-și poată vinde povestea de agent DEA sub acoperire care a contribuit la închiderea Silk Road. Fusese lăudat ca un erou în DEA și chiar i se acordaseră premii pentru că-și făcuse treaba atât de bine. Când părea că nimeni nu îl suspecta pe Carl de nimic ilegitim, acesta a început să schimbe discret o parte din monedele Bitcoin, acoperind valoarea ipotecii puse pe vechea lui casă în stil colonial și cumpărând câteva jucării.

Însă, atunci când cei din FBI și de la Fisc au început să meargă pe urmele banilor în Bitcoin care fuseseră tranzacționați prin Silk Road, printr-un algoritm complex care identifica de unde plecaseră banii și unde ajunseseră, devenise clar că ceva dădea cu virgulă. Deși cea mai mare parte din bani fusese descoperită, zeci de milioane de dolari care făceau legătura între laptopul lui Ross și alte milioane către angajați, hackeri și informatori, încă exista o sumă în Bitcoin care, în mod bizar, ajunsese la Carl Force și Shaun Bridges. Agenții federali s-au gândit că trebuia să fie o greșeală. Doi polițiști din aceeași echipă nu ar fura niciodată bani de la un individ pe care îl urmăreau.

Sau ar face-o?

Când agenții federali au început să investigheze în secret această posibilitate, au început să apară și mai multe ciudățenii, iar toate duceau la Shaun și la Carl.

În unul dintre cazuri, FBI-ul descoperise un mesaj pe serverele Silk Road care îi fusese trimis lui Dread Pirate Roberts de către unul dintre presupușii informatori pe care îi avea în interiorul aparatului de stat. Cârtița își spunea „French Maid" și îi tot vânduse lui DPR secrete în schimbul unor taxe consistente. Însă, pe măsură ce agenți ai FBI-ului au început să sape mai mult, au observat că unul dintre mesajele trimise de către French Maid lui DPR era semnat în mod ciudat cu numele „Carl". Și apoi, la scurt timp, fusese trimis un alt mesaj care oferea o clarificare: „Îmi pare rău. Numele meu este Carla Sophia și am mulți iubiți și multe iubite în acest mediu".

Era evident că fusese o greșeală din partea lui Carl, care își scrisese din greșeală propriul nume, în timp ce îi vindea lui DPR informații sub masca altcuiva. Mai târziu, agenții federali au aflat că acesta își făcuse mai multe conturi false prin care îl amenința, șantaja sau mituia pe Dread Pirate Roberts. Pe măsură ce toate aceste

descoperiri începeau să se clarifice, au ajuns să descopere zeci de indicii care îl legau pe Carl de o sumă furată în Bitcoin, în valoare de 757 000 de dolari.

Confruntat cu o listă nesfârșită de dovezi și cu posibilitatea de a-și petrece decenii întregi într-o închisoare de maximă securitate, Carl Force s-a predat autorităților și s-a declarat vinovat pentru toate acuzațiile care îi fuseseră aduse: furt din proprietatea statului, transferuri frauduloase, spălare de bani și conflict de interese. A fost condamnat la 78 de luni într-o închisoare federală.

Dar Shaun Bridges nu era pregătit să se predea la fel de ușor. Atunci când a descoperit că statul îl ancheta pentru spălare de bani și obstrucționarea justiției, Shaun a încercat să-și curețe laptopul de serviciu, laptop care conținea o mulțime de dovezi care îl incriminau. Apoi a încercat (fără succes) să-și schimbe numele și numărul de identificare pentru contribuțiile sociale. Când niciuna dintre aceste tactici nu a dat rezultate, a recunoscut că era vinovat, că furase cei 820 000 de dolari în Bitcoin de pe Silk Road, și a fost condamnat la 71 de luni în închisoare, fiind obligat să restituie 500 000 de dolari. Spre deosebire de Carl, care s-a predat și care își ispășea sentința, Shaun a fost prins în timp ce încerca să fugă din țară cu un calculator, o vestă antiglonț, pașapoarte și un telefon mobil. Cei doi bărbați își execută în acest moment sentințele într-un penitenciar federal. Amândoi vor fi eliberați în 2022.

***

După ce Ross a fost arestat, Julia a călătorit de câteva ori la New York pentru a-l vizita la închisoare. Vorbeau la telefon o dată la câteva săptămâni. Uneori, ea plângea când vorbeau; întotdeauna vorbea despre Dumnezeu. Și apoi, într-o zi de la mijlocul lui 2015, nu i-a mai răspuns la apeluri. Deși încă îl iubea pe Ross, hotărâse că era timpul

să-și vadă de viața ei și de afacerea ei. Un an mai târziu, Vivian's Muse era unul dintre cele mai de succes studiouri de fotografie de budoar din țară. Julia încă spera să găsească un bărbat bun cu care să se căsătorească, unul cu care să aibă un copil sau doi și o casă cu gărduț alb, unde să trăiască fericită până la adânci bătrânețe.

Curtis Green (Gooch) ar fi putut să primească o sentință de 40 de ani la închisoare pentru că fusese arestat cu un kilogram de cocaină în Spanish Fork, Utah. În schimb, pentru că fusese torturat și pentru că i se înscenase crima de către doi agenți guvernamentali (Carl și Shaun), care ei înșiși încălcaseră legea, un judecător federal din Baltimore l-a lăsat să scape fără „detenție".

După terminarea procesul lui, Green a început să vândă online obiecte de colecție, inclusiv pălării Silk Road, tricouri Silk Road și exemplare cu autograf din memoriile sale – la care încă scrie –, în care își descrie detaliat viața ca angajat la Silk Road.

***

Gary Alford încă lucrează pentru Fisc în New York și se concentrează pe infracțiuni legate de aspecte financiare. A primit un premiu din partea guvernului pentru contribuția la cazul Silk Road. Potrivit plăcuței de aur, așezate pe biroul lui de la serviciu, Gary este considerat un „Sherlock Holmes al spațiului cibernetic". Încă citește totul de trei ori.

***

Timp de mai bine de un an după închiderea site-ului Silk Road, Jared a continuat să lucreze sub acoperire ca

Cirrus pe Dark Web și i-a ajutat pe Tarbell, Gary și pe alții din rândul autorităților să coordoneze arestarea celor mai de încredere consilieri ai lui Dread Pirate Roberts.

Inigo, cel mai tânăr administrator, în vârstă de 24 de ani, a fost arestat într-o casă lacustră din Charles City, Virginia, unde locuia și lucra la site. Părinții lui în vârstă și-au pus la bătaie casa și economiile pentru a plăti cauțiunea de un milion de dolari. Smedley a fost prins de autorități când intra în Statele Unite, după ce încercase să se ascundă în Thailanda cu Variety Jones. Iar SameSameButDifferent a fost capturat în Australia de către poliția federală de acolo. Când l-au prins, autoritățile au descoperit într-un buzunar un inel de logodnă; era pe cale să o ceară de soție pe iubita lui. Fiind unul dintre cei mai în vârstă administratori, la 40 de ani, acesta avea și o slujbă cu normă întreagă pe lângă ce lucra la Silk Road – îi ajuta pe cei cu dizabilități cognitive și fizice.

În total, 700 de oameni din 33 de țări diferite ale lumii au fost prinși că vindeau, cumpărau și lucrau pe Silk Road și au fost arestați ulterior, toată operațiunea culminând cu arestarea lui Variety Jones.

În ziua de după capturarea lui VJ, Jared a apărut la centrul de corespondență al Aeroportului Internațional O'Hare din Chicago pentru a examina dulapul cu dovezi și pentru a vedea pachetele și drogurile care fuseseră confiscate în noaptea anterioară. Avea rucsacul atârnat de un umăr, cu un cub Rubik înăuntru, și a mers de-a lungul culoarului până în camera dedicată dovezilor. Era entuziasmat gândindu-se că acel caz la care începuse să lucreze cu ani în urmă, un caz care începuse cu o singură pastilă roz ciudată, descoperită exact în același loc în care el se afla acum, ajunsese la un final satisfăcător.

Totuși, în timp ce Jared trecea pe lângă o cotitură, a auzit că cineva i-a strigat numele.

— Jared! Am ceva pentru tine.

— Ce e? a întrebat Jared oprindu-se și întorcându-se din drum spre un agent vamal care lucra într-un compartiment din apropiere.

— Am găsit astea prin corespondență azi-noapte, i-a spus agentul, indicându-i un plic maro generos pe biroul lui și mormanul de pilule de ecstasy care fuseseră descoperite în colet.

— Câte sunt acolo? a întrebat Jared.

— Eu am numărat 200, a răspuns agentul.

— Două sute?!

— Două sute.

note despre relatare

Zi de zi, în timp ce navigăm prin lumea reală, lăsăm în urma noastră un miliard de mici amprente. Pe clanțele pe care punem mâna, pe ecranele pe care le atingem, iar oamenii cu care interacționăm vor purta o urmă a prezenței noastre. Același lucru este valabil și pe internet. Distribuim pe rețelele de socializare fotografii și videoclipuri, lăsăm comentarii la articole de știri. Trimitem e-mailuri, mesaje pe telefon și vorbim cu sute de oameni pe parcursul zilei.

Dacă există cineva care a lăsat în urmă mai multe astfel de amprente digitale decât majoritatea oamenilor, acea persoană e Ross Ulbricht. Ani buni a trăit la calculator și a interacționat cu oameni, buni și răi, prin intermediul acelui dispozitiv.

Pe parcursul documentării pe care am făcut-o pentru această carte, am reușit să obțin acces la mai mult de două milioane de cuvinte din înregistrări ale unor discuții pe chat între Dread Pirate Roberts și zeci de angajați de-ai săi. Aceste înregistrări erau conversații foarte profunde despre fiecare moment și fiecare decizie care au dus la crearea și gestionarea platformei Silk Road. Au arătat detalii înfricoșătoare despre decizii legate de vânzarea de

droguri, arme, organe și otrăvuri și cum anume era gestionat fiecare aspect al site-ului. Am reușit să am acces și la zeci de pagini din jurnalul lui Ross și la mii de poze și videoclipuri cu Ross, atât de la prieteni, cât și din propriul său calculator și telefon mobil.

Lucrând cu o documentaristă, Nicole Blank, am scormonit pe internet după orice ar fi atins Ross pe parcursul ultimului deceniu, ceea ce a însemnat o bogăție nesfârșită de conținut provenind de pe rețelele de socializare, precum Twitter, Google, Facebook, YouTube și LinkedIn, precum și articole pe care le citise și la care comentase. Fotografiile cu Ross pe care le-am obținut prin intermediul prietenilor și al altora au spus o poveste mai amplă decât imaginile în sine; informațiile din spatele imaginilor (cunoscute ca date EXIF) au arătat când fuseseră surprinse și, în multe cazuri, unde fuseseră făcute, prin informațiile GPS anexate.

Apoi au mai fost și cele trei săptămâni de mărturii și sutele de dovezi prezentate de apărare și acuzare în timpul procesului lui Ross.

Cu ajutorul unei baze de date în Excel, eu și documentarista cu care am lucrat am reușit să adunăm într-un singur loc toate aceste informații și să documentăm fiecare moment cuprins între 2006 și 2013 – în multe cazuri până la nivel de secundă. Și cu aceasta totul s-a potrivit întocmai. De exemplu, atunci când Dread Pirate Roberts vorbea cu subordonații lui de pe Silk Road despre intenția de a-și lua liber un weekend pentru o scurtă excursie, în același weekend Ross Ulbricht și prietenii lui postau poze dintr-o ieșire cu cortul. Când Ross și-a rezervat zboruri spre Dominica, Dread Pirate Roberts a fost indisponibil exact din clipa în care avionul a decolat și a revenit online, din alt fus orar, când Ross a aterizat. Aceste suprapuneri s-au văzut de sute de ori în baza noastră de date.

În cât de multe cazuri am putut, am fost să văd locurile în care a lucrat Ross, am stat pe același scaun din Biblioteca Publică din Glen Park, am mâncat la același restaurant japonez și m-am întins pe același petec de iarbă din Alamo Square în care a făcut o fotografie. Am vorbit cu sute de oameni care l-au cunoscut în toate stadiile vieții, începând cu școala primară și până la facultate; fete cu care a fost la baluri și cei mai buni prieteni; foste iubite și aventuri de o noapte. Cu ajutorul unui translator din Thailanda, am reușit să aflu mai multe informații despre bărbatul care se presupunea a fi Variety Jones.

În ceea ce privește partea legată de autorități din poveste, mi-am petrecut mai mult de 250 de ore cu agenții federali care au fost implicați în prinderea lui Dread Pirate Roberts, inclusiv cu oameni din Departamentul de Securitate Internă, Fisc, FBI, CBP și DOJ. Am fost la sediile și în birourile lor, în aeroporturile din care lucrează și în încăperile destinate corespondenței în care au fost descoperite drogurile. (M-am întâlnit chiar și cu unul dintre câinii antrenați să găsească droguri, deși acesta nu a avut prea multe de spus.) În plus, la relatarea din această carte au contribuit și Joshua Bearman și Joshua Davis, care au petrecut încă 50 de ore cu cei din DEA și zeci de ore cu unul dintre angajații site-ului pentru un articol apărut în *Wired* despre Silk Road.

Pentru cele mai mărunte detalii am folosit almanahuri pentru a afla temperatura și caracteristicile vântului din anumite zile, rapoarte de surf pentru a înțelege înălțimea valurilor, detalii legate de zboruri pentru a afla dacă s-au simțit în avioane turbulențe și vechi anunțuri de pe Craigslist, desfășurătoare de apeluri, jurnale de călătorie și încă niște instrumente digitale pentru a relata aceste întâmplări ca pe o poveste de non-ficțiune cu un fir narativ plăcut.

Din ziua în care a fost arestat Ross, am reușit să obțin acces la înregistrările camerei de luat vederi din fața Bibliotecii Publice din Glen Park. Filmările care surprind ultimele clipe în care Ross a fost un om liber.

Deși au vorbit cu mine atât de mult persoane pentru această carte, Ross Ulbricht a refuzat să fie intervievat și a transmis acest lucru prin intermediul familiei și al avocaților.

mulțumiri

Aș vrea să încep cu mulțumiri uriașe adresate ție, cititorului, pentru că ți-ai făcut timp să citești această carte. Serios, îți mulțumesc.

De asemenea, aș vrea să-i menționez și pe părinții lui Ross, pe Lyn și Kirk. Deși nu au vorbit cu mine pentru această carte, am vorbit cu ei de mai multe ori în timpul procesului lui Ross și am simțit o tristețe incredibilă pentru tot ceea ce trăiau.

Următoarele nume s-ar putea să nu însemne nimic pentru cei mai mulți cititori ai acestei povești, dar vă pot asigura că, dacă nu ar fi fost ei, această carte nu ar fi existat.

Mulțumiri editorului meu, Niki Papadopoulos, pentru că este cel mai bun editor de carte din acest domeniu (și îți mulțumesc pentru că ai un nume de familie pe care încă trebuie să îl caut pe Google pentru a fi sigur că îl scriu corect). De asemenea, mulțumiri uriașe întregii echipe de la Portfolio / Penguin, inclusiv lui Adrian, Will, Leah, Vivian, Stefanie, Tara, Bruce și lui Hilary.

Le mulțumesc și agenților mei literari, lui Katinka Matson și tuturor celorlalți din extraordinara echipă de la Brockman, Inc.; lui Brian Siberell și lui Bryan Lourd de la CAA; și lui Eric Sherman de la Ziffren Brittenham. Sunteți

cu adevărat excepționali și mă simt atât de norocos pentru că am lucrat cu voi toți.

Mulțumiri documentaristei mele, Nicole Blank, pentru că a fost atât de răbdătoare, ambițioasă și de ajutor de nenumărate ori. Mulțumiri și lui Joshua Davis și lui Joshuah Bearman – unii dintre cei mai buni povestitori care există în ziua de astăzi – și echipei de la revista *Epic*, pentru că a contribuit cu relatări atât de grozave la această carte.

Știu că lumea spune asta tot timpul, că ceva nu ar fi fost posibil fără ajutorul unei persoane sau al alteia, dar această carte chiar nu ar fi putut să existe fără contribuțiile lui Jared Der-Yeghiayan, ale soției lui, Kim, și ale copiilor lor; fără Chris Tarbell, soția lui, Sabrina, și copiii lor; Gary Alford; Julia Vie; Thomas Kiernan; Ilhwan Yum; familia lui Preston Bridges; zecile de oameni din forțele de ordine care nu pot fi numiți aici; și numeroșii foști prieteni, cunoștințele și colegii de muncă ai lui Ross, dintre care toți și-au petrecut nenumărate ore răspunzând la întrebările mele dureros de monotone și anoste. Vă mulțumesc de o mie de ori.

Mulțumiri uriașe merg către editorii mei de la *Vanity Fair*, Jon Kelly și Graydon Carter, și colegilor mei incredibil de talentați pentru sprijinul și prietenia lor cu adevărat formidabile. (O mențiune pentru foștii mei editori și colegi de la *New York Times*, mai ales pentru Stuart Emmerich, Damon Darlin, Dean Baquet, Jill Abramson și pentru oricine are numele de familie Sulzberger.)

Și cel mai mult îi mulțumesc lui Larry Ingrassia, care și-a asumat un risc în cazul meu în urmă cu mulți ani, în timp ce eram la un restaurant chinezesc și i-am spus din senin că mi-ar plăcea să fiu reporter.

Știu că surorile mele parcurg această pagină întrebându-se unde apar numele lor, așa că presupun că e timpul să mulțumesc familiei mele, pentru că a fost atât de

minunată și m-a sprijinit atât de mult, chiar dacă v-am făcut pe toți să suferiți din plin cât am lucrat. Îți mulțumesc, tată (și ție, Margie), Eboo (și lui Weter și Roman), și ție, Leanne (și lui Michael, Luca și Willow). Lui Debra și Kaitlyn. Lui Amanda și Stephen. Lui Ben și Josh. Lui Matt și Sam. Lui Pixel, Gracie, Lottie și Hammy. Și pentru că sunt prea multe nume pentru a le adăuga în această carte, le mulțumesc tuturor prietenilor mei – știți voi care sunteți.

Cel mai mult vă mulțumesc vouă, Chrysta, Somerset și Emerson, pentru că ați răspuns la întrebarea legată de rostul nostru aici. Vă iubesc pe toți atât, atât, atât, atât, atât de mult și nimic din ce aș putea scrie aici nu ar putea să vă arate cât de recunoscător sunt că vă am. Chrysta, tu ești cea mai bună prietenă a mea, precum și cea mai bună mamă și cea mai bună soție din lume. (Și da, ai avut dreptate – ca întotdeauna.)

Te iubesc.

Nu a trecut nicio zi în perioada în care am scris această carte în care să nu mă gândesc la cele mai semnificative influențe asupra vieții mele de jurnalist și scriitor: bunul meu prieten și mentorul meu, David Carr, și mama mea, Sandra, o cititoare vorace.

David m-a învățat atât de multe despre jurnalism și despre cum se spun poveștile („Continuă să tastezi până când se transformă în scris") și am să-i fiu mereu recunoscător pentru anii pe care am avut ocazia să-i petrec alături de el.

Cât despre mama mea, deși nu mai este printre noi, sper că e undeva acolo sus și citește toate acestea. Dacă citește, știu că a început cu această pagină. Mamă, poți să te întorci acum la începutul cărții. Te iubesc și mi-e dor de tine.

bibliografie

Bauer, Alex, „My Roommate, the Darknet Drug Lord", *Motherboard* (*Vice*), 12 martie 2015.

Bearman, Joshua, „The Untold Story of the Silk Road", *Wired*, aprilie și mai 2015.

Chen, Adrian, „The Underground Website Where You Can Buy Any Drug Imaginable", *Gawker*, 1 iunie 2011.

Greenberg, Andy, „An Interview with a Digital Drug Lord: The Silk Road's Dread Pirate Roberts", *Forbes*, secțiunea „Security", 14 august 2013.

Hofmockel, Mandy, „Students Debate Current Issues", *Daily Collegian*, 4 decembrie 2008. http://www.collegian.psu.edu/archives/article_1cb3e5e4-6ed2-5bb8-b980-1df989c663f9.html.

Lamoustache, „Silk Road Tales and Archives", Antilop.cc.

Mac, Ryan, „Living with Ross Ulbricht", *Forbes*, secțiunea „Tech", 9 octombrie 2013.

Mullin, Joe, „Judge in Silk Road Case Gets Threatened on Darknet", *Ars Technica*, secțiunea „Law & Disorder", 22 octombrie 2014.

Smiley, Lauren, „A Jail Visit with the Alleged Dread Pirate Roberts", *San Francisco Magazine*, 18 octombrie 2013.

Incredibil de captivantă.
Casey Neistat

Impresionantă.
New York Times

Uluitor de bine documentată... rafinată și strălucită... Relatarea absolută a saga Silk Road.
The Globe and Mail

Extraordinară.
HuffPost

Chipul din spatele Dark Web.
WIRED

PUBLICA

Str. Ștefan Mihăileanu 28A
Sect.2, București,
Tel. 021 231 52 18
carte@publica.ro
www.publica.ro

În 2011, Ross Ulbricht, un programator de 26 de ani, a inaugurat piața liberă absolută Silk Road, un site clandestin din Dark Web, unde oricine putea să tranzacționeze orice – droguri, programe de hacking, otrăvuri, pașapoarte și bani falși, – la adăpost de ochiul ager al autorităților. În cei doi ani în care guvernul american l-a vânat pe proprietarul său misterios, Silk Road a crescut rapid, transformându-se într-o afacere de 1,2 miliarde de dolari.

Ross și-a asumat noul rol de „lord al drogurilor" și a recurs la măsuri de protecție drastice – inclusiv la comandarea asasinării a unui fost angajat. În vreme ce Ross plănuia să dispară pentru totdeauna, agenții federali acționau contratimp ca să prindă un individ despre care nici măcar nu erau siguri că exista, căutând acul în carul cu fân al întregului internet.

Bazându-se pe accesul exclusiv la actorii principali și la două miliarde de cuvinte și de imagini digitale lăsate în urmă Ross, Nick Bilton a creat o poveste plină de întorsături de situație, de descoperiri norocoase și de eludări de pericole pe muchie de cuțit. Este o poveste despre ambiția puștiului din vecini, care a pătruns în sfera infracțională, secondată de conflictul dintre noua lume a susținătorilor lumii online libertariene, anonime, descentralizate și vechea lume a controlului exercitat de autorități, ordine și respectarea legilor.

Plină de personaje memorabile și cu un punct culminant uluitor, această carte poate să pară prea de tot ca să nu fie ficțiune. Dar totul este real.

ISBN 978-606-722-317-0

GENIUL CRIMINAL DIN SPATELE

SILK ROAD

O lectură care dă dependență.
Amazon Book Review

NICK BILTON

Narator

Genul *nonficțiunii creative* poate fi descris succint astfel: povești reale, bine scrise. Sub numele NARATOR am adunat o serie de întâmplări, istorii și memorii deopotrivă adevărate, tulburătoare și, uneori, amuzante.

NARATOR este o colecție a editurii Publica.

PUBLICA www.publica.ro